

Quân Lâm Thiên Hạ Chi Tàn Cúc

Contents

Quân Lâm Thiên Hạ Chi Tàn Cúc	1
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Dẫn Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	4
3. Quyển 1 - Chương 2	8
4. Quyển 1 - Chương 3	14
5. Quyển 1 - Chương 4	19
6. Quyển 1 - Chương 5	25
7. Quyển 1 - Chương 6	29
8. Quyển 1 - Chương 7	35
9. Quyển 1 - Chương 8	40
10. Quyển 1 - Chương 9	45
11. Quyển 1 - Chương 10	51
12. Quyển 2 - Chương 11	56
13. Quyển 2 - Chương 12	61
14. Quyển 2 - Chương 13	69
15. Quyển 2 - Chương 14	73
16. Quyển 2 - Chương 15	76
17. Quyển 2 - Chương 16	80
18. Quyển 2 - Chương 17	85
19. Quyển 2 - Chương 18	89
20. Quyển 2 - Chương 19	94
21. Quyển 2 - Chương 20	99
22. Quyển 2 - Chương 21: Phiên Ngoại : Đồ Thị (nhà Họ Đồ)	103
23. Quyển 2 - Chương 22: Phiên Ngoại : Xuân Tiêu (đêm Xuân)	105

Quân Lâm Thiên Hạ Chi Tàn Cúc

Giới thiệu

Edit : YviaBeta : PyOThể loại: đam mỹ, cổ trang, xuyên không,NP, HENgười đời thường hay nói cớ

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Dẫn Tử

Một thời gian trước, trên phố lưu hành bản cải biên của tác phẩm “Tầm tần ký”, ta cùng đưa bạn thân ở cùng ký túc xá chạy đi mua về xem, ngón hết gần bốn mươi tập, rút ra một điều, nam nhân ngày xưa thật là tốt, có thể công khai hợp pháp mà tam thê tứ thiếp, tử tử hữu ô, túy tử hoa gian.[ý là 2 tay 2 em, rượu say túy lúy thâu đêm suốt sáng mà vẫn chẳng bị phản nản.]

Nam nhân a, dù trong mộng cũng khó mà ly khai oanh oanh yến yến... Chỉ là, mộng cũng chỉ là mộng, ta đến bây giờ cũng chưa bao giờ nghĩ tới, một người tiêu sái bước đi trên đường buổi tối, tay cầm túi bia đi về ký túc xá... Phía trước không hề có huyền nhai tuyệt bích [vách núi, vách đá dựng đứng – QT đại ca – núi non hiểm cảnh], cũng không có tai nạn xe cộ, càng không có khả năng tại nơi thành phố an ninh vô cùng tốt phát sinh sự kiện bạo tạc khủng bố. Nhưng người lại chẳng hiểu vì sao mà một bước rơi vào khoảng không, còn chưa kịp chửi thề nào mất dạy thừa dịp đêm tối trộm mất cái nắp cống thì cả thân thể đã trầm xuống, rơi vào lòng cống mà cứ cảm giác như lọt vào hang động không đáy, bị một lực đạo vô pháp chống cự hút vào, kéo tới nơi có vài đạo bạch quang lấp lóa...

“Oa a a a —” Bầu trời trong xanh trong nháy mắt hiện ra, tựa như thiên địa đảo điên, mà ta giống như một món đồ dư thừa bị ném ra vậy. Tay chân liều mạng giãy dụa, nhưng ta vẫn y như quả táo nằm đó tuân theo định luật vạn vật hấp dẫn mà bay thẳng xuống phía thảm cỏ xanh. Vẫn chưa hết đau đớn, lại rơi thẳng vào trong bụi cỏ, đúng là thập phần hoảng loạn. Nhưng hoảng loạn hơn cả, là vừa mở mắt ra, đã thấy một thân ảnh chanh hoàng [màu da cam] ngã ra trên mặt đất.

“Oa —” Không nên a! Ta mới sống có mười chín năm! Mấy tháng trước mới đậu được vào một đại học danh tiếng! Tiền sinh hoạt phí gửi tới còn chưa được tiêu thoải mái a! Tên Tiểu Vương sát vách vừa mua đĩa phim A mới ta còn chưa có mượn xem thưởng thức a! Ta làm sao có thể chết sớm được như vậy — Không nên a! Ta còn chưa tìm được lý tưởng sống — còn có, ta hiện nay vẫn chưa thoát được tâm thân xử nam... Nói chung! Ta không nên — ta không nên chết a a a —

“Vương gia cẩn thận —” Nhĩ minh mục huyền [ù tai hoa mắt] phủ phục trên mặt đất, cả người đau nhức tựa như bị xe lu nghiền qua mấy lượt, bỗng nhiên, ta nghe được tiếng quát trầm khàn ở đâu đó, miễn cưỡng mở mắt ra, thì lại shock thêm một lần nữa. Sao trước mặt ta lại có mấy sợi tóc vừa dài vừa đen mọc ra thế này? Lại thêm, cái bóng trắng nhiễm huyết kia là đang nâng đao vọt về phía ta, đứng cách ta ba bước.

“...” Sát, sát, sát nhân nữa

~ hung sát! Trục tiếp tại hiện trường! Mà ta là nhân chứng đầu tiên a!

Há miệng định kêu, nhưng thanh âm cứ tắc lại ở yết hầu không sao phát ra được. Ta run như cầy sấy, khe đưa mắt cẩn trọng quan sát tên sát nhân, tỉ mỉ nhìn từ đầu đến chân, để nếu mà còn mệnh đào tẩu, thì còn biết mà đến đồn công an báo án!

“Thuộc hạ hộ giá chậm trễ, thỉnh Vương gia giáng tội!” Khuôn mặt kích động ửng hồng dần dần tái nhợt vì thở dốc, người vừa mới bước tới này tuyệt đối có thể đem cái bản mặt đi mà lừa lương dân! Với mắt thường mà nhìn, khẳng định không tin nhân vật xuất chúng này lại là người gây án! Song mi đen dày, nhãn thần tu mỹ thâm toại, sống mũi cao thẳng, đôi môi ưu mỹ, làm da nhẵn bóng, diện tựa quan ngọc. Mái tóc dài đến thắt lưng có hơi tán loạn, trong vẻ suy sụp lại lộ ra một phần mỹ cảm, một thân nguyệt sắc khinh liêu bạc sam nhiễm huyết hồng, tựa như một đoá huyết sắc Hồng Liên nở rộ giữa cánh đồng tuyết. Thân hình cao mà cân xứng, đôi chân thon dài mà săn chắc, cánh tay cầm trường kiếm hoàn mỹ tựa như có thể đóng phim quảng cáo, cả người tỏa ra một cỗ hương sắc xa xưa, thật không khác vai tiểu sinh trong kịch tràng là bao nhiêu.

Con người anh tuấn hơn người này... Cư nhiên lại là một tên sát nhân giết người không chớp mắt?!

Ta hai mắt mở lớn nhìn hấn rút thanh kiếm đang găm sâu trong thi thể ra. Thanh kiếm chống xuống đất, trên thân vẫn đang chảy xuống từng dòng huyết đỏ tươi, gắng gượng chống đỡ thân mình sắp gục ngã của

chủ nhân.

“Người...” Thật khó khăn mới thốt ra được một câu, phỏng chừng là do bị ánh mắt cũng như máu tươi trên cơ thể đối phương làm cho sợ hãi, mà ta, một người được xưng có chất giọng nam trầm tiêu chuẩn, đã cất lên một thanh âm cao vút, khi lọt vào trong tai lại là một âm nam trung du dương.

Nhưng mà, người trước mặt không có nâng kiếm mà giết ta diệt khẩu, chỉ là dùng một thứ ánh mắt lạnh lạnh nhìn ta, rồi quy xuống, kiếm trong tay vừa buông, cả người đã ngã gục xuống bụi cỏ, không có động tĩnh.

“Ừ — ” ngẩn ngơ mất mấy giây, rồi chợt nghĩ, lúc này mà có người nào đi ngang qua, thấy trên bãi chiến trường này chỉ còn một mình ta, khẳng định sẽ đổ cho ta tội giết người cướp của! Vị nhân huynh này gục xuống, quả thật là thủ đoạn vu oan giá họa vô cùng cao mà, đây là giết người không dao a...”

Nghĩ vậy, quên cả chạy trốn, ta chật vật đứng lên, loạng choạng chạy tới bên bạch y nhân kia. Ta thầm nghĩ, chắc đầu óc mình có vấn đề rồi, cứ nhiên lại chạy qua chỗ một người giữa đường mặc hí phục...Đưa tay định đỡ hất đứng lên, rồi hỏi xem y viện ở đâu giữa nơi hoang sơn dã lĩnh này... Ai biết, tay vươn ra còn chưa chạm tới, thì con mắt kia đã mở to nhìn trừng trừng vào ta khiến ta khựng lại tại chỗ: “Đừng có chạm vào ta —”

“Người — ” TMD! Đừng nói đây là làm ơn mắc oán đấy chứ!

“...Nếu Vương gia không ý thể hiếp người, vừa tại uyển lý cường thuộc hạ... thì thuộc hạ đâu có không nhắc nổi người lên, mà cứu giá chậm trễ?!” Nụ cười trên môi mang theo nét châm chọc, bạch y suất ca [anh chàng đẹp trai mặc áo trắng:”>] sắc ra một ngụm máu, tựa như đại hiệp võ lâm mạnh mẽ vận công, chấn thương ngũ tạng... Hắn nhàn nhạt đưa mắt nhìn ta, nói:” Kỳ quái, thuộc hạ rõ ràng đã thấy thích khách ra tay, đã lục cung tề phát [k hiểu... dịch nôm là sáu cây cung cùng bắn ra, đúng k ta?], vậy mà Vương gia cứ nhiên lại chẳng mất sợi lông ngọn tóc nào? Thật không hiểu là do Linh Vương tuyển thích khách thị lực quá kém... hay là trời đui mù, muốn lưu người lại là reo rắc tai họa cho thiên hạ?... Ha ha ha... Khụ —”

Lục cung tề phát? Có ý gì? Vừa rồi có nhiều tên cùng bắn ra như vậy sao? Ở đâu?

Đầu óc mông lung, ta đứng thẳng lên, theo bản năng nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên nhìn thấy cách không xa có một đám thân ảnh mờ mờ, không suy nghĩ gì liền bước tới hai bước, rồi, hình ảnh trước mắt như muốn đoạt đi hết hô hấp của ta.

“Trời ạ —” Có làm hay không?! Thi thể trên mặt đất bị tiễn xuyên qua gần thành con nhím, chết không nhắm mắt kia có phải hay không là ma quỷ?... Trên thân mặc đồng phục trường đại văn hóa N, nửa đêm trốn ra ngoài mua bia — chẳng phải chính là ta sao?! Ta, ta chết ngã ra ở kia.... Vậy kẻ đứng đây là ai a?! Gương! Cái gương ở chỗ nào?! Trong đầu chỉ có một mảnh hỗn loạn, thoáng qua bụi cỏ, thấy một đạo phản quang lóe lên, ta không chút nghĩ ngợi chạy tới chớp lấy, chính là thanh trường kiếm trong tay bạch y suất ca, giờ lên thanh kiếm vẫn đang nhiễm huyết, cố gắng nhìn hình ảnh phản chiếu qua mặt kiếm nhỏ hẹp. Đây...

Mi, cầu kính hữu lực, song phi nhập tẩn.

Mắt, quýnh kiêu như tinh, vĩ phiếm đào hoa.

Tì, hình nhược huyền đàm, lãng giác phân minh.

Thần, bạc nhi sắc đậm, lược hiển khắc bạc.

[mày cong, kéo đến tận tóc mai, mắt sáng như sao, tựa như hoa đào, mũi cao thẳng, cánh môi mỏng... nói chung anh không hiểu lắm =.=]

Đưa mắt xuống, một thân chanh hoàng trường bào, bên trên thêu tứ trảo đằng long, quả thực là một thanh niên rất anh tuấn, rất ngạo khí, thậm chí thập phần kiêu ngạo, cương quyết, vóc dáng không thua gì siêu người mẫu, hoàn toàn có thể khiến nữ nhân thét chói tai không ngừng. Thân thể hẳn phải nói là được bảo dưỡng vô cùng tốt, vừa nhìn đã biết làn da trắng nõn này không bao giờ phải phơi nắng phơi gió...lại thêm đôi tay ưu mỹ không một vết chai sần... Hắn tựa như được tạc ra từ bạch ngọc bởi bàn tay của một nghệ nhân tài hoa, chính thực là một nam nhân hoàn mỹ....

Con người này.... Không nên là ta a....

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Trên đời này không phải ai cũng có cơ hội nhìn thấy thi thể của chính mình.

Vậy nên ta tựa như bị sét đánh, cứng ngắc tại chỗ, hai mắt trũng trũng, nghẹn họng không nói nên lời, cũng là vì cái này đi.

Đằng nào chết thì cũng là đã chết, không thể nói thêm gì, nhưng... Có cần phải để ta chết khó coi như thế không!?

Tốt xấu gì cũng là cơ thể cùng ta sớm chiều chung sống suốt mười chín năm, là do ta ăn nhiều mà lớn, quyết chính tự cường, thật rất vất vả mới từ một cái trứng được thụ tinh mà thành một con người cao một mét tám, là một thân thể rất khỏe mạnh a! Tuy rằng so với thân thể bây giờ thì có kém chút, nhưng dấu sao cũng là lão bà người nhà, hài tử khỏe mạnh nhà mình... Ta đối với thể xác mình chính là rất có cảm tình...

“Vương gia? Đây là... người nào vậy?” Bạch y tuần mỹ không hay từ lúc nào đã gương đứng dậy, miễn cưỡng loạng choạng đến bên cạnh ta ngồi xuống, ôm ngực khụ mạnh một tiếng, quật cường lấy tay áo lau đi vết máu bên miệng, ánh mắt cảnh giác không chút thương tiếc dò hỏi.

“Đây là... Đây là ta...” Bàn tay run run đưa ra phía trước, ta bị thương cùng cực vuốt nhẹ lấy đôi mắt đang mở to tròn tròn của “ta” [“ta” ở đây nói đến thể xác chết nghèo của chú ấy], trong đầu là một mảng trống rỗng hỗn loạn, không tự chủ được mà thuận miệng trả lời thành thật, nhưng khi tay vừa chạm đến mí mắt thì cả người liền rung mạnh, tựa như chạm vào dòng điện lưu.

“Ô...” Hai tay ôm chặt lấy Thái Dương, thật nhiều thật nhiều hình ảnh hỗn độn xuất hiện trong trí óc. Trong cơn hốt hoảng, ta dường như đang dần mình bạch điều gì đó, nhưng trong phút chốc lại trở nên mờ mịt. Vô lực kháng cự, ta tựa như bị ném lên một chiếc thuyền trôi nổi đơn độc giữa đại dương mê mông, nương theo sóng lớn cuộn cuộn mà chìm nổi vô định, tựa như đã trải qua hai mươi ba năm nhân sinh dài đằng dặc, rồi bỗng chốc lại thấy ngẩn ngủ tựa như một cái nháy mắt. Một thoáng trầm mặc trôi qua, ta lặng lẽ rút tay về, toàn bộ tiền nhân hậu quả, hết thảy đều đã sáng tỏ, thì ra là như thế...

Cơm thì có thể ăn nhiều, nhưng lời thì không thể nói lung tung tùy tiện...

Ta bắt quá chỉ là cùng anh em trong ký túc xá nói năng cuồng ngôn, nói cái gì mà mơ cũng muốn quay về thời cổ đại để ngày ngày trái ôm phải ấp, kết quả mộng còn chưa thành thì người đã thực sự rơi về thời cổ đại, có lẽ là cũng tương tự với thời Trung Quốc cổ đại.

Có lẽ lão Thiên Gia ái ngại vẻ ngoài của ta quá yêu nước không đủ sức gánh vác được nguyện vọng to lớn tam cung lục viện, ngay lúc ta rơi xuống trong nháy mắt liền cùng Phạm Cửu Tiêu, đâm long Nhiếp chính vương của Phạm quốc trao đổi linh hồn. Nói cách khác... ta thay thế hắn ngã ngựa bất tỉnh trên bãi cỏ, còn hắn trong thân thể của ta thì che chắn phía trước, bị cung tên ghim thành con nhím.

Khi này vừa chạm vào một cái, dòng kí ức của Phạm Cửu Tiêu liền cuộn cuộn chảy vào trí óc ta không ngừng. Càng nghĩ càng oán giận, hồi tưởng lại sơ qua một chút thì cái vị nhân huynh này sống hai mươi ba năm, vô sở bất vi, vô ác bất tác [không việc xấu nào là không làm], thân là một thanh niên tân thời hiền lành có đạo đức và ý thức trách nhiệm với xã hội, ta thực rất muốn thay trời hành đạo, một kiếm đâm nát cái thân thể đầy tội ác này.

Cái tên Phạm Cửu Tiêu này... Thật đúng là một tên cầm thú mà!

Hắn thân là tứ hoàng thúc của đương kim ấu đế [vị vua trẻ], cưỡng ép thiên tử sai khiến chư hầu, khuyến đảo triều đình và dân chúng, phong quang kiêu ngạo. Chưa kể hắn còn loại trừ những người đối đầu mình, giết người như ma, tư truân quân đội [tạo dựng quân đội cho riêng mình], dã tâm hùng hực. Nhưng chính

là hấn còn đam mê nam sắc, cường bạo vô số mỹ nam đương tuổi thanh xuân, hành động này thật khiến một con người chân chính ngay thẳng như ta nôn suốt từ nửa đêm đến sáng sớm vẫn chưa hết.

Ta đây không phải kỳ thị đồng tính luyến ái gì, chính là ta còn có một người bạn gái được gọi là cái gì hử nữ nữa. Chỉ là... do ảnh hưởng của tư tưởng chủ nghĩa tự do phương Tây, ta kiên quyết nghĩ rằng việc thân thể tiếp xúc phải là do hai người đều tình nguyện. Còn hấn thì thì không quan đến tâm nguyện của người ta thế nào, mỗi khi động dục là liền tùy ý bắt người khác lại để phát tiết... Cái tên mà “một đêm bảy lần” thật không thể gọi là nam tử hán! Phải gọi là cầm thú mới đúng-

Loáng thoáng qua, ta đại khái nhớ lại những gương mặt có chút xa lạ, trong đó có nam tử bộ dáng phong vận bị hấn chà đạp, tựa hồ chính là bạch y suất ca trước mắt... Ân. Hình như được gọi là cận thân thị vệ Hình Huân, cũng có thể coi là một trong đám nam sủng của hấn. Hơn nữa, Hình Huân hình như còn là nhi tử của vú em của Phạm Cửu Tiêu, cùng tuổi hấn, thuở nhỏ tiến cung để bầu bạn cùng, bởi cưỡi ngựa bắn cung, cũng coi như là bạn thanh mai trúc mã của Phạm Cửu Tiêu. Nhưng mà, ngay cả người bạn từ nhỏ này cũng không bỏ qua, thực sự khiến nhân thần cộng phẫn [người và thần đều phẫn nộ] mà!

Lại nhớ, Phạm Cửu Tiêu lần đầu cưỡng bức Hình Huân là khi bọn họ mười bốn tuổi, Hình Huân trông thấy Phạm Cửu Tiêu đang cưỡng gian một tiểu thái giám diện mạo thanh tú trong ngự hoa viên, liền cau mày tiến đến ngăn cản, lời qua tiếng lại cuối cùng lại bị Phạm Cửu Tiêu ấn ngã xuống đất, y phục trên người bị xé rách, bị người kia hung hăng làm cho đến khi huyết lưu như chú [máu chảy thành dòng].

Hình Huân từ nhỏ tập võ vốn có thể dễ dàng áp chế lại dâm long kia, nhưng tên Phạm Cửu Tiêu đề tiện vô sỉ hạ lưu, lang tâm cầu phế, vô tình vô đức kia lại uy hiếp sẽ tru di cửu tộc nhà hấn, ép suất ca ngoan cường kia phải cắn chặt răng, không rên rỉ một tiếng mặc hấn ăn đến sạch sẽ!

Những năm sau đó, hấn dựa vào quyền lực ngày càng lớn của mình, giam cầm người nhà của Hình Huân làm con tin, ép buộc hấn phải luôn theo sau hầu hạ cho cái thú tính của mình.

Ngày hôm nay phong hòa nhật lệ [trời trong nắng ấm], Phạm Cửu Tiêu liền nổi hứng, không nghe Hình Huân khuyên can, cố ý thúc ngựa đến viên uyển sẵn bắn giải sầu, lại đem Hình Huân kéo xuống ngựa lôi vào rừng táo cách đó không xa, ấn ngã xuống đất rồi không chuẩn bị bất cứ thứ gì, cứ vậy hung hăng tiến vào, khiến cho bạch y suất ca dù võ công cao cường nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch ra, thuần không chút huyết sắc, tới nỗi muốn bất tỉnh luôn.

Tiết dục xong, hấn lại không chút tình nghĩa bỏ lại Hình Huân khó nhọc thở gấp với cơ thể suy nhược ở lại sau, cất tiếng cười lớn leo lại lên ngựa, đơn độc một mình quất roi truy đuổi theo một con tuần lộc. Kết quả- ông Trời có mắt, khiến cho hấn rơi vào vòng mai phục của Linh vương. Linh vương đứng hàng lão lục, đam mê quyền lực đến phát điên kể cũng phải loại tốt lành gì... Nhưng hấn ám sát Phạm Cửu Tiêu xét ra lại là vì dân trừ hại, đại nghĩa diệt thân!

Chính là lão Thiên Gia một mặt muốn loại bỏ tên bại hoại Phạm Cửu Tiêu này, vì anh em nam nhân trong thiên hạ mà trừ khử một tai họa, một bên lại lo lắng tên Nhiếp chính vương Phạm Cửu Tiêu tập trung đại bộ phận quyền lực này chết đi, sẽ khiến chư hầu khắp nơi nổi loạn, gây ra chiến tranh khiến sinh linh đồ thán. Cân nhắc lợi hại trước, sau, cuối cùng quyết định đem ta cùng Phạm Cửu Tiêu hoán đổi thân thể cho nhau, thay hấn cái tà quy chính, lãng tử hồi đầu kim bất hoán [con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng]... Lại nghĩ, không hổ danh là lão Thiên Gia, có thể tính toán được như vậy- Xúc cảm bỗng dâng trào, ai oán thay cho chính cái số phận của mình, ta nhận ra Hình Huân hơi thở hỗn loạn đứng bên cạnh vì mấy lời nói lộn xộn của ta mà chau mày khó hiểu, nghĩ một đằng nói một nẻo, ta cười khổ nhìn “ta” ngã trên mặt đất, lại đưa mắt nhìn “mình” [“mình” ý nói đến thân thể của Phạm Cửu Tiêu] khí vũ hiên ngang, ngang tàng thất xích, trong lòng thoát một mảnh trống rỗng, vụng về nói lại: “Đây là, đây là... ân nhân cứu mạng của ta-”

“...” Ngây người, con người phiêu lượng [đẹp] của Hình Huân nhìn thân thể “ta” bị bắn thành con nhím như vậy cũng liền không hoài nghi gì nữa.

Thấy vậy, ta càng hùng hồn hơn, tựa hồ muốn đem tâm trạng ầm ứ khi đột tử phát tiết ra, quỳ rạp xuống đất, thành kính cầm lấy tay “ta”, đem bàn tay đang dần lạnh băng đã theo ta bầu bạn suốt bao năm qua vuốt nhẹ nhàng, hoàn toàn không quan tâm xem hai bên tả hữu có ai trông thấy hay không, ta đứng lên, khóe miệng giật nhẹ: “Không sai! Hấn là ân nhân cứu mạng của ta, nếu không phải hấn đột nhiên xông lên

che chắn phái trước, ta đã sớm bị loạn tiễn bắn chết rồi! Hắn là ân nhân tái sinh của ta. Hắn chính là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn của ta, là ân nhân cứu mạng của ta, là ân ... của ta...” Nghẹn ngào nói không nên lời, ta cố kìm nén giọt nước mắt nhỏ giọt trên khuôn mặt của “mình”, bất luận thế nào, người chết chính là “ta” a! Ta sao có thể không thương tâm cho được!

“Vương gia! Người... người như vậy mà cũng rơi lệ vì một người qua đường—” Nam nhân thì không nên rơi lệ, mà nếu đã rơi lệ thì không nên chỉ vì những chuyện vớ vẩn. Nhìn thấy nước mắt của ta, Hình Huân tựa như thấy thiết thụ khai hoa, gà trống đẻ trứng, dung nhan anh tuấn có vài phần méo mó.

“Thế nào mà là người qua đường!?” Bi phần quay đầu lại rống lên, ta chết lững lờ như thế này, nói vậy khác nào vũ nhục! Trong chớp mắt, không hề do dự, ta quyết định phải thay chính “mình” hưởng chút phúc phần, mà nếu làm tốt, có khi còn chặn được một đồng “cái đuôi” do vận đào hoa của Phạm Cửu Tiêu gây ra.

Tâm động không bằng hành động — ta dừng một chút, trầm giọng bi thường cùng cực lúng túng nói: “Tên hắn là Đồ Lâm, năm nay mười chín tuổi, đương tuổi thanh xuân, tuổi tác phong nhã hào hoa, vì cứu ta mà hồn về cực lạc... Ta, ta nhất định phải đem hắn phong quang đại táng, chiếu theo lễ nghi vương hầu mà tiễn đưa hắn!” Thân thể a, theo ta suốt mười chín năm a, không có công lao cũng có khổ lao, giờ khắc cuối cùng này, ta sẽ không bạc đãi người...

“Vương gia! Thỉnh cân nhắc, người này không phải hoàng thân quốc thích, nếu dùng vương tán đại lễ, e sẽ khiến cho thiên hạ lời ra tiếng vào.”

Chẳng thèm liếc nhìn ta lấy một cái, trong con mắt Hình Huân chứa sự miệt thị không hề che giấu — Ngay cả người qua đường mà người cũng không tha?! Thực sự là chẳng biết tiết tháo mà!

Ta thừa nhận... Thân thể “Đồ Lâm” của ta so ra với Hình Huân bạch y nhiễm huyết, tuấn tú kiên cường cùng Phạm Cửu Tiêu thân khoác hoàng bào, tư thế oai hùng ngang nhiên, dung mạo tuấn lãng... quả thực có phần thua kém. Mặc dù ta tại trường N cũng coi như thoát khỏi hàng ngũ ếch nhái, trở thành một nam sinh đoan chính, nhưng... không sợ hàng không tốt, chỉ sợ hàng chọi hàng a!

Dù có phần rách nát, nhưng vẫn là ta— “Câm miệng!” Thở hổn hển quên mất bảo trì hình tượng, dù sao Phạm Cửu Tiêu cũng không có hình tượng ôn hòa gì để bảo vệ, ta đơn giản chỉ là xuất ra khí thể lạnh thấu xương, hung hăng liếc mắt nhìn thẳng vào gã thân cận thị vệ, âm thầm chửi mắng nghiêng răng trả lời: “Đồ Lâm không phải là a miêu a cẩu! Hắn, hắn là người thân mật với bản vương nhất trên đời—” chính là không phải cùng ta sớm chiều chung sống tồn tại sao!?

“Cái gì—” Thở hốc vì kinh ngạc, Hình Huân gắng gượng thở hổn hển, tuấn nhan vừa khôi phục lại chút điểm huyết sắc lập tức lại tái nhợt đi, trầm mặc không nói gì, dùng thần nhãn nhìn kẻ điên để nhìn ta chòng chọc một lúc lâu, đối phương rốt cục nhú mày lại, nặn ra một nụ cười trào phúng nói: “... Thuộc hạ nhớ kỹ, khẩu vị của Vương gia không phải rất kén chọn sao?”

“Vẻ đẹp tâm linh mới là vẻ đẹp thực sự! Người lấy bề ngoài đánh giá con người không cảm thấy nông cạn sao?” Như mèo bị giẫm phải đuôi, ta thẹn quá thành giận trừng mắt to, không giận mà uy khí thế áp đảo người kia.

Kỳ thực nghiêm túc mà nói cũng không thể trách Hình Huân tầm mắt quá cao, chính là Phạm Cửu Tiêu trong hình dung của hắn là cái loại bại hoại. Nhìn thấy mỹ nam tuyệt không buông tha, nhìn thấy xú nam liền bắt lấy mỹ nam bên cạnh bắt măn phát tiết. Trong trí nhớ, hẳn là người bị Phạm Cửu Tiêu cưỡng bạo, tựa hồ tất cả đều là một dạng hảo dung mạo.

“Thứ lỗi...” Hình Huân không hổ là chính nhân, dù rất kinh ngạc nhưng cũng lập tức tiếp thu giáo huấn, cung kính đổi giọng, hướng đến thi thể cúi mình áy náy. Sự thành khẩn của hắn trái lại khiến ta đỏ mặt, vì chính bản thân là nam nhân mà còn đối mặt ghen tị, thực thấy thẹn thùng. Đáng tiếc, lời đã nói tựa như bát nước đã hắt ra ngoài, tên đã nằm trên đây, đâm lao phải theo lao a.

“Không sao.” Ánh mắt mập mờ nhìn hắn, ta hấp tấp rất nhanh cúi đầu nhìn tay “mình”, than thở khóc lóc, giả bộ xương lên vài câu càng lúc càng nỏ: “Lại nói, Đồ Lâm công tử xả thân cứu người, thấy việc nghĩa liền hăng hái làm, những hành động cao thượng đó thực khiến bản vương cảm động, phát hiện ra chính bản thân cũng dần được cảm hóa, quyết tâm muốn phát dương Đồ Lâm đồng thanh, không, tinh thần của công

tử rất vĩ đại, cái quá tự thân [hồi cái để làm người mới], tích cực hướng thiện, quả thực là một hảo nam nhân...”

“Ồ—” Ta vừa dứt lời, Hình Huân hình như cần phải đầu lười của chính mình.

“Chỉ tiếc, ta nghĩ thông suốt quá muộn... Đồ công tử hân... không bao giờ... trở lại bên cạnh ta được nữa...”

Linh hồn bị xuất ra so với cốt nhục bị chia lìa càng bi thảm phải không? Đây chính là thân thể ta a, thân thể mà ta ngày đánh răng hai lần, đêm rửa chân một lần, ba ngày tắm một bận a [khiếp, sạch gớm =.=]

“Vương gia... Thỉnh... nên bi thương...” Khẽ mím môi, lại kịch liệt khụ một tiếng trong chốc lát, Hình Huân khuôn mặt cứng ngắc đem ta ra soi xét một lượt, ước chừng nhìn không ra điểm gì bất thường, so với trước khi ngã ngựa cũng không khác là bao.

“Vậy nên, khi còn sống ta đã không thể cho hân danh phận gì, nay tuyệt không để hân chịu ủy khuất!” Lấy lại bình tĩnh, sợ là chưa đủ thuyết phục, ta liền vội vàng nói ngắn gọn: “Cứ sắp xếp hậu sự cho hân theo vương hầu lễ nghi! Nếu có kẻ không phục, hãy nói Đồ... Đồ công tử đây là bằng hữu trọn kiếp của bản vương... Phải được thụ thưởng đãi ngộ đặc biệt!” Cảm thấy vị chua xót trong cổ họng, cổ nén lại cảm giác buồn nôn, ta khó khăn nói bổ sung thêm vào.

Hô, bất kể như thế nào, từ giờ trở đi là ta hoàn toàn tự do! Nếu người khác nghi ngờ ta thế nào lại không còn đam mê nam sắc, thì ta sẽ lại nói là tình cảm khắc cốt ghi tâm của ta đã cùng với Đồ Lâm chôn cất rồi, nếu có người hoài nghi ta nghi ta chỉ nói lời đầu môi chót lưỡi, ta sẽ nói ta quá đau lòng rồi, không lúc nào có thể quên đi nam nhân tâm ái được.

Hắc hắc, một hòn đá trúng N con chim, đúng là một kế sách hoàn mỹ không chút thiếu sót!

“Vương gia...” Cả người chấn động trầm ngâm nhìn ta, sự khinh bỉ trong ánh mắt Hình Huân dần tan biến đi, có phần không dám tin tưởng nhưng cũng lại chút cảm động: “Không ngờ tới... Người cũng biết đối với một người... Là tấm chân tình.” Người kỳ thực muốn nói là với một người như ta tuyệt không thể như thế được đúng không? Hanh hanh... Đừng tưởng người khụ vài tiếng là ta nghe không ra ngụ ý.

“Không dám, này đại khái là mệnh trung chú định, nhân duyên do trời... Ai bảo ta lại thương yêu hân! Ai, ta thực mong người chết là ta, chứ không phải Đồ Lâm.” Câu này là nói thật tâm, là nói chân thành chứ không phải vì Hình Huân hoài nghi.

“Vương gia...” Mãi lâu sau, Hình Huân mới khẽ mở miệng, nói ra một tiếng mà dường như chỉ có lúc còn nhỏ Phạm Cửu Tiêu mới có thể nghe được, không có bất luận cái gì hô hoán châm chọc ý tứ hàm xúc, vẫn đậm phong thanh [mây nhạt gió trong], như là trở lại những năm tháng ngày trước... Đúng vậy, nếu không phải Phạm Cửu Tiêu đảm bảo thiên, bọn họ chính là bằng hữu chi mệnh a! Không biết hiện tại nếu gắng sức có thể hay không lấy lại mối quan hệ ngày trước.

Tự đáy lòng cảm thán sâu sắc, ta ngoái đầu nhìn lại thấy Hình Huân một thân bạch y phi hồng ngã trên mặt đất, nghiêm túc vươn tay ra hướng đến hân, lại thêm nụ cười yếu ớt khổ tâm, ôn nhu như đồng nhật dương quang [ánh mặt trời phía đông!?] : “Dậy đi, ta dìu người.”

“...Không cần, người không đụng vào ta là tốt rồi.”

“Ta thề, ta thực sự chỉ muốn giúp người mà thôi...”

“... Vương gia đừng quên, người hại thuộc hại cường ép vận công, huyết khí không thông là ai.”

“Ách, người yên tâm, ta không bao giờ... làm vậy nữa... Ta... đã nhận ra sai lầm, thôi động tình cảm chân thành, cả đời này, ta sẽ không tái làm thương tổn những người vô tội nữa. Xin lỗi... Ta đã từng làm chuyện có lỗi với người.”

“...”

“Tin tưởng ta! Ta, ta “Tặng kinh thương hải nan vì thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân”*, trừ Đồ Lâm ra, nam nhân nào cũng khiến ta thấy buồn nôn hết!” Không ổn rồi! Nóng ruột khiến cái miệng nói lung tung rồi, quả nhiên không ngoài dự liệu, Hình Huân sắc mặt một trận trắng xanh luân phiên thay đổi, một hồi tỉnh mạch, bầu không khí càng lúc càng gượng gạo...

*[đại ý hai câu này là: đã qua biển lớn rồi, thì không còn màng đến nước nữa, đã qua Vu Sơn thì từ sau không còn muốn ngắm mây nơi khác. Nói chung có ý là: tâm ái trên đời chỉ có một người, đã có rồi thì sẽ không màng gì đến người khác nữa. Còn như mình hiểu ý, là ai đã ăn qua gà rán rồi, thì sẽ không thêm ăn rau luộc nữa)]

“Như vậy thật tốt.” Đối với ta cười trào phúng một cách lạnh lùng, Hình Huân bắt lấy bội kiếm bên thân ta, dùng kiếm chống xuống đất, gượng đỡ lấy thân thể mềm nhũn, không buồn liếc ta lấy một cái, cả người lung lay sắp đổ thối vang tiếng tiếu, gọi đến một con tuần mã tấn mai phi vũ [tóc mai vờn bay] toàn thân tuyết bạch, ý bảo ta đem thi thể “Đồ Lâm” mang đi.

“Hình Huân, ngươi cũng lên ngựa đi...” Thu xếp ổn thỏa xong thân thể của mình, ta đưa tay gạt đi mồ hôi, quay đầu lại đã thấy Hình Huân môi tím tái mặt trắng bệch không biết từ khi nào đã lặng lẽ dắt cương ngựa đi trước. Lập tức, một trận không mấy vui vẻ trong lòng liền dâng lên, ta cảm thấy có phần bực bội khi hẳn không thương tiếc gì cho chính bản thân mình, càng tức tối tên dâm long Phạm Cửu Tiêu không biết chừng mực!

Tốt xấu gì, ta sau này cũng sẽ sống với thân phận Phạm Cửu Tiêu, ác nghiệt hẳn tạo ra, giờ đến ta hảo hảo bồi sửa từng việc!

“... Đa tạ ý tốt của vương gia, con ngựa này không chịu được trọng lượng ba người. Vương gia cùng Đồ công tử cười là tốt rồi, thuộc hạ đi trước dẫn ngựa.” Tuần mã trên mặt nhẹ chau lại, Hình Huân bắt chập vết thương trên thân mình mà tránh ra, hơi nghiêng người, lạnh nhạt cự tuyệt nói. Đáng tiếc, hẳn hiểu rõ Phạm Cửu Tiêu, nhưng không biết bản công tử là ai! Ta Đồ Lâm ở trường N chính là nổi danh với cái tính ương ngạnh, nếu đã nhận thức đúng sự tình tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ cuộc. Không nói hai lời. ta cố hết sức nắm lấy khuỷu tay Hình Huân, mạnh mẽ đem đối phương đang nhú mày không vui kéo tới trước người, chỉ vào “ta”, rồi chỉ vào hắn, kiên quyết phản phác: “Ngươi, cùng hắn cười ngựa, ta, dắt dây cương!”

“...Vương gia, không cần phải...”

“Ta nói cần phải! Ngươi muốn một lần nữa hạ thân bị giày vò không!? Lên ngựa!”

“...” Không đếm xỉa gì mà cứ nói trắng ra, Hình Huân trên mặt có chút không nén được giận. Lại trầm ngâm một hồi, cuối cùng dưới cái nhìn chăm chăm sáng ngời của ta, cắn nhẹ môi dưới, thả người lên ngựa, quay đầu đi, không nhìn ta...

“...” Thấy thế, ta liền biểu lộ ra cái dáng vẻ tươi cười thắng lợi, ôn nhu mà không có phần kiêu ngạo. Trận chiến mở màn báo cáo thắng lợi, xem ra tẩy trừ cái danh tiếng quá nhai lão thử [chuột chạy qua đường] của Phạm Cửu Tiêu cũng không quá gian khổ như trong tưởng tượng. Ai... Ông Trời bất công, con người anh tuấn, đúng là thật dễ chiếm tiện nghi a!

3. Quyển 1 - Chương 2

Cũng nhờ có thân thể của Phạm Cửu Tiêu còn nhớ đại khái đường về, hầu như là dựa vào trực giác bản năng, ta thuận lợi dắt ngựa trở về Trấn Quốc vương phủ.

Dừng chân trước “nhà mình” cổng lớn màu đỏ, mù mờ nhìn về mặt tươi cười chào đón của đám tôi tớ, ta vô thức nhích về phía sau, lại gần ngựa, trông mong Hình Huân thay ta giải thích về cái thi thể, nhưng mà, người phía sau ngay cả liếc ta một cái còn keo kiệt, ngay lúc hồi phủ liền xoay người xuống ngựa, lạnh nhạt cáo tội rồi rất nhanh rời đi.

Ta có thể hiểu là hẳn nóng lòng muốn đi tẩy rửa thân thể, nhưng mọi người không phải huynh cũng chẳng phải đệ, trong trí nhớ người lưu lại dù sống chết vạn nát óc thế nào cũng không nhớ ra nổi một cái họ cái tên nào của đám gia nhân, thực vô tình!

Hít sâu một hơi, mạnh mẽ trấn định bản thân một chút, ta học theo bộ dáng mấy ông Vương gia ở trên phim truyền hình, giận tái mặt lạnh lùng sai khiến bọn gia nhân hiểu kì đưa thi thể “Đồ Lâm” xuống, đưa

tới linh đường an trí. Đúng lúc đấy, lại thấy một thân ảnh lam sắc bước ra từ đoạn hành lang gấp khúc, chỉ thấy mái tóc đen vờn bay trong thoáng qua, người vừa xuất hiện đã liền tươi cười tự mình ngã vào lòng ta!

“Vương gia, người trở về rồi, nhớ người chết đi được—”

“...” Người vừa tới kiêu mị làm nũng, thanh âm mềm mại nhưng cũng đầy vẻ giận dữ, khiến ta cứng đờ tại chỗ, nghẹn họng, quên cả ngôn từ. Duy chỉ có một điều xác định rõ ràng chính là: khuôn ngực đối phương dính tại trên người ta, là phẳng lì. Ngạnh chen vào giữa hai chân ta, căng tròn, còn có vị nam tính đặc trưng. Mà nơi yết hầu kia tuy nhìn thì tựa như trơn nhẵn, nhưng nếu tỉ mỉ chú ý, không khó để phát hiện ra hầu kết. Đúc kết lại mà nói, mặc dù người trong lòng tóc đen như mây, lông mày như họa, nhãn thần ẩn tình, nước da đẹp như trong quảng cáo, cánh môi có dùng thêm chút phấn son... Vẫn như cũ, là một nam nhân không hơn không kém!

Sống trên đời mười chín năm, ta ngoại trừ phải đánh nhau ra, đây là lần đầu tiên cùng người đồng giới tiếp xúc “thân mật khăng khít”, Người trong lòng đáng người thanh mảnh, da thịt mềm mại lại thơm ngát, ôm trúng người... Thật muốn nôn!

Bình tĩnh, bình tĩnh! Bất tỉnh không giải quyết được vấn đề! Trốn tránh càng khiến người thêm nhu nhược!

Trong lòng tự động viên chính bản thân, cố gắng định thần lại, miễn cưỡng áp chế xuống cơn buồn nôn, huy động hết ngũ quan anh tuấn lại thành một bộ tươi cười nhìn đối phương, theo kí ức hỗn loạn mà nhớ ra cái tên của người này: “Đường Mật, người đến rồi a.” Người thanh niên tuấn mỹ ba phần yêu mị bảy phần diễm sắc chính là thiếu đương gia hiện tại của Thực trung Đường Môn, năm nay khoảng hai mươi tuổi, ám khí thủ pháp không ai bì kịp, tính nết tà dâm mà ngay cả Phạm Cửu Tiêu cũng phải bái phục, chính là Đường Mật. Đường đại mỹ nhân, hạc lập kê quần [hạc giữa bầy gà, ý nói người nổi trội giữa đám đông], giữa đông đảo những người bị cưỡng ép, hẳn là một trong số ít tự nguyện leo lên giường Phạm Cửu Tiêu, là quái nhân điên loạn đảo phượng. Cũng là... mẫu người ngoan độc mà ta sợ phải gặp nhất...

“Dừng tay!!!” Lúng túng đưa tay ra, vững vàng nắm lấy tiểu lang thảo [móng vuốt sói] của hắn đang vuốt ve xuống dần hạ thân ta, buông bàn tay nòn nà mềm mại của hắn xuống, ta giở khóc giở cười đẩy hắn ra, bày ra tư thế đề phòng khiến đối phương chau mày khó chịu, đề phòng hắn tái lần nữa tập kích bất ngờ.

“Vương gia? Người dè dặt cái gì a!? Không phải đã làm việc đấy ngay tại một góc hành lang rồi sao, hiện tại còn giả bộ quân tử gì nữa? Cái đấy không thích hợp với người a! Hạnh hạnh—” Cười meo meo tựa như một tiểu miêu giáo hoạt, Đường Mật mềm mại không xương bám vào hai bên vai đã hóa đá của ta, khiến ta cả người liền nổi lên một trận da gà, y như một nhánh cây bị rắn quấn lấy cọ qua cọ lại lúc sắp lột da... Mị nhân như câu. Câu câu đoạt hồn... Tình thế như vậy thực bức ta buồn nôn tới chết mới thôi. Thật không rõ, nam nhân cùng nam nhân ở cạnh nhau, làm thế nào lại có cảm giác được!?

“Đường Mật, thỉnh người tự trọng.” Gạt bỏ hắn ra tựa như vứt bỏ thứ gì đó không sạch sẽ, cố quay đầu lại đem theo mấy tên hạ nhân quay về viện, đi được mấy bước thì phát hiện ra mấy kẻ phía sau, kẻ thì cười như trúng tà, kẻ thì sợ đến run người.

“U? Vương gia từ khi nào học được từ “tự trọng” cao thâm như vậy? Người muốn làm bộ để tăng thêm tình thú thì cũng không có gì, nhưng lần này ta đến kinh thành hết nửa ngày là không rảnh rồi, đêm xuân cũng thật ngắn, không nên lãng phí thời gian cho mấy chuyện không đâu!” Hoàn toàn không hiểu mấy lời thật tâm của ta, Đường Mật hồ ly kia cứ vậy liếc mắt đưa tình, vòng eo mềm mại, người đi sau mà tới trước, đứng chắn trước ta. Còn không đợi ta cự tuyệt, vạt áo đã liền mở ra, lam bào khẽ động nhẹ trượt xuống để lộ bờ vai trắng mềm tựa ngó sen, cả người uy nghiêm, cánh môi dụ hương chạm nhẹ vào bên cổ của ta: “Nam nhân thử qua đã nhiều, cũng chỉ mình Vương gia là có thể thỏa mãn ta...”

“Người... Người bốt phóng túng một chút có được không!?” Có bản lĩnh thì đầu thai thành mỹ nữ đi, ta ngay lập tức mở mang kiến thức cho người biết thế nào là gọi là sự kiêu ngạo của nam nhân! Trước mắt... Người có ta cũng có, ta còn nhiều hơn người vài phần... Không cảm thấy chướng sao!?

“... Vương gia? Người làm sao vậy? Không phải là vẫn còn kinh hãi đấy chứ? Hạnh... Chỉ là một đám thích khách thấp kém, không đến mức vậy chứ?” Ngây người trong chốc lát, cuối cùng Đường Mật cũng ngượng ngùng thu lại đôi tay phóng đảng của mình, chăm chọc liếc ta đầy khiêu khích, không buồn ngoảnh lại nhìn môi.

Nghe vậy, ta lại liền quên mất hỏi sao hấn lại biết việc ta bị phục kích, trong lòng chỉ thầm nghĩ sao thật nhanh thoát khỏi cái địa ngục “Đào sắc” này, lời nói thật giả lẫn lộn, không chút nghĩ ngợi gì ta liền nói: “Ta không còn là Phạm Cửu Tiêu của ngày trước nữa! Người trở về đi... Ta giờ tu tâm đổi tánh, từ hôm nay trở đi, thủ thân dưỡng tính!” Ngay lập tức, ta đã quyết định, không thể phụ lòng lão thiên gia đã đem ta về thời này, phải hảo hảo mà hưởng thụ hết hoàn phi yến sầu, mỹ nữ như vân chứ.

“...” Có lẽ lời của ta quá dứt khoát kiên quyết khiến Đường Mật bị hù, cả người trầm mặc hồi lâu, nhưng rất nhanh đôi mắt lại sáng lên, liền ôm bụng cười liên tục: “Phốc ha ha ha ha cấp – người, đâm long ăn chay — ha ha — thật giống hòa thượng đi phiêu kỹ! Ha ha —”

“Đường.Mật!” Nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ uy hiếp, người có thể vũ nhục nhân cách của ta, nhưng không thể hoài nghi tính hướng của ta! Dựa vào khí thế uy nghiêm, khí phách vương giả bẩm sinh của Phạm Cửu Tiêu, ta phóng ra nhân đao sắc lạnh, liền lập tức dừng ngay được tiếng cười bốn cợt của Đường đại mỹ nhân.

Chán nản cùng ta đôi co qua lại hơn nửa ngày, người kia trong mắt liền hiện lên một tia thâm độc, cười cợt mỉa mai: “U, là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành nào có thể bắt giữ được vị Nhiếp chính vương cao cao tại thượng của chúng ta đây a? Vương gia, người cũng không nên giấu diếm như vậy, có thể cho ta mở mang kiến thức được không? Ân?” Ngữ điệu đầy xoi mói khiêu khích, thanh âm ngân nga phảng phất có thể làm cho xương cốt rã rời, khiến cho người mười chín năm niềm tin vững chắc đã từng kinh qua gió táp mưa sa, khảo nghiệm hết thảy cái gì mà dị tính luyến giả [yêu người khác giới] như ta cũng phải dao động.

Thế nhưng, đối phương lại nhắc đến việc kia, khiến ta sắc mặt trầm xuống, giả bộ đau đớn bi thống, nắm cổ tay bị ai nói: “Người kia... Để cứu bản vương, đã lấy thân mình che chở...” Nói xong, lại sợ mình nhân thân chưa đủ thể hiện hết chân tình, ta vội vàng xoay người, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng đến linh đường cách đó không xa. Mà phía sau, tiếng bước chân có phần ngập ngừng nhưng cũng rất nhanh đuổi theo kịp. Tang phàm bạch sắc đựng đưa trong gió ...

Trong ngực dội lên loại tư vị không nói lên lời, ta chết lặng tới bên chiếc quan tài, cúi xuống nhìn vào “mình” được trang điểm qua loa * mà nhập liệm. Lúc còn sống thì cũng không được tính là đẹp, chết rồi thì mặt mũi xám trắng, lại càng không thể trở thành một điểm quý. Nhưng ta rất quý trọng bản thân, rất thích mỗi sáng nhìn ngắm khuôn mặt mình trong gương, cái mũi này là giống ba, còn lông mày và mắt thì giống mẹ... Khuôn mặt ta hết sức bình thường, nhưng lại ảm áp cái hương vị gia đình. Tất cả đều nhờ vào cái huyết thống ràng buộc. Giờ, có muốn cũng không thể quay lại được nữa...

[*: Ở Trung Quốc và Nhật Bản có tục khâm liệm người chết trước khi chôn hoặc hỏa táng. Người chết sẽ được trang điểm và lau rửa sạch sẽ... Cái này mình cũng không nhớ rõ lắm, hồi đấy xem phim Khởi hành của Nhật mà biết đến vụ này, không rõ là tục lệ của Nhật Bản và Tung Của có khác nhiều không...]

Đồ Lâm đã chết, Phạm Cửu Tiêu còn sống... Còn sống hảo hảo tốt... “Ta còn tưởng là đại mỹ nhân nào đã đầu độc tam can lăng tử của vương gia... Không nghĩ tới cư nhiên lại là... Ách... Mặt mũi tầm thường.” Khóe môi khinh bỉ nhếch lên, đôi môi đỏ mọng của Đường Mật khắc nghiệt nói, vẫn như cũ thật đẹp động lòng người, “Hừ, đừng nói người ăn thịt mãi ngấy, thỉnh thoảng ăn thanh đạm một chút lại thấy hợp khẩu vị đi? Thật là, thua bởi một gã như vậy, quả thực làm nhục cái danh Đường Mật của ta mà!”

“Người nói đủ rồi đấy...” Ta thừa nhận đối phương nói cũng có phần đúng, cũng hiểu là với một nam nhân, ta sống mười chín năm cũng không tránh được những lúc trông mặt mà bắt hình dong, nhìn bề ngoài mà mang mấy nữ sinh cùng lớp chia thành ba bảy loại thói hư tật xấu. Nhưng mà tại lúc này, Đường Mật đánh giá ta hạn hẹp như vậy, phải, ta dựa vào cái gì mà yêu cầu người khác không được nói, chỉ khiến bản thân thêm thấp kém. Nhưng... Ta không cho phép Đường Mật vũ nhục bố mẹ ta, người đã cho ta khuôn mặt này, ta càng không cho phép hấn vũ nhục ta cùng với những thế hệ về sau: “Đường Mật, người đi đi! Ta không muốn gặp lại người nữa...”

“Người nói cái gì!?” Dáng vẻ tươi cười đột nhiên cứng đờ lại, tựa hồ trong mơ cũng sẽ không ngờ ta sẽ nói ra những lời đoạn tuyệt như vậy. Đường Mật vốn tự cho mình là người phù hợp nhất khi ở trên giường cùng ta, phối hợp ăn ý, lại được dung túng muốn gì được nấy, giờ này, lạnh lùng hỏi lại: “Vương gia, người vì một người đã chết mà đuổi ta đi!?”

“... Đường a Mật a...” Tự cảm giác được áp lực xung quanh nặng nề hơn vài phần, ta cùng Đường Mật biểu

tình ngưng trọng đối mặt nhìn nhau, trong lúc đang suy tính phải làm gì tiếp thì một tên gia phó đã khắp cấp vội vàng chạy tới, cắt ngang bầu không khí giữa hai người bọn ta-

“Khởi bẩm Vương gia, Họa Tình Viên xảy ra chuyện rồi! Hí tử [đào kép] tối sùng của người, xướng thanh y Lưu Quan... Hắn, hắn ngã lều!”

“Cái gì!?” Giật mình thất sắc, không phải vì có người ngã lều, mà là vì... Phạm Cửu Tiêu ngay cả hí tử cũng trêu ghẹo!? Thực sự là, kí ức của hắn nhiều đến mức không chịu được, người khác không nói tới thì cơ bản cũng không nhớ nổi được chuyện gì với chuyện gì nữa. Lưu Quan... Lưu Quan... Cái tên nghe rất quen, rốt cuộc là người nào không may mắn vậy...

“A!? Mau, mau khởi kiệu! Mau cấp tốc đưa bản vương đến Họa Tình Viên-” Tha mụ [Đây là câu chữ bậy, nghĩa là “Con mẹ nó”, ở đây mình giữ nguyên bản =.=], ta nhớ ra rồi! Lưu Quan là tiểu quan bị Phạm Cửu Tiêu bắt gặp trong yến tiệc mừng đại thọ sáu mươi của thừa tướng cách đây bảy tháng trước, ở xã hội cũ thì nam xướng nữ sùng cũng tương tự với diễn viên thế vai của vu mai lan phương. Mơ mơ hồ hồ, ta còn nhớ đối phương có dung nhan xinh đẹp tuyệt trần như hoa lê trong mưa, lại rất mực ôn hòa, song nhãn yếu đuối tựa như tiểu thổ vô hại - Giống y như tấm hình một ngôi sao người Nhật mà tên bạn dán đầy phòng ký túc xá, là nữ thần tượng của mọi nam sinh a...

Chỉ là... Thế nào mà ta vừa nghĩ tới Lưu Quan, trong đầu lại tự động hiện ra mấy thứ, thoát trông tựa như mấy món đồ chơi a? Có cái gì mà chạm ngọc nam căn [cái này.... chắc không cần giải thích hén...], dây thừng bằng gân trâu, san hô nội châu, phạm yên hương dây... Không phải chứ... Tên Phạm Cửu Tiêu này dùng thủ đoạn SM tàn phá trêu đùa người đi!?

Trời ạ! Nếu mỹ thiếu niên Lưu Quan yếu đuối đa cảm bởi vì vậy mà nghĩ quẩn, thì ta đây nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa trôi được cái danh cầm thú của Phạm Cửu Tiêu!

Nghĩ vậy, ta liền không nán lại trong linh đường với cái quan tài của “mình” cùng Đường Mật đã im lặng suốt này giờ nữa, vội vàng lao ra khỏi vương phủ vừa mới đi vào không lâu, leo vào trong kiệu, khẩn trương phân phó bọn tôi tớ khởi hành, bằng tốc độ nhanh chóng vội vàng đi tới hí uyển nổi danh nhất trong nội thành, Họa Tình Viên.

Thiên linh linh địa linh linh, Lưu Quan, người mới mười bốn tuổi a! Nghìn vạn lần đừng có một ngày lành hưởng thụ còn chưa có đã hưởng tiêu ngọc vẫn [kiểu như chưa hưởng thụ gì đã chết], ta sẽ bị ác mộng a...

Kiệu dừng ngay bên ngoài Họa Tình Viên, ta lập tức lao xuống kiệu, lão ban đầu [người đứng đầu] của gánh hát liền chào đón, trợn mắt lên nhìn, không giận tự uy: “Nói mau! Lưu Quan thế nào!? Người đâu!?” Nghìn vạn lần đừng chết, nghìn vạn lần không được chết!

“Vương, Vương gia cát, cát tường -” Run run cười nói, lão nam nhân còn muốn nói vài ba câu xã giao, nhưng còn chưa kịp làm gì đã bị bạch nhãn [ánh mắt khinh thường, kiêu ngạo. Trái với bạch nhãn là thanh nhãn - tỏ ý kính trọng] của ta làm cho kinh hãi: “A a! Ta nói ta nói — Lưu Quan hắn, hắn không có việc gì... Chỉ là gãy chân, nôn ra chút máu, xương sườn phải đoán chừng bị gãy rồi đâm vào phổi...”

“...” Ta phi! Thế mà bảo không có việc gì sao! Lòng đầy căm phẫn đầy lão ban đầu sang một bên, ta bước thành hai tựa như theo thói quen mà tiến vào Họa Tình Viên, tìm thấy trong một tiểu phòng bố trí đơn sơ ở trong góc một người nằm trên bản tháp, song nhãn mỹ lệ mở to tròn, u ám không chút ánh sáng, thần sắc trống rỗng, còn không phải là Lưu Quan sao.

Thật quá đáng... Chỉ vì trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của mỹ thiếu niên xuất hiện một đạo thương ngân, liền không chịu nổi, vút hẳn vào góc tự sinh tự diệt.

“Vương gia -” thiếu niên ngồi bên giường chăm sóc Lưu Quan vừa trông thấy ta liền hấp tấp xông tới, sợ hãi đến nỗi đánh rơi cả khăn tay xuống đất mà không biết, luống cuống tay chân quỳ rạp xuống đất, hướng đến ta khẩn hoảng, nặng nề ngẩng đầu lên bẩm: “Vương gia a! Người phát phát từ bi — Hôm nay Lưu Quan không thể hầu hạ người được... Người xem hắn như vậy... Cầu xin người thương xót, cho hắn mười ngày nửa tháng dưỡng thương a... Hắn thực sự không chịu nổi dày vò... Vương gia... Cầu người thương xót... Ngày hôm nay hãy tha cho Lưu Quan... Hắn toàn bộ xương khớp trên người đều bị gãy, ngay cả đại phu cũng chưa có tiền mời về a... Ô... ô...”

“Ta...” Xấu hổ dừng cước bộ lại, ta đứng cách giường chừng ba thước mà không biết phải làm thế nào tiếp, trên mặt hết xanh một trận lại đen một trận, không cách nào phản bác lại được những lời kia. Ai, ai kêu Phạm Cửu Tiêu là kẻ không có lương tâm, đi đến đâu gieo tiếng xấu đến đó! Ta nguyên là muốn đến cứu người, cuối cùng lại thành chó cắn Lữ Động Tân*...

Thầm nghĩ có giải thích cũng không có ai tin. Ta không biết làm thế nào đành thở dài, phất tay gọi tới một gã hạ nhân, lớn tiếng phân phó: “Lo lắng cái gì! Còn không mau thỉnh thầy thuốc tốt nhất, không, lang trung tốt nhất về đây! Không thì đem cả ngự y trong cung mời tới! Nói là Nhiếp chính vương tự mình mời!”

“Giá... Tiểu nhân lập tức đi làm –” Do dự một chút, gã gia nhân bị ta dặm chân mạnh đến sợ run cả người, chông chút chần chừ, chạy hộc tốc ra khỏi Họa Tình Viên phi lên ngựa đi thỉnh ngự y. Thấy vậy, thiếu niên đứng ngăn trước mặt ta nhẹ tiếng cười thẳm trong chốc lát, quay đầu lại nhìn Lưu Quan không chút nhúc nhích nào tựa như người đã chết, lại nhìn một chút cái bản mặt “từ mi thiện mục” [mặt mũi hiền lành – trong ngoặc kép thế này là đủ biết cái mặt bản thể nào rồi] như con gà vọi vàng đến chúc tết con chồn của ta... Cẩn nhắc một chút, tựa hồ cho rằng chính mình cũng không còn lý do gì ngăn cản ta nữa, ngoan ngoãn rời khỏi căn phòng nhỏ, khép lại cổng tre.

Trong phòng chỉ còn lại ta và Lưu Quan đang đưa mắt nhìn nóc nhà, tâm tư không hay đã trôi dạt đến nơi nào rồi...

Thở dài lắc đầu, ta tuy rằng không thích nam nhân, nhưng vẫn là một người tối thiểu cũng biết đến chủ nghĩa nhân đạo với người khác, thật sự không chịu được cảnh hài tử mỹ lệ này cả về thể xác lẫn tinh thần đều bị ngược đãi như vậy, ta rón rén tiến lại gần, nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, ôn nhu dịu dàng, không có chút nào ý đồ dâm loạn, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo mà nhu mềm của Lưu Quan, theo lòng bàn tay mà truyền cho hần chút ấm áp: “Lưu Quan... Vết thương có đau không? Người... Người thế nào lại không cẩn thận... để rơi từ trên lầu xuống?”

“...” Không đáp lại, thiếu niên đôi mắt trống rỗng vẫn lạnh nhạt như trước.

“Tuy rằng ta không biết nguyên nhân... Nhưng người cũng không cần sợ... Từ nay về sau, ta sẽ không khi dễ người nữa, chờ ngự y đến khám cho người xong, ta sẽ mang người về Trấn Quốc vương phủ sống yên vui sung sướng, ngoan a...” Ta là con một, từ nhỏ đã muốn được làm đại ca uy phong lẫm liệt như trong các bộ phim truyền hình, Lưu Quan trước mắt ta lại tựa như một đứa trẻ yếu đuối, một tiểu đệ đệ mà ta muốn toàn tâm toàn ý che chở. Không cầm được lòng... Hài tử này phải nhận hết mọi khổ cực, là nên có người yêu thương hần a...

“... Lưu Quan mệnh hèn, không dám mơ tới phú quý... Chỉ mong vương gia phóng cho Lưu Quan một lối thoát...” Rốt cuộc, nước mắt tràn ra bên khóe mắt, mỹ thiếu niên mới nghiêng đầu, giọt nước mắt đã vô thanh vô tức thấm xuống gối bên dưới. Ta nghĩ muốn đưa tay giúp hần lau đi, nhưng càng lau lại càng thấy cái đau thương thấm dần vào tâm. Đúng vậy, Phạm Cửu Tiêu đối đãi với hần như vậy so với nhảy lầu tự sát còn tàn nhẫn hơn, khó trách hài tử này lại muốn tìm đến cái chết, không dám nếm thử tư vị khủng khiếp phải hầu hạ Phạm Cửu Tiêu nhiều năm.

“Người yên tâm! Ta, ta tuyệt đối sẽ không động đến người!” Đồng dạng nói, lại sợ Lưu Quan không tin, ta lập tức phát thệ: “Nếu không tuân theo lời này, lão Thiên Gia sẽ lập tức phạt Phạm Cửu Tiêu vạn tiền xuyên tâm, chết không toàn thây!” Ách, lại nghĩ cái này đã thành thực sự linh ứng... Người tạo ra tội nghiệt là Phạm Cửu Tiêu, nay ta lấy tên hần ra phát thệ không tính là đối trá đi?

“Vương gia...” Kinh ngạc đến ngẩn ngơ, Lưu Quan tựa như bị những lời chắc như đinh đóng cột của ta làm cho dao động, gương mặt lập tức đỏ bừng, không thể tin nổi mà ngoái đầu lại nhìn, thân thể mảnh khảnh yếu ớt run nhẹ, run rẩy cắn môi, đôi mắt to tròn màu hổ phách chớp chớp đầy cần trọng, lại có nước mắt lưng tròng vỡ vụn rơi xuống: “Người... Người vì một đào kép như ta mà thề độc... Ta, ta đáng được vậy sao?”

Bằng lương tâm mà nói, lời thề kia của ta một điểm cũng không có độc...

Nhưng không ngờ tới cổ nhân lại coi trọng lời phát thệ này đến thế, ta cười ôn hòa, thuận theo thời thế đưa tay vuốt lấy mái tóc đen dài của Lưu Quan tựa như đang dỗ dành đệ đệ, nhẹ vỗ tay hần: “Đừng xem thường bản thân như vậy... Lưu Quan, ta từ giờ trở đi sẽ tôn trọng người, sẽ nghe lời người. Người tự do, ta

sẽ thay người chuộc thân, sau đó chờ người khỏi rồi, người thích ở lại vương phủ thì ở, không thích cứ nói, ta sẽ tận lực giúp người tìm một nơi lưu lại. Hảo yên tâm...”

“... Người thay đổi... Vương gia... Người trở nên thực khác lạ a...” Không hổ là người theo nghệ thuật biểu diễn, đối với nhân tính rất mẫn cảm. Thấy hần dễ phòng rụt lui, ta liền nhanh tay xuất thủ khách khí giữ lấy vai hần: “Từ khi ta mất đi một người luôn theo sau ta, ta liền thông suốt hiểu ra nhiều điều! Người không cần sợ, cứ an tâm dưỡng thương là tốt rồi, ta ở đây cùng người chờ ngự y, ta cái gì cũng không làm, đừng sợ a.”

“Vương gia...” Cánh môi mỏng manh khẽ giạt nhẹ nhu động, tiểu bạch thổ hai mắt hồng hồng, hàng mi nồng đậm xinh đẹp khẽ buông xuống, thanh âm non nớt lúng túng, đáp lại ta vấn đề khi nãy: “Ta... Ta hôm nay khi hát hí khúc... Kinh Tây phiền quan diêm [quan phụ trách buôn bán muối phía tây kinh thành] Trần lão gia ăn uống no say, trước mặt mọi người mà động chân động tay, ta sợ... Không ngừng trốn tránh, cuối cùng lại chọc giận Trần lão gia, bị hần đập một cước, không trụ được mà ngã xuống từ lầu hai của sân khấu kịch... Nên, nên mới...”

“Hanh! Chỉ là một tên bán muối! Lưu Quan đừng lo lắng, ta sẽ vì người làm chủ, gọi người tịch thu nhà cửa của hần sung công!” Có người dám như thế sao, dù sao ở triều đại của lão gia ta, ít nhiều gì cũng phải xin hần tí huyết, cấp về cho Lưu Quan tắm bổ thân thể, hắc hắc hắc...

“Vương gia... Đừng, đừng như vậy! Trần lão gia hần cũng chỉ là uống quá chén... Hần... Ta... Là do ta không cẩn thận mà ngã... Người hỏi ta không dám giấu diếm... Là ta không đứng, không dám mong người thay ta báo thù... Ta...” Quả nhiên tiểu bạch thổ lương thiện vô hại a, nhân gia đối với hần khi dễ như vậy mà hần còn nói tốt cho đối phương, không đau lòng cũng khó a! Khẽ mỉm cười, ta càng thêm ôn nhu vuốt ve Lưu Quan vẫn còn đang nức nở, lại từng chút từng chút vỗ nhẹ tay hần, muốn hần quên đi cái chuyện không mấy vui vẻ, an tâm chờ lang trung đến: “Quên đi, Lưu Quan nói không cần, ta cũng sẽ không cần. Lại đây, không nghĩ đến tên kia nữa, ta kể cho người truyện tiểu lâm này, chúng ta vui vẻ chút trong khi chờ ngự y tới, đừng khóc nga –”

“A... Vương gia cũng biết kể truyện tiểu lâm sao?” Không phụ công ta khổ tâm nháy mắt làm hiệu, Lưu Quan mím môi nhẹ lại, nhát gan cười cười, im lặng nằm yên, mắt mở to cảm kích chớp chớp nhìn, đôi người trong suốt kia phản chiếu ngược lại dáng người cao ngạo của ta.

“Đương nhiên! Không nên xem thường ta, truyện tiểu lâm của bản vương ta đủ để người cười từ bây giờ đến tận sang năm!” Diêu vô dương oai đùa giỡn chút, ta liền không nghĩ ngợi, thuận miệng kể ra cái truyện tiểu lâm mà nghe nhiều quá thành thuộc, chỉ mong cổ nhân tại nơi này vẫn nghĩ là mới mẻ là tốt rồi: “Ăn — Tỷ như, có một nhà nọ có ba cha con, mỗi ngày chỉ ăn có đĩa rau xào, trên bàn cơm cũng chỉ có thêm một con cá mận, người cha quy định rằng mỗi người trong nhà ăn một miếng cơm thì nhìn con cá mận một lần, như vậy thì cơm cũng sẽ có cái mùi vị như ăn cá vậy. Haha, đến một hôm, người con cả ngẩng đầu liếc nhìn con cá mận đến hai lần, đứa em thấy vậy liền bỏ bát xuống hướng đến người cha tố cáo, người cha nghe vậy liền rất giận dữ, nhắc người con cả lên vừa đánh vừa nói “Người là đồ phá gia chi tử” thế nào mà lại ham ăn như vậy! Ha ha ha — nghe được không?”

“Ồ...” Đắc ý tự cười với cái truyện tiểu lâm vừa kể xong, ai biết ta vừa mới dứt lời, mỹ thiếu niên không những không cười mà còn lập tức khóc lóc!? Không, không lầm chút! Cực kỳ vui mừng mà khóc thì ta có nghe qua, nhưng cười đến mức khóc run rẩy hết cả người, suýt nữa tắt thở thì chưa bao giờ a!

“Lưu, Lưu Quan? Người thế nào lại khóc a!?”

“Vương gia... Ô... Truyện người vừa nói không phải là chuyện nhà ta sao? Nếu không phải gia đình nghèo khó... Cha sẽ không đem ta bán cho gánh hát này... mang khốn khổ vào thân... Ô... ô... Nhà của ta bây, tám nhân khẩu... Ngay cả cơm cũng không có để ăn... Nói gì đến cá mận... Ô ô...” Khóc nức đến khó thở, Lưu Quan sắc mặt trắng bệch tựa muốn chết ngất, dọa ta sợ đến mức vội vàng vọt ra cửa, cuống quýt giục nói: “Đáng giận! Người a! Ngự y đâu!? Thế nào mà còn chưa tới –”

Xong đời — Diễn cổ tiểu lâm của Trung Quốc nhiều vô số, ta hảo có chết hay không lại lấy cái truyện này ra kể!? Khởi lại mấy chuyện thương tâm của Lưu Quan, ta, ta đây là tới cứu người hay hại người a? Thực là ngu dốt! Ai ai ai ai –

* Chó cắn Lã Động Tân [hay Lữ Động Tân]: Lã Động Tân người Hà Trung, họ Lã tên Nham, tự là Động Tân còn gọi là Thuần Dương kiếm khách. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quyền, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quài, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cự, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử. Tương truyền ông chính là Huê Dương Chân Nhân xuống trần đầu thai, trải qua kiếp nạn cuối cùng là “Ái Tình” để đắc đạo.

Trên đường đi Lữ Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hề dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro.

Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất.

Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó.

Người đời sau dùng tích “chó cắn Lã Động Tân” này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đường lại mang vô cớ, làm ơn mà mắc oán [nguồn: search google]

4. Quyển 1 - Chương 3

Đầy dọa người ngã ngựa đổ hồi lâu, cuối cùng cũng đưa được ngự y tới, thu xếp thỏa đáng cho Lưu Quan.

Trở lại vương phủ, gỡ điểm công phu mảy mò mà tìm được về gian phòng của mình, ta vừa thấy thật may là thân thể Phạm Cửu Tiêu cường tráng, lại chịu luyện tập thường xuyên, nên mới có thể gắng gượng vượt qua được cái ngày sống gió thay đổi quá nhanh này, lại vừa lo không biết tên dâm long này nợ bao nhiêu nghiệp chướng nữa, may mà hắn chỉ hứng thú trên thân nam nhân, bằng không hài tử của hắn chắc cũng phải xếp được một hàng từ vương phủ ra hết cổng thành mất...

Nằm vật xuống giường, nhàn tình một mối uể oải, nhưng thần trí lại càng lúc càng thanh tỉnh.

Ta bắt đầu tỉnh tâm mà suy xét lại tình cảnh trước mắt, Phạm Cửu Tiêu lúc này là Tứ hoàng thúc của Hoàng Đế, Đường Kim Thánh Thượng là hài tử của đại ca đã băng hà của Phạm Cửu Tiêu...

Phụ hoàng của Phạm Cửu Tiêu có tất cả là sáu người con, người con cả Phạm Cửu Thành là Thái tử kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, cai trị trong mười năm, trước lúc băng hà lưu lại một nhi tử lúc đấy được mười hai tuổi, thọ ba mươi ba tuổi, lớn hơn Phạm Cửu Tiêu mười hai tuổi. Sau khi hắn chết, Phạm Cửu Tiêu tuy mới hai mươi một tuổi, nhưng mẫu thân hắn là Thái Hoàng Thái Hậu, cũng là mẫu thân của tiên đế, tay cầm quyền lực, lại vì lâm nguy thụ mệnh [tính mạng lâm nguy] mà thay quyền triều chính. Thái Hoàng Thái Hậu lại là một người thanh tâm quả dục [trong sạch, thuần khiết], vậy nên rất nhanh, thế lực triều đình hết thấy đều rơi vào tay của Phạm Cửu Tiêu.

Nhị ca và ngũ đệ của Phạm Cửu Tiêu thì cùng chết trẻ, không mấy ấn tượng...

Giờ chỉ còn lại gã mặt đệ trăm phương ngàn kế muốn hãm hại hắn, đứng hàng thứ sáu, Linh Vương Phạm Cửu Sùng, năm nay chừng hai mươi tuổi, cùng với tam ca Phạm Cửu Hâm hơn hắn bốn tuổi, năm nay vừa vặn hai mươi bảy. Bất quá càng cố nghĩ đến Phạm Cửu Hâm thì đầu óc lại càng thêm hỗn loạn, tựa như bị ngăn cách bởi một màn sương trắng, ta nhớ được đại khái là tam ca tựa hồ là bị Phạm Cửu Tiêu giam cầm trong Dự Vương phủ, không được phép ra ngoài. Nhưng càng nhiều thông tin thì lại càng thêm rối loạn... Còn muốn đào bới sâu thêm mấy chuyện trong đầu, ta vừa mới nhắm mắt lại, còn chưa kịp làm gì đã bị gã gia nhân kinh hoảng phá cửa làm đứt đoạn mạch suy nghĩ.

“Không, Không ổn rồi! Vương gia! Xảy ra chuyện –”

“...” Không phải vậy chứ! Phạm Cửu Tiêu thật có năng suất, sóng này chưa lặng, sóng khác đã lại tới rồi. Lão Thiên Gia a, ta đúng là có hơi oán giận cuộc sống sinh viên buồn chán, nhưng người cũng đâu cần thiết đem hết rắc rối trong một đời đổ hết lên một ngày chứ?

Cam chịu chấp nhận, ta lười biếng ngồi đây, còn chưa kịp hỏi hảo nam nhân nào gặp rủi ro, mỹ nam nào gặp tai nạn, đã thấy tên gia nhân luống cuống bẩm một chuyện khiến ta phần nộ cực hạn: “Vương gia! Không xong rồi! Cỗ, cỗ thi thể người mang về — biến, biến mất rồi!”

“Đường Mật... Người...” Chắp hai tay sau lưng đứng cạnh quan tài. Ta thần sắc căng thẳng, tay nắm chặt run lên. Bên trong quan tài trống tuếch chỉ còn dòng nước tanh hôi lưu lại, thi thể “Đồ Lâm” đã không cánh mà bay. Trong nháy mắt, ta nghĩ ngay đến một người nào đó có khả năng đã dùng thứ mà vô hiệp tiểu thuyết gọi là “Hóa thi thủy”, giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích [phi tang xác chết hủy chứng cứ], phiêu bạt giang hồ để tìm kiếm mấy thứ thiết yếu cho độc được. Chỉ là không biết kẻ nào to gan lớn mật như vậy. dám ngang nhiên công khai hạ độc thủ lên thi thể “Đồ Lâm” ái nhân của ta!?

Thầm suy nghĩ giản lược đi một số khả năng, ta phải tìm ra đáp án.

Lần cuối cùng nhìn thấy thi thể, chỉ có Đường Mật cùng ta ở đây.

Đường Mật lại là thiếu chủ của Đường Môn, mà Đường Môn lại nổi danh với độc môn và ám khí.

Đường Mật ghen ghét Đồ Lâm đã đoạt mất của hãn danh tiếng, mà hãn ở vô lâm, Phạm Cửu Tiêu ở triều đình, mỗi người một phương, liều mạng đánh bừa thể nào cũng lưỡng bại câu thương... Vậy nên, Đường Mật mới có gan ngang nhiên đối đầu với Phạm Cửu Tiêu...

Nói tóm lại, Đường Mật nhất định là hung thủ!

Không sai, tên kia hạ thủ xong bỏ chạy, trốn vào giang hồ như vậy khả sẽ khiến ta tiêu hao nhiều thời gian cùng với nhân lực, vật lực mới tìm được hãn. Hãn thì có thể chạy trốn, nhưng có người thì không thể chạy được! Hạnh hạnh, ta mà không tìm được người báo thù, thì ta tìm gã Linh Vương đã biến “ta” thành con nhím xả giận là được rồi a! Đắc chí cười ám muội, ta vừa mới chân trước chân sau bước ra khỏi cửa, thì đã thấy gã gia nô tay cầm thiệp mời đàm hương thơm mát đưa tới: “Vương gia xin dừng bước! Tam Vương gia thỉnh mời người đến Dự Vương phủ...”

“Bảo hãn chờ, bản vương hiện có việc khác cần giải quyết!” Lạnh lùng đáp lại, ta liền xoay người muốn rời đi, nhưng người kia liền không chút siểm nịnh mà đứng chắn lối đi của ta: “Vương gia, Tam vương gia có nói, nếu người muốn khởi binh vấn tội Linh Vương, thì càng phải thỉnh người đến phủ uống chén trà đã.”

“... Ta?” Hãn là con giun đi guốc trong bụng ta sao!? Có sao cái ý niệm vừa mới xuất hiện trong đầu, đối phương đã sớm phân phó rồi? Cái này chắc hãn có liên quan đến việc Phạm Cửu Tiêu tận lực phong tỏa ký ức lại, hãn là có ý tứ. Hãn thắng... Dự Vương gia này thực khiến ta thấy có hứng thú. Thay đổi lộ trình, đi tới Dự vương phủ, ta ngồi ngay ngắn trong kiệu cố gắng nhớ lại cái ký ức đã bị ngăn trở kia, muốn tìm kiếm thêm chút thông tin về cái người tam ca kia, nhưng thắng đến khi kiệu dừng, ấn tượng của ta với Dự Vương, chính là vẫn lơ mờ, trắng soi đáy nước, không thể minh bạch điều gì... “Thỉnh Tứ Vương gia, Tam Vương gia đợi người ở Cẩm thai đã lâu.” Theo ký ức, thì bên Dự Vương gia tầng tầng lớp lớp thủ binh đều là thủ hạ của Phạm Cửu Tiêu, tiếp đó, tiến vào vương phủ bài trí thanh lệ, ta trái lại cảm thấy nơi này lại lạnh lẽo vô cùng. Cơ thể theo bản năng lại không cảm thấy chút sợ hãi nào, cũng không có địch ý, nhưng lại rất căng thẳng, dây thần kinh căng lên vì đề phòng. Chính là Phạm Cửu Tiêu nắm trong tay quân triều quyền lực to lớn, sao lại cảm thấy e ngại một tù nhân đã bị chính mình giam cầm bao lâu nay?

Trong lòng hoài nghi mãi không giải thích được, ta theo tên gia nhân dẫn đường đi vòng qua chủ ốc [phòng chính], đập vào mắt mảnh cây cối xanh um tươi tốt, chắc hẳn đây là Cẩm thai rồi. Quả nhiên là một nơi phong nhã, giả sơn điệp thạch [các ngọn giả sơn trùng trùng], nước biếc lượn quanh...

Bối cảnh vũ đài bài trí thực hài hòa. Cổ hương cổ sắc, cao sơn lưu thủy, có thể nói là có một trên đời.

Cười cười đánh trống lảng, ta trong ngực tự nhủ phải cứng cổ, cho người hầu lui, một mình lắng nghe, tìm kiếm tiếng đàn du dương cách đó không xa. Liều xanh bóng mát, nhu chi phát phong [gió nhẹ mơn man], lan phương trúc thanh [hoa lan thơm mát, trúc xanh tươi], cao phong lượng tiết [khí tiết thanh cao], thụ

ảnh bà sa [bóng cây đung đưa], quang ám ban bác [ánh sáng mờ ảo], thử khúc thiên thành [lối đi quanh co tự nhiên?], đương phi phạm vật [không phải vật tầm thường]. Ta vẫn cho rằng, nam diễn viên trong kịch truyền hình nếu muốn vào vai phản diện, thì không mặc tang phục, cũng là khoác kiện hắc bào, kiểu như hắc bạch luân phiên thay đổi. Nhưng đáng người phiêu dật trước mắt đã phá vỡ hoàn toàn suy nghĩ của ta. Phạm Cửu Hâm thân người gầy mảnh mặc một kiện thanh lục [xanh đậm] trường sam rộng thùng thình, tóc dài đen mượt dùng một dây tóc màu cam nhạt buộc qua loa tùy ý thả sau lưng, cả người lộ ra một vẻ biếng nhác.

Đôi lông mày hấn rất đẹp, mi sắc đậm màu, nước da trắng như tuyết tựa như vừa hết bệnh.

Hàng lông mi dài mà khẽ uốn, đắm say trong âm trung, khẽ rũ xuống che đi đôi mắt đan phượng.

Bàn tay thon dài mà hữu lực lướt nhẹ tựa con thoi trên dây đàn, khớp xương tinh tế, cùng với khuôn mặt thon nhỏ, toát ra một vẻ thanh tịnh như liên hoa.

Hai tay áo tựa mây nhẹ mở ra, vạt áo thêu vũ nhược tổ điệp [bướm bướm khiêu vũ], cánh môi giống hệt Phạm Cửu Tiêu, nhẹ nhàng phảng phất một nụ cười yếu ớt. Phạm Cửu Hâm tiếp tục gảy nhạc khúc êm tai không tên, ta không muốn khuấy động hấn, bởi vì ta cảm thấy hấn tuy bình thản như vậy, nhưng chính là khí thế bình sa lạc nhận, cũng không phải là ta có khả năng can dự vào...

Hấn không phải là bị Phạm Cửu Tiêu giam cầm sao?

Một tù nhân như vậy sao có thể vẫn trấn định bình tĩnh, mỉm cười tựa vân đạm phong khinh thế kia?

Hấn ngồi ngay ngắn trước cây đàn, tự mình cười nhạt, khúc cao hòa quả [một câu thành ngữ, ý nói đến khúc nhạc quá uyên thâm, ít người hiểu được]...

Hấn dung nhan tuấn đạt, nụ cười ba phần châm biếm, bảy phần sầu não, nhưng chính là rất bí hiểm...

Hấn phát khúc [gảy đàn], dây đàn khi thì tựa như vạn mã phi nhanh, khi thì tựa như ánh trăng tan chảy, chỗ cao thì như chạm đến chín tầng mây, lưu luyến như đêm tối tĩnh lặng.

Hấn như đang chìm trong thế giới thăng trầm của chính mình, tại nơi mà chỉ có mình bản thân hấn mới có thể nắm bắt được các xúc cảm hỉ nộ ái ố...

Ta đứng ở trước đài, khoanh tay lại, như một viễn khách đang đợi vương giả tiếp kiến, ngoại trừ trầm mặc ra, không có lựa chọn nào khác cả.

Phạm Cửu Hâm... Nhan bạch thần đạm, dáng người gầy gò, rõ ràng là một người thường xuyên ốm đau, nhưng dường như với hấn cả thiên hạ cũng chỉ như dây đàn, lặng lẽ gảy đàn, phó mặc sự đời.

Ta muốn biết vì sao Phạm Cửu Tiêu lại phong tỏa kí ức với hấn như vậy.

Một người căn bản không thể nắm bắt được chút nào cảm xúc, một nam nhân mà từng cử động khóe mắt bờ môi đều ý vị thâm trường...

Người muốn... thế nào?

Tựa như nước chảy, vừa uyển chuyển, vừa mạnh mẽ... Ai nói xem, rốt cuộc đây là như thế nào? Chung quy thì thấy thế nào cũng đúng, phân biệt thế nào, cũng không chính xác hoàn toàn... Rốt cuộc, ta vẫn là một kẻ không thông được âm luật, tiếng đàn từ từ trầm xuống, dần dần dần trở về tĩnh lặng.

Thanh sam nam tử thuận tay vuốt lấy mấy sợi tóc mắt trật tự, đôi mắt mang ý vị thâm trường khẽ chuyển qua liếc ta một cái, bên môi nở một nụ cười sâu sắc, thoạt trông càng thêm phần mờ ảo, thanh âm trong trẻo mà băng lãnh tựa như gió xuân hòa vào khe suối nhỏ róc rách, chậm rãi thâm nhập vào tận đáy lòng người: “Người... là ai?”

“...” Trùng mắt nhìn, ta đã nghĩ qua ngàn vạn câu mở lời dạo đầu, nhưng chưa từng ngờ tới nam nhân gầy mảnh trước mắt tựa như rất giỏi giấu tài nghệ này, ngữ điệu bình lặng mà mở vừa mở miệng đã đẩy lên sóng lớn như vậy. Cười lúng túng, ta giả vờ mê mẩn đưa mắt nhìn, tựa như ủy khuất kháng nghị lại: “Tam ca người nói lung tung gì vậy? Người xem, ta đây không phải tứ đệ của người thì còn có thể là ai? Ha ha —”

“...” Nghe vậy, người kia khẽ nheo lại đôi mắt, tựa tiểu phi tiểu, thuận tay gảy nhẹ khiến dây đàn rung lên phát ra thanh âm thanh thúy: “Cửu Tiêu... Trước giờ chưa bao giờ gọi ta là “tam ca”, người rốt cuộc là ai?”

“Ta –” Đáng giận, không hay người này cùng Phạm Cửu Tiêu có quan hệ gì, mà tên đâm long ngay cả tôn xưng cũng lược bớt đi! Nhưng ta muốn đối giọng thì cũng không biết phải gọi thế nào, “Thân thân”, “Bảo bối”, “Tâm can”, “Tiểu Hâm”, “Hâm ca”!? Tên Phạm Cửu Tiêu kia mấy chuyện vặt vãnh thì nhớ một đồng, mà tại thời khắc trọng yếu nhất lại không cho ta đến nửa điểm thông tin!

Thế nhưng không việc gì phải lo lắng, ta có nguyên một thân thể dồi dào ngôn ngữ biểu đạt cơ mà —

“Tam ca, ta vừa mới té ngựa không lâu, có một số việc mơ mơ hồ hồ không nhớ được, không bằng chính người tự mình đến đây nghiệm chứng một chút, xem đứng trước mặt đây có phải Phạm Cửu Tiêu hay không!” Bớt nói xàm, ta trực tiếp xả bào đai [thắt lưng] xuống, chờ đối phương tìm trên thân thể Phạm Cửu Tiêu bất cứ cái gì dấu vết, bớt cũng được, sọc cũng được... Tất cả đều được! Chỉ cần hấn bỏ đi đừng nhìn ta với ánh mắt thâm thúy thấu suốt như vậy nữa! Ta sắp bị thiêu thành tro rồi...

“Không cần nhìn, thân thể Phạm Cửu Tiêu thế nào, ta biết!” Lạnh lùng chuyển dời tầm mắt, đối với khuôn ngực xích lô trắng kiện của Phạm Cửu Tiêu không có hứng thú, Phạm Cửu Hâm buông tầm mắt xuống gảy nhẹ cổ cầm, ngón tay thon dài dề nhẹ lên dây đàn, rồi lại buông ra.

“Ta là muốn hỏi... Người trong thân thể này... Là ai?” Thanh âm không nhanh không chậm, không uất không hỏa, nhưng lại khiến cho cả lưng phát lạnh, phảng phất tựa như bị nhìn thấu qua một cách triệt để. Ta cảm thấy nam nhân này thật đáng ghét, ta ghét hấn cao cao tại thượng, ta ghét hấn đang uy hiếp người khác mà vẫn giữ cái vẻ đạo mạo dề tiện! Ta ghét hấn! Ta không thể nhìn thấu hấn! Ta sợ hấn! Ta ghét chính bản thân mình phải e sợ một gã nam nhân đau ốm bệnh tật —

“Ta đúng là Phạm Cửu Tiêu –” Khốn khổ gào lên như một con thú, ta biết chính mình đang rất gượng gạo rối loạn, ta biết, tại nơi xa lạ này, ta rất hoảng loạn. Giờ khắc này ngay cả một cơ hội phản bác cũng không có đã liền thua trận, ta kích động đến mức muốn giết người — để bảo vệ chính mình, kích động đến mức muốn bóp chết nam nhân nhả nhận lịch sự thanh tao, không sợ sóng lớn trước mắt này...

Thậm chí, ta còn không biết nỗi e sợ này là của bản thân, hay thuộc về ký ức đã chôn vùi của Phạm Cửu Tiêu.

“Không, người không phải Phạm Cửu Tiêu... Các người không có điểm nào tương đồng cả.” Mím cười, cười cái khi!

Hấn càng đắc ý tự tin thì càng khiến ta tự ti, vậy nên ta cố không ngoảnh đầu xem chung quanh có ai nhìn thấy để ta hành hung người không, thỏ mà nổi điên thì cũng có thể cắn chết người, huống hồ còn bị đối phương nhìn như nhìn một con khỉ. Trước khi phản bác lại, ta vọt tới trước, một tay kéo đến siết chặt vòng eo của Phạm Cửu Hâm, tay kia bắt lấy chiếc cổ thanh mảnh của hấn, từng chữ một hăm dọa, mắt hổ trừng trừng, khí tức hỗn loạn: “Ta, là, Phạm, Cửu, Tiêu — Người muốn ta phải lặp lại bao nhiêu lần nữa! Thân thể này không phải mình chứng quá rõ ràng sao? Lẽ nào trên đời lại có người ta như đực, ngay cả thể trạng, vết thương đều giống y hệt! Đừng có giỡn! Người ngậm máu phun người —”

Tại nơi cổ đại không quen không biết, ta không phải công cũng không phải thương [trong sĩ, nông, công, thương], đến chút vốn tiếng Đức cũng không dùng được, vậy thì lấy gì để mưu sinh!? Bởi vậy, ta phải nắm chặt lấy Phạm Cửu Tiêu, tuyệt không nhượng bộ!

“Người không phải hấn...” Tươi cười thanh nhã, Phạm Cửu Hâm tùy ý để ta giữ chặt, cánh môi đậm sắc không chút ôn độ thốt ra những lời không chút châm biếm, chỉ như những tự thuật đáp lại: “Người không xứng thay thế hấn.”

“Ta có điểm nào thua kém tên súc sinh kia — ngô!” Không xong, lý trí bị Phạm Cửu Hâm làm cho mất kiểm soát, dưới tình thế cấp bách, ta vô tình nói ra sự thật! Khẽ đẩy ra, nụ cười trên môi Phạm Cửu Hâm biến mất, ta nghĩ muốn tự vả vào miệng mình, nhưng hiển nhiên là đã quá muộn.

“Không sai, tứ đệ ta là một tên đâm long không hơn không kém.” Nét cười đậm sắc khẽ mở miệng nói, Phạm Cửu Hâm ngồi xuống, tay nâng dây đàn, tựa như một khúc nhạc, lại tựa như mấy thanh âm boong boong [

từ tượng thanh] vô nghĩa, cuối cùng lại chìm vào tĩnh mịch: “Hắn là một cuồng nhân, cũng là một người kiệt xuất không ai sánh được. Chỉ ít, Phạm quốc chúng ta cần hắn...”

“ Người... Lẽ nào một Vương gia ôn hòa chính trực, thấu tình đạt lý lại không thích hợp hơn sao –”

“ ... Người xuất thân nhà nghèo đúng không?”

“Đúng vậy thì sao...” Gia đình thường thường bậc trung siêu no ấm, ta chính là rất hài lòng với xuất thân của mình!

“Quả nhiên, ha ha... Là người có tầm nhìn thiên cận, làm sao thông suốt được mưu lược trị quốc an bang. Ai...”

“Người có ý gì –”

“Nói đơn giản, Phạm quốc hiện tại như một mảnh sơn lâm, con dân thì chính là những con sơn dương, có hồ giảo hoạt, có sói dê tiện. Mà trong đó, Phạm Cửu Tiêu là trú trung chi vương [vua của muông thú], là mãnh hổ của ngọn núi này. Một ngọn núi không thể có hai con hổ, hắn tồn tại chính là để tiêu diệt những con cọp khác có vọng tưởng xa vời muốn tranh giành sơn lâm, dù không thể tiêu diệt được, thì vẫn có thể đe dọa uy hách. Mà một ngày kia hổ lại biến thành miêu, tất nhiên sẽ có một con hổ khác hùng muốn lật đổ vị trị nguyên bản, thậm chí là cả chư hầu, núi không có cọp, hầu tử xưng bá vương. Đến lúc đấy, sơn lâm muốn cũng không thể yên ổn được nữa, sinh linh đồ thán, tất thành tai họa...”

“...Ta, ta có thể giả làm Phạm Cửu Tiêu, như vậy không phải tốt rồi sao!?” Biết đâu đây chính là nguyên nhân mà lão Thiên Gia muốn ta di hồn. Ta không thích chiến tranh, khoảng thời gian này chiến tranh tàn khốc khiến ta ý thức được trọn vẹn dân chúng vô tội...

“Đáng tiếc, người... không không thể giả làm hắn được.”

“Vì sao — thân thể này chính là của hắn, không ai hoài nghi được!” Đã muốn quên đi cái ẩn ý thâm thúy về sự việc hoán hồn, Phạm Cửu Hâm như thế nào tiếp thu hơi hột như vậy, ta chỉ muốn làm trình bày nguyên do mà ta tồn tại ở đây.

“Đáng tiếc, chính là người không giả được nhân thân của hắn, không giả được khí phách của hắn. Ha ha, nếu Phạm Cửu Tiêu là hổ, thì người cả đời cũng chỉ thể làm con sơn dương. Làm sao một kẻ tiểu nhân tâm thường không chút đặc biệt, trong lòng không có chí hướng, chỉ cầu gia hòa nhân thông [cả nhà hòa thuận, lòng người cảm thông] sao có thể thay thế được một kẻ sai khiến chư hầu, quyền khuynh thiên hạ được? Cái này giống như là hầu tử chơi với lửa, không đốt cháy gia viên thì cũng làm bỏng chính mình... Người, không thể gánh vác được thân phận của Phạm Cửu Tiêu.”

“Ta –” Cả người tựa như ngã xuống hầm băng, nếu đúng như lời Phạm Cửu Hâm nói, ta ly khai phụ mẫu, ly khai quê hương, đi tới nơi này tưởng rằng mình đại triển cho một ý đồ to lớn, nhưng hóa ra lại là chẳng khác người si nói mộng, vượt đội mũ người?

“Người có thể giết người?”

“Không...”

“Người có đủ tự tin chế ngự được đám binh sĩ dã thú giết người thành thói?”

“Ta không biết...”

“Người có thể hi sinh dân chúng vô tội để bảo vệ lợi ích lớn hơn?”

“Sao có thể làm vậy...”

“Người có thể xuất nhĩ phản nhĩ [đây là câu thành ngữ, nói lời không giữ lời], hại bạn bè giết cha mẹ sao?”

“Ta không thể làm cái loại chuyện trời không dung đất không tha đấy được...”

“Người đã từng thâm đêm suốt sáng, thu thập tin tức, chiêu binh mãi mã, trong vòng vài ngày tiêu diệt cửu tộc?”

“Ta...”

“Người đã nghĩ tới chưa, nếu hắc không tàn nhẫn, đoạn tuyệt, băng lãnh, Phạm Cửu Tiêu làm sao mà cường gian vũ nhục vô số quyền thần quý tử mà vẫn bình an vô sự như vậy!? Ha ha, người đại khái cũng biết, ta là Tam ca, bất quá cũng bị hắc giam cầm trong chính phủ của mình, để mặc hắc độc chiếm làm của riêng, mỗi khi hứng lên thì tìm tới...”

“Cái gì –” Này, như vậy thì Phạm Cửu Hâm đúng là bị đệ đệ độc chiếm!? Ngược lại còn nói ta vậy nữa...

Bất quá, đối phương quả thực cũng thật gầy, bệnh thể như vậy, thành ra cái dạng gì?

Tiếng đàn trong tay người kia chợt rơi vào tĩnh lặng, cười tự giễu, nhưng lí lẽ của hắc thì quả thực vô cùng sắc bén, một câu nói, liền tố giác ta, quả thực lợi hại...

“Sớm biết như vậy, sẽ không giết dây Lục đệ ám sát Cửu Tiêu. Ai, vốn tưởng thời gian gần đây Lục đệ ngày càng biết chừng mực, cư nhiên lại đi thông đồng với các chư hầu, muốn lập quân tạo phản, sở dĩ hiển kế cho hắc đi ám sát Tứ đệ, là vì biết trước bên cạnh Cửu Tiêu lúc nào cũng có Hình Huân bảo hộ, không thể xảy ra chuyện gì được. Vừa vặn cho Phạm Cửu Tiêu một lý do chính đáng để diệt trừ Lục đệ, đỡ phải lo hắc về sau gây sự... Không nghĩ tới, người tính không bằng trời tính... Sớm biết chuyện xảy ra lại đối lấy người... Chẳng bằng, nhượng Lục đệ thay thế vị trí của Phạm Cửu Tiêu còn tốt hơn để một kẻ vô dụng cầm giữ cục diện triều đình. Ai... Cũng không sao, để lục đệ lớn mạnh hơn, lúc đó đến soán quyền nhiếp chính của người cũng được.”

“Người –” Ta nói không ra lời, tâm tạng [trái tim] cùng ngôn ngữ đều bị Phạm Cửu Hâm hơi hợt đã kích đến đông cứng. Hắc có biết hay không tính toán của hắc chính là hại cả hai người đệ đệ? Hắc có biết hay không trong cơ thể bọn họ chính là cùng chung một dòng máu? Lẽ nào hắc thực sự muốn giết ta!? Hắc thực sự muốn giúp Phạm Cửu Sùng thay thế vị trí của Phạm Cửu Tiêu!? Chỉ vì... Phạm Cửu Tiêu hôm nay, không phải quốc chủ mà hắc xem trọng, kẻ in trong ánh mắt khinh miệt của hắc lúc này... chính là... một phế vật vô dụng!?

Ta không chịu nổi nữa, ta phải đi, ta muốn chạy trốn, ta phải ly khai cái người đã thương miệt thị linh hồn ta —

Ta không phải phế vật! Ta chỉ là một người dân bình thường! Ôm sách ôm vở, ôn hòa chân thật đối nhân xử thế có gì sai!?

Ta không phải một đại nhân vật thì không được sao! Ta xuất thân bình thường là phạm pháp sao! Nguyệt vọng lớn nhất của ta chỉ là có được công việc tháng hai ba vạn tiền lương, có bảo hiểm, có nhà ở, cưới một người vợ đẹp, hiếu thuận với cha mẹ. Lẽ nào ta như vậy, ở chỗ này lại bị miệt thị thành phế vật!? Lẽ nào thứ mà mọi người cần là một tên dâm long tội ác tà trời, chứ không phải một nam nhân lễ độ biết điều sao!?

Ta không thể phản bác lại hắc... Ta cảm giác Phạm Cửu Hâm nói chuyện tựa như đùa giỡn nhưng lại tỏa ra sát khí một cách lộ liễu, vậy nên ta muốn bỏ chạy, xoay người cũng không dám quay đầu lại, phảng phất như bị một con mãnh thú bị dòng nước lũ truy đuổi, chạy ra khỏi tầm nhìn của nam nhân lưỡi nhác mình mang thể bệnh, khí độ ung dung kia. Nhưng trước khi bước ra, ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Phạm Cửu Hâm... Ta muốn biết, trong sơn lâm này... Nếu Phạm Cửu Tiêu trước kia là hổ, như vậy... Người là gì? Sói? Chim ưng?” Hay là cáo già thành tinh? Mua vui trong khổ đau, ta oán thầm nói.

Nhưng, đáp lại ta lại là tiếng đàn du dương dựng lên cao sơn lưu thủy, dung nhập vào đó là một đáp án tự tin ngạo khí.

Nhàn nhạt mở miệng, Phạm Cửu Hâm bên tay gảy cổ cầm hướng đến ta nói: “Ta... là liệt nhân [thợ săn].

5. Quyển 1 - Chương 4

Chật vật bất kham chạy ra khỏi Dự Vương phủ, ta cái gì cũng chưa nói, buồn bực ngồi vào kiệu, bực tức đến độ không nói không nên lời.

Ta đang run rẩy, tha mụ ta chỉ biết run run, có được đây thân thể phong khởi vân dưng [gió giục mây vùn] của Phạm Cửu Tiêu mà đối với con ma bệnh kia lại sợ run yếu đuối. Không sai! Ta là phế vật không cần đến, dù có mượn được cái to lớn cường đại của Phạm Cửu Tiêu cũng không thành nghiệp được, bởi vì ta chỉ là một tiểu thị dân, ta không xứng để được thay thế hấn quân lâm thiên hạ —

Phạm Cửu Tiêu ngày trước, cũng coi như là nam nhân đã từng đứng ở đầu sóng ngọn gió...

Nhưng cũng chưa một lần thực sự thấu hiểu muôn dân bách tính trăm họ đi?

Hay... Chính hấn bất quá cũng chỉ là một con rối, cho rằng chính mình thao túng tất cả, lại không biết... Số phận của mình lại bị một người do chính hấn giam cầm khinh nhờn độc chiếm, nói chuyện, đùa bỡn vô tay trong khi đó...

Đến tột cùng thì toàn bộ Phạm triều, ngàn dặm giang sơn —

Ai, mới thực sự là bá chủ? Cổ kiệu lão đảo trên đường, tâm tình ta cũng theo đó là nhấp nhô lên xuống, trái phải lắc lư.

Đột nhiên, ta lại bắt đầu trách cứ lão Thiên Gia, vì sao không đem ta ném vào một thương nhân phú hộ, nhân gia thường thường bậc trung, vì sao không để ta một thân võ công cái thế, hoặc là thần thánh bất khả xâm phạm đi. Đẳng này, lại là một Vương gia, ở vị trí này, ngồi trên đỉnh của một vách đá dựng đứng, không cần thận bị ai đó kéo xuống, là liền rơi thành thi cốt vô tồn...

Ngay khi ta vẫn còn đang miên man suy nghĩ, ngón giữa chỉ thiên mắng chữ thì bánh xe bỗng biến tốc, đột nhiên, một chuỗi thanh âm vó ngựa vội vội vàng vàng đuổi tới, chau mày thắc mắc, mã trường cất tiếng hí dài, có tiếng bước chân mạnh mẽ bước tới chặn, mảnh kiệu bị hất lên, Hình Huân tuần nhan tái nhợt bất chợt nhảy vào.

“Vương gia! Người thế nào lại đơn thân độc mã đến Dự Vương phủ!? Người cũng không phải không biết, nhân mã của chúng ta đã sớm bị Dự Vương âm thầm thu mua, cho dù người không kìm nổi kích động, cũng thỉnh tạm thời kiềm chế có được không!?”

Hạ giọng, xem ra Hình Huân đúng là nổi giận thật, vừa mới thề sống thề chết sẽ không cho phép ta tới gần, hiện tại vì muốn giữ bí mật, cả người phục sắp trên vai ta, cần môi dưới đến trắng bệch ghé sát tai ta, nghiêng răng nghiêng lợi cắn dạn.

“...” Thế nhưng, được ôm ấp áp áp như vậy, ta một điểm cảm động cũng không có. Chính là bởi, lời dối phượng thoắt ra đích thực đánh ta rớt xuống mười tám tầng địa ngục, tâm tình băng lãnh. Vừa rồi ta còn tự cho là mình oán thâm, cho rằng Tam Vương gia bất quá cũng chỉ là lý luận suông, không tính là uy hiếp. Bây giờ mới hiểu ra được, kia một con hổ không răng giương nanh múa vuốt, là Phạm Cửu Tiêu mới đúng...

Nhưng là, Hình Huân không phải người bị Phạm Cửu Tiêu chà đạp khổ sở sao? Lúc mới gặp trong mắt hấn còn tràn ngập oán giận, giờ khắc này lại bất chấp thương thế nơi hạ thân, thúc ngựa mau chóng đuổi theo, vì sao lại không hỏi hận? Lê nào lời Phạm Cửu Hâm nói là thật? Coi như là ép buộc, tuy Phạm Cửu Tiêu kia là thâm long, nhưng cũng có ưu điểm khiến người ta khâm phục?

“Vương gia, người vẫn đang nghe chứ? Đối phó với Tam Vương gia cần bàn bạc kỹ hơn, hay nhất...”

“A Huân.” Thoáng cười khở, ta cắt ngang mấy lời phân tích hùng hồn của người kia: “Người... Người vì sao lại đuổi theo ta? Người sợ ta gặp chuyện không may đúng không? Người... Có đúng hay không hy vọng ta sẽ không chết?” Phạm Cửu Tiêu, ta thay người hỏi một chút vậy.

“Vương gia, mặc dù ta hận không thể chính tay giết người, nhưng...” Hít sâu một hơi, Hình Huân bị ta hỏi như vậy, trên mặt dâng lên chút huyết sắc, hồi lâu, mới mở mắt, khẽ tiếng nói nhỏ: “Nhưng ta thừa nhận, Phạm quốc không thể thiếu người, người... phải sống.”

Có đúng không? Bởi vậy mà người hận Phạm Cửu Tiêu, nhưng cũng lại liệu mình cứu hấn? Người oán hận hấn đem người vào giữa rừng cây cường bạo, nhưng lại bất chấp thân thể thương tích, khó nhọc khu động, cắn chặt răng, cầu khẩn hấn được bình an mà giương kiếm? Phải... Không vì ân oán cá nhân, chỉ vì Phạm Cửu Tiêu là người cần thiết, chỉ điểm đẩy thôi, mà có thể được tạm thứ tội...

Như vậy... Còn ta? Ta không phải là nhân vật tàn nhẫn của các người...

Nơi đây Phạm quốc, chỗ ngồi Nhiếp chính vương phủ này, có phải vị trí thuộc về ta hay không? Đáng giận a a a a —

Sống mười chín năm, tuy không được tính là thiên chi kiêu tử [người tài bẩm sinh], nhưng ta Đồ Lâm tại quê nhà cũng là có tiếng hảo học sinh, hảo hài tử. Tại sao vì sai sót ngẫu nhiên mà lại bị ném đến nơi không người quen biết này, rồi lâm vào cảnh phế vật thừa thừa thế này? Tại, làm, sao!? Không có âm mưu quỷ kế, không giết người phóng hỏa, không ý thể bắt nạt kẻ yếu — vậy cũng là có tội sao!?

Hảo! Các người bất nhân, thì chớ có trách ta bất nghĩa. Lão Thiên Gia, chọn sai người là lỗi của lão, sớm biết như vậy, người hẳn chọn một gã quan tai to bụng phệ tùy ý đá xuống, chứ không chọn gã tiểu thị dân lương thiện thành thật như ta! Ta mặc kệ! Bất luận Phạm Cửu Tiêu là chính hay là tà, tốt hay xấu. Ta nơi này không được xem trọng... Ta đây bãi công được rồi chứ?

Hanh! Mặc kệ cái nguyện vọng chính nghĩa viễn vông, mơ ước nhất thống thiên hạ, ta đến nơi cổ đại này, trong đầu chính là toàn mỹ vị giao hào [món ngon], rượu ngon gái đẹp. Nếu hiện tại còn không làm được một đại nam nhân có dã tâm, thì ta học theo cổ nhân tiểu đả tiểu nháo, tự an ủi chính mình, thỏa mãn chút háo sắc của một tiểu nam nhân cũng được đi? Không phải nói ở thời cổ đại có cái gì tứ đại danh kỹ, bát đại hoa khôi sao? Hôm nay, cho ta hưởng thụ một chút phúc lợi của cái danh Vương gia đi, kiểm lấy một mỹ nữ an ủi cái tâm linh đang bị tổn thương a...

“Dừng kiêu! Không quay về vương phủ nữa!” Tựa như ôm mối hận trùng mắt liếc Hình Huân một cái, ta giương giọng, không để tâm đến tuần nhan trầm tĩnh còn muốn nói thêm vài câu, lớn tiếng phân phó chắc như đinh đóng cột: “Đến thanh lâu tốt nhất ở kinh thành! Nghe chưa! Đến kỹ viện! Lão tử muốn tìm nữ nhân —” lo lắng cho Phạm Cửu Tiêu nữa đi, khiến ta thêm buồn bực phiền muộn, đổi lại chính là... Hình Huân ghen hòng, biểu tình chết trân nhìn ta trần trối.

“Vương gia — người nói gì a —” bên trái ôm bế nguyệt tu hoa, bên phải ẵm trầm ngư lạc nhạn. Tiểu điều y nhân nép vào bên trong lòng ta, bên kia lả lướt đánh đàn trên hương án.

Tỷ tỷ xiêm y rộng mở, thắt lưng khê buông đang duyên dáng nhảy múa kia xinh đẹp diễm lệ nhượng khiến ta phun hết ra toàn bộ máu mũi suốt mười chín năm a! Tiểu muội muội ngây thơ hồn nhiên, ngây ngô khả ái ngập trong miệng một khỏa anh đào uy ta ăn bằng miệng...

Đây chính là thiên đường của nam nhân a — Bất quá... Vì sao mà trong khi đầu ta bị kích thích đến muốn nổ tung... Bộ phận trọng yếu nhất lại... không giương!?

Ta liệt, thiên tính vạn toán lại quên mất cái thân thể này đã hai mươi ba năm đi theo Phạm Cửu Tiêu, phóng đảng dâm vu trong nam sắc long dương, đã hình thành phản xạ có điều kiện — nói cách khác, thì ta bên trong có bạo tạc cũng vô dụng, chính là tại cái thân thể chống đối này, đối với thân thể của nữ nhân... Chính là tha mụ nó khuyết thiếu phản ứng chính thường!?! ... Trời muốn hành ta a... “Cút ngay! Cút hết ra ngoài cho ta —” đến nơi cổ đại đã nửa tháng, mười lăm lần ở thanh lâu tốt nhất kinh thành mà nổi cơn tam bành.

Nếu không phải khiếp sợ dâm uy của Phạm Cửu Tiêu, thì chắc ta đã sớm bị các đại kỹ việt liệt vào loại khách nhân tuyệt đối cự tuyệt không cho vào rồi. Thế nhưng, ta dù không cam tâm, vẫn là không thể không cam tâm... Thử mười lăm lần, nhu cầu nam tính của ta rõ ràng mỗi sáng vẫn chảy ra đều đều, nhưng đối với mỹ nữ lại không chút cảm giác!

Lão Thiên Gia, người đem một kẻ dị tính luyện như ta ném vào thân thể biến thái của Phạm Cửu Tiêu thế này, có phải là bức chết người lành không a —

“Vương gia —” Ta ở trong phòng mà đập bàn đập bát như thường lệ, mấy mỹ nữ hết lên chói tai tứ tán bỏ chạy, rất sợ ta nổi trận lôi đình lên lại báo hại đến các nàng. Không phải là ta không thương hoa tiếc ngọc, nhưng nam nhân dù tốt tính đến gặp phải loại chuyện này cũng sẽ sớm sụp đổ mà tính tình thay đổi. Huống chi ta mấy ngày nay, gặp không dưới ba lần thích khách thân thủ mất tiếp, nếu không phải có Hình Huân âm thầm bên người bảo hộ, thì đã sớm ngồi trước mặt lão Thiên Gia bàn chuyện lý luận rồi.

“Loạn trong giấc ngoài.” Bị công kích từ cả hai... Ta tiểu thị dân chưa từng kinh qua sóng to gió lớn, phát điên cũng là chuyện thường tình đi. “Người nào —” Mắt hồ trùng trùng, tàn bạo quay đầu nhìn, lại thấy đằng sau cửa là thân ảnh đơn độc đang run rẩy, đối phương dũng khí thật lớn, nhú mày không nói.

Tú bà thì đã chạy mất, Hình Huân thì khinh bỉ mà không thèm gặp mặt... Chỉ thấy bước đến một tiểu đồng tây mà tựa như chỉ cần gió thổi cỏ lay thôi cũng nhượng hần thành cái bộ dạng chim sợ cành cong, khuôn mặt nhợt nhạt tươi cười, vì thương thế đã lành bớt, mới có thể miễn cưỡng đi lại, gió mặc gió, mưa mặc mưa, cứ vậy nhát nhát theo ta đến kỹ viện, đợi ta theo nếp cũ mà đập phá mọi thứ, nhát gan ló đầu vào, lúng túng hô hoán, nỗ lực muốn dừng cơn bất mãn của ta lại...

Lưu Quan, bao nhiêu năm làm ngoạn vật chơi đùa của nam nhân... Hần sao lại có loại dũng khí này? Chẳng lẽ vì ta chán ghét việc Phạm Cửu Tiêu làm tổn thương hần mà dung túng hần quá nhiều, được nuông chiều mà thành kiêu?

Cũng không phải a... Hần nhất quyết một, hai không cầu tiền bạc của cải, chỉ xin một gian phòng mộc mạc trong góc khuất của vương phủ làm ngọa phòng.

Hần thậm chí còn không vì thương thế mà chịu cảnh bạch cật bạch trụ [ăn không mất tiền, ngủ không phải lo], khẳng khẳng đứng dậy làm việc, phụ giúp chăm hoa tưới cỏ, cố gắng sáng sớm rời giường, hái về hoa tươi hăng còn ẩn sương sớm mà điểm xuyết cho thư phòng của Phạm Cửu Tiêu, đã quên cừ hận, ngày ngày gặp nhau, đối với nam nhân vì sở dục vì [muốn làm gì thì làm] với mình hồi trước thì càng lúc lại càng cảm kích...

“Hanh, ngươi tới làm gì?” Ta thương cảm Lưu Quan, nhưng ta cũng chán ghét cái nô tính của hần, cũng khó trách, một nam nhân trời sinh lại bị bán cho nam nhân cười, bên trong nội tâm của chính bọn họ cũng là đàn bà đi!? Đúng là một tiểu thố từ trong bụng mẹ mà! Bất quá cũng tốt... Sự tự tin của ta đã bị Phạm Cửu Hâm cùng Hình Huân lạnh lùng dày vò, sự tồn tại của Lưu Quan, cũng là giúp ta cảm thấy tự hào hơn chút về bản thân.

Thấy ta không hờn giận quát hỏi, nam hài phiêu lượng nhỏ bé run rẩy tới gần.

Nhân tình hồng hồng giương lên, tựa như sợ bị kinh hãi chỉ dám len lén nhìn trộm ta, Lưu Quan cẩn thận dò xét, cẩn cẩn dục dục bắt lấy tay áo ta, ôn nhu khuyên giải van cầu: “Vương gia... Hồi phủ, có được không? Ta, ta biết thi thể của ca ca kia bị hủy hoại, khiến người không vui... Thế nhưng người cứ sống mơ mơ màng màng như thế này, vị ca ca mà người thương yêu nhất định sẽ rất đau lòng a.”

“...” Cái gì ca ca? Hần không nói đến cái thi thể “Đồ Lâm” đấy chứ? Không nói đến ta cũng quên mất, chính cái miệng mình tuyên bố hùng hồn, kia là người mà ta yêu thương nhất trên đời...

Thấy ta không trả lời, Lưu Quan lặng lẽ thở dài, lá gan ít nhiều cũng lớn thêm một điểm, khí lực lôi kéo ta cũng mạnh hơn một chút. Con người hồ phách hiện lên thành ý thuần khiết mà chân thành tha thiết, bày ra cái vẻ mỹ lệ chường mắt: “Vương gia... Trở về đi, người không thương nữ nhân hà cớ sao lại làm khổ chính bản thân mình? Tâm tình của người, ta biết ...”

“Ngươi biết cái gì –” Cố giữ cái lễ nghi, ta tựa như bị đập trúng đuôi mèo, xua Lưu Quan nhỏ gầy ra, ánh mắt sắc bén băng lãnh tựa như hàn tiễn, bắn thẳng vào thiếu niên đang ôm chặt hai vai tìm kiếm cái ấm áp ngả vật trên đất.

Ta không muốn nổi giận với người yếu đuối hơn mình, nhưng nghìn lần không nên vạ lần không nên, trong lòng ta thì việc kia đem ra so với cái chuyện “Tiểu thị dân” thì đáng nói chi, hần biết cái gì! Hần cái gì cũng đều không hiểu —

Hần sao biết được tâm tình ta khi mà trong nháy mắt liền mất hết cha mẹ bằng hữu, mất đi những tháng ngày quen thuộc!?

Hần làm sao biết được tâm tình ta khi mười chín năm sống trên đời, chỉ vì xem TV mà cũng liền bị cướp đoạt mất, đích thân trải qua cái cảm giác bị người khác truy giết!?

Hần làm sao biết ta đã từng có một gia đình ấm áp, đã từng là niềm tự hào của ba mẹ, vậy mà hiện tại mở mắt ra chỉ thấy Hình Huân nhìn khinh bỉ, nhắm mắt lại trong mộng chỉ có Phạm Cửu Hâm chẳng buồn quay đầu lại nhìn ta một cái... Tâm kia tựa như bị đánh rớt xuống vực sâu vạn trượng...!?

Hần làm sao biết từ một nam nhân bình thường trong kỳ trưởng thành bắt đầu mơ mộng về các mỹ nữ tươi đẹp, sinh lý hừng hực, cuối cùng lại không thể khác được mà phải cúi đầu chịu thua trước cái thiên hướng đồng tính luyến của cơ thể!?

Hắn... Căn bản cái gì cũng không biết —

Hắn... Tốt nhất đừng có nói là mình “hiếu”, hắn bắt quá cũng chỉ là vì lương tâm ta động cảm mà chuộc về làm nam sủng! “Vương gia...” Vừa khóc vừa mở miệng, thấy ta bá đạo Lưu Quan liền nước mắt ngắn dài, lại còn, hắn là thiếu niên với thân thể ngây ngô, mang đậm đặc thù nam nhân, tái kích thích thân thể Phạm Cửu Tiêu. Đã ăn liền nhớ vị, phân thân Phạm Cửu Tiêu còn nhớ rất rõ thiếu niên kia chính là rất ngon miệng, trời mới biết hắn cư nhiên lại đến đây, giờ ta biết kiềm chế sao đây!?

Ta là một nam nhân, ta tất phải phát tiết! Chẳng lẽ bắt ta dùng thân thể của Phạm Cửu Tiêu nửa đêm trốn vào góc phòng tự xử lý!?

“Đừng khóc nữa!” Tâm không ổn định rống hắn một câu, ta tiến đến ngồi xổm xuống, khẽ đẩy nhẹ lấy thân thể Lưu Quan, đưa tay mạnh mẽ nắm lấy cằm hắn, cường bức đôi ngươi trong suốt mỹ lệ kia nhìn thẳng vào mắt ta: “Khóc nữa... Ta cường bạo ngươi!” Chính bản thân ta còn cảm thấy hoài nghi về câu này nói với Lưu Quan, nhân tình tiểu thổ thêm hồng hồng, khóc càng thêm lợi hại, chọc người thêm kích động.

Một người huyết khí phương cương, nam nhân nửa tháng liền cả tự độc [thủ dâm... =.=] cũng không làm nay lại đối mặt với dung nhan kiều mỹ dục tính thể này sẽ phát sinh cái gì? Nhất là khi hai người còn đang ở tại nơi trăng hoa son phấn huân hương thể này, hai bên trái phải đều có giường...

Đáp án quá rõ ràng rồi, thần kinh đoạn tuyến, gạt lý trí sang một bên, bản năng đi trước —

Lưu Quan, ta đã cảnh báo ngươi, hiện tại, là tự ngươi đâm đầu vào! Ta, ta, ta lên —

Đầu óc đình trệ, tay thật nhanh xả lấy y phục Lưu Quan, ta hai tròng mắt sung huyết, thở hổn hển như trâu, trong quần hạ thể xanh cương cứng, môi dán trên khuôn ngực thiếu niên run rẩy, ra sức gặm nhấm thưởng thức nụ hoa nhỏ bé mà mê người của hắn —

Hảo ngọt, tuy rằng không thể ăn no được, thế nhưng... Đối với Lưu Quan da dẻ nõn nà, hơi thở ai ai thể này... Thân thể Phạm Cửu Tiêu phản ứng mạnh! Chỉ là ta tuy ra tay rất nhanh, nhưng có người so với ta còn nhanh hơn —

“Ngươi đồ cầm thú —”

Bên tai truyền đến thanh âm rên rỉ tiêu hồn của Lưu Quan, một đạo tố bạch thân ảnh lập tức vụt tới, đôi lời chưa nói liền lạnh lùng rửa một tiếng, phi chân đá trúng bụng dưới của ta, đem ta đá văng xa ba thước, chính là ám trung hộ vệ Hình Huân...

“Phản đối bạo lực...” Ôm bụng, thê lương ngã lăn tròn dưới đất, dục vọng sớm bị nước lạnh từ trên trời giáng xuống làm cho hạ hỏa, ta lòng đầy cảm phẫn không gì sánh được liếc mắt ai oán nhìn tố y suất ca, nhỏ tiếng thầm oán giận.

Làm cái gì vậy a, ta tìm nữ nhân thì bày ra cái bộ mặt như thể ta thiếu nợ cả thiên hạ mà không trả, ta chuyển qua tìm nam nhân, ngươi lại bày ra cái bản mặt tựa như là tên đầu sỏ cho ta vay nợ? Hình đại ca... Hừ hạ người khó quá...

“Lưu Quan thương ngươi mà cố gắng chịu đựng đau đớn theo an ủi ngươi, ngươi cư nhiên ý mạnh cường bạo hắn! Phạm Cửu Tiêu! Ta xem như nhìn lầm ngươi! Tưởng rằng ngươi dần có lương tâm, nguyên lai chỉ là một kẻ giả nhân giả nghĩa! Hanh!”

Quả nhiên, các nhà hiền triết nói không sai. Nghìn vạn lần không nên dễ dàng cho người ta ăn ngon ngọt, lúc ăn xong, bọn họ sẽ không cam tâm chịu khổ nữa.

Thời gian trước ta biểu hiện lương hảo tựa hồ làm Hình Huân có hy vọng, hy vọng càng cao thất vọng càng lớn, cơn tức giận càng lớn hơn, mắt thấy bạch y suất ca lông mày dựng ngược, cấp bậc quân thân cũng chẳng buồn suy xét, thẳng chân đá tên dâm long ta đây...

“Đừng... Hình đại ca! Ngươi đừng trách móc Vương gia! Ta, là ta thích Vương gia, động tâm với Vương gia... Là ta tự nguyện để Vương gia ôm —” Đôi mắt vô tội mở lớn, y phục không chỉnh tề nhào lên phía trước ôm lấy chân Hình Huân, tiểu bạch thổ nước mắt lã chã lên tiếng.

“Cái gì?” Người cổ đại so với người hiện đại còn phóng khoáng hơn? Không thể nói rõ hơn được sao? Mọi người hòa hòa khí khí, có cần thiết phải động chân động tay như vậy không, không nói đùa với lửa, hao tài tổn của a! Hại Phạm Cửu Tiêu trước kia có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng làm ô nhiễm luôn thượng nguồn...

“Đừng sợ! Ta biết, tên hỗn đản này uy hiếp ngươi phải không!?” Trở mình khinh thường nhìn, Hình Huân hung hăng trừng trừng ta trong chốc lát, đi qua lấy tấm chăn mỏng, bao trụ lấy thân thể Lưu Quan vẫn còn đang run rẩy... “Lưu Quan, ngươi không cần sợ, nói cho Hình đại ca, vừa rồi nhất định là tên đâm long kia cưỡng bách ngươi nói vậy, đúng không?”

“Hanh –” Hay đấy! Đồ Lâm ta đúng là không thể có khả năng tính toán nay kia giống Phạm Cửu Tiêu, nhưng ta tốt xấu gì cũng hơn cái tên dã thú kia chứ? Hơn nữa, ta cũng là bị dụ hoặc mà mới thành hiệp tòng [Tòng phạm vì bị cưỡng bức] a!

Cớ gì mà vừa vào đến cửa, ai khóc trước hay ai có lý, hắn đã liền ra tay dã thương? Thật quá bất công a.

“Là thật... Thật sự là ta thích Vương gia, tự động hiến thân...” Xấu hổ gục đầu xuống, lại nghĩ, Lưu Quan đối với việc nam nhân tình ái so với ta có phần rộng lượng và thẳng thắn hơn nhiều. Hay là, trong thế giới nội tâm của hắn không có gì đấu tranh với nhau, mà hết thảy, tất cả tâm tư đều đơn thuần chỉ là yêu một người... Yêu thương, là cùng chung một sinh mệnh, cũng là để đối phương biết hết các mảng sáng tối trong tâm hồn mình...

Thế nhưng...

“Tại sao lại là ta?” Chẳng lẽ tiểu tử này lại bị ngược cuồng? Nếu ta là hắn, khi phải chịu đựng trải qua những việc thế kia, khẳng định trong lòng ôm hận muốn đem Phạm Cửu Tiêu băm thành thịt nát.

“Bởi vì Vương gia thấu hiểu ta, là người duy nhất đối tốt với ta...”

“Ta đâu có đối tốt với ngươi!?” Ta thế nào lại không thể hiểu được? SM cũng là một kiểu yêu?

“Chính là, chính là... Vương gia... Người tôn trọng ta, ta rất cảm động... Trước khi cường bạo ta, cũng lên tiếng uy hiếp trước, cho ta lựa chọn...” Lưu Quan, người rút cuộc mấy năm qua sống như thế nào a? Ta phát hiện ra thực khó để có thể lý giải được cái tư duy của người.

“Thế người này muốn tại nơi dơ bẩn này cưỡng bức ngươi cũng chịu a!” Hình Huân nghe vậy liền không chịu nổi, hắn rất có nghĩa khí thay ta vẫn còn đang cứng họng rống lên hỏi.

“Không có vấn đề gì! Cho dù là lộng thương ta cũng không sợ... Ta chỉ hy vọng Vương gia có thể thoát khỏi âm ảnh mà phần chần trở lại thôi... Ta, ta không muốn nhìn thấy Vương gia vì mất vị ca ca kia mà trở nên phóng lãng! Ô...” Cố lấy hết dũng khí phản bác lại liền một hơi, Lưu Quan khẽ thu mình lại, cực kỳ giống một tiểu thổ vừa đáng yêu vừa tội nghiệp. Thuần khiết, cố chấp, cũng không hoa ngôn xảo ngữ, một lòng một dạ vì chủ nhân mà an ủi, chính là tiểu thổ kia.

Một thiếu niên nhỏ bé, yếu ớt mỹ lệ vừa khóc vừa hiến dâng thân mình cho người, nhân tình hồng hồng chìm trong nước mắt không oán không hối hận nhìn người chờ đợi, người có thấy cảm động?

Cho dù ta không phải người đồng tính luyến nhưng vẫn thấy cảm động, bởi vì chính ta... ta cũng mong muốn có người đối tốt với ta như vậy. Nhất là hiện tại, không phải đối với Phạm Cửu Tiêu, mà là đối với ta ở bên trong thân thể Phạm Cửu Tiêu... Tâm động.

Thế đấy, một người khi ở tình thế cảm động tới cực điểm như vậy phải làm cái gì đây?

Ta không biết đối lại là Phạm Cửu Tiêu hắn sẽ làm gì, phản lại là ta có lẽ sẽ là... Mong Lưu Quan vung tay lên, hung hăng tát cho ta một cái, “Lưu Quan, ngươi đánh ta đi! Là ta đã có lỗi –” lúc này không phải là thay mặt Phạm Cửu Tiêu chịu đòn, mà là ta sám hối, sám hối vì Đồ Lâm ta cư nhiên lại... khinh thường người một lần...

Ta sai rồi, Lưu Quan.

Kỳ thực, người so với ta dũng cảm hơn rất nhiều.

6. Quyển 1 - Chương 5

Sự việc đại náo kỹ viện cứ vậy nhờ Lưu Quan mềm mỏng nhu hòa mà dần biến thành hư không.

Trên đường hồi phủ, lòng ta trào dâng xúc cảm ngời trong kiệu, Lưu Quan từ chối không được mà đành ngồi trong lòng ta, Hình Huân tuần nhan vẫn băng lãnh như cũ giục ngựa theo sau kiệu, ba người ba suy nghĩ, trầm mặc không nói gì.

Ta lại không rõ hai người kia, một người ánh mắt cảm kích, người kia ánh mắt ôn nhu, đến tốt cùng thì ta lo lắng cái gì a? Ta chỉ biết là... Tứ đại lục thú của một đời nam nhân — cật hát phiêu đồ [ăn, uống, nữ nhân, đánh bạc], có một thứ đối với ta vô cùng xa vời...

Ai...

Vất vả lắm mới âm thác dương soa về được nơi cổ đại này, giấc mộng trái ôm mỹ nữ, phải ấp kiêu oa cuối cùng lại thành mộng tưởng hảo huyền. Đã không thể ôm mỹ nhân, lại không có bản lĩnh hoàn thành được thiên thu đại nghiệp, ta như vậy, bị lão Thiên Gia đá về thời cổ đại, lại còn đá vào trong thân thể của Phạm Cửu Tiêu, đại khái xem như là lãng phí tài nguyên rồi.

Bất quá, nếu như ta chịu bỏ chút tự trọng, ném thử một chút cái tư vị của tiểu nam hài trong lòng đây...

“Không, không được! Tuyệt đối không được — Ta sẽ không ôm nam nhân! Tuyệt đối không —” Trong đầu một trận khuấy động suy nghĩ lung tung, ta quên mất chính mình đang ở trong kiệu, Lưu Quan vẫn tựa như tiểu miêu cuộn mình ngồi trong lòng ta, tay chân luống cuống vùng đứng lên, không biết làm thế nào để trục xuất cái ý niệm bất chính trong đầu đang chiếm cứ trong lòng.

Bị hù dọa vì khi không ta đột nhiên nổi loạn như vậy, Lưu Quan vội vàng vươn đôi tay gầy yếu nhẹ nhàng ôm lấy đầu ta, cả người dựa vào thân thể muốn áp chế lại cơn hoảng loạn của ta, con người trong suốt ẩn chứa một tầng hơi nước mỏng, vừa thương xót vừa tránh cứ: “Vương gia... Người mấy ngày nay tâm phiền ý loạn... Người không làm chuyện có lỗi với Đồ ca ca, Đồ ca ca hiểu chuyện, nhất định sẽ không trách tội người!”

“...” Lưu Quan, người sai rồi, kỳ thực hiện tại ta đang tự hỏi chính mình xem có lỗi hay không với mười chín năm cuộc đời dị tính luyện..

Trong lúc ta thân thể cứng ngắc ngoài cười nhưng trong không cười, không biết phải xử lý làm sao với thân thể thơm mát nhu mềm bên vai, thì lại nghe thấy bên ngoài kiệu Hình Huân lớn tiếng quát tháo gì đó, lập tức một trận rung lắc dữ dội, cỗ kiệu đang đi đột nhiên dừng khựng lại giữa đường.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tay trái chặt vật ôm lấy Lưu Quan vừa mới ngã vào lòng, ta vươn tay phải nâng tấm màn kiệu nặng trĩu vén ra nhìn một chút, ngỡ ngàng liếc qua hai bên trái phải tựa như lâm vào một rừng cường địch, Hình Huân tuần nhan lãnh ngạo, theo tầm mắt của hắn nhìn về phía trước, lại thấy xuất hiện một đại kiệu văn long bát sứ màu chàm ngăn đường. Dự cảm không tốt...

Không đáp lại ta, Hình Huân chăm chú neoh con người lại, song nhãn lạnh băng nhìn chăm chăm vào đám thị vệ bảo hộ trước kiệu, thanh âm nhượng khiến xung quanh toàn bộ đều đóng băng, trầm giọng khiến trách: “Đây là kiệu của Nhiếp chính vương, ai dám cản? Còn không mau tránh ra!”

Là lão Thiên Gia không nhìn ra cái tính dâm loạn của Phạm Cửu Tiêu? Hay là số phận của Đồ Lâm ta bị nguyên rủa?

Tại sao cứ mỗi khi ta bắt đầu nghiêm túc, thì cuối cùng lại nhảy đầu ra cái đám giáp ắt bính đình không biết thức thời mà dập tắt dục hỏa của ta?

Ai oán liếc mắt xuống tiểu thổ tử đang thất kinh, ta dở khóc dở cười mà buông Lưu Quan ra, nỗi lòng phức tạp không chút cảm kích mà ngược lại còn cảm hận bất mãn xuống kiệu, Hình Huân nhìn ta trừng trừng không chút tán thành mà cũng xuống ngựa.

Kí ức của Phạm Cửu Tiêu đại để nhắc nhở ta, không lâu nữa Hình Huân sẽ mở miệng quát mắng bất quá biết rõ nhưng cứ làm thôi. Toàn bộ Phạm quốc có ai là không nhìn ra, lam đoạn long văn kiệu kia chính là chiêu bài của lực đệ Linh Vương. Bất quá, ta tuy biết rằng đệ đệ của “mình” sắp tâm hại người, mơ ước địa vị cao đã lâu, nhưng lại không nghĩ rằng hắn lại dám trắng trợn ngay giữa đường cùng Nhiếp chính vương làm cái việc ngốc nghếch này. Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, ta dù vô dụng nhưng cũng là Phạm Cửu Tiêu, không tới phiên hắn trước mặt ta trương cuồng.

Quay lại lúc này, lai giả bất thiện, Linh Vương cố ý giữa đường lớn mà ngăn kiệu hắn cũng có dự tính từ trước.

Thấy ta hạ kiệu, đối phương trong kiệu tất tất tốt tốt [tiếng sột soạt], mảnh kiệu lay động, bước ra một nam tử hăng còn trẻ tuổi. Cùng Phạm Cửu Tiêu ba phần giống nhau, bất quá ngũ quan lại không đồng nhất tương xứng, rõ ràng là người, nhưng lại ẩn hiện sắc mặt sai lang. Đại khái có thể hiểu được vì sao tên dâm long có tiếng bỏ qua tên đệ đệ trước mắt này... Đường Mật nói đúng một điểm, khẩu vị của Phạm Cửu Tiêu chính là rất kén...

Chẳng trách không ai tin tưởng hắn lại coi trọng cái thứ cỏ cây mọc dưới bùn đất suốt mười chín năm kia...

“Nghe nói đột trước tứ ca trong lúc đi săn bắn gặp thích khách? Thoạt nhìn tựa hồ không có vấn đề gì nha –” âm hiểm cười hai tiếng, Phạm thị hoàng tộc không hổ tất cả đều cầm tinh cầm thú, lão tam là hồ ly, lão tứ là mãnh hổ, còn lão lục... Tương đối giống mấy con kền kền chuyên rĩa thịt thối...

Hình ảnh tướng tượng có phần thái quá hiện lên trong đầu, một nam tử hói đầu với cái dáng điệu tức cười, nhưng ta không để ý, lập tức thần kinh căng lên run rẩy không chịu được, trước mặt mọi người mà cười trằng. Cười cực độ... Tuấn nhan Hình Huân lập tức sát bạch, sắc mặt Linh Vương cũng tái đi vài phần.

“Lại nghe kẻ nào tung tin đồn đãi tứ ca trong lúc gặp hiểm nguy lại đánh mất ái nhân, thật sự khiến kẻ khác đau xót thay a...” Thua người nhưng không thể thua trận, cố gắng trấn định lại, Linh Vương kiên trì nói, chỉ sợ là có người không nhìn ra hắn đang đến thăm hỏi.

Vừa mở miệng, ta chau mày lại còn chưa nghĩ ra làm thế nào để lấp liếm, rốt cuộc Linh Vương chỉ chăm chăm dả kích ta mà không màng đến nhân sát cảnh cáo của Hình Huân, đứng tại chỗ mà phát ngôn bừa bãi: “Ha ha! Trông tứ ca còn có thể cười sượng như vậy thì đó hẳn là lời đồn đãi vô vẩn rồi, người trong kinh thành bàn tán người lúc quay về có thể theo một cỗ thi thể xấu xí vô cùng, ta nghĩ tứ ca mình là người nào chứ, sao có thể coi trọng cái loại qua đường được! Ha ha ha ha –”

“...” Người cứ thử bị bắn thành com nhím rồi ngã vào vũng bùn xem? Xấu xí đến mức có mà đến mẹ người cũng chẳng dám nhận người luôn! Hạnh! Không phải người so với người khác còn soi gương nhiều hơn ấy chứ!? Giá trị nam nhân không phải ở khuôn mặt...

“Ha ha, tứ ca yên tâm, tiểu đệ ở trong triều đã sớm vì người mà bác bỏ mấy lời kia rồi. Đã nói rồi, trong nhà vương tôn quý trụ chúng ta, đến trừ sư thô thiển cũng có chút lương phần tư sắc, tứ ca có đói bụng ăn quàng cũng không thể lấy cái loại phế vật kia bỏ tạm vào miệng, có đúng không? Ha ha ha ha — Lại còn nói tứ ca muốn dùng lễ táng phu thê để lo hậu sự cho hắn? Ta xem chừng cứ vứt hắn ra bên sông phụ cận thành cho nhanh, không thì đem đi uy cầu cũng được rồi...”

“Người –” Mạo phạm đến Phạm Cửu Tiêu còn chưa tính, cư nhiên lại còn khi dễ cả “ta”!? Ngày hôm nay không giáo huấn cái tiểu tử thói mất chó nhìn người này ta không phải họ Đồ! Ta lớn lên có lỗi gì!? Không ăn gì của người, uống gì của người hay nợ nần người cái gì, dựa vào cái gì mà người chằm chọc khích bác ta!? Phất mạnh tay áo, lông mày dựng ngược, mắt hổ trừng trừng. Ta quên mất xung quanh đây đều là người của vương phủ hắn, đang định lấy phương thức “nam nhân” ra cùng đệ đệ của Phạm Cửu Tiêu giao lưu cái, đã thấy sau lưng một đạo bạch ảnh bước vọt lên trước, sét đánh không kịp bưng tai, lập tức cho Phạm Cửu Tiêu Sùng kiều ngạo kia một cái bạt tai, tuy rằng đã thu bớt vài phần lực đạo, nhưng vẫn đủ để khiến cho Vương gia quen thói sống an nhàn sung sướng kia lùi lại ba bước mới đứng vững — Hình Huân diện vô biểu tình, sóng lớn không kinh.

“Làm càn –! Ái nhân của Tứ Vương gia há có thể để người vũ nhục –”

Ngơ ngác nhìn chằm chằm vào thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị kia, bạch y mỹ nam tử trong ngực không rõ nguyên do kích động mà hơi phập phồng, giờ khắc này, lòng ta trào dâng kích động, nguyện ý vứt bỏ

hết toàn bộ oán thâm trước đây với mỹ nam tử trước mắt, Hình Huân, tuy rằng người lớn lên bị ta khi dễ, nhưng người thực sự là một người bạn chí cốt!

Tiếp đó một loạt thanh âm đao kiếm rút khỏi vỏ vang lên không cho phép ta suy nghĩ luẩn quẩn nữa. Linh Vương sống ân nhân sung sướng đã lâu, chưa từng nghiệm qua một lần giáo huấn như vậy? Chỉ thấy gã tiểu tử kia bưng mặt lui về phía sau bốn hộ vệ, mở miệng dốt nát hô lên: “Hanh! Cái gì ái nhân, bất quá cũng chả khác gì một tên nam sủng! Bản vương chính là muốn mắng chửi đấy, ngươi chỉ là một gã thị vệ nhỏ nhoi sao dám lớn mật làm vậy? Lại nghĩ, ngươi chẳng phải cũng nhượng nam nhân thượng hay sao, thổ tử hồ bi [thổ chết hồ ly khóc thương, giả nhân giả nghĩa], còn giả bộ cái gì trung liệt!”

“Ta –” Hơi thở nghẹn lại trong lòng, Hình Huân bàn tay vung lên lần thứ hai xấu hổ mà cứng ngắc giữa không trung. Ta tin hẳn không e ngại gì đám tay chân kia của Linh Vương, thế nhưng đối phương lại nói trúng tim đen khiến hẳn không thể phản bác lại được. Quả thực, Phạm Cửu Tiêu không phải kẻ thay người suy nghĩ cho hợp tình hợp lý, vẫn còn nhớ một lần hẳn mặc kệ mọi lời khuyên can chống cự của Hình Huân, tại nơi hoa viên mà cưỡng bức Hình đại thị vệ thiếp thân hộ vệ của mình, hoàn hảo làm sao lại vừa vặn đúng lúc Linh Vương đi qua nhìn thấy.

Đến tận bây giờ trong trí óc Phạm Cửu Tiêu vẫn còn hiện rõ lên ánh mắt tuyệt vọng muốn tìm chỗ chết của Hình Huân lúc đó, nhưng ta hận không thể giơ tay chém xuống, tự mình thiến đi cái thứ cầm thú này, coi như công đức vô lượng!

Ách... Đương nhiên, hiện tại không phải lúc tự mình hại mình! Về tình về lý, ta không thể để cho Linh vương tùy ý tiếp tục khi dễ người mà Đồ Lâm ta nhận định là bằng hữu được! Làm như ở đây hẳn là người có quyền cao chức trọng vậy, ta lúc này nhất định phải làm cái gì đó!

Nhưng mà... Nếu như ta là tên dâm long Phạm Cửu Tiêu kia, thì ta sẽ phải làm gì đây?

Quay mặt đi tới giữa hai đội nhân mã, ta cố gắng tìm lại trong kí ức mấy kiểu cách hành vi hằng ngày của Phạm Cửu Tiêu, nỗ lực muốn giả trang ít cũng phải được tám, chín phần một Phạm quốc Nhiếp chính vương. Thế nhưng ta chợt lại quên mất một điểm trọng yếu. Nếu như “ta” chính là Phạm Cửu Tiêu, thì Linh Vương kia căn bản không dám đến sinh sự.

Tên Phạm Cửu Hâm đáng giận, chắc chắn chính hẳn là người đã nói bóng nói gió gì đó... Bằng không với Phạm Cửu Tiêu thường thức, Linh Vương dù có lòng muông dạ thú đến mấy, cũng không dám giữa đường vuốt râu cạo để rồi bị diệt vong.

Nói cách khác... Ngày hôm nay linh Vương đến gây chuyện không hề sợ hãi, vì cho rằng hiện nay “Phạm Cửu Tiêu” trước mắt đã không còn như trước nữa? Tốt, oan có đầu, nợ có chủ, đến để đánh đập Phạm Cửu Tiêu thì ta tán thành cả hai tay, thế nhưng Linh Vương nghìn lần không nên vạn lần không nên, không nên vũ nhục thân thể Đồ Lâm của ta, lại còn khinh nhờn phong cốt của Hình Huân.

Ánh mắt nghiêm nghị băng lãnh, nếu đã nhớ không được thủ đoạn mà Phạm Cửu Tiêu dùng để giải quyết vấn đề, thì ta sẽ dùng phương pháp của chính Đồ Lâm ta!

“Người đâu!” Hừ lạnh một tiếng, nhân thần khổ đại cừu thâm trừng trừng nhìn Linh Vương nuốt nước bọt, ta mạnh mẽ cương quyết khoát tay áo, bọn thuộc hạ nhất tề đồng thanh ứng tiếng, ngoài cười trong không cười phân phó: “Khởi kiệu, hồi phủ.”

Ai cũng biết, hai tay khó địch lại bốn tay, đối mặt với đối phương nhân mã đông gấp bốn lần, tam thập lục kế tẩu vi chí thượng sách. Linh Vương... Người đừng cho là Đồ Lâm ta sợ người! Nếu có dũng khí, về sau cũng đừng để ta tóm được tiểu tử người! Hanh hanh –

“Vương gia –” Quay đầu liếc mắt nhìn ta thất vọng cực điểm, Hình Huân mấp máy môi còn muốn mở miệng nói gì nữa, lại bị ta thành linh khoát tay kéo vào trong kiệu, nhét vào ngồi cạnh Lưu Quan.

“Khởi kiệu, đi.” Thành thật thứ lỗi với mấy sĩ kiệu cường tráng, ta chặt vật tiến vào trong kiệu tay chân cùng lúc ép chế bạch y thị vệ cả người cứng ngắc, Lưu Quan còn ngay lập tức hiểu ý mà lấy tay bịt miệng Hình Huân, mặc người kia giãy dụa, bát sĩ đại kiệu tráng kiện đánh kiệu nhắc lên khỏi mặt đất, lách qua Linh Vương cuồng tiểu, bước chân nhanh chóng tiến lên phía trước.

Loáng thoáng qua, còn có thể nghe thấy được tiếng cười trào phúng mỉa mai của Linh Vương, theo sát đằng sau...

“Ô! Các người — buông ra—” Thật vất vả, Hình đại vệ rốt cục cũng nhớ đến chính mình nội công thượng thừa có thể đả thương ta cùng Lưu Quan nếu đánh vắng cả hai ra, nhưng tiếc rằng khi hấn vùng được khỏi hai chúng ta, thì đã rời Linh Vương đủ xa. Nói cách khác, ngoại trừ trường mắt oán hận nhìn ta ra, hấn chẳng thể tìm được chỗ nào để phát tiết nữa.

“Vương gia... Ta cho rằng vị Đồ công tử kia khiến người khiến người xót thương đau khổ, nhất định là ái nhân chân tình của người! Không nghĩ tới...” Trầm mặc không nói mà sắc mặt trông rỗng nhìn ta hồi lâu, lại u ám, Hình Huân dời ánh mắt, con người sâu thẳm, chẳng lẽ lại đúng như Linh Vương nói, người kia đau thương chính vì thổ tử hồ bi: “Thì ra là vậy... A... Ái nhân của Vương gia, cũng không khác gì cái loại này.”

“Hình Huân, người cho rằng bản vương thực sự không tức giận?” Hấn hô hấp mạnh mẽ, ánh mắt ngưng trọng nhìn không ra bất cứ suy nghĩ gì, việc ta khi này bỏ trốn trước rồi mới chuẩn bị sau thực bị Hình đại vệ khinh thường, mà khi chính bản thân đối mặt với biểu tình trống rỗng tuyệt vọng của hấn, trong lòng không hiểu sao lại trào lên một tia đau khổ không gọi được tên...

Thân thể bị Linh Vương vũ nhục như vậy, ta làm sao mà không tức giận cho được. Nhưng trên đời này bao giờ cũng có những người dù tức giận nhưng cũng vô lực thay đổi sự thật. Kẻ địch hẹp hòi, chúng cường ta yếu... Đánh không lại là đánh không lại! Không có khí thế, không có lực lượng, Phạm Cửu Tiêu rơi vào tay Đồ Lâm ta rốt cuộc chỉ là một con cọp giấy. Coi như ta chết một lần rồi hồi sinh, từ chỗ chết quay về, ở trong thân thể của dân long để bị người giáo huấn, nhưng còn Lưu Quan đang ngồi trong kiệu thì sao? Dù Hình Huân có thể lấy một địch trăm nhưng rồi thì sao?

Ta luyến tiếc cho chính mình, mà cũng luyến tiếc cho người quan tâm ta a...

Vậy nên ta chấp nhận bị xem như nhu nhược, nhượng đường cho gã kia...

“Hình Huân, người tin cũng tốt, không tin cũng được, Đồ công tử trong lòng bản vương, tuyệt đối cao hơn bất cứ ai.” Cười bất đắc dĩ, ta đã không thể quay về thế giới quen thuộc kia, cũng không thể quay về làm một người bình thường.

Vậy nên thứ mà ta có thể nắm bắt được, có thể giữ lại được, chỉ có những con người xa lạ trước mắt: “Chỉ là Đồ công tử đã đi rồi... Nhưng các người thì vẫn còn đây. Tình thế vừa rồi hấn các người cũng nhìn ra được, miễn cưỡng động thủ, bản vương không thể bảo vệ được các người. Nổi giận vì một người đã không còn, để rồi tiếp tục đánh mất những người khác... Nếu Đồ công tử biết, chắc chắn sẽ quở trách bản vương.”

“Vương gia...” Ta cảm thấy thực cô đơn, thần tình bi thương vô tình lại nhập mặc tam phân*. Không cần đến liếc mắt nhìn, Hình Huân liền cả tin vào lời giải thích của ta, càng không nói đến tiểu thổ tử ngồi đa sầu đa cảm ngồi bên cạnh đã sớm khóc đến hai mắt sưng đỏ, tiếng khóc thút thít càng tô đậm thêm bầu không khí.

[*: Đây là một câu thành ngữ. Dịch nghĩa chung là: Thấm sâu vào gỗ đến 3 phân. Ý nói lập luận chặt chẽ, ý kiến sắc sảo đi vào lòng người. Phân tích sự việc hết sức sâu sắc]

Ai, không nghĩ tới nuôi binh nghìn ngày dùng trong một giờ, ta bình thường kích động muốn thổ huyết nhưng vẫn phải chịu đựng bởi lão mục xem hết tám tiếng mấy vở kịch buồn nôn, không ngờ hôm nay lại có thu hoạch.

Nói chẳng hạn, lúc này đây, đối mặt với Hình Huân đã bị cảm động hóa, ta có thể mặt không biến sắc, tim không đập loạn nói ra mấy lời kịch thương tâm: “Hình Huân... Đồ công tử quả thực rất quan trọng, nhưng các người đối với bản vương mà nói, mới là những người đáng quý trọng a! A, tình quan là đau khổ, ái tự luôn là nhược điểm... Bản vương là như vậy, là nhu nhược! Còn người? Có hay không cũng khinh thường ta...”

“Ta... Thuộc hạ... Ta...” Bị ta tiến công dồn dập ngọt thuyết phục làm cho ngơ ngác, hơn nữa Phạm Cửu Tiêu tuần vĩ nam tử, hạo mục mười phân mị lực, Lưu Quan bổ nhào vào lòng ta, bắt chấp hết thấy mà khóc. Mà Hình đại vệ diện lãnh tâm nhiệt [vâng, bạn ý tsun ạ] khóe miệng giật nhẹ một hồi, bên vai căng thẳng dần buông xuống thả lỏng, trong lòng đỡ xuống phòng bị.

“Vương gia người lấy đại cục làm trọng, mưu tính sâu xa, làm sao lại thành người nhu nhược được?” Nhân mâu khẽ động, nhàn nhạt cười nhẹ, Hình Huân đột nhiên vận thất lưng, dứt khoát nhanh nhẹn vọt người nhảy ra khỏi kiệu tám người khiêng, bạch y đón gió phấp phới, lại được ánh dương quang chiếu rọi mà thoáng có chút hoa mắt. Trong nháy mắt, ta cuối cùng không nhận ra được, ta cùng hắn, đến tột cùng là ai bị ai chinh phục...

“Thuộc hạ chưa bao giờ khinh thường Vương gia, cho dù không tán đồng với người rất nhiều quan điểm, nhưng ta vẫn luôn kính trọng người, như khi mới gặp nhau.”

Nhẹ giọng thản nhiên đáp lại, lại nhanh chóng quay đầu đi không để ta trông thấy khuôn mặt. Nhưng, bên ngoài kiệu kia, một dáng lưng đỉnh trực, ngạo như thương bách [cao ngạo như cây bách], ta biết hắn tin tưởng ta, một mực tin ta, vì ta mà làm mọi việc, cũng là một chữ tình...

Mà phải chăng chính ta cũng tin tưởng hắn, tin người này hận Phạm Cửu Tiêu, bầu bạn cùng Phạm Cửu Tiêu, nhưng cũng thâm lắng quan tâm lo lắng cho Phạm Cửu Tiêu. Trong phút chốc, là Phạm Cửu Tiêu ngày trước cảm động, hay chính là Đồ Lâm...

Hình Huân a Hình Huân, nụ cười của người, sự tin cậy của người, động tâm của người, tột cùng có phải vì “ta” không?

7. Quyển 1 - Chương 6

Từ khi trải qua biến cố bị Linh Vương chặn kiệu, ta cảm giác được rất rõ ràng toàn bộ toàn bộ trên dưới vương phủ bầu không khí lúc nào cũng vô cùng nặng nề. Đám phó nhân hết thấy đều chăm chăm quan sát đánh giá khi nhìn thấy ta, so với hồi trước chúng nhìn thấy Phạm Cửu Tiêu thì tựa như chuột nhìn thấy mèo thì trái ngược hoàn toàn.

Không hề nằm ngoài sở liệu... Quý khách của Tam Vương gia Phạm Cửu Hâm đã có hiệu quả. Uy tín của dân long Phạm Cửu Tiêu này trong triều đình vì lần bại tích không đánh mà chạy kia đã tuột dốc không phanh.

Mặc dù cũng cảm thấy tiếc, nhưng bất quá cái ta lo lắng hơn cả là vạn nhất thực sự không giữ được vị trí Nhiếp chính vương nữa, thì giữa cái chốn cổ đại không quen không biết này lấy cái gì mà mưu sinh đây. Ách... Đây là còn chưa nói đến việc nuôi sống tiểu thổ tử Lưu Quan nữa.

Cảm giác này so với cái hồi học cấp ba, lúc mà lão mẹ suốt ngày ở phía sau đốc thúc “Vạn nhất không đậu được vào đại học thì phải làm cái gì bây giờ” cũng không khác là mấy, đáp án lúc đấy của ta là đem bút với sách kham khảo gộp lại ném đi, hào khí ngất trời mà rống: “Không thi được vào đại học thì đây là xe bán khoai đạo là xong! Tuổi trẻ có chân có tay làm sao mà chết đói được!?”

Vậy nên hiện tại ta vẫn thản nhiên vênh vác nằm bên cạnh cái ao ở hoa viên phía sau vương phủ, nằm dưới cái nắng gắt gỏng của tháng ba mà phơi nắng, một bên là bàn đồ ăn cống phẩm trân quý mà ta chưa nghe qua bao giờ, cách đây không xa, trong lương đình cùng với mấy người khác nhỏ tiếng nói chuyện với nhau là Hình đại suất ca, trong đầu tự hỏi không biết tại nơi cổ đại này mở cái khách điểm hay vân vân gì đó được không, hắn là cũng có thể kiếm được chút ít tiền bạc.. Bất quá, cái này cũng cần có vốn phải không ta? Nhưng chắc vợ vét lấy mấy hòm vàng bạc cũng không phải là chuyện khó với tên dân long Phạm Cửu Tiêu này...

“Vương gia? Người muốn đi đâu?” Thấy ta đứng dậy, Lưu Quan này giờ đứng bên cạnh phẩy quạt cũng vội vàng đi theo, cẩn thận kéo lấy góc áo của ta, Hình Huân đứng xa xa đằng kia vẻ mặt không mấy tốt trộm đưa mắt liếc nhìn.

Kỳ quái... Nhìn hai người bọn hắn mất qua mây lại cho nhau mà chỉ có ta là mù tịt, ta đột nhiên cảm thấy từ ngày ta chán chường hồi phủ đến giờ, có phải hay không bọn họ đã âm thầm cùng nhau lập ra một hiệp định mà không cho ta biết. Mà có vẻ... ta chính là đối tượng của cái hiệp định kia!?

“Lưu Quan, ta mang người đến bảo khổ trong phủ đi dạo, nghe thế nào?” Dựa theo kí ức của Phạm Cửu Tiêu, nơi nào do quốc lập cũng đều có một cái khổ phòng để chứa mấy thứ của cải dư dả cả. Đến lúc đó ta một người hai tay chắc chắn mang không hết, kêu Lưu Quan hỗ trợ cũng tốt.

“Thuộc hạ có thể hỏi vì sao Vương gia lại muốn đến bảo khổ được không?” Thế nhưng đáp lại ta lại là Hình Huân không hay từ lúc nào đã ở ngay phía sau.

Chỉ thấy đối phương hai hàng lông mày tuấn đỉnh nhíu lại, tuấn nhanh suất khí không có chút ý cười: “Ngài biết không? Bọn thuộc hạ đã ngằm quay về hồi báo, Lục Vương gia đã phái tâm phúc đến phủ của mấy đại thần nắm quyền trong triều mà tung tin đồn đãi. Cái bọn chúng muốn, chính là đổ thêm dầu vào lửa, lại thêm Vương gia người ba ngày nay không vào triều, hiện trại trong triều trên dưới ngờ vực, có nhiều tin đồn nói Tứ vương gia đã thất thế!”

“...” Cái này là sự thật. Người cho dù có nói ta cũng không có biện pháp a.

Thở dài, tiểu thổ tử thấp thỏm lo âu. Hình Huân đau đầu vỗ trán, mới vài ngày mà người đã gầy hẳn đi: “Vương gia... Trước đây không cần thuộc hạ chen tay vào, người vẫn đem thiên triều nắm trong tay biến hóa không ngừng. Vì sao lần này đám người hiểu kỳ đã tụ họp lại xem náo nhiệt ngay ngoài cửa. người vẫn như cũ vững như núi Thái Sơn? Nếu đây là thượng sách của người... thì thuộc hạ tất sẽ chẳng phải lo nghĩ gì. Nhưng nếu giờ người không cấp cho triều đình một cái công đạo, thuộc hạ sợ rằng... Phạm quốc sẽ loạn a —”

“Loạn thì loạn chứ.” Dù sao cũng có Phạm Cửu Hâm tọa trấn, Lục Vương gia tranh quyền, thế nào cũng không đến phiên “Phạm Cửu Tiêu” hàng nhái lên sân khấu.

Mấy ngày nay ta cũng đã hiểu rõ, ta không phải Phạm Cửu Tiêu, mà ta mười chín năm đi học cũng không có chương trình học nào tên là Đế vương quyền thuật cả. Bất luận là hung ác hay gian trá, ta đều chưa từng thử qua chứ đừng nói là am hiểu sâu sắc như con cháu Phạm thị. Nếu miễn cưỡng chỉ huy, chỉ sợ là hao binh tổn tướng, hy sinh tính mệnh của rất nhiều thủ hạ mà vẫn không thể lấy lại quyền lực.

Ta cuối cùng cũng không có bản lĩnh để bản thân thử một lần, đem tính mệnh của người khác đi so đo. Tất cả mọi người đều có ba mẹ sinh dưỡng, có nhà có cửa...

Có lẽ Phạm Cửu Hâm nói đúng, ta chỉ là một gã xuất thân nhà nghèo, một kẻ tầm thường sợ đầu sợ đuôi lòng dạ đàn bà.

Ai... Lão Thiên Gia ném ta vào cơ thể Nhiếp chính vương Phạm Cửu Tiêu tay nắm giữ thiên binh vạn mã triều trung thực quyền để làm chi? Nếu nhượng ném ta vào thân thể của một vương tôn quý trụ hữu danh vô thực nào đó, ta đảm bảo ta sẽ sống phóng túng hưởng thụ nhân sinh, tuyệt đối đảm bảo đó a...

Giữa lúc ta bắt đầu trốn tránh hiện thực, ảo tưởng nghĩ muốn cướp đoạt vàng bạc châu báu trong phủ của tên dâm long này đến Giang Nam mai danh ẩn tích, mua nhà mua cửa ăn chơi trác táng, thì bỗng một thanh âm châm chọc khiêu khích chói tai từ góc hành lang kia truyền tới.

” U, ta đang tự hỏi thật kỳ quái khi kinh thành náo loạn như vậy, Tứ Vương phủ một điểm động tĩnh cũng không có ha? Tứ Vương gia hảo cảm của chúng ta thay đổi khẩu vị chuyển qua ăn chay a! Một gã hạ lưu tầm thường, chết thì cũng chết rồi, người còn vì hắn mà không quản đến hồng trần? Hạnh —”

“...” Đám người cổ nhân này ý mình có khinh công mà mỗi lần mở lời đều không thích đánh tiếng báo trước sao? Lại càng khinh hách hơn khi nhận ra thanh âm kia là của kẻ ta hận thấu xương nhưng lại không thể tìm ra được, Đường Mật, thù mới hận cũ đều phải tính, ta ba bước thành hai xông lên phía trước, nắm lấy vạt áo hắn kéo lên, “Đáng giận! Người còn dám tới gặp ta! Có hay không người đã thiêu hủy thân thể Đồ Lâm!” Ta cho dù tốt tính, nhưng sát “thân” chi cừu cũng không thể dễ dàng bỏ qua được.

“Bình tĩnh lại đi, Vương gia! Bản thân người còn khó bảo toàn, còn muốn cùng ta tính toán cái gì nợ cũ a? Ha ha...” Một lực đẩy tay ta ra, trong con ngươi Đường Mật hiện lên rõ ràng một tia khinh thường. Ta còn chưa kịp nổi sùng, Hình Huân đằng sau đã xông tới lên tiếng cướp lời: “Đường thiếu hiệp — Chẳng lẽ là Lục Vương gia đã động thủ?”

“Còn không, nhưng phỏng chừng cũng sớm thôi.” Cũng không thèm để mắt mà phẩy hai tay Hình Huân đang kích động bắt lấy vai hắn ra, Đường Mật tựa hồ không muốn đụng chạm với Hình Huân một chút nào, thần sắc so với lúc nói chuyện với ta nghiêm túc hơn mà đáp lại: “Gã sư đệ phụ trách ở Đường Môn hôm

qua có dùng bồ câu đưa tin cho ta, nói là vài đại thế gia trên giang hồ đã âm thầm tỏ thái độ muốn giúp Lục Vương gia đoạt quyền, áp chế các chư hầu khác. Binh mã trong triều phân tán rất loạn, ta nghĩ Vương gia muốn thành thế [kiểu như tập hợp thế lực], chỉ có thể lợi dụng thế lực giang hồ bên ngoài triều đình, bất quá không nghĩ tới ngay cả Thượng Cửu Môn luôn bất quản gia sự cũng quy phục.”

“Vậy Đường Môn thì sao?” Sốt ruột cắt ngang mấy lời lải nhải của Đường Mật, khuôn mặt Hình Huân giờ khắc này tái nhợt tựa như không còn một giọt máu. Ta nhớ trước xem trong mấy quyển võ hiệp tiểu thuyết... Đường Môn ngoại trừ đề tiện ra cũng không phải loại gì hung ác, sao Hình Huân lại chỉ kịch liệt kiêng kị mỗi Đường Môn? Cá nhân ta cho rằng, nếu đánh một trận đường hoàng, Đường Mật xem chừng cũng không phải là đối thủ của Hình Huân a...

Hoàn toàn quên mất ta vẫn còn đang đứng tại đây, hai vị mà nửa tháng trước đây vẫn còn bị nam tử xuất chúng Phạm Cửu Tiêu đặt ở dưới thân đem ta gạt qua một bên, người một lời ta một câu trao đổi tin tức: “Sư đệ Đường Môn nói là lão tổ đã đáp ứng lại với thuyết khách của Lục Vương gia, nói rằng dù là bên này hay bên kia cũng đều không ủng hộ. Bất quá ta hiểu quá rõ cái lão bất tử kia, người không thể nào lại không chụp lấy con ngựa của Lục Vương Gia! Hanh!” [Ý nói là không bỏ qua cái lợi trước mắt]

“Nói cách khác, Đường Môn có thể sẽ âm thầm bang trợ cho bên Lục Vương gia!?”

“Đại khái là vậy, lão tổ tông kì thực cũng thấy thẳng thắn hấp tấp nông cạn Lục Vương gia kia chướng mắt, bất quá thuyết khách đến Đường Môn lần này... Lại là nhân vật do chính Tam Vương gia phái đi.”

“Lại là Phạm Cửu Hâm...” Đứng một bên nghiêng răng nghiêng lợi ôm hận nói. Ta sớm biết cái người xem ta không khác gì rác rưởi kia sẽ không đơn giản từ bỏ ý đồ đầu mà. Thế nhưng không nghĩ tới để thay đổi tiềm lực, hấn căn bản không ngại làm náo loạn thiên hạ khiến sinh linh đồ thán! Lẽ nào trong mắt các vị Vương gia, chúng ta... những người dân chỉ đơn giản là những kẻ đi cống hiến, dù ủy khuất cũng không được phép lên tiếng mà trái lại phải ngoan ngoãn lấy tính mệnh của mình ra để phục vụ bọn họ hay sao!?

Không nghe thấy mấy thanh âm chửi bới do lòng ta quá căm phẫn không chịu được mà thốt ra, Hình Huân trong người khẽ dao động, lấy lại sắc mặt bình tĩnh bằng lãnh nhìn Đường Mật: “Như vậy.. Nếu Đường Môn phản chiến, Đường thiếu hiệp người —”

“Ha hả, ta sao, chỉ cần Tứ vương gia đảm bảo đáp ứng chuyện kia của ta, lúc này ta chính là người của Tứ Vương phủ. Ta mạo hiểm đến đây mật báo cho các người bất chấp gia pháp của lão tổ tông cũng vì nguyên do này.” Đôi mắt giảo hoạt chớp mấy cái, Đường Mật tựa như hồ ly quay lại nhìn ta cười mà đậm mùi uy hiếp.

Dựa theo ký ức của “Phạm Cửu Tiêu”, hình như là sau khi trận mây mưa qua đi hấn đã đáp ứng sẽ cho lực lượng ám trung đến hỗ trợ đối phương giành lấy thực quyền Đường Môn. Bất quá, “Người cho rằng với ta hiện tại, còn có thể thực hiện cái lời hứa kia?” Nói ta còn khó để tự bảo toàn bản thân cũng chính là người a!

“Ha hả, yên tâm yên tâm, chẳng phải ta đã tới đây rồi sao?” Ngẩn ngơ, tựa hồ là nghe thấy điểm không vừa lòng trong câu nói của ta, Đường Mật lập tức cười quyền rũ lấy lòng, chỉ động tiến lại gần, “Có ta ở đây, đám người kia muốn thủ tiêu người dễ dàng là không thể! Bất quá, ta cũng chỉ tranh thủ được cho người chút thời gian thôi, người muốn lấy lại cục diện thì phải động thủ càng sớm càng tốt, nếu còn vì thứ tầm thường cái gì Đồ a Lâm a mà thương xuân bi thu* hay cái gì tình thánh... Ta đây khuyên người cũng đừng có lãng phí tinh lực của đại gia ta, cứ đơn giản sai Hình đại hộ vệ nhà người lấy bảo kiếm ra giúp người lau cái cổ của mấy người Lục Vương gia đi! Hanh hanh!”

[*: buồn thương cho mùa xuân, xót đau cho mùa thu, ý nói nỗi buồn triền miên không thôi]

Hấn vừa dứt lời, Hình Huân lập tức đề phòng lùi lại ba bước che đi bội kiếm bên hông. Thấy thế, ta lắc đầu giả khóc giả cười, vừa định mở miệng nói cho ta ba ngày để cân nhắc, lại chợt nghe ở hành lang bên kia đột nhiên truyền đến thanh âm đồ võ, ngay sau đó, một thị nữ kinh hô chói tai —

“Nha a a a a — Có người chết a a a a —”

Hai mặt đưa mắt liếc nhìn nhau, mắt thấy hai vị cao thủ thi triển khinh công, không ai ngoảnh lại nhìn ta mà cùng đạp bước rời đi, trong lòng như có lửa đốt, ta phải tự mình vén lên mấy tầng vải vóc của vương

bào nặng trĩu, bước nhanh về hướng xảy ra sự tình.

Thực tình thì, trước đây ở bên kia được mười chín năm ngoài xem trên TV ra cũng chưa từng nhìn thấy người chết, ai biết được tới địa phương quỷ quái này, giống như muốn đem mười chín năm bình an kia đập tan hết, ba ngày hết hai ngày thấy sát nhân, có trời mới biết lúc này là người Át người Giáp nào không gặp may...

“Trời a! Lưu Quan –” Ngọt qua chỗ rẽ tại hành lang dài, thì lại nhìn thấy Hình Huân đang ôm đỡ lấy một nhân ảnh, hết thấy oán giận trong đầu ta đều bị tổng ra ngoài sạch sẽ. Tựa như toàn bộ thế giới đều mất đi màu sắc mà trở nên trắng xám, trong mắt ta chỉ còn tố y thiếu niên thần sắc đỏ hồng nằm trong lòng Hình Huân hấp hối, khóe miệng không ngừng rỉ máu.

“...” Miệng há to, ta nghĩ muốn gọi tên Lưu Quan, nhưng cổ họng lại nghẹn cứng không thể bật ra tiếng. Ngược lại đối phương vừa nhìn thấy ta đến, nhãn tình suy yếu vô lực không nhấc lên được, cả người đau đớn vật lộn, run rẩy mở miệng yếu ớt nói: “Vương gia... Không được ăn... Không được...”

“Lưu Quan... Đừng nói nữa, người sẽ không có việc gì đâu.” Mấy lời trong kịch truyền hình này đúng là thối nát mà.

Lại nhớ chính mình đã từng cười nhạo nhân vật trong kịch nói mấy lời lừa mình dối người này, lại không nghĩ tới bản thân thực sự gặp phải hoàn cảnh này... Ngoại trừ việc nắm lấy bàn tay nhỏ bé mà lạnh lẽo của đối phương trở qua trở lại nhiều lần với mấy ngôn từ máy móc ra, thật không còn biết phải làm gì khác.

Sinh mệnh suy yếu của Lưu Quan có dấu hiệu càng lúc càng tàn lụi, nhưng thiếu niên kia vẫn quật cường nâng mí mắt lên, quỵn luyến nhìn chăm chăm vào bàn tay ta đang nắm chặt hai tay hắn, dường như cảm thụ được cái ấm áp truyền tới, nhẹ nhàng lắc đầu: “Nhưng, ta nhất định phải nói... Vương gia, nhớ kĩ... Không được mất cảnh giác ăn bất luận thứ gì lung tung trong phủ... Đã có người lên vào phủ... Tại bát canh hoa quế bưng cho ngài... Hạ độc...”

“Cái gì –” Ta nhớ ra rồi, là ta buổi sáng đã phân phó trù phòng làm bát canh hoa quế cho bữa trà chiều!

Nói vậy —

“Lưu Quan! Ai kêu ngươi thử độc cho ta!? Là ai bảo ngươi làm vậy!?” Vì sao!? Ta là người ngươi cũng là người! Vì sao ngươi muốn chết vì ta, thay ta chịu những hành hạ này!? Nộ hỏa bốc lên đầu, ta hầu như liền không suy nghĩ mà nắm lấy vạt áo Hình Huân, bàn tay nắm chặt thành nắm muốn đánh vào khuôn mặt tuấn mỹ của đối phương: “Là ngươi phải không! Hình Huân — Có phải là ngươi bức Lưu Quan làm vậy không?”

“Vương gia... Đây là nguyện ý của Lưu Quan! Đừng trách... Khụ khụ — Hình đại ca...”

Quay đầu đi chỗ khác, cánh tay ôm Lưu Quan nắm chặt, Hình Huân không thanh minh, cũng không chịu nhận lỗi với ta.

“Vì sao...” Vì sao các ngươi lại vì tên dân long mà chọn cái chết chứ? Vì sao! Ngươi vẫn còn nhỏ như vậy... Lưu Quan, đáng vậy sao? Ta không hiểu... Mấy người các ngươi suy nghĩ điều gì? Đáng vậy sao —

“Vương gia, đây là ý nguyện của Lưu Quan... Phạm quốc thiếu Lưu Quan cũng không hề gì... Thế nhưng... Không thể thiếu Nhiếp chính vương... Không thể thiếu người a — ô —” Đường Mật bỗng nhiên xuất thủ, một ngón tay điểm huyệt của thiếu niên hơi thở đã sớm yếu ớt mong manh. Sau đó bọn họ tay chân vội vàng làm cái gì đó mà ta cũng không rõ. Ta chỉ nhớ những lời Lưu Quan nói, ta chỉ nhớ rõ mấy lời của thiếu niên đang hấp hối kia với thanh âm tuyệt không chút hối hận nói: Phạm quốc, không thể thiếu được tên dân long Phạm Cửu Tiêu hầu như không chút ưu điểm nào.

Thế đấy... Lão Thiên Gia, vì sao ngày đó... Không mặc kệ ta chết đi...

Phạm Cửu Tiêu đã chết, nhưng mọi người cần hắn, Phạm quốc không thể rời bỏ hắn.

Đồ Lâm còn sống, sinh mệnh của Đồ Lâm đối với muôn dân trăm họ mà nói, so ra thì còn chẳng bằng Lưu Quan...

Trông thấy Hình Huân cùng Lưu Quan sắc mặt xám lại, lòng lạnh một chút, rồi lại nhanh chóng sục sôi lên.

Tốt... Phạm Cửu Hâm, xem như người lợi hại! Để đoạt quyền mà giết người bừa bãi, ngay cả mảnh khốe dụng độc hạ lưu này cũng làm.

Hanh hanh... Bất quá có cái này nên nhắc nhở người một chút —

Ta “Phạm Cửu Tiêu”, còn chưa có chết!

Một người khi mà trước mặt còn rất nhiều con đường để đi, hẳn thường do dự dậm chân tại chỗ.

Thế nhưng khi hẳn bị đẩy đến hoàn cảnh chỉ còn duy nhất một con đường có thể đi, thì sẽ lại quyết định thật nhanh mà dũng cảm tiến tới. Vậy nên, khi ta xác định bản thân mình là bị hồ ly Phạm Cửu Hâm kia nhắm đánh đến cùng, ta ngược lại lại với bót đi mấy dặm dẫn đo chông chất. Vậy mới nói anh hùng từ xưa đến giờ đều bị bức mà thành cả —

“Đường Mật, điều kiện của người ta đáp ứng!” Tay nắm chặt đồng dặc nói, ta lợi dụng một chút uy nghi trời sinh của đám long Phạm Cửu Tiêu, ánh mắt nhiệt huyết đảo nhanh qua nhìn mọi người, “Bất quá người trước hết phải cứu được Lưu Quan cho bản vương! Về phần Hình Huân, người đem tình hình phân bố thực lực triều chính mấy hôm nay hỏa tốc báo lại cho ta, đồng thời truyền tin xuống cho toàn bộ trên dưới vương phủ, nếu ai dám đem tin tức Lưu Quan bị trúng độc tiết lộ ra ngoài — giết không tha!” Tại nơi cổ trang này thì giết người với thái rau cơ bản cũng không khác là mấy, vậy nên những lời này chắc chắn không sai.

Giọng nói có chút suyễn, thấy Hình Huân hoài nghi nhìn khi thấy ta bất thành linh thay đổi, ta nhanh kho khan hai tiếng, dừng một chút, đổi sang cái giọng có chút ghen ngào: “Ai... Kỳ thực lúc Đồ công tử hi sinh, bản vương đối với danh lợi vinh hoa đã sớm lãnh đạm. Trước đây hẳn cũng thường khuyên bảo ta... Làm người thì phải biết tự thỏa mãn...” Thi cử trên đại học mười phần làm được sáu là tốt lắm rồi, nhất là với cái kẻ một buổi đi học thì nửa buổi ngồi chơi, “Khuyến ta không nên ham quyền thế địa vị cùng những vật ngoài thân...” Mà nay công việc sinh viên khó tìm, hà tất phải mù quáng tìm nơi lương cao, có một công việc kiếm ra tiền là ổn rồi, “Càng khuyến ta không nên dâm loạn vô độ...” Một chồng một vợ có pháp luật bảo hộ, này đây vài người vì yêu đương vụng trộm mà phải ngồi tù, “Thế nhưng... Ta lại không nghe theo hẳn...”

Đồ kị a, đám long mỗi ngày đều ăn sơn trân hải vị, mặc lụa là gấm vóc, trong triều quyền to, ôm... ôm tuy rằng toàn là mỹ nam bất quá ngược lại thì kẻ dị tính luyến như ta thêm muốn cũng không được. A a a — hết thấy phúc phần hảo sự đều dành cho hẳn, phúc hẳn cũng hưởng rồi, nghiệt cũng tạo hết rồi, để tới bây giờ nảy sinh vấn đề, thì toàn bộ đều đổ lên đầu người vô tội là ta gáng vác! Đáng giận —

“Vương gia...” Mỗi lần ta hoài niệm “Đồ Lâm”, nhân thần Hình Huân lại ánh lên một tia ẩn ý phức tạp mà không ai đọc ra được. Thở dài, đem Lưu Quan đã mất đi ý thức giao cho Đường Mật chăm sóc, hẳn vững bước đến bên người ta, lần đầu tiên không phải ấu ả gì mà chủ động chạm vào cơ thể ta.

Ngơ ngác chết trân nhìn hẳn đặt tay lên vai ta, rõ ràng lực đạo rất nhẹ, nhưng biểu tình huyền nhiên* của hẳn khiến lòng ta nặng tựa nghìn cân: “Vương gia, hiện tại không phải lúc tự trách chính mình. Lãng tử hồi đầu kim bất hoán... Ta tin tưởng lần này Vương gia xuất thủ là vì giang sơn Phạm quốc, hướng hồ Lục Vương gia bọn họ khinh người quá đáng. Đồ công tử trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ không trách tội người...”

[*: QT đại nhân dịch là “lã chã (nước mắt)” mà mình thấy có vẻ ko đúng lắm nên để nguyên, bạn nào có cách hiểu hay hơn thì nói mình nhé XD]

Xem ra, Hình Huân thật sự đã bỏ qua chuyện cũ. Giờ khắc này, hẳn an ủi ta, chính là đã hoàn toàn tin tưởng “ta” mà tha thứ cho “Phạm Cửu Tiêu”.

Tuần nhan hẳn năm sắc biến hóa, ngực thành linh siết chặt một cái... Không, không phải chứ!? Lẽ nào lại nói vì bầu không khí quá tốt này, đối phương quá anh tuấn, mà ta một kẻ mười chín năm chỉ thích nữ hài tử lại bắt đầu dao động!?

Lần trước là Lưu Quan, lần này là Hình Huân — tái nhìn xuống bên dưới, chẳng lẽ ta sớm hay muộn cũng sẽ theo cái thân thể “Phạm Cửu Tiêu” này mà kể tục cái phương hướng đồng tính!? Không được! Ta nhất định phải đem nhân sinh của đám long này triệt để cải chính!

Sau khi giải quyết được vấn đề tranh quyền lần này, ta sẽ lập tức ly khai khỏi kinh thành mà đến Giang Nam mua một cái nhà, rồi thú mười hai mươi vợ mà ngày đêm tu luyện, ra sức lấy lại trạng thái động tâm với mỹ nữ như lẽ thường. Không thể để giống bây giờ, vì một người suốt ca ôn nhu mà chân đứng xiêu vẹo, mặt đỏ hực hơi... [đời chú mà chạy thoát thì còn gì là truyện nữa... aiz...]

“Vương gia? Người còn đang suy nghĩ về chuyện Đồ công tử?” Thấy mặt ta lúc trắng lúc xanh, thỉnh thoảng lại còn hồng hồng một chút, Hình Huân lo lắng đến gần hơn mấy phần, ân cần hỏi thăm. Cười gượng hai tiếng, ta liền xoay người đi đến chỗ Đường Mật, cứ mấy lần thế này* nữa, thì ta trước khi uốn được cong thành thẳng sợ là đã bị suy tim rồi.

[thế này ở đây tức là cảnh bạn Hình Huân đẹp zai ghé sát vào mà ân cần hỏi thăm ý:>]

“Uy! Đường đại hiệp, người là người của Đường Môn, giải độc này lại làm khó được người sao?” Ta rất cuộc cùng mình bạch vì sao khi các đại môn phái đi theo địch, Hình Huân lại chỉ canh cánh lo lắng thái độ của Đường Môn. Rất đơn giản, tiểu hiệp đại hiệp dù võ nghệ cao cường lợi hại đến đâu thì triều đình cũng có đến hơn mười vạn binh mã đao sơn vũ tiễn, một người dù có bản lĩnh đến đâu cũng không thể một hơi giết được mấy nghìn người trong vương phủ. Thế nhưng hạ độc lại không giống như vậy... Một giọt độc được vào giếng nước, thì có khả năng độc chết cả chó gà của vương phủ luôn. Thậm chí như lúc này, lạng lẽ đầu độc vào thức ăn, thực khiến người ta khó mà phòng bị được.

Bất quá dựa theo ký ức của “Phạm Cửu Tiêu” với Đường Mật, tiểu tử này tuy rằng dâm loạn vô độ, tùy hứng làm bậy nhưng bản lĩnh dĩ độc trị độc thì khỏi phải bàn đến. Hiện tại hắn tới đúng lúc, chỉ cần cứu được Lưu Quan một mạng, ta quyết định sẽ không tính toán cừu hận gì với hắn về việc tiêu hủy thi thể của “minh”! Dù sao... Người sống quan trọng hơn người chết rất nhiều.

Nhưng mà, Đường Mật sau khi bắt uyển mạnh [động mạch cổ tay] Lưu Quan xong lại nhanh chóng thu hồi lại cái dáng vẻ cột nhả, thần sắc ngưng trọng hết sức im lặng hồi lâu, như chịu không nổi bầu không khí áp lực này, hờn dỗi bỏ cổ tay Lưu Quan xuống, đứng dậy vén lại mái tóc đen nhánh, lòng đầy ủy khuất bĩu môi nói: “Đáng ghét! Lão tổ tông ngay cả “Đoạn tràng” trấn bang cũng đem đi hạ độc, xem ra đã quyết tâm giúp Lục Vương gia đầu độc chết người! Không có biện pháp, độc này vô sắc vô vị vô hình vô tung, không phát tác thì căn bản nhìn không ra cái gì khác lạ, đã phát tác thì may ra có Thiên Vương lão tử mới cứu về được... Toàn bộ Đường Môn kể cả lão tổ tông cũng không thể giải được loại kịch độc này! Tiểu tử đây — Ta không thể cứu được!”

“Cái gì —”

Ta không biết “Phạm Cửu Tiêu” ở tình huống này sẽ phản ứng thế nào, nhưng ta biết được có người vì mình mà chết thì không thể tỉnh táo được. Nắm lấy vạt áo Đường Mật, ta kích động không kiềm chế được muốn rít gào lên: “Đừng có nói đùa! Độc là của Đường Môn các người hạ, người thế nào lại giải không được —”

“Buông ra!” Không mấy hài lòng mà liếc mắt trừng ta, Đường Mật chụp hai tay ta gạt ra, thương tiếc vuốt lấy mấy móng tay vừa dài vừa nhọn do chính mình bảo dưỡng, mị nhãn khê đảo, nổi lên ba phần lạnh lẽo, “Đường Môn chúng ta là thiên về dụng độc, giải độc cũng chỉ là thứ phụ thôi. Ai quy định một hội giết người thì cũng phải cứu người đâu? Huống hồ lão tổ tông lúc này là xuất ra “Đoạn tràng” là bảo bối đầy rương của Đường Môn chúng ta, trước giờ chưa dùng đến lần nào, có ai lại đi khổ tâm nghiên cứu giải được của nó!? Lại nói về tiểu gia hỏa kia, ta chỉ có thể kéo dài thọ mệnh của hắn được mười ngày, đến lúc đó mà không tìm được cứu tinh, thì cứ chuẩn bị sẵn hậu sự cho hắn đi! Hạnh —”

“Người —” Còn muốn tranh cãi thêm với Đường Mật thái độ khó coi kia thì tâm tư đã bị mấy lời cắt ngang của Hình Huân làm cho chú ý: “Được rồi! Vương gia! Người quên rồi sao? Còn có Thương thần y được mệnh danh là Diêm Vương Địch! Có hắn xuất thủ, không có độc nào trong thiên hạ mà không giải được!” Hưng phấn mở to hai mắt, Hình Huân cấp thiết cầm lấy tay ta, trước mắt phẳng phất thấy vô vàn hi vọng. Nhưng mà trong trí nhớ của “Phạm Cửu Tiêu”, không rõ sao, ta lại thoáng nghĩ đến cái gì âm tào địa ngục...

Trên giang hồ hỉ nộ vô thường này có ai mà không biết đến đại danh thần y trẻ tuổi Thương Duyệt Cẩm? Phạm Cửu Tiêu không chỉ gặp qua vị thần y trẻ tuổi mà lạnh lùng nghiêm nghị thanh lệ này... Mà thậm chí còn đã từng thượng hân!

Hình như năm ấy tiên đế lâm bệnh nặng đã thỉnh Thương Duyệt Cẩm đến cung... Vừa vặn đúng lúc dâm

long đem Hình Huân ra chơi đùa đến thổ huyết, đang khó chịu bực mình vì cái bụng đầy oán khí không chỗ nào phát tiết, hạo có chết hay không mà ngay lúc đi ngang qua hậu cung lại thấy tuần mỹ thần y đang đi ra —

Đang bất mãn muốn tìm nam nhân thì lại gặp con mồi thích hợp, tình huống tiếp theo thì có dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được ra...

Tên hỗn đản này cư nhiên đuổi đám thái giám cung nữ đi, thừa dịp Thương Duyệt Cẩm không phòng bị, trực tiếp đem y phục trên người xé xuống, buộc lấy tóc gọn rồi đem đến ôn tuyền trì [hồ nước nóng] gần đó. Khi đó, không thèm quan tâm đến ánh mắt băng lãnh muốn đem người sống hù đến chết của người kia, vẫn cứ tùy tiện lấy hương dịch trong ao bơi trơn vài cái liền xxoo — [tác giả dùng đúng từ xxoo =.=]

Hiện tại nhắm mắt lại, ta vẫn có thể nhớ được lúc đó mãn trì huyết sắc, thật giống với hiện trường giết người...

Gặp tình huống như vậy, Thương Duyệt Cẩm kia không quay lại trả thù cũng coi như là kỳ tích rồi, giờ ta lại tự thân chạy đến không phải là dăng cổ lên mời người ta chém sao? Khổ nhất là, cứ để hắc chém đi, nhưng hắc chưa chắc đã đáp ứng chịu giúp Lưu Quan “của ta”.

Một bằng hữu là một con đường, một oan gia là một bức tường. “Phạm Cửu Tiêu” a “Phạm Cửu Tiêu”, chẳng lẽ người không bao giờ suy xét trước khi động dục ư?

“Vương gia? Người còn chần chờ gì nữa!? Chúng ta cấp tốc mang Lưu Quan đi tìm Thương thần y nhanh...” Một bên sai người chuẩn bị ngựa, Hình Huân một bên thúc giục nói. Mà bên kia Đường Mật không rõ là vô tình hay cố tình đem ta đá vào hố lửa: “Đúng vậy, đúng vậy, có Thương thần y ra tay thì khẳng định không chết được! Bất quá tiểu tử Thương Duyệt Cẩm tính tình kỳ quặc có tiếng, chúng ta kẻ van người lạy chưa chắc hẳn đã chịu a.”

“Bất kể thế nào cũng phải được.” Cẩn rằng, ta cắt ngang lời bọn họ, e bản thân giữa đường khiếp sợ, chủ động ngừng đầu bước đi hướng về phía phủ ngoại: “Bất luận làm sao, bản vương sẽ phải thuyết phục được hắc cứu Lưu Quan! Nhất định là vậy!” Chỉ không biết là ta giải thích với Thương thần y rằng năm đó cường bạo hắc là cái “người kia” chứ không phải “ta”... Hắc có chịu tin hay không...

8. Quyển 1 - Chương 7

Bất chấp mệt mỏi đi suốt năm ngày bốn đêm, rốt cuộc chúng ta cũng mang được Lưu Quan hơi thở mong manh đến được được lư của Thương đại thần y.

Ta vốn tưởng mấy vị đại hiệp cùng thần y đều giống như trong kịch cổ trang trên truyền hình mà ở tại nơi thâm sơn lão lâm hoặc tuyết vực hải đảo, trước cửa động còn phải có cái gì đào hoa trận hay kì môn diệu pháp nào đó cơ.

Nhưng mà trên thực tế, nơi Hình Huân tìm được Thương Duyệt Cẩm, không những là ở một được lư bên cạnh một kênh đào tại chốn phồn hoa, thậm chí còn là một tiểu được phò ngoài là cổng tre để người khác tùy ý đi qua đi lại lượn xung quanh.

Thế nhưng... Chờ mòn con mắt cũng không thấy cổng tre có động tĩnh gì, rõ ràng nghe được từ bên trong cánh cửa truyền ra mấy âm thanh rầm rĩ của già được, ta lần thứ hai xác nhận — nếu trông mong Thương Duyệt Cẩm cứu người vì cái tâm y giả phụ mẫu là điều phi thực tế! Muốn cứu Lưu Quan... Ta phải dựa vào chính mình...

“Làm càn! Vương gia ở đây, người dám đóng cửa không nghênh tiếp!?” Ta đoán gần đây ngày đêm lo lắng thấp thỏm thần tốc di chuyển căn bản cũng khiến Hình đại thị vệ vốn nhẵn nại đã không thể chịu đựng thêm nữa, bằng chứng là cho dù “Phạm Cửu Tiêu” còn chưa tức giận, hắc đã liền tiến lên trước một cước đạp bể cổng tre rồi, bộ dạng cấp bách hận không thể phá cửa mà tiến vào. Hắc quan tâm đến Lưu Quan

khiến ta thực cảm động sâu sắc, ta háng giọng mấy cái, mình bạch chính mình phải có trách nhiệm khi rơi vào tình thế căng thẳng muốn thỉnh Thương Duyệt Cẩm xuất núi cứu người.

Nhưng mà... Hiện tại nhận đòn chịu tội có thể giảm bớt được chút nào hiềm khích không?

“Thương thần y, bản vương biết chính mình có lỗi với người. Nhưng mà mạng người quan trọng, hội nhớ đến trên trời phân thưởng chi đức, cứu lấy hài tử này, hẳn chính là vô tội a!”

Nói như vậy, đem hết văn nghệ tác phẩm ra nói hết thấy, đừng nói là người tốt, cái loại bại hoại tội ác tà y trời chí ít cũng có chút động dung phải không? Đáng tiếc, cho dù ta có nói thành khẩn đến mức nhượng Đường Mật phải chán ghét thề lưỡi, Thương Duyệt Cẩm nửa điểm động tĩnh muốn mở cửa cũng không có.

Lúc này ta mới có thể tự bản thân lĩnh hội được, năm đó “Tương tương hòa” trong sách ngữ văn, nói Lận (Lận) Tương Như* thế nào khoan dung độ lượng, nhân nghĩa phúc hậu, đồng thời, Liêm Pha lão tướng quân thân cường thể tráng, võ nghệ cao cường ra sao. Hẳn năm đó tuổi lớn vậy còn có thể đem theo cảnh mạn gai một mình đến Đẳng môn thỉnh tội, ta lúc này ỷ vào sức trẻ, lại thêm thể chất của “Phạm Cửu Tiêu”, cư nhiên học theo hần phối nặng mấy canh giờ liền, đến giờ cũng sắp thành cá khô a...

Không phải là ta hối lỗi thiếu chân thành... Nhưng nếu bình tĩnh xem xét lại, Thương Duyệt Cẩm a Thương Duyệt Cẩm, ngày xưa cường xx [xx là từ t.giả dùng] của người không phải Lưu Quan cũng không phải “Ta”, có bản lĩnh thì người đem hết mọi bất mãn phát tiết lên đầu cái gã đầu sỏ kia đi, nay người trút giận lên Lưu Quan khí tàn lực kiệt thì có gì là hào kiệt!

Hùng hồn đem mấy lời chửi bới thô tục luân phiên mắng mỏ một trận đã đời trong lòng, ta cắn răng, liếc mắt lại thấy Hình Huân sắc mặt tại nhợt hiện rõ cái ý tứ bất lực vô phương, trong tâm một trận ngổ ngang, dứt khoát vén vạt trường bào lên, bất chấp hết thấy hung hăng quỳ rạp xuống trước cửa được lư. Hình Huân kinh hô một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi hướng đến cái cổng tre mà dần từng chữ một: “Thương Duyệt Cẩm, nghìn sai vạn sai đều là Phạm Cửu Tiêu ta đã sai với người, người nếu muốn trút giận thì cứ hướng đến ta mà tìm, thế nhưng trong mã xa này là một hài tử vô tội, thỉnh rộng lòng tha thứ... Cứu hần một mạng!”

“Vương gia –” Ngơ ngác nhìn ta, khóe miệng Hình Huân khẽ động nhẹ vài cái, một câu cũng không nói, chỉ yên lặng cùng ta quỳ gối xuống mặt đất, ánh mắt kiên định nhìn về phía cái cổng tre vẫn không nhúc nhích chút nào: “Thương thần y, Lưu Quan chỉ là một hài tử, hẳn sống còn chưa được bao nhiêu. Người còn sống thì còn có thể từ từ trả nợ, nhưng nếu đã chết rồi thì tất cả đều tựa như chưa từng xảy ra! Cầu người... Cứu lấy hần.”

“Thật là... Chỉ là một đào kép mà thôi, cư nhiên lại làm phiền đường đường một Vương gia phải thi lễ như vậy, chỉ sợ cũng hao của hần mấy năm tuổi thọ.” Chuyện không liên quan đến mình, Đường Mật như trước một bộ chưa ngoa châm chọc khiêu khích, còn không đợi ta quay ra giáo huấn hần đôi ba câu, trong được lư liền truyền ra thanh âm nhấn rõ từng chữ đáp lại: “Bất luận là ai, nếu đã cùng Tứ Vương gia ở cùng một chỗ, thì thứ cho tại hạ tài sơ học thiếu... Cứu không được hần.”

“...” Lời van xin đầy cầu khẩn, nhưng đổi lấy lại là lời cự tuyệt kiên quyết mà ôn hòa của người trong phòng. Ta đại khái có thể hiểu tâm tình của Trương Phi khi muốn thiêu hủy nhà tranh bức Gia Cát Lượng trong “Tam quốc diễn nghĩa”, thế nhưng ta nào có thể làm vậy, võ vơ vai Hình Huân ý bảo hần đứng dậy, sau đó hít sâu một hơi, “tự mình” tạo nghiệt, giờ phải chịu thôi —

“Thương Duyệt Cẩm! Bản vương nguyện ở đây quỳ gối hướng người bồi tội, chỉ cầu người cứu Lưu Quan một mệnh! Chuyện quá khứ ta là có lỗi với người, làm sai nhận sai, tùy người xử trí!” Quyết đoán nói, ta cố gắng gồng thẳng lưng, dùng tư thái mà đến chính ta nhìn thấy cũng phải cảm động quỳ thẳng trước cửa.

Đương nhiên, ta sớm biết nói vậy, thì phải quỳ lấy ba ngày ba đêm gió dập mưa vùi... Lời nói vừa ra khỏi miệng, thật sự ta cũng có chút chần chừ...

Bất quá lại nói, ba ngày ba đêm a!

“Một ngày phu thê” còn hơn “trăm ngày ân ái”, Thương Duyệt Cẩm... Trái tim người quả thực tàn nhẫn – ai...

Trước đây vẫn thường thấy mấy văn nghệ tác phẩm động một chút là liền cho nhân vật quỳ mười ngày nửa tháng, người viết cũng chỉ viết sơ qua đại khái, người xem cũng là chết lặng không cảm thấy kỳ quái gì, nhưng hình như hần là nhân vật nên có nghị lực phi phàm, sức chịu đựng siêu quần, hần là nhân vật nên máu không cần tuần hoàn, sinh lý không cần phải giải quyết — nói chung, nhân vật chính trời sinh có nghĩa vụ tiêu sái nói quỳ liền quỳ, không quỳ đến khi đối phương thay đổi tâm ý thì nhất định không đứng dậy.

Tha mụ — cái đứa thối rửa nào viết nội dung vở kịch như vậy đời này khẳng định chưa một lần làm nhân vật chính...

Ba ngày a, trong ba ngày a — Bây giờ xã hội tiến tiến phát triển, nhân quyền cũng được đề cao, cái loại xử phạt hành xác này không làm có được không? Như Đồ Lâm ta lúc bị phạt tàn nhẫn nhất bất quá cũng chỉ là đứng quay mặt vào tường suốt ba tiết học, chính là lúc học tiểu học... Bây giờ vừa vặn, qua bên này làm Vương gia phúc còn không có được hưởng, bị người ta lao tâm lao lực hạ độc tuy không thành, nhưng cái khổ thì vẫn phải gánh a. Lại nói, Thương Duyệt Cẩm.Ta đều đã quỳ lâu như vậy, người tốt xấu gì cũng ra xem một chút có được không!?

Trên thực tế, một người dù ý chí kiên định thế nào cũng không có khả năng duy trì một tư thế tại một chỗ suốt ba ngày chưa kể đến nhằn nại chờ đợi, thật không hiểu trong đầu vị nhân huynh kia là si ngốc hay chính là đang ngủ...

Ta lo lắng cho Lưu Quan, thế nhưng ta trong lòng càng không ngừng thúc giục Thương thần y thì phỏng chừng đối phương càng không có cảm giác gì.

Cho nên, quỳ gối trước được lư được ba ngày, ta kỳ thực đã suy nghĩ rất nhiều...

Lúc mới bắt đầu quỳ được một ngày đêm ta còn oán giận lão Thiên Gia không có mắt, ta sống mười chín năm không trêu người ai bao giờ mà sao trên đời tinh anh nhiều như vậy mà không chọn, lại chọn lấy một người lúc nào cũng chỉ cầu được sống bình an như ta? Chờ ta phát tiết bất mãn xong, qua ngày thứ hai ta bắt đầu tự hỏi về số phận của Phạm quốc, cùng với “Phạm Cửu Tiêu” sau này sẽ ra sao. Khi Lưu Quan ngã xuống, ta tự giác ngộ được, cho dù ta không đụng chạm đến bất luận kẻ nào, vẫn là có người sẽ không chịu bỏ qua cho “Phạm Cửu Tiêu”.

Tính tình ưa mềm không ưa cứng vốn không thích hợp với nam nhân, ta không biết mình sống mười chín năm có thể làm gì được con cáo già giảo nghệ Phạm Cửu Hâm kia không, thế nhưng “ta” dù chỉ mới mười chín tuổi, ta dù chỉ là một tiểu nhân vật với ánh mắt thiên cận, ta dù sao vẫn coi trọng một người thân hữu bên cạnh hơn non sông Phạm quốc, ta dù sao chỉ là một người... tự biết bệnh vực bản thân.

Phạm Cửu Hâm — Nợ Lưu Quan lần này ta nhớ kĩ, chờ giải quyết Thương Duyệt Cẩm xong ta sẽ cùng người tính toán!

Ta quỳ hai ngày chính là lý tưởng hào hùng như thế, thế nhưng quỳ sang ngày thứ ba, nói thật là, từ tận sâu trong nội tâm ta chỉ phát ra duy nhất một ý nghĩ thôi... Ta thực sự muốn đi WC a a a a a a —

“Vương gia, đừng quỳ nữa! Ta đem người kia bắt đi ra là được rồi!” Khuôn mặt vặn vẹo lòng đầy căm phẫn nhìn ta, lại trầm mặc trong chốc lát, Hình Huân nôn nóng lao lên phía trước. Ta liền theo phản xạ có điều kiện đem hần kéo trở về, rất sợ hần kích động làm lãng phí mất ba ngày khổ cực của ta.

Kỳ thực, mấy ngày nay Hình Huân đối với ta rất tốt, đầu tiên là len lén giảm thiểu đi số cảnh mạn gai sau lưng ta, sau đó thì lúc nào cũng ở bên cạnh ta canh giữ, ngày nóng thì che nắng cho ta, ban đêm rét mướt thì thay ta chăn gió lạnh.

So với Hình suất ca vừa lãnh vừa nhiệt, Đường Mật ngay từ đầu không cảm thấy chút thú vị nào đã sớm bỏ chạy không thấy bóng dáng, thực không có nhân tính. Hanh, đẹp để làm gì, chủ động dụ dỗ “Phạm Cửu Tiêu” ắt không phải người tốt!

Bất quá suy nghĩ rộng ra, phạm là kẻ đã từng liều chết không cũng không muốn để tên dâm long này thương thì lúc này chắc cũng sẽ trở thành một kẻ xấu tính lắm? Nghĩ tới đây, niềm tin của ta đối với chuyện Thương Duyệt Cẩm sẽ cảm động cũng có chút lung lay...

Về sau vô số huyết lệ đã chứng minh, người khi bị ép buộc đến cực hạn thì không những chỉ số thông minh tăng nhanh, mà trên hết là việc gì cũng sẽ làm được. Đời người có ba cái khẩn cấp — khát thì Hình Huân

lặng lẽ đưa bát nước đến bên miệng ta, buồn ngủ Hình Huân cũng sẽ nhượng để ta dựa vào ngủ gà ngủ gật... Thế nhưng... Cái kia chẳng lẽ bắt ta giải quyết ngay tại chỗ sao!? Lý trí còn chưa kịp thời ngăn cản lại, miệng ta đã mở ra mà quyết định –

“Thương Duyệt Cẩm! Người điên rồi! Ta quỳ ở đây đã ba ngày mà người vẫn không chịu ra! Hảo! Ta đây cũng không khách khí nữa, người nếu như không chịu ra ta sẽ đem chuyện năm ấy trong hoàng cung người dưới thân ta đây đưa qua lại như thế nào toàn bộ nói ra hết! Người nếu như muốn nửa đời sau làm kẻ chỉ có thể ở trong phòng thì tốt thôi! Nếu Lưu Quan không may xảy ra chuyện, ta không những đem chuyện cả hai ra viết thành sách, ta còn tìm người vẽ thành xuân cung đồ phát tán ra khắp nơi! Người có tin hay không những chỗ mẫn cảm trên người người ta có thể kể ra hết mà còn miêu tả vô cùng chi tiết sắc mặt người nữa?”

Cái này không phải là ta muốn nhớ tới mấy đoạn bạo lực kia, nhưng là ở phương diện này thì trí nhớ của “Phạm Cửu Tiêu” thực rất tốt, “Uy! Thương đại thần y, ta còn nhớ rõ bên nhũ đầu trái của người rất có cảm giác nha! Ta mới liếm qua thôi cả người người đã liên run rẩy, yếu nhuyễn trong lòng ta, có đúng hay không a?” Không để ý tới Hình Huân xấu hổ phẫn nộ nhìn chằm chằm, ta cũng không rõ lắm cái miệng không gì ngăn giữ kia nói nhiều ít cái gì, hiện tại ta chỉ có duy nhất một ý nghĩ thôi: Ta muốn đi WC –

Còn không chờ ta lấy lại tinh thần, thanh tú nam tử trong trí nhớ mái tóc mất trật tự song nhãn đỏ sậm xiết chặt hai tay, cả người run run đứng trước mặt ta, từ trên cao nhìn xuống –

“Phạm Cửu Tiêu — Người là súc sinh không biết xấu hổ –”

Không sai, Phạm Cửu Tiêu đích thật là một gã súc sinh không biết xấu hổ! Cũng chẳng thêm làm anh hùng nữa, cứ thế xông lại gần bắt lấy đôi vai gầy của Thương Duyệt Cẩm, vì quá mắc rồi ta cũng không buồn khách khí: “Thương Duyệt Cẩm! Ta mang đến người bị trúng độc “Đoạn tràng” của Đường Môn, hai ngày nữa độc phát sẽ vong mạng! Ta mặc kệ người dùng biện pháp gì, nói chung, ta không muốn hấn chết! Nếu như hấn chết, người đời này cũng không cần làm người nữa! Ta “Phạm Cửu Tiêu” là ai chính người cũng hiểu, về phần cứu cũ hận mới giữa ta và người... chỉ cần cứu sống được Lưu Quan, người muốn thế nào thì cứ làm như thế! Người làm gì ta cũng không ý kiến! Nghe hiểu thì mau cứu người!”

Một hơi đem hết mấy câu trọng điểm nói ra, Hình đại suất ca không thêm nhìn đến cái đồng bọn nhục nhã này, ta ba bước tiếp hai bước vọt tới cái cây ở sâu bên trong mà giải quyết vấn đề dân sinh. Bằng ta đối với người bình thường mà lý giải, cho dù “Phạm Cửu Tiêu” không biết xấu hổ, nhưng trên đời này, không phải ai cũng là như vậy hết.

Quả nhiên không ngoài ta sở liệu, Thương Duyệt Cẩm chính là một trong số những người đó.

Thần thanh khí爽 quay trở lại được lộ, ta vui vẻ yên tâm khi thấy Thương thần y mây đen giăng kín mặt bắt mạch cho Lưu Quan. Nhưng cái ta không ngờ chính là, cái người ba ngày qua biến mất không chút nghĩa khí Đường gia thiếu chủ Đường Mật, giờ khắc này không hiểu từ nơi nào nhảy ra, cư nhiên còn trưng ra cái bộ mặt tranh công muốn nhận thưởng cười trào phúng, “Không nghĩ người thực sự có khả năng khiến Thương thần y hận người đến tận xương khai ốc chuẩn bệnh? Ha ha, Vương gia, ta đối với người phải nhìn với con mắt khác xưa a!”

“Không dám.” Kỳ thực ta dùng loại thủ đoạn đê tiện này bản thân cũng muốn nhìn mình với ánh mắt khác, thật không biết khi bị bức cấp quá, nguyên ta cũng có khí phách ngọc thạch câu phân* như vậy. Bất quá, “Người quay về đây làm gì?” Nếu luận về da mặt dày, ta tin tưởng bản thân cùng Đường Mật không có thua kém gì. Lúc trước không hỗ trợ gì nói đi là liền đi, hiện tại sự tình được giải quyết rồi thì lại chạy về, hấn quả thật đúng là không biết xấu hổ.

[* ngọc thạch câu phân: ngọc đá cùng nát]

“Hanh hanh, Vương gia phải hỏi ta đi làm gì mới đúng?” Khẩu khí trào phúng phản đối lại ta cười cười, Đường Mật ôm cánh tay trước ngực, hảo hảo một nam nhân đứng ở mã xa đẹp tựa như câu hồn kiêu mị đến lạn đào hoa... [lạn ở đây có nghĩa là rơi, rách nát, thối rữa, mình cũng chẳng biết chọn từ nào cho hợp lý .=]

“Ai, thực là người vô tình, nhìn xem ta cực nhọc vất vả đem về cho người một phần hậu lễ thế nào đây.” Nói xong, hấn thủ pháp thuần thực xả một đường sau xe ngựa, trước mặt ta là một nữ tử xa lạ tuy người không

bị trói gô nhưng tay chân đều không thể động đậy.

“...” Không thể nào a, Phạm Cửu Tiêu sẽ không nhúng chàm vào nữ nhân a? Ta đối với dân long kia... chí ít... cũng có điểm này là tin tưởng... Bi ai tìm tòi lại trong ký ức, phát hiện “ta” xác thực cùng với nữ tử cũng coi như mỹ lệ trước mắt không chút ấn tượng, không biết có nên tiếc nuối hay không, chỉ mím môi, thần sắc không chút hờn giận, hỏi: “Nàng là ai?”

“Còn có thể là ai?” Biết rõ mà còn nhún vai, Đường Mật tựa hồ lưỡi giải thích, u diễm mất một phần mị nhan nhìn về phía Lưu Quan ở bên cạnh Thương Duyệt Cẩm, “Chính là cái kia a.”

“Là nàng hạ “Đoạn Tràng” lên Lưu Quan!?” Nếu không phải ta mười chín năm xem TV, được phim truyền hình hun đúc thì thật không nhận ra: “Người kia hạ độc Lưu Quan xong quay lại vương phủ bị người bắt được!?”

“Sai, cái ta bắt về là nội gián muốn hạ độc hại người nhưng lại thành hại Lưu Quan.” Theo ý tứ của Đường Mật, vị đại cô nương xinh đẹp này hẳn là người của Tứ Vương phủ. Bất quá cả ta cùng “Phạm Cửu Tiêu” đều không nhớ rõ mặt hạ nhân, trái lại Hình Huân nhíu mày nhìn nhận một chút, miễn cưỡng đi ra, “Nàng... Hình như là thị nữ ở trù phòng, tên gì ta quên rồi, nhưng đại khái cũng gặp qua vài lần.”

“Vậy a...” Cô nương xinh đẹp thế này mà ở trường bọn ta tốt xấu thế nào cũng nằm trong nhóm hoa hậu giảng đường, Phạm Cửu Tiêu cư nhiên lại cho người ta đi vo gạo rửa bát giúp việc bếp núc? Không thích nữ nhân cũng đâu cần thiết phải dày dạn người ta, thảo nào mỹ nữ yếu đuối này muốn đầu độc người. “Người... Vì sao muốn hạ độc hại ta?”

“Hỏi cái này để làm chi? Nàng tên gọi là gì, vì sao hại người đều không phải trọng yếu, mấu chốt là ai kêu nàng đi hại người!” Không nhận được mắt trừng lớn liếc ta cùng Hình Huân, Đường Mật nhìn từ trên cao xuống dùng mũi chân đá nhẹ nữ tử nằm trên mặt đất, ta mới phát hiện nguyên là đối phương nói không ra lời.

“Nói, là ai sai người hại Vương gia!” Không có xuất kiếm, nhưng Hình Huân cũng sớm đề phòng mà đặt tay lên chuôi kiếm, cả người nhẹ lướt cái, bạch ảnh liền tiến lên bảo hộ ta. Tuy rằng cũng không phải không muốn thương hương tiếc ngọc, nhưng chuyện nàng hại Lưu Quan thực nhượng trong lòng không khỏi ngạnh lên ba phần, ngẩng đầu nhìn Đường Mật, ta đem cái củ khoai nóng bỏng tay ném cho người nường*, “Nếu nàng có thể sử dụng độc của Đường Môn, vậy giao cho thiếu đương gia Đường Môn thẩm vấn được rồi. Đường Mật, người hỏi đi.”

[*: ý nói đem việc khó đưa cho người khác làm]

“Ha hã, ta thẩm vấn thì không có vấn đề gì, bất quá... Vương gia muốn ta hỏi ra cái dạng đáp án gì?”

Bí hiểm cười nhạt một chút, Đường Mật hơi nhíu mày nói: “Người... Mong muốn nàng là do ai sai sử tới, Vương gia?”

Thì ra là thế, phạm nhân còn có thể dùng để khơi hiềm khích. Ta đại khái minh bạch Đường Mật muốn hỏi ta đem chuyện này đổ lên đầu ai để mượn cớ, kỳ thực không cần hỏi ta cũng đoán được tám chín mươi phân là hồ ly tam ca Phạm Cửu Hâm mờ ám kia sợ thiên hạ không loạn rồi, cho dù không phải do hấn đích thân động thủ thì cũng là xúi giục người khác làm... Thế nhưng...

“... Cũng nên cho Linh vương biết, Phạm quốc là do ai đương gia quản lý.” Muốn ăn hồng thì phải nhẹ nhàng, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, mà cũng không phải thủ đoạn gì âm hiểm. Phạm Cửu Sùng, người cho rằng món nợ chặn kiệu vũ nhục “ta” cùng Hình Huân ta dễ dàng quên như vậy? Hanh hanh, nói cho người biết, ta từ trước tới nay luôn là người thù rất dai...

“Ha hã, Lục Vương gia sao? Ta hiểu rồi.” Cúi đầu liếc xuống thấy nữ tử kinh hoảng, Đường Mật khom lưng xuống võ võ xuống thân thể nàng, ta vừa bước đến thì hấn đã động thủ giết người, ngăn cản đã không còn kịp nữa –

“Xem ra, đúng là không cần nàng nói cái gì nữa.” Giết người mà lưỡi đao không dính máu, Đường Mật ngẩng đầu lên cùng Hình Huân diện vô biểu tình trao đổi nhãn thần. Ta vốn cho rằng Hình Huân là một người chính khí, không nghĩ tới khi thấy một người bị giết, hấn cư nhiên lại bất vi sở động.

“Đem thi thể xử lý đi, ta ghét thấy người chết, lần sau muốn giết người thì rút ra cho ta xa một chút.” Lúc này, duy nhất chỉ còn Thương Duyệt Cẩm đằng xa đang bắt bắt mạch cho Lưu Quan nhú mày nhìn là cũng có chung lập trường giống ta.

Nghe được hần quát mắng một câu lạnh băng, ta khiếp ngạc quá độ không nói nên lời, nhất thời ủy khuất hướng đến hần tiến lại gần tựa như tìm được đồng bọn, nhưng ta vừa mới đi vào được hai bước, Thương thần y đã lộ ra ánh mắt sắc lạnh không thua gì huynh thần ác sát: “Phạm Cửu Tiêu, người mà lại gần, ta sẽ giết người.”

“Ách...” Nghiêng người liếc mắt nhìn Hình Huân, xác nhận đối phương sau khi nghe lời của Thương Duyệt Cẩm nói liền đặt tay lên kiếm, sẵn sàng xuất thủ ứng cứu, lòng dũng cảm nổi lên, ta không cam tâm đáp lại hần: “Thương Duyệt Cẩm, không phải chính người nói người ghét nhất là nhìn thấy người chết sao?”

“Nga... Vậy người cứ tiến lại gần đây, ta sẽ tiễn người về âm phủ.”

Lạn Tương Như và Liêm Pha:

Đại khái là trong câu chuyện này, Liêm Pha vì không chịu khuất phục trước Lạn Tương Như, cho rằng y không đáng để có được địa vị cao hơn mình nên đã nói rằng: “Ta mà gặp Tương Như, quyết làm nhục ông ta!”

Nhưng Tương Như lại nghĩ đến lợi ích quốc gia, không muốn bất hòa cùng Liêm Pha nên đã chủ động tránh gặp. Về sau Liêm Pha biết mình đã sai, liền cỡi trần mang theo roi đến nhà Tương Như tạ tội.

Về sau hai người vui vẻ làm bạn, sống chết có nhau.

9. Quyển 1 - Chương 8

Trước đây chưa thấy cảnh giết người thì không biết giết người kinh khủng, hôm nay chứng kiến, mới phát hiện nhìn thấy có người bị giết, trong lòng sẽ kinh hoàng khiếp sợ, có cảm giác buồn nôn, có cảm giác bị ai, cũng có cả tức cảnh sinh tình, nhưng ta vẫn như cũ chỉ có thể cảm giác được đói bụng, cảm giác được mệt mỏi, cảm giác được chính mình sau ba ngày lăn qua lăn lại giờ chỉ muốn đi ngủ...

Thể chất của Phạm Cửu Tiêu quả thực rất tốt, nhưng hần dù sao cũng chỉ là nhân nhục phạm thai chứ không phải đồng da thiết cốt gì, quỳ trước đờm ló của Thương thần y lâu như vậy, thật vất vả mới có thể giải quyết được vấn đề của Lưu Quan, từ thân đến tâm vừa mới buông lời một chút đã lại bị người nào đó trước mặt hành hung làm cho sợ đến hồn phi phách tán, ta hận không thể tìm được một chỗ đất bằng phẳng mà ngã xuống nghỉ ngơi luôn. Ta cũng không hiểu... Vì sao Hình đại suất ca lại kết luận việc bức thiết nhất mà hiện tại ta phải làm, không phải ngủ mà là tắm?

Ta van người, nam nhân ba ngày không tắm cũng không thể chết được, nhưng nếu không được nghỉ ngơi sẽ có người chết thật a! Hiển nhiên không có nghe ra được mấy lời hô hoán phát ra từ nội tâm ta, giờ khắc này, Hình đại suất ca vận một kiện bạch y thanh khiết không nhiễm bụi trần, động tác thành thực chỉ huy chủ quán niêm nở vác một thùng tròn cống kênh vào trong phòng khách, lại có tiếp đến lại đổ một thùng nước nóng vào trong bồn, ta tuyệt vọng nghe lời phân phó: “Ba ngày không tắm rửa, Vương gia chắc hẳn khó có thể chịu được. Nơi đây khách điểm bình dân tắm thường thỉnh Vương gia chấp nhận một chút, thuộc hạ đã lệnh cho chủ quán đưa đến ba bồn tắm để tiện cho Vương gia ở đây tịnh thân khiết phát...” [tắm rửa sạch sẽ]

“Không phải chứ...” Tắm ba bồn luôn!? Cho ta một cái mộc bồn dội lên đầu ta hoặc trực tiếp ném ta vào kênh mương nào đó ở ngoài khách điểm là đủ rồi, thật đó! Không biết các suất ca thời cổ đại thích tắm rửa đến thế nào, nhưng còn các nam nhân hiện đại thì lại rất lười tắm, vừa nghĩ đến thời gian giành cho giấc ngủ quý giá của ta lại có hơn phân nửa là lãng phí để ngâm mình trong nước, ta hận không thể trực tiếp chết đuối ngay trong cái bồn trước mắt luôn cho rồi.

Đứng lên hồi tưởng lại, kịch truyền hình cũng không lừa người dối ta, nguyên lai các suất ca cùng mỹ nữ so với cật phạm thủy giác [ăn cơm đi ngủ] thì lại hoan hỉ thích tắm rửa hơn, trách không được cổ kim nội ngoại lại nhiều như vậy truyền kỳ về chuyện tình yêu đều là khi đi tắm bị người bắt gặp phải.

Mang theo ánh mắt bi phần cật bước nhìn Hình suất đại ca đầy phi lễ, ta giẫm lên ghế thấp tiến vào mộc dũng thiết kế cực kỳ thiếu khoa học, một bên hồi tưởng lại mấy phương tiện tắm rửa hiện đại, một bên chửi bới phần tóc dài bện thắt vướng víu của “Phạm Cửu Tiêu”.

Ai, trước đây khi tắm cũng đã từng mắng chửi, nam nhân giữ mái tóc dài như vậy để làm gì? Càng sốt ruột gỡ ra thì lại càng rối tung lên, dùng sức kéo xuống thì lại như muốn đem cả da đầu lột theo cùng... Khốn khổ hồ đồ, xấu xí không được liền nhe răng nhếch miệng, không chút nghĩ ngợi, đã dần quen với việc có người hầu hạ trong vương phủ nên nhận thấy tự mình làm không xong liền mở miệng giương giọng la lên: “Hình Huân, còn không mau đến đây giúp ta –”

Ngay sau đó, chỉ thấy Hình đại suất ca đẩy cửa tiến vào liền theo phản xạ có điều kiện hai bên tai chột đỏ bừng, đứng thẳng bất động trước cửa, ngơ ngác nhìn thân thể xích lô của “Phạm Cửu Tiêu”, mở miệng, phát ra tiếng gào thét mà ta nghe không được.

Bốn mắt nhìn nhau, đoán chừng Hình Huân không có thói quen tắm trong nhà tắm công cộng của trường như ta, miễn cưỡng nhấc mí mắt chống đỡ lại hơi nước nóng xông lên hàm hấp, trầm mặc một lúc lâu thì bị một trận gió lạnh lùa qua, ta bực bội quát mắng –

“Còn không đóng cửa lại!” Là lạnh a.

“A? A! Phải!” Luống cuống tay chân đóng chặt cửa lại, Hình Huân ngón tay trắng bệch đặt lên vạt áo của mình mà cân nhắc lưỡng lự, hít sâu vào một hơi không biết chuẩn bị làm cái gì, rốt cục, khi mà ta sắp sửa cứ duy trì tóc tai như vậy mà ngủ chết ở mộc dũng, người kia làm một động tác khiến ta ngay lập tức tỉnh táo lại —

“Hình... Hình Hình Hình Hình Huân! Người cởi quần áo làm gì –”

“Vương gia không phải muốn thuộc hạ giúp đỡ sao? Thuộc hạ minh bạch mà.” Cau mày, rõ ràng tự mình động thủ cởi áo trút thất lưng, Hình Huân lại lộ ra thần tình cực kỳ không cam lòng, đôi tay bình thường giết người không thấy dao động vậy mà giờ đụng đến bố khố thì lại run lên nhè nhẹ.

“Người chờ một chút –” Người thì minh bạch, nhưng ta còn chưa minh bạch a! Thủy dũng lớn như vậy, hần sẽ không tưởng muốn chen vào cùng nhau tắm đấy chứ!? Liều mạng tìm trong ký ức của gã dâm loạn “Phạm Cửu Tiêu” để xem đến tột cùng thì Hình Huân minh bạch cái gì... Trong lúc mở ra cánh cửa nặng nề tìm trong ký ức, một tia nồng nhiệt tựa như muốn phun ra từ lỗ mũi ta —

Thì ra là thế... Phạm Cửu Tiêu người đứng là một con ngựa giống — ta cũng đã minh bạch...

Xấu hổ nhìn Hình đại suất ca dáng người mỹ hảo khiến người thường phải cảm thấy tự ti theo từng kiện từng kiện y phục trượt xuống để lộ ra, lý trí cảnh báo ta phải ngăn cản hần, nhưng cảm tình lại hỏi vặn lại bản thân, món ngon dâng tới miệng tại sao phải cự tuyệt? Trên cơ bản ta vĩnh viễn không thể quay trở về thế giới của mình, trên cơ bản ta phải cùng cơ thể của dâm long Phạm Cửu Tiêu sống hết quãng đời còn lại, trên cơ bản thân thể Phạm Cửu Tiêu đối với nữ nhân không hề có phản ứng... Chẳng nhẽ ta nếu cứ giữ vững lập trường dị tính luyện thì nửa cuộc đời còn lại phải sống như một hòa thượng hay sao?

Cái này là ác nghiệt của dâm long, vì sao lại muốn ta cả đời này phải làm xử nam để hoàn trả nợ nần!?

“Hình Huân –” Ngay lúc ta đấu tranh vật lộn với đồng tính luyện, bất tri bất giác, nước khê gợn sóng, một nam thể thon gầy bước vào mộc bồn nhỏ hẹp. Rõ ràng là nam nhân, nhưng thân thể người này lại không giống một chút nào cái thể vị đậm mùi của đám bạn bè trong ký túc xá, mỹ nam tử đứng là mỹ nam tử, lão Thiên Gia thật là bất công, vì cái gì mà hơi thở lẫn khí tức của đối phương đều dễ chịu như vậy?

“Hình Huân... Người...” Người có biết hay không tự chủ của nam nhân rất là mong manh, nhất là đối với một người dị tính luyện đối mặt với nữ nhân đều không góc dậy được nhưng lại bị ai phát hiện ra rằng khi cận kề với nam nhân da dẻ trơn bóng thì hạ thể bắt đầu bành trướng.

Nguy hiểm! Lập trường của ta! Trình tiết của ta! Dị tính luyện của ta —

Lúc ta vẫn đang đấu tranh chấp nhận hay không chấp nhận, thì cánh tay so với ta còn có chí khí hơn đã lựa chọn đẩy Hình đại suất ca ra. Tựa như có dòng điện lưu chạy qua đầu ngón tay vẫn còn đặt trên vai đối phương, đổ nguyên nhân làm khuôn mặt trở nên đỏ bừng cho hơi nóng của nước tắm, ta không dám nhìn vào ánh mắt kia, chỉ muện phiền phân phó: “Lui xuống đi, còn nữa, loại chuyện hầu hạ tắm rửa này về sau người không cần làm.”

“Thuộc hạ minh bạch... Hiếm thấy được Vương gia đối với Đồ công tử tình cảm sâu sắc đến vậy, Đồ công tử dưới cừu tuyền nếu biết, chắc hẳn cũng rất hài lòng khi Vương gia vì hắn mà thay tâm đổi tính như vậy.” Hình Huân hiển nhiên tuyệt không minh bạch, mà tự nghĩ rằng ta thấy có lỗi với “Đồ Lâm”, ngược ngờ đứng dậy ly khai khỏi dục dưng, cũng không mấy để ý đến toàn thân còn đang đầm nước, mặc vào y phục có phần hỗn loạn, vội vã đẩy cửa đi ra.

Không kể ra được nguyên nhân, ta lại cảm thấy dường như Hình Huân lúc ly khai cũng như lúc đi vào đều mang theo một tia oán giận nhàn nhạt? Ai, xem ra tiếp xúc với việc nam nhân yêu nam nhân thường xuyên, khiến ta lại đều quên mất kỳ thực nam nhân nên hoan hỉ cùng nữ nhân mới đúng.

Bất quá, Phạm Cửu Tiêu không chịu hôn phối, bởi vì thiên hướng thích nam nhân, hơn nữa đùa giỡn còn chưa đủ, nhưng Hình Huân vì sao đến giờ vẫn độc thân? Ta nhớ kỹ mấy tháng trước đã đảm bảo sẽ không cưỡng bách cũng như can thiệp vào cuộc sống của hắn nữa à? Tựa như hôm nay, vừa rồi hắn rõ ràng có thể kiên quyết cự tuyệt lời phân phó của ta yêu cầu hắn hầu hạ tắm rửa không phải sao? Cho dù ta là Vương gia, lần trước ta nửa đêm uống say bỏ nhầm lên giường Lưu Quan thì hắn cũng không ngại phạm thượng mà đánh ta...

Chẳng lẽ —

“Không phải đâu... Nào có thể được...” Hung hăng ném mấy cái ý nghĩ hù dọa bản thân ném ra khỏi đầu, Hình Huân làm sao có thể âm thầm thích tên dám long kia được? Trước chưa cần bàn đến Phạm Cửu Tiêu đối đãi hắn tàn ác vô nhân đạo ra sao, chỉ cần là người sáng suốt, cũng không đối với cái kia thấy mỹ nam liền động dục chính là sắc long phối long hoa tâm long mà kỳ vọng chứ? Đúng không? Là như vậy phải không? Không sai chứ?

“... Tắm, ha, ha ha, phải à, còn phải tắm hai lần nữa mới được ngủ! Tắm tắm —” Ta không dám nghĩ tiếp nữa. Trốn tránh mấy ý niệm trong đầu, ta rất không khí tiết đem toàn bộ chú ý tập trung tại mái tóc dài quần bên trong nước lạnh. Về phần cảm tình của Hình đại suất ca... Mặc kệ là thật hay là giả, đều là tâm hắc phát sinh với “Phạm Cửu Tiêu”... Còn “Ta” không có quan hệ. “Vương gia... Người đã chán ghét cơ thể của ta?” Ngơ ngác giương mắt nói mấy lời kịch của tam lưu dâm phụ, Hình Huân nhẹ trút xuống la sam, ta chặt vật bất kham đỏ mặt đỏ mào lảo đảo lùi về phía sau, nhưng vừa mới trốn được vài bước lại bị Đường Mật dung mạo thanh khiết lưu lưu cản lại “Ai, Vương gia, đã lâu không có làm, chỗ đây của người hẳn cũng thấy cô đơn. Ta thế nào lại kiềm chế không được, người xem, nơi này thực hoài niệm cái cường tráng của Vương gia a —” tà mị cười nằm sấp xuống, tư thế ái muội của Đường Mật có thể kích động lớn nhất đến bản năng nguyên thủy của hùng tính, cảm giác được nhiệt lưu trượt ra từ bên mũi, bưng miệng mũi lại, giữa một mảnh mù mịt không tìm được lối thoát...

Rất nhanh, Lưu Quan cũng tới, rất nhiều khuôn mặt không thể gọi nổi cái tên ra cũng tới, vô số mỹ nam khai bài xuân cung một trăm lẻ tám thức, mỗi một người đều hô hoán “Phạm Cửu Tiêu”, mỗi một người đều hướng đến ý chí của ta mà đã kích trí mạng —

“Dừng tay a a a —” Ta chính là thích nữ nhân!

Thảm thiết kêu lên một tiếng ở trên giường bật ngồi dậy, đầu đầy mồ hôi lạnh ướt đầm cả vật áo trước, thậm chí không ổn mà lần tay xuống bên dưới, quả nhiên, cơn mộng xuân qua đi, ta nửa thân dưới có thể nói là “mâm tai họa” của “dâm long” đã đi theo tiếng gọi của tự nhiên, phong lưu tiết ra...

“Vương gia.” Ngay khi ta xấu hổ bò xuống giường, nhìn chăm chăm vào tấm phủ đệm của khách điểm không biết nên phi tang thế nào, thì hắc có chết hay không, lại vừa vận lúc này Hình Huân tuần nhan trầm lặng đẩy cửa tiến vào. Thật sự không dám thừa nhận trong mộng ta đối mặt với thân thể này đã tước vũ khí đầu hàng, kéo chắn che lại chứng cứ, hai bên má ửng hồng, thậm chí thành giận muốn đuổi đối phương đi: “Bản vương vừa thanh tỉnh chưa sơ tẩu, người trước đi ra ngoài, có việc gì bản vương sẽ gọi người vào hầu hạ!” Được rồi, hay là ta gọi tiểu nhị mang lên vài cái bồn tẩy, sau đó dùng hương dị tử [xả phòng thơm]

giặt tắm phủ đệm? Nếu “Phạm Cửu Tiêu” tắm rửa đều phải ba lượt, sơ tẩy năm, sáu lần chắc cũng không có người hoài nghi ha.

Thật là, ta khẳng định là bị ký ức của “Phạm Cửu Tiêu” đeo bám. Nếu tại trong phủ thì chính bản thân không nói làm gì, còn hiện tại ở khách điểm nơi hoang vu dã ngoại mà cũng phát mộng xuân thì lại là vấn đề lớn. Nan bất thành... Nhịn lâu không biết có thực sự bị nội thương không?

Đương nhiên không đoán ra được ta về mặt ngưng trọng suy xét cùng với quốc thù gia hận là hai vấn đề hoàn toàn không có chút quan hệ, Hình Huân cũng không nghe theo lời ta phân phó mà đóng cửa rồi đi, mà là thở dài tiến đến, kể đó hung hăng dùng sức nắm lấy vai ta, trong mắt sắc bén lóe lên hàn quang quyết tuyệt: “Vương gia... Không còn kịp rồi! Chuyện chúng ta lo lắng đã xảy ra... Bỏ câu đưa tin vừa truyền tới viết rõ, Lục Vương gia hẳn... đã nổi loạn rồi!”

“Cái gì –” Không phải chứ? Ta bên này mới dự tính muốn chấn tác nhưng còn chưa nghĩ ra làm thế nào để chấn tác, hẳn bên kia đã bình lâm thành hạ rồi? Trước đây xem kịch truyền hình thấy kẻ xấu thế nào cũng không thể có loại hiệu suất này. Thường thường nếu diễn viên chính chưa tẩy tâm cách diện, thống cải tiền phi, chúng vọng sở quy [ba câu này đều mang ý là thay đổi triệt để], thì địch nhân đều chưa vội ra tay...

“Vương gia, Lục Vương gia cùng mấy chư hầu giả vờ mượn danh nghĩa tiến cống, mang theo đại đội nhân mã áp giải cống phẩm vào kinh thành! Hiện tại đóng quân ở kinh thành đều là nhân mã của hắn, nhân mã của chúng ta hơn phân nửa còn đang ở biên quan cùng man tộc giằng co, muốn thu quân về cũng phải mất hơn một tháng, mà binh yếu ngựa mỏi, miễn cưỡng thu quân xong cũng không phải là đối thủ của bọn hắn. Còn có, hai mươi ngày nữa là thọ thần Thiên tử, sợ rằng trong mừng thọ đại yến, Lục vương gia sẽ dẫn mấy chư hầu lấy danh nghĩa thanh quân trắc [chắc kiểu thanh lý môn hộ?] mà buộc tội người!” Cấp bách phân tích tình thế, Hình Huân hít sâu một hơi, tựa như đã đợi mấy ngày mà nhìn “Phạm Cửu Tiêu” vẫn đang bất phi bất khiêu [không nói cũng không động], trong mắt hết thấy đều là chờ mong: “Vương gia, chuyện tới lúc này, phải làm thế nào?”

“...” Phải làm thế nào? Hình Huân, người hỏi ta, ta hỏi ai... Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ —

Trước đây xem EVA nhớ kỹ còn rất khinh bỉ mấy lời vô nghĩa này, nhưng khi chính mình lâm vào bước đường cùng lại phát hiện ra, ngoại trừ ôm đầu trong lòng kêu rên những lời này, thì đúng là không thể làm gì khác được.

Sớm biết sẽ bị lão Thiên Gia dày ải đến nơi cổ đại này, khi xưa lúc ta vừa vào học quân huấn sẽ không vừa ngủ vừa xem tiểu thuyết trong giờ học quân sự lý luận rồi. Với thành tích đồ sát vạch môn quân sự lý luận nhờ miễn cưỡng gian lận, chuyện tới lúc này, thì Hình đại suất ca có nhìn chăm chăm thành ý đến mấy, ta cũng vô pháp xuất ra được cái gì hảo kế thượng sách a!

Hiện tại thực sự cảm nhận được nếu chỉ dựa vào khí tiết thì rõ ràng là không đủ cơm ăn rồi, con người quả nhiên có chuyện làm được, nhưng cũng có chuyện không thể làm được. Ta một sinh viên phổ thông trong ba mươi sáu kế chỉ nhớ được mấy nhân kế cùng tẩu vi kế, mà ngay cả ba cái cổ sự này cũng chưa xem hết toàn bộ, mà có thể học thuộc hết được chắc cũng chỉ có “Xuất sư biểu” bắt buộc phải học của sinh viên khoa văn... Ta là ai chứ, không phải là Hạng Thiếu Long, một đặc chủng binh được trang bị tận răng, cũng chẳng phải một gã phạm phu tặc tử tại nơi hoang sơn dã lĩnh kiến ngộ cao nhân, trở thành một kẻ thân thủ phi phạm vô công cao cường... Lúc này, người của Lục Vương gia đang bao vây kinh thành, người bảo ta phải làm sao?! Thế nhưng...

Cẩn cẩn dục dục liếc mắt nhìn trộm Hình đại suất ca khí phách thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngôi lạnh, ta còn không ngóc đến mức cùng đối phương thương lượng xem có thể giương cờ đầu hàng không... Bằng không chẳng chờ đến Lục Vương gia hạ thủ, Hình Huân đã thay hắn “thanh quân trắc” rồi.

“Vương gia, hiện tại chúng ta có nên quay về kinh thành?” Hoàn hảo thay “Phạm Cửu Tiêu” cơ mặt hẳn hình như chưa phát triển hết, nên cứ đờ ra, Hình Huân lại cho rằng đây là về mặt kiên định không chịu chờ chết, cho rằng ta trầm mặc bất quá là yên bình trước khi bão tố đến, người kia tự quyết đi xuống lầu chuẩn bị ngựa và hành trang, để lại một mình ta trong phòng của khách điểm, hai bên trái phải còn có tấm đệm giường cần hủy thi diệt tích...

Ai, hào ngôn tráng ngữ nói ra thì thực dễ, đến lúc làm mới thấy khốn nan. Phải chăng là sự khác biệt giữa một người vĩ đại và một người bình thường? Cáo già Phạm Cửu Hâm nói rất đúng, “Phạm Cửu Tiêu” là lão hổ, ta chỉ là con sơn dương, một con sơn dương dù có đứng tại vị trí của con cọp thì cũng không thể đứng vững được.

Cũng không vô tình mà lại có câu tục ngữ “một con hổ lãnh đạo đàn dê còn hơn một con dê lãnh đạo đàn hổ” sao? Nếu là phục tùng theo chỉ thị, hay là đàm phán, ta còn có điểm tự tin... Nhưng nếu để ta là người ra lệnh, thực sự không thích hợp a! Ta thừa nhận là ta không có cái bản lĩnh đấy a!

Nhìn chằm chằm vào giường, ta thật sự nghiêm túc nghĩ có thể buộc chân vào chỗ nào đó rồi theo cửa sổ lầu hai trèo xuống bỏ chạy có được không. Cũng không phải là ta muốn trốn tránh, nhưng ta thực sự không làm được a... Muốn trách thì trách lão Thiên Gia đã chọn sai người đi!

Túm lấy tấm chăn đơn, tự lừa dối chính bản thân là Phạm quốc còn một đồng người tài giỏi, thiếu “Phạm Cửu Tiêu” hiện tại cũng không ảnh hưởng đến toàn cục. Đưa Lưu Quan cấp cho Thương đại thần y, tự nhủ với bản thân bằng công phu của Hình đại suất ca, cùng với sự vô sỉ của Đường Mật, hai người kia sống đến khi địa cầu bị hủy diệt cũng không cần đến ta phải quan tâm, rất vô trách nhiệm, ta buộc được tấm chăn rồi, thừa dịp Hình Huân đi dẫn ngựa, đẩy cửa sổ ra ~ “Người nào!?” Một loại sát khí mà ta chưa từng thấy qua, nhưng thân thể của “Phạm Cửu Tiêu” bất quá lại có phần quen thuộc. Tựa như là đại não còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã phản ứng trước một bước rồi.

Hung hăng giật lại mộc song vừa mở ra phân nửa, bên ngoài chỉ nghe thấy một trận đinh đinh đang đang, không cần mở cửa ra xác nhận ta cũng có thể đoán được, nếu chậm một bước... Bị ám khí ghim thành con nhím đã là “Phạm Cửu Tiêu” chứ không phải cái mộc song vô tội rồi.

Theo thần kinh mạch bảo mà lùi lại phía sau, bên tai nghe được rõ ràng tiếng Hình Huân hô hoán khẩn trương, ta cũng rất không anh hùng khí thái mà đầu gối mềm nhũn ra, con mắt lảng lảng nhìn dò xét về phía cái cửa sổ, run run mở miệng mấy lần liền cũng không thấy phát ra thanh âm nào, hay là... Chỉ cần mở cửa sổ ra, ta nghĩ cái nguyện vọng muốn tìm gặp lão Thiên Gia để lý luận trực tiếp cũng khả thi lắm...

“Vương gia! Có thích khách!” Hô hoán lớn tiếng như vậy như sợ cả cái khách điểm này còn có người không biết thân phận của chúng ta, liếc mắt trách móc Hình đại suất ca thì triển khinh công phi tốc chạy ào vào bên cửa phòng, hít sâu một hơi, ta rút cuộc cam chịu nhìn về phía cái chăn đơn buộc vào làm dây thừng chạy nạn kia nói lời tạm biệt —

Không có biện pháp, nếu như ta là một tên vô danh tiểu tốt, không muốn tranh đoạt thiên hạ thì chí ít ta còn có thể hài lòng vui vẻ đi bán khoai lang dạo. Nhưng bất hạnh thay, “Phạm Cửu Tiêu” là Vương gia, Nhiếp chính vương tay cầm quyền lớn, người như vậy nếu không đem vị trí hiện tại tọa ổn lại, thì chỉ có duy nhất một con đường là đi tìm Diêm Vương cùng ngồi bồi trà.

“Vương gia, thích khách đã bị ta giết, tiếc là tình huống nguy cấp không thể giữ lại một kẻ làm nhân chứng sống, nhưng đại khái cũng đoán ra, tám chín phần là Lục Vương gia phái đến.” Lo lắng thúc giục, tuy rằng Hình Huân không có đem mấy chữ “Phải làm thế nào” nói ra bên miệng, nhưng nhãn thần hẩn nhìn ta thì đã thể hiện quá rõ ràng, đã đến thời khắc ta phải quyết định.

Giờ khắc này, hoặc ít hoặc nhiều, ta có thể lý giải được tâm tình vị nhân huynh Cáp Mỗ Lô^{*} suốt ngày gào thét “to be or not to be”. Nhưng mà. ta hiện tại, thực sự còn có con đường khác để lựa chọn?

[*: Cáp Mỗ Lô là tên chữ Hán của nhân vật Hamlet trong tác phẩm cùng tên của William Shakespeare]

“Vương gia?” Tưởng vì hành động của Lục Vương gia, không nhịn được nữa mà ta phần nộ nghiêng rằng nghiêng lợi, Hình Huân cẩn thận tiến lên che chắn giữa ta với cái cửa sổ trong phòng, cảnh giác thích khách lần nữa tái xuất hiện. Mà lúc này đây, ta đã không còn cơ hội để khiến hẩn thất vọng nữa rồi —

“Hình Huân, chúng ta đi, quay về kinh thành!”

10. Quyển 1 - Chương 9

Kinh thành nơi đây, trước đi ra thì rất dễ, giờ muốn trở lại thì nan càng thêm nan.

Cùng Hình Huân nhiều đêm thần tốc chạy về kinh thành, Đường Mật cứ tùy hứng lúc thì biến mất lúc lại nhảy ra, lần này, như thường lệ lại cấp cho chúng ta mấy thông tin chẳng hề tốt đẹp gì: “Vương gia, hành động chậm rồi nga! Lục Vương gia cùng với mấy vị chư hầu đã sớm mài sẵn đao, thủ ở cửa thành phụ cận chờ người, chỉ cần người có ý muốn vào thành, sẽ rơi vào tay bọn họ ngay. Vậy nên, ta thành thật khuyên người nên ở lại ngoại thành mà bày mưu tính kế đi. Ha ha –”

“Đa tạ nhắc nhở...” chán ghét gạt cánh tay đang mân mê dụ dỗ của Đường Mật ra, phải thừa nhận là hiện nay hẳn là người yêu mị mê hoặc nhất trong đám luyện sủng của “Phạm Cửu Tiêu”, nhưng cũng chính vì nguyên nhân như vậy, mà hẳn trở thành người ta không muốn tới gần nhất.

Hình Huân thực sự rất tuần tú, nhưng cũng rất thận trọng dè dặt, Lưu Quan trong mắt ta thì giống với một mầm non cần che chở, chạm vào không cẩn thận sẽ bị sét đánh chết, về phần Thương thần y... Khụ khụ, hẳn cũng với Tam Vương gia đều tựa như sắt tinh!

Đường Mật thì ngược lại, vị thiếu chủ Đường Môn bất luận quý tiết khí hậu thế nào cũng không mặc thêm hơn nửa kiện y phục, đường cong bên dưới lớp bạc sam lưu sương lả lướt lại tinh tế vi diệu, một đôi mị nhãn câu hồn mà bình thường nhìn vào ta vẫn hay nhầm với của nữ nhân.. Và trọng yếu hơn cả — cái gã gia hỏa của Đường Môn kia phiêu lượng là vậy mà da mặt cũng lại thực dày, trước mặt bao nhiêu người mà vẫn bám lấy người ta động tay động chân! Một nam tử bình thường đối với một thực nữ nóng bỏng có bao nhiêu phần kích động, thì thân thể dâm long “Phạm Cửu Tiêu” đối với Đường Mật có gấp mấy lần cái kích động đấy... Biết rõ tình thế nghiêm trọng, vậy mà hẳn vẫn còn tinh thần mà hướng xuống dưới tập kích!

“Đường thiếu hiệp, toàn bộ kinh thành đều là quan binh, người là người giang hồ, có cách nào có thể vào thành không?” Vẫn là Hình đại suất ca có nghĩa khí, mặt không đổi sắc thay ta đẩy Đường mỹ nhân đang nằm úp sấp trên người đi, còn có thể khiến kẻ khác dù có khó chịu tới đâu cũng phải nghiêm túc mà trả lời.

Bất quá, Đường Mật cũng không mấy quan tâm: “Hanh hanh, không sai a, chúng ta người giang hồ đương nhiên có cách của người giang hồ. Vương gia muốn vào thành cũng không thành vấn đề, ha ha, chỉ cần cho ta ném qua mấy điểm ngon ngọt, ta lập tức mang người đi vào. Bất quá, Vương gia a, việc đã đến nước này, người hiện tại vào thành thì được lợi lộc gì? Sẽ không phải là muốn gặp tiểu chất tử Hoàng Đế mà kẻ khổ đi? Ha ha –”

“Đường thiếu hiệp yên tâm, bách túc chi trùng thượng thả tử nhi bất cương [một câu thành ngữ, ý chỉ tiềm lực hùng mạnh, dù có suy yếu, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng gì, tựa như con trùng trăm chân có mất đi một cũng không ảnh hưởng. Minh cũng không biết, search google nó ra thế]. Vương gia tại trong thành còn có một nhóm tử sĩ, nguyên ý vì Vương gia mà trung thành tuyệt đối, chỉ chờ Vương gia vào thành hội hợp mà đồng mưu đại sự!”

Lời đáp lại của Hình Huân với Đường Mật lại dẫn ra ký ức kia trong đầu “Phạm Cửu Tiêu”: không sai, thế lực dâm long trải rộng khắp thiên triều, ngoại trừ thay hoàng đế chỉ huy mười vạn ngự lâm quân ra, còn tư truân [tự mình nắm giữ] không ít gia binh. Ở trong triều cũng có không ít vương công đại thần được hẳn bao che vì chờ hẳn về mà cùng với Lục Vương gia giằng co dây dưa, chỉ cần bản thân “Phạm Cửu Tiêu” không để rơi vào tay Lục Vương gia, chỉ ít chúng ta vẫn còn nắm được ba phần thế cục.

Nhưng ba phần này thực sức quá ít a. Cũng như vô số các vị hiền triết đã đúc kết lại, ta cùng đám bạn đồng môn ở trường cao trung lúc kéo bè kéo lũ đi đánh nhau cũng đã nghiệm chứng được — bất luận người lãnh đạo có tài ba đến thế nào, thì số lượng cũng là rất quan trọng! Việc cấp bách trước mắt là phải tìm được hỗ trợ!

Thoáng suy nghĩ một chút, đúng là nước cờ này nguy hiểm, nhưng ta thực sự nghĩ không ra biện pháp nào cao minh hơn nữa: “Đường Mật, người đêm nay nghĩ biện pháp giúp ta đột nhập vào Tam Vương phủ, ta muốn tìm Tam Vương gia mật đàm.”

“Vương gia!” Hình đại suất ca vừa muốn mở miệng thao thao bất tuyệt đã bị ta giơ tay ngăn trở, ta biết hẳn phản đối ta đi gặp cáo già Phạm Cửu Hâm là hợp tình hợp lý, nhưng hiện tại ta nhất định phải gặp

mặt người kia, “Đường Mật, có thể không?”

“Có thể lo liệu được, nhưng Vương gia kêu ta khổ cực vô công sao?” Mỹ nam tử này suốt ngày ngạo mạn kiêu căng trong đầu cũng toàn suy nghĩ dâm tà ở đây lại biết cân nhắc suy xét ha. Ta thì không rõ, bề trên còn đang cấp bách sốt ruột, hần như vậy mà vẫn còn muốn mưu cầu danh lợi thật là đại biến thái a!

“... Không phải đã nói chờ khi thế cục ổn định, bản vương sẽ giúp người leo lên vị trí minh chủ vô lâm sao?” Có ước định này giữa “Phạm Cửu Tiêu” và hắn mà còn chưa đủ sao?

“Nói vậy cũng không sai, thế nhưng Vương gia a, lúc người và ta ước định thì thiên hạ Phạm quốc chỉ ít cũng có bảy thành là nằm trong tay người. Nhưng hiện tại thì sao? Chỉ sợ người lúc này vướng vào rắc rối, bản thân còn khó mà bảo toàn được đi?” Con người trừng lên nhìn, Đường Mật tuy rằng bộ dạng có phần lẳng nhăng phát phơ, nhưng khẩu khí đã phần băng lãnh nghiêm túc kỳ lạ: “Ta hiện tại muốn rút tay cũng không được, Vương gia... Ha ha, người không phải cũng hiểu rất rõ ràng rồi sao?”

“... Ta hiểu.” Ngựa giống quả nhiên còn muốn kháo ngựa giống đến thuần phục! Nói đến đây còn không phải là chuyện trên giường sao?

Lại nói đêm này đi gặp Phạm Cửu Hâm thì tựa như đánh bạc mười phần chết chín rồi, sống chết còn chưa rõ, còn cố giữ cái gì dị tính luyến chứ!? Tầm phiến ý loạn kéo Đường Mật qua, không đáp lại Hình đại suất ca bất tán thành mà nhìn đầy phần nộ, liếc mắt liền thấy một gian tiểu điểm, ta mạnh tay túm lấy mỹ nam nhân cười mỉa mai không ngớt, lấy một ngân nguyên bảo ra xua lão chủ cửa tiệm, chạy vào buồng trong, hung hăng đem Đường Mật ném lên giường đất* cứng ngạch.

[*: 1 loại giường của người phương Bắc Trung Quốc]

“Vương gia! Người lẽ nào đã quên Đồ công tử?” Bị ta nhốt ở ngoài cửa, Hình Huân trầm thống lớn tiếng chất vấn làm ta thẹn vô cùng, nhưng như ta đã từng đối với hắn cùng Lưu Quan nói rồi. “... Hình Huân, lui ra. Nhớ kỹ, Đồ công tử đã mất.” Nhưng các người còn sống, các người đã quyết định muốn theo ta, thì ta phải có nghĩa vụ vất hết óc không từ một thủ đoạn nào để các người sống tốt mà chính ta cũng sống sót!

“Đường Mật, nhớ kỹ –” Đáy mắt đỏ lên xé rách y bào, như thoát khỏi gông cùm mà triệt để tự do, chỉ trong nháy mắt tay ta đã trút đi vạt áo của Đường mỹ nhân, khẽ dừng động tác lại run nhẹ: “Đây là người tự tìm đến...” Nếu như trước đây ta còn lo lắng không biết phải làm thế nào để thượng một nam nhân, như hiện tại khà dĩ có thể yên tâm, thân thể hoàn mỹ của dâm long đây nhớ rõ từng bước từng bước một, hướng chi... đối phương lại chính là Đường Mật tự mình nghênh tiếp không chút kháng cự, làm không biết mệt!

Hai chân thon dài tự giác ôm lấy thắt lưng “Phạm Cửu Tiêu”, Đường Mật đáng vẻ tươi cười ẩn chứa thâm ý mà ngay cả ký ức của “ta” cũng không đoán ra được, gục đầu xuống, đem tất cả thuận lý thành chương giao cho bản năng, cánh môi ta chà lên khuôn ngực phong mãn trong mơ cũng không gặp được kia, nhẹ nhàng mở miệng ra, thở dài mà hàm trụ lấy điểm nhỏ nhỏ nóng bỏng nữ nhân cũng không thể sánh được, người bên dưới so với phim cấp ba trên mạng còn nhiệt tình kịch liệt hơn —

“A... Vương gia, thế nào, lâu ngày không làm khơi lại khẩu vị, chậm chạp thế này không giống người nga!”

Cặp đùi thon dài quần quít như muốn dùng sức đem thắt lưng ta giảo thành hai đoạn, trong lời của Đường Mật đại để muốn nhắc nhở ta “Dâm ma” ngày trước không có thích thú ngoạn lộng như mấy cái có trong phim. Nhưng mà ta lại không hiểu, chẳng lẽ tên kia vô lương tâm cứ vậy không đầu không đuôi trực tiếp tiến thẳng vào phủ Hoàng Long, như thế kết quả không phải máu chảy thành sông, lưỡng bại câu thương sao!? Chẳng lẽ là Đường gia thiếu chủ vô công cao cường đồng da thiết cốt không cảm thấy đau, chính là tiểu yêu tinh này thích ngoạn cái thú SM?

Lý giải không được suy nghĩ của Đường Mật, ta cũng lười, không lẽ ngay cả bản năng sơ đẳng tối trọng yếu của nam nhân là làm tình cũng đều theo “Phạm Cửu Tiêu” sao. Ta là “Phạm Cửu Tiêu”, nhưng tại đây, ta là chính bản thân ta.

“Câm miệng! Muốn làm thì ngoan ngoan theo ta làm!” Hung hăng oán giận dừng lại quát tháo Đường Mật, nếu như “Phạm Cửu Tiêu” làm tình như một đoàn hỏa xa, nhất định phải làm cho đối phương tổn thương bị thống cùng với sướng khoái, thì ta ân ái tựa như ôn thôn tự thủy, hỉ hoan từng chút từng chút xâm nhập đối phương đến tứ chi bách hối, sau đó lại bình tĩnh cuộn cuộn khởi lên sóng lớn nghìn trọng.

“Chậm chết luôn... Vương gia, người rút cuộc có thành ý muốn sáp tiến vào không a?” vòng eo điêu động không mấy tự nhiên, như để Đường Mật bị ta liếm láp nhấm nháp mà nổi lên cứng ngạnh, khó nhẫn nhịn mà dùng sườn đùi trong vuốt ve ta, người kia tim đập nhanh mở miệng thở dốc: “Ân... Ha a — Đừng mút... A... Đừng, không phải nường môn... mút cũng không ra sữa ô ân...”

Sau ta lại phát hiện, kỳ thực Đường đại thiếu gia không phải ý kiến nhiều, mà là người này khi hưng phấn sẽ không tự chủ được mà nhiều lời hăng lên, giống như sau này ta dần dần khai phá ra khi Hình đại suất ca hưng phấn sẽ cắn môi lộ ra vẻ mặt biểu tình như vì ngứa mà hy sinh hùng hồn vậy.

Thế nhưng, giờ khắc này, ta đã lười không chú ý nói ta cái gì cái nọ. Liều mạng kiềm nén xuống cái trùng động nam tính thăm thương, ta tuy rằng chưa làm qua nhưng ký ức “Phạm Cửu Tiêu” thì đã làm, ta biết rõ trước khi tiến vào, nếu như không muốn nhìn thấy máu, nhất định phải tận tâm khuếch trương nơi nào đó...

Thật là, ta đương niên thế nào cũng chưa từng nghĩ “trinh tiết” của bản thân không những không phụng hiến cảm nhận cùng nữ nhân, trái lại còn luân lạc trong hậu huyết của nam nhân. Phiền muộn đưa ngón tay thống tiến vào hậu huyết không ngừng hưng phấn co rút của Đường Mật, ít nhiều gì người kia dâm loạn thành tính, ta tiến nhập vào hậu diện của hắn không chút trắc trở gì. Nói kiểu khác, Đường đại thiếu gia hiển nhiên đã quen thuộc với nam nhân.

“Tiến đến... Vương gia... Mau...” Mị nhân như tơ mà thúc giục, Đường Mật vẫn khởi thân thể tận lực tách hai chân ra yêu thỉnh, là một nam nhân thì vô pháp cự tuyệt một thịnh yển như vậy. Hầu như không còn hy vọng, ta cầm lấy hung khí “Dâm long” sấm nhập vào thân thể Đường Mật, bị vây bọc lại trong chớp mắt, trùng động đến muốn khóc...

Ai, Mười chín năm xử nam của ta! Mười chín năm dị tính luyện của ta! Đến ngón tay của bạn gái vẫn còn chưa có mà rụng... Ta có lỗi các người a —

Lệ nam nhi không có nhẹ, nhưng mà thương tâm. Xấu hổ ngứa đầu, thừa dịp lúc Đường Mật lên cao trào mà trở mình lặng lẽ gạt đi anh hùng lệ bên khóe mắt, ngẩng đầu, hảo có chết hay không mà ngoài cửa sổ kia, có một kẻ không hay từ khi nào đã đứng đấy nhìn trộm bao lâu, chính là Hình đại suất ca!

Chờ, chờ một chút! Hắn nhìn lên cái này làm gì — đây rốt cuộc có được xem là xâm phạm đời tư của ta không? Cho dù là ở nơi cổ đại này cũng được tính vào tội mạo phạm Vương gia đi? Uy! Còn nữa — hắn kia đáng đáp một mặt vui vẻ là có ý tứ gì? Uy —

Hết lần này tới lần khác Đường Mật đem ta hấp chặt muốn chết, khiến ta lý trí cùng sắc dục lẫn lộn một chỗ, muốn tiến lên khua cửa sổ đuổi Hình đại suất ca đi, nhưng lại không rút thân ra được: “Vương gia, a... Muốn chết... A a...”

“...” Chết cái đầu người! Đường Mật... Ta bị người hại mất mặt muốn chết mới đúng — hăng hái giảm đi rồi vội vã kết thúc dây dưa cùng Đường Mật, vỗ vỗ tấm lưng bóng mượt nằm lê kết trên giường của đối phương, cũng không phải ta vô tình, ăn đến sạch sẽ sau lại không để cho người ta thở dốc, nhưng thật sự là chuyện quá khẩn cấp, không rảnh ở nơi này chờ hắn chậm rãi hồi phục, “Uy, hiện tại lập tức giúp ta đột nhập vào thành đi gặp Tam Vương gia! Đừng nói với ta là người không làm được.”

“Thực là khắc nghiệt, ta bị người làm hại đến hai chân uy nghiêm a! Ha hả —” Quyền rũ khai bài tay chân một chút, Đường Mật nửa thân nằm sấp trên giường đất liếc mắt nhìn ta một cái, khóe miệng cong lên tựa như tiểu miêu trộm được miếng thịt cười thỏa mãn: “Bất quá, khắc nghiệt mới là bản tính của người a, Vương gia. Yên tâm, ta nghỉ một lát, chờ trời tối ta liền mang người vào.”

“Vậy có cần ta phân phó Hình Huân đi chuẩn bị y phục dạ hành gì đó không?”

Thoáng có điểm hứng thú, trước đây xem kịch truyền hình cổ trang hay võ hiệp tiểu thuyết, suốt ngày thấy các đại hiệp cùng tiểu tặc hay vận dạ hành phục cùng với nhân bì diện cụ gì đó, hôm nay cư nhiên chính bản thân lại có thể tự thể nghiệm, ít nhiều gì đấy, tâm tình mâu thuẫn bởi việc đi gặp Tam Vương gia cũng có chút giảm bớt.

Ai, xem ra ta mới chỉ là một mao đầu tiểu tử không làm nổi việc lớn, so với Phạm Trọng Yên* lão tiến bối “Bất dĩ vật hỉ, bất dĩ mình bỉ” còn cách vài dặm a.

*Phạm Trọng Yêm (989 – 1052), tự Hy Văn, thụy Văn Chánh, là một nhà chính trị, nhà văn, nhà quân sự, nhà giáo dục thời Bắc Tống. Tham khảo thêm

“Người đang nói cái gì a Vương gia, cái loại y phục dạ hành là dành cho đám bọn tiểu bối đông tây công phu không đến nơi đến chốn dùng. Ha ha, có Đường Mật ta xuất thủ, ôm người đường đường chính chính theo đại môn ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào luôn!” Trong lòng đã có sẵn đáp án cho ta, Đường mỹ nhân thân nhiên ngáp một cái, hắt một dạng không đáng tin cậy quay lại giường tìm đến xuân thu đại mộng.

Thấy hắt một mồm như vậy, ta cũng không định tàn nhẫn đánh thức hắt dậy. Nhìn ngoài cửa sổ thấy sắc trời bất quá mới qua giờ ngọ, mặc lại y phục mất trật tự, ta quyết định đẩy cửa đi ra ngoài tìm Hình Huân lý luận chuyện hắt rình coi khi nãy, thật là — nam nhân cùng nam nhân có cái gì để nhìn, hắt không sợ đau mắt sao!?

Nhưng mà, ta hiển nhiên đã đánh giá thấp Hình đại suất ca sành sỏi đời, ta thật vất vả vượt qua tầng tầng lớp lớp cây cỏ đến bên cạnh hắt, đã bị hắt đánh đòn phủ đầu dời đi trọng tâm câu chuyện: “Vương gia, giờ hắt còn sớm, đã tới đây rồi, người có muốn đến thăm phần mộ đang kiến xây của Đồ công tử không?”

“A?” Không nói đến ta cũng quên, trước có phân phó dùng vương hầu chi lễ mà táng hạ thân thể của mình, sau lại biết được vương hầu chi lễ phiền phức vô cùng, mà hay cái là đến tận bây giờ cái mộ quan trọng nhất vẫn còn chưa làm xong!

May là thân thể “Ta” nhờ Đường Mật ăn dấm chua mà ban tặng cho hóa thành cốt thủy rồi, bằng không thì thi thể khi đặt xuống mộ đã được hoàn thành không có mùi mới lạ. Thảo nào các bậc đế vương đều tranh thủ lúc mình còn sống mà hảo hảo xây dựng rầm rộ...

Đoán không ra nam nhân tuấn dật trước tột cùng có chủ ý gì, tông thiện như lưu [biết nghe lời, biết phục thiện], ta tiếp nhận lời đề nghị của Hình Huân. Chỉ là... “Hiện tại khắp nơi đều là tai mắt ngầm của Lục Vương gia, chúng ta tùy tiện đến trước lăng tẩm sẽ không phải đánh cỏ động rắn sao?”

“Nếu như Vương gia chỉ đứng xa xa nhìn một chút thì không thành vấn đề.” Tự tin mỉm cười, Hình Huân cầm cương ngựa tiến lên: “Cho dù bị phát hiện... Vương gia cũng không cần lo lắng. Thủ đoạn trộm đạo thì thuộc hạ tự nhận không bằng Đường thiếu hiệp, nhưng bằng võ công của thuộc hạ, đột phá vòng vây hộ giá Vương gia không có vấn đề gì cả. Vương gia, thuộc hạ biết người vẫn đặt tâm ở Đồ công tử, tình thế bức bách, tin tưởng có những việc Đồ công tử dưới cửu tuyền dù biết cũng sẽ không suy tính gì. Dù sao... Người đối với hắt là thật tâm, vậy là đủ rồi.”

“Ách...” Nói thật là hắt không đề cập tới ta thực sự đem chuyện hậu sự của thân thể “Đồ Lâm” quên sạch, gần đây xảy ra nhiều chuyện quá mà, ha ha. —

Cười khan vài tiếng, Hình đại suất ca biểu tình vui vẻ hàm chứa sự chân thật đáng tin nghiêm túc, trái lo phải nghĩ, ta cho là hiện tại không nên làm trái lại lời của đối phương, cho dù nghĩ hiện tại việc xuất đầu lộ diện là phi thường không khôn ngoan, ta vẫn theo hắt lên ngựa, đi thăm dò phần mộ của “Ta”.

Bất luận là quý tiết nào thì sau giờ ngọ đều là nắng đến chói chang mặt trời. Giục ngựa đi trên con đường nhỏ ở ngoại kinh, ta một bên né tránh nhàn thân của Hình đại suất ca mà ngáp lấy mấy cái, một bên cau mày đổ kị với người hảo mệnh nào đó ở trạm dịch ngủ say sưa.

Ai, nói một lời công đạo, dù thượng diện nhưng cũng là người, lao động lâu như vậy cũng mệt chết đi được!

Vì sao tất cả mọi người đều cho rằng chỉ cần hạ diện mới cần hảo hảo nghỉ ngơi, còn thượng diện có thể tiếp tục làm lụng đi?

[*A, khu, thượng diện với hạ diện ở đây, QT đại nhân nói, thượng diện: là người có vai vế cao, vai trên, trái với hạ diện là người có vai vế thấp hơn, nhưng cứ hiểu chung đơn giản, word by word là mặt trên với mặt dưới đi]

Ai oán liếc mắt Hình Huân một cái, dù gì người mất mặt cũng chẳng phải người, ta vừa định không để ý đến mặt mũi của “Phạm Cửu Tiêu” mà ghìim ngựa hăm lại, cây cỏ xanh tươi kéo dài bỗng nhiên trở nên trống trải.

Ra khỏi rừng cây, hiện lên trước mắt là một công trình tu mộ khí thế ngất trời, trong nháy mắt ta liền quên đi mệt nhọc, toàn thân tâm chìm đắm tại nơi cổ nhân khí phách bao la hùng vĩ huy hoàng.

Không có máy móc, không có bất luận thứ gì hiện đại phụ trợ, ta nhìn thấy các người thợ cúi sát trên mặt đất kéo theo những thạch liêu so với thân thể họ còn lớn hơn tiến tới. Huyệt hằm sâu, còn có rất nhiều thợ thủ công tinh xảo mà không có ai đến thưởng thức đang điêu khắc những hoa văn tuyệt lệ đa sắc lên mộ thất.

Mỗi người bọn họ đều mang theo biểu tình chất phác, nhưng nhãn thần mỗi người lại rất nghiêm túc chăm chú. Có lẽ là do uy thế còn sót lại của “Dâm long” đi? Bọn thái giám làm đốc công thợ roi, âm thanh thúc giục, sắc mặt khó coi, một bộ tư bản chủ nghĩa áp bức nghiền ép mấy người thợ kia.

Với xuất thân của ta, nếu sinh tại nơi cổ đại này, chắc hẳn là cũng như những người thợ này đây đi?

Tức cảnh sinh nộ, ta đột nhiên cảm thấy mấy tiếng roi kia thật chói tai, không chút do dự xoay người xuống ngựa, ta đang nghĩ muốn tiến đến đoạt lấy trường tiên trong tay tên thái giám đang quơ lên, lại bị Hình Huân yên lặng không động tĩnh kéo tay áo: “Vương gia là ái ốc cập ô*, thương hại những công nhân đang tu mộ cho Đồ công tử?”

[*: yêu người yêu cả con quạ đậu trên nóc nhà người mình yêu]

“... Cứ xem là vậy đi.” Kỳ thực ta thổ tử hồ bi mới đúng.

“A, không nghĩ Vương gia cư nhiên cũng có đồng tình chi tâm...” Lộ ra một bộ dạng biểu tình trào phúng, Hình Huân nhân nhặt thở dài một hơi, đối với ta nổi bão phía trước, chậm rãi lắc đầu: “Kỳ thực, Vương gia an tâm, biết được người vì có tình ý với Đồ công tử mà tích âm phúc, các thanh niên trai tráng từ nhiều nơi đã tự nguyện đến đây xây mộ, Tứ Vương gia phủ không những trả tiền công đúng hạn, hơn lại trả cao hơn rất nhiều, vậy nên mặc dù khổ, nhưng người vẫn chen chúc nhau mà đến, về phần mấy vết thương da thịt thể này, chắc hẳn bọn họ cũng không để ở trong lòng. Cho dù bảo bọn chúng đổi chủ, sợ là cũng không ai nguyện ý.”

“Làm sao mà...” Đầu là người, bị roi da quất trên người như vậy sao lại có thể không đau. Thế nhưng theo ánh mắt Hình Huân trông theo, những người bị đánh đập nhục mạ xác thực là không hề biểu lộ chút oán giận. Đột nhiên, ta nghĩ muốn cảm khái Lỗ Tấn tiên sinh trong sách giáo khoa trung học hồi trước... Thật là ai kỳ bất hạnh nộ kỳ bất tranh a!*

[*: một câu đúc kết nổi tiếng của Lỗ Tấn, có nghĩa :thương cho họ phải sống đau khổ, giận vì họ không biết đấu tranh]

Tuy rằng ta thương cảm bọn họ, nhưng bọn họ lại không biết thương cảm chính bản thân mình...

“Ha hã... Ha ha ha ha!” Như được tỉnh ngộ, mặc kệ Hình Huân kinh ngạc nhìn chằm chằm, ta đột nhiên cười rộ lên như phát cuồng.

Thực sự là thật đáng buồn a, ta cư nhiên còn đang trách bọn họ, trái lại vừa nghĩ, ta cùng bọn họ chẳng phải chính là tương đồng sao?

Không sai, bọn họ xuất thân nghèo hèn, cho rằng có thể đến tu kiến lăng tẩm của đế vương chư hầu để nuôi dưỡng gia đình sống tạm qua ngày là phúc khí lớn nhất. Đúng vậy, bọn họ cho rằng bọn họ chỉ có thể làm được đến thể thôi. Không phải lão Thiên Gia thiên vị, mà vì chính bọn họ nghĩ như vậy... Dừng ở đây.

Còn ta? Ta cũng như vậy. Mượn cơ mình xuất thân trong một tiểu hộ mà trốn tránh người, cho rằng chính mình trời sinh không có tố chất quân lâm thiên hạ tranh giành tứ hải cùng với người khác mà cam chịu, mỗi ngày chỉ biết than trời oán đất tìm cách đào thoát.

Cho rằng chính mình chỉ có thể an vu nơi phố phường mà không dám huyễn tượng lãnh đạo nghìn quân, cho rằng vạn dân là chuyện của kẻ khác, vậy nên chỉ dám len lén tiêu sái trong mộng. Cho rằng dù thấy mỹ nữ hỉ hoan đến mấy cũng không dám theo đuổi, cho rằng bản thân thiếu tài năng liền không dám cao phân thành tích, cho rằng chính mình cả đời cơm rau đạm bạc, mục tiêu cũng chỉ là tìm một công ăn việc làm ổn định, cưới về một người vợ hiền, chưa bao giờ nghĩ bản thân mình có thể tiến xa hơn, leo cao hơn.

Đúng vậy... Cáo già Phạm Cửu Hâm một điểm nói cũng không sai, ta không phải “Phạm Cửu Tiêu”, không có khí phách tài hoa của hắn... “Phạm Cửu Tiêu” là hổ, còn ta chỉ là sơn dương, ngay cả ta cũng tin tưởng trời sinh mình là để làm sơn dương!

Ta cứ nhiên lại không biết xấu hổ đồng dạng nói với hắn không phải ai sinh ra từ nhỏ cũng đã là kẻ hèn... Nhưng nguyên lai từ đầu đến cuối, ngay từ đầu, chính bản thân ta đã khiến mình trở thành kẻ hèn —!

“Hình Huân, chúng ta quay về, đêm nay, còn phải mưu hoa [tính toán] đại sự.” Chẳng lẽ không có tam thập lục kế cùng binh pháp Tôn Tử, liền chưa đánh đã chịu nhận thua? Không tinh thông thiên văn địa lý, tiếng Đức cũng mới chỉ biết chút ít liền như vậy chứng minh ta là kẻ bất tài? Không giết người vượt trội hơn mình thì địa vị cao, tay cầm giang sơn này nhất định ngồi không vững? Địch đông ta ít thì liền tham sống sợ chết sao? Lẽ nào, cả đời ta chỉ có thể nước chảy bèo trôi, bị địch nhân thay mình làm chủ cứ vậy từng đao lấy đi huyết lệ hay sao!? —

Chẳng lẽ không phải “Phạm Cửu Tiêu”, “Đồ Lâm” thực sự không được sao —!?

“Tối nay, Vương gia thật sự muốn mạo hiểm đột nhập Tam Vương phủ?” Mây kiếm không tán thành mà chau lại, Hình đại suất ca vì lo lắng mà thành thật nói: “Vương gia, thứ cho thuộc hạ nói thẳng, Tam Vương gia rõ ràng là đứng bên Lục Vương gia, hiện tại đi vào đúng là hữu dũng vô mưu! Thỉnh Vương gia nghìn vạn lần suy nghĩ lại!”

“Hình Huân...” Ta đã tự hỏi mình lâu rồi, cũng đã tự hỏi rất nhiều rồi: “Cái gọi là mưu này, khả dĩ là thứ bị bức tới đường cùng mà ra. thế nhưng cái dũng cảm này thì khác... Dũng, là ở trong lòng vĩnh viễn không thể mất đi.”

Trên đời này cái đáng sợ nhất cũng là cái thảm thương nhất, chính là cho rằng mình không thể, cho rằng mình chỉ có thể ở trình độ này mà thôi.

Mười chín năm qua, ta đã luôn cho mình là thứ gì đó nhỏ bé, không thể... tiếp tục nhỏ bé mãi như vậy được nữa!

“Vương gia?” Đại khái đọc được trong mắt ta khí thế dứt khoát không nhân nhượng, Hình Huân bắt giác cúi đầu nói: “Thuộc hạ minh bạch, như vậy đêm nay, thỉnh cho thuộc hạ đi theo!”

“Không cần, nhiều người lại thêm phiền phức, Đường Mật đã thề có thể đem ta thần không biết quỷ không hay tiến vào Tam Vương phủ, có thể tin được hắn. Người còn có nhiệm vụ khác, khi ta quay trở về, người đem danh sách các thế lực lớn mạnh không rõ lập trường chưa đầu quân cho lão lục liệt kê ra cho ta.”

“... Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Tâm tình phức tạp nghiền ngẫm, Hình Huân trở mình xuống ngựa, quỳ một chân xuống đất, cúi vạy trịnh trọng hành lễ: “Như vậy... cũng thỉnh Vương gia nhất định phải bình an trở về.”

“Ân, nhất định.” Thật buồn cười, ta còn chưa có đi đã nghĩ tới cử tử nhất sinh lạnh ít dữ nhiều? Thận trọng là không sai, nhưng thận trọng quá mức lại thành nhất gan. Tam Vương phủ không phải Diêm La điện, Phạm Cửu Hâm cũng không phải Diêm Vương Gia. Hắn có thể làm được, ta cũng không nhất định không thể làm được, hắn có yêu cầu này nọ, ta cũng không nhất định không thể thỏa mãn được!

Hít một hơi sâu, nhìn về phía những con người đang vì “Ta” mà làm việc, chợt nghĩ, biết đâu với xuất thân của ta, sinh ra tại nơi cổ đại này bất quá cũng như bọn họ bị mang ra làm bia đỡ đạn. Nhưng dù sao ta cũng không phải sinh ra ở đây, cũng không phải một thường dân, hiện tại ta là “Phạm Cửu Tiêu”, đường đường Nhiếp chính vương của đại Phạm quốc!

Thiên hạ Phạm quốc, vốn dĩ, cũng không phải là không có khả năng, nằm trong lòng bàn tay của ta!

Được rồi, buông ra đi là được rồi!

Hi sinh cũng được, thống khổ cũng được, chuyện thất bại, để đến khi thua thật rồi mới phiền não đi —

Lại nói, sớm biết bản thân tại giờ khắc này có thể phát phần đồ cương [phần nộ mà phần dẫu], ta thật thấy thương cảm cho một thân xử nam... Nhất đóa tiên hoa lại vùi dập trong tay Đường Mật sành sỏi, thực sự là lãng phí oan uổng a a a a —

11. Quyển 1 - Chương 10

Đêm đó —

Không sai, là ta đã quyết tâm từ nay phải trở nên mạnh mẽ, nhưng cũng đâu phải là lập tức có thể coi mạng người như cỏ rác mà giẫm lên đi!? Cái tên Đường Mật lười biếng kia, thật vất vả mới có thể khiến hắn đứng lên khỏi giường, cứ tưởng hắn có cách gì hay ho giúp ta thần không biết quỷ không hay trà trộn vào Tam vương phủ, ai ngờ... hắn cứ nhiên dùng cái chiêu mà mọi nhân vật phản diện trên phim truyền hình vẫn hay dùng – giết người diệt khẩu! Người chết, đương nhiên sẽ không thể cản đường hắn được.

“Dừng tay —” Ta là thay “Phạm Cửu Tiêu” tranh thiên hạ, chứ không phải thay hắn làm mấy việc xấu xa này!

Hoảng hồn nắm chặt lấy cổ tay Đường Mật, đôi mắt đảo qua mấy hạ nhân dưới đất vẫn chưa rõ sinh tử, hoàn hảo, ta liền nổi giận che đi sự sợ hãi: “Đường Mật, không được tổn thương nhân mệnh! Ta cũng không muốn từ nay về sau cùng tam ca trở mặt thành thù, không đội trời chung!” Hắn nghĩ ta thiên tâm vạn khổ trà trộn vào đây để làm gì? Âm sát sao...

“Thật phiền phức, cứu người so với giết người còn khó hơn vạn lần...” Chán ghét buông tay, Đường Mật không hề cam tâm từ trong lòng móc ra một bình sứ men xanh nhỏ, hua hua mấy cái cho oai rồi mở nắp bình, lắc lắc một chút, cũng không ngửi thấy được mùi gì rõ rệt, rồi lại chợt nghe hắn giục: “Được rồi, ta đã làm dịu độc tính đi không ít, bọn hắn cùng lắm chỉ ngủ mấy canh giờ, khi tỉnh lại thì đau nhức khoảng một tháng thôi. Vậy được rồi chứ gì? Mau đi tìm Tam vương gia đi! Hạnh hạnh —”

“Chờ một chút! Người không cùng ta đi sao?” Bị Đường Mật đẩy một cái, chân ta bước nhanh về phía trước, rồi quay lại, thấy con người kia vẫn đứng bất động, thì bỗng dâng lên một dự cảm không lành.

“Ha hã, ta nhớ kỹ chỉ đáp ứng đưa Vương gia trà trộn vào Tam vương phủ mà thôi, cũng không đáp ứng sẽ đưa người ra ngoài nga —”

Chớp đôi mắt mèo tham lam giảo hoạt, Đường Mật thần nhiên khoát tay áo, bỏ lại ta một mình mà nhảy lên bờ tường cao, “Tuy rằng vẫn coi Vương gia như tri kỷ *, mà tri kỷ thì khả ngộ bất khả cầu [chỉ có thể vô tình gặp chứ không thể cưỡng cầu], hơn nữa, biểu hiện hôm nay của Vương gia cũng khiến ta rất thỏa mãn... Thế nhưng...”

* Ở đây bạn Đường Mật dùng từ “thiếp tâm đích chẩm biên nhân”, có nghĩa là bạn giường thân thiết, nhưng mà mình thấy không ổn, nên mạo muội dùng từ tri kỷ.

“Thế nhưng cái gì!?”

Hồn hển chạy đuổi tới chân tường, tên kia... Không phải là muốn vào phủ thì thu một lần phí, muốn ra phủ phải thêm một lần xuân tiêu nữa chứ? Hắn cũng không muốn về già phải trả giá cho những phóng túng lúc trẻ...

Bất quá, lúc này đây, đúng là ta đã xem thường Đường Mật mất rồi...

Thiếu chủ Đường gia quả thật rất thích thú với kỹ xảo của tên dâm long, nhưng thân là thiếu chủ, hắn luôn minh bạch thứ gì cần thiết thứ gì không, cho nên có thể chịu nhịn mà bảo toàn đại cục: “Vương gia a, kỳ thực ta cũng rất tán thành với Hình tiểu ca, lúc này đến tìm Tam vương gia, chẳng khác nào là tự chui đầu vào rọ. Bất quá, nếu Vương gia cứ khăng khăng như vậy, ta cũng muốn xem xem người đến phủ Tam vương gia có thể làm được trò trống gì, ha hã... Chỉ bất quá, tiền vào rồi, có ra được hay không đều phụ thuộc vào bản lĩnh của Vương gia a.”

Trong thoáng chốc, tự dưng, ta thấy từ trong mắt đối phương tỏa ra một tia băng lãnh đủ khiến kẻ khác rét run: “Nếu như tối nay, chỉ có một cái Tam vương phủ cũng không thể đi ra, thì ta thấy, thiên hạ của Phạm quốc này, Vương gia cũng chẳng cần tranh làm gì nữa, ha hã...”

“Người — ”

Vật dĩ loại tụ, nhân dĩ quần phân [vật họp theo loài, người tụ theo nhóm], ở cùng một chỗ với tên dân long này, thì chắc chắn cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì. Xem ra, Đường Mật đã có ý định, một ngày “Phạm Cửu Tiêu” thất thế, sẽ liền bỏ ngay cái liên minh này đi... Quả nhiên là hồ bằng cầu hữu, gặp chuyện thì liền tan tác a.

Nhân phẩm cao hay thấp đúng là phải qua khảo nghiệm mới biết được. Đừng thấy bình thường Hình đại suất ca đối với ta thập phần nghiêm khắc, cái này không vừa mắt cái kia không vừa mắt, nhưng ta lại rất tin tưởng, lúc này đây, người sẽ không mang hiểm nguy cùng ta sát cánh chắc chắn sẽ là hắn.

Nhưng với điều kiện, trước khi đi ta phải báo cho chắn một tiếng đã...

Bị Đường Mật vô tình vô nghĩa vứt bỏ lại ở Tam vương phủ, không còn đường lui, lúc này cũng chỉ còn cách phá phủ trầm châu [đập nổi chìm thuyền, nói chung là phá tung lên, không ăn được thì đập đổ], chỉ còn có một cách là tiếp tục đi tiếp thôi. Hoàn hảo là kí ức của “Phạm Cửu Tiêu” cũng không phải vô dụng, loáng thoáng hồi tưởng lại địa hình trong Tam vương phủ, ta cẩn cẩn dực dực bước qua bọn hạ nhân nằm la liệt trên mặt đất, theo thanh thạch tiểu lộ [con đường nhỏ lát đá xanh?] thẳng hướng hoa viên mà đi.

Trời đúng là không tuyệt đường người, phía trước cách không xa, quả nhiên đã nghe thấy tiếng đàn quen thuộc..

Tiếng đàn y như một con đường nhỏ quanh co âm u tĩnh mịch, khi thì du dương bất tận, khi thì vi vút thanh cao. Phạm Cửu Hâm ngồi đánh đàn, tựa như từ giữa cõi hỗn tạp mà ly khai, vô cùng nhàn đạm, đôi mày liễu giãn ra, mắt phượng khép hờ, trên môi phảng phất nét cười như có như không, người này, vừa như bỏ mặc mọi chuyện, vừa như biết rõ tất cả sự tình bên ngoài, kể cả chỉ là một trận gió thổi cỏ lay.

Tuy rằng huyền âm đã trở nên trầm tịch [im lặng] sau một cái liếc mắt, mà cái liếc mắt kia, chỉ dừng trên khuôn mặt cứng ngắc của ta chỉ trong một thoáng như chuồn chuồn lướt nước, thế nhưng, trong lòng ta bỗng nảy sinh một thứ ảo giác, rằng tất cả mọi việc xảy ra, đều không thể thoát được khỏi cặp pháp nhãn ấy, dường như nỗ lực của ta, sự cố gắng của mọi người, đều chìm trong đôi mắt sâu thẳm mà đạm mạc kia, mà tất cả, cũng chỉ như một vở hài kịch mà thôi, mọi mưu kế sách lược, cũng chỉ như múa rìu qua mắt thợ, hoàn toàn không đáng để hấn bỏ vào trong mắt... Ta từ lúc bắt đầu cuộc phân tranh, dường như đã được định sẵn vai diễn cùng kết cục rồi...

Cho nên mới nói... Ta rất ghét ánh mắt của Phạm Cửu Hâm... Đôi mắt hắc sắc như u đàm không đáy quá mức thâm trầm, khiến người ta cảm thấy mình quá mức nhỏ bé. Chỉ tiếc, ta không thể tìm ra ký ức về Tam vương phủ của “Phạm Cửu Tiêu”, bằng không, ta thực rất muốn xem xem, dân long kia trước mặt vị ca ca thâm tàng bất lộ này, có giống như ta, cảm thấy sợ hãi e dè hay không?

Nếu giờ này khắc này, người đứng đây là “Phạm Cửu Tiêu”, thì có đúng hay không, ý tứ khinh miệt bay đầy trong gió của Phạm Cửu Hâm, sẽ giảm bớt đi?

Nếu giờ này khắc này, người muốn nói lý với hắn là “Phạm Cửu Tiêu”, thì Phạm Cửu Hâm có thể hay không để ý một chút, ít ra là sẽ ngẩng đầu lên nhìn qua chứ?

Nếu giờ này khắc này, kẻ đang ở bên cạnh hắn là “Phạm Cửu Tiêu”, kẻ một tay không chế đại cục, chứ không phải một kẻ giết gà còn run tay như ta... Thì, Phạm Cửu Hâm sẽ vẫn có thể giữ vẻ đạm mạc chứ, hay trên tuần dung kia, sẽ thoáng lên sự bàng hoàng bất an?

Ta biết Phạm Cửu Hâm khinh thường ta, thế nhưng hắn phải biết rằng, vào lúc ấy, giữa “Phạm Cửu Tiêu” và “Đồ Lâm”, lão thiên gia đã chọn Đồ Lâm ta...

“Uy, có muốn hay không cùng ta đánh cược một phen?” Đứng xem người khác phong nhã thật là một chết, dù sau cũng là tên đã lên dây, không thể cưỡng lại, vậy thì cứ thuận theo đi. Vén vật trường bào, ta ngồi lên một chiếc ghế bằng đá, nhưng cũng không dám nhìn vào trong mắt Phạm Cửu Hâm. Một phần vì chột dạ, một phần vì muốn trả đũa lại sự ngạo mạn của đối phương.

Dạ phong lướt nhẹ, đình viện an tĩnh chỉ văng vẳng tiếng đàn đã dừng từ lâu, như một thứ ngôn ngữ không thể nào diễn tả.

Chờ đợi trong lo lắng, một khắc cũng dài tựa thế kỷ, cuối cùng, khi ta còn tưởng không nhẫn nổi nữa thì phía sau chợt phát ra thanh âm hơi hột, tựa hồ như chủ nhân nó đang cười: “Nga? Người muốn cùng ta

đánh cược cái gì? Người... Có thể có cái gì mà cược với ta đây?”

Phạm Cửu Hâm đã mở miệng, tức là sự tình có thể chuyển biến, ta tự nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Lần thứ hai đưa tay lau mồ hôi, lúc này ta đều có thể khẳng định, mấy tên làm ngoại giao cũng chẳng phải hạng ăn không ngồi rồi. Chịu được áp lực như vậy, bọn họ cũng chẳng phải người nữa đi! Ta phát huy sở trường của sinh viên khoa văn, chính là tài diễn đàn thị phi hỗn hào hắc bạch, đem tất cả mảnh khoe thủ đoạn ra đối phó với tên nguỵ hồ ly chân lập nhân [thợ săn] Phạm quốc này. “Đánh cược, nếu như giang sơn Phạm quốc không rơi vào trong tay lão Lục thì sao?”

“Thế nào? Người muốn cùng lão Lục tranh?” Phạm Cửu Hâm quăng cho ta một ánh nhìn khinh bỉ, tựa hồ cũng không hề ngạc nhiên với cái quyết định vĩ đại mà ta nung nấu, nhưng bên cạnh đó, vẫn không thêm để ta vào mắt.”A... Đúng là... đối với người bình thường mà nói, giang sơn một nước quả thực có sức hấp dẫn lớn a...”

“Vậy nên, người cho rằng ta thấy lợi tối mắt, si tâm vọng tưởng muốn làm hoàng đế?” Không cần đối phương trả lời, chỉ cần vẻ trầm mặc kia đã đủ cho biết tâm tư người kia rồi. Nói thật, bình tĩnh mà xét lại, ta thấy mình quả thực có điểm bị hoàn cảnh bức tới điên rồi, bất quá:”Kỳ thực, ta có làm hoàng đế hay không cũng không thể nói, nhưng, ta sẽ không nhượng vị trí kia cho Phạm Cửu Sùng.”

“Người cho rằng ‘người’ hiện tại có thể chống lại Lục đệ hay sao? Ha hã...”

“... Chỉ cần người không nhúng tay vào, thì ta hoàn toàn tự tin là như thế.” Khuôn mặt băng lãnh trong thoáng chốc đã khiến nụ cười trào phúng của Phạm Cửu Hâm biến mất, tâm tình trở nên khấn trương, đưa tay chụp lấy khuỷu tay gầy gò của nam tử trước mặt, rất khó mà tưởng được, cánh tay gầy yếu này đây, lại có thể ở trong bóng tối thao túng toàn bộ Phạm quốc...

“Nếu như hôm nay, người muốn thiên hạ là người, Phạm Cửu Hâm, ta sẽ không hề có ý kiến, muốn ta lập tức đầu hàng, về quê làm ruộng an phận thủ thường cả đời ta cũng cam tâm. Thế nhưng, người muốn ta đem thiên hạ Phạm quốc giao cho tên lang hổ lão Lục kia, thì xin lỗi, ta không thể trở mặt nhìn bách tính rơi vào nước sôi lửa bỏng được!”

Không cần phải tìm trong ký ức của Phạm Cửu Tiêu, chỉ cần dựa vào lần tiếp xúc ít ỏi, ta cũng biết, cái tên Phạm Cửu Sùng mất liên mây láo kia chắc chắn không phải là kẻ tốt đẹp gì. Chỉ là một Vương gia, nhưng xuất môn khoa trường không khác gì Thiên vương lão tử, đủ thấy người này cực thích xa hoa, nếu để hắn thắng thế, chắc chắn sẽ trở thành cơn ác mộng của dân chúng, hơn nữa, bản lĩnh thù dai cùng sự dè dặt của hắn cơ hồ không hề thua kém nhau, nếu một ngày hắn trở thành chủ tử, đừng nói là Hình Huân hay Tứ vương phủ, ngay cả Phạm Cửu Hâm cũng sẽ bị hắn qua sông đoạn cầu, đẩy vào hiểm cảnh.

Đối phương là một người khôn ngoan, chắc chắn không cần đến ta thay hắn tính toán thiệt hơn. Chỉ là, “Nếu người không dự định tự mình xuất mã, vậy, giang sơn Phạm quốc này... Cấp cho ta sẽ hơn cấp cho hắn nhiều lắm! Người...có muốn thử không?”

“Không sai! Nói rất hay, bất quá... người có tư cách gì nói chuyện với ta về giang sơn Phạm quốc đây? Người cũng không phải tứ đệ của ta, người...tự cho mình là cái gì?” Phạm Cửu Hâm chỉ một khắc đã đánh tan tự chủ cùng lý tính của ta. Bị ánh mắt khinh thường của hắn lướt qua, đại não dường như ngưng đọng trong giây lát, tay chân cũng trở nên thừa thãi.

“Người –” Chờ đến lúc ta ý thức được trở lại, thì hai tay ta đã vô thức bóp lấy cái cổ gầy đến trơ xương của Phạm Cửu Hâm, chỉ cần dùng một chút lực, thì lập nhân của Phạm quốc dễ dàng sẽ trở thành tử nhân mất.

“Thế nào? Thẹn quá hóa giận muốn giết người diệt khẩu sao? A... Khụ khụ –” không biết Phạm Cửu Hâm đích thực không sợ chết, hay biết chắc chắn mình không thể chết được, mà hắn vẫn như cũ khí định thần nhàn, ngoại trừ lúc ta buông lỏng tay, liền quay sang một bên ho khan nửa ngày.

“Ta rất muốn biết, cái tên dâm... Ách, cái tên Phạm Cửu Tiêu kia có đúng hay không đã từng muốn giết người.” Cẩn chặt rằng, cố gắng áp chế ý muốn giết người chưa bao giờ dâng lên trước đây, trừng mắt nhìn nam tử nửa nằm nửa ngồi tựa lên cây đàn, đột nhiên, ta phát hiện, nguyên lai Phạm Cửu Hâm ôm yếu thể kia, cư nhiên lại có một cổ mị hoặc chết người. Như lúc này đây, từng lọn tóc đen nhánh rũ loạn trên vai,

đôi hắc mâu sắc bén vì đau đớn mà toát ra vẻ bất lực, y sam có chút xộc xệch, để lộ ra phần da thịt trắng nõn như ngọc...

Lấy những gì ta biết về “Phạm Cửu Tiêu”, cái tên âm long chưa bao giờ biết tiết tháo chắc chắn sẽ không vì đối phương là thân ca ca cùng chung huyết thống mà buông vuốt sói. Như là khẳng định điều ta đang nghĩ, bán ý dao cằm [nửa dựa vào đàn ngọc] mỹ nhân sau khi lấy lại một chút hơi sức, đưa tay chỉnh lại mái tóc đen, ngoái đầu lại, nhìn ta thâm trầm cười lạnh:” Có lẽ vậy đi... Bất quá, khác nhau ở chỗ, nơi hắc muốn giết ta không phải ở đây, mà là ở trên giường kia. A...”

“...” Nam nhân, vì sao lại có thể đối với đồng tính đồng loại, có cấu tạo sinh lý hoàn toàn tương đồng mà nảy sinh dục vọng được chứ? Nhìn Phạm Cửu Hâm trước mắt, rồi lại nhớ đến Đường Mật...

Ta nghĩ, có là thạch đầu thì cũng phải thông suốt rồi đi...

Kỳ thực, chỉ chỉ trích thượng nhân là không hề công bằng. Tục ngữ có câu, một cây làm chẳng nên non, kẻ mê hoặc người khác, tốt xấu gì cũng phải bị pháp luật ghép vào tội dụ dỗ xúi giục đi, đúng không?

Đương nhiên, cái lý luận nói trên chỉ áp dụng được với trường hợp ta bị Đường Mật dụ dỗ cùng bị Phạm Cửu Hâm mê hoặc, chứ đối với “Phạm Cửu Tiêu”, cái tên phẩm cách bại hoại vô tâm vô phế bại hoại nam tính sát thủ hoa tâm âm long thì chẳng hề quan hệ, hắc là kẻ mà hoàn toàn hành động theo bản tính, động dục bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, cái tên bị toàn dân phỉ nhổ, xã hội phê phán, là kẻ thù chung, mục đích công kích của toàn bộ dư luận cùng pháp luật... Ha! Chửi được một hồi thực là thoải mái...

Bất quá, lúc này không phải là lúc chửi cái tên âm long kia. Ta không biết, Phạm Cửu Hâm nhắc tới từ “giường” là muốn cảnh cáo hay ám chỉ ta cái gì, thế nhưng, ta biết rõ một điều, cơ thể của tên âm long này, chỉ với câu nói vừa rồi, mà đã như thêm xúc tác, sản sinh phản ứng!

Bằng chứng là, Phạm Cửu Hâm một giây trước vẫn còn nằm sấp trên đàn cười nhạt, giây tiếp theo đã bị ta áp đảo ở bên cạnh.

“Người –” Rõ ràng là ta áp đảo đối phương, nhưng không hiểu sao, ta cũng chìm trong giận dữ. Phạm Cửu Hâm cái tên chết tiệt càng cười vãn đạm phong thanh, dường như, vì người đang áp hắc là ta, nên biết chắc, ta sẽ không và cũng không dám làm gì hắc. Người này, ở trước mặt “Phạm Cửu Tiêu” thì nhần nhục chịu đựng, còn ở trước mặt ta thì lại trở thành thần thánh bất khả xâm phạm hay sao?

“Thế nào?” Vô tội nháy mắt, biểu tình của Phạm Cửu Hâm tuyệt không giống một kẻ yêu nghiệt hại người, “Người nói người cũng muốn tranh? Như vậy, người biết kết quả sẽ thế nào không? Địa vị của Tứ đệ ta tại Phạm quốc là như thế nào? Hắc đã từng đối đầu với những ai? Người nghĩ, người có khả năng thay thế hắc hay không?” Hắc một câu một câu công kích ta, chính là, người xứng thay thế hắc hay sao?

Hít sâu một hơi, ta thừa nhận, “Phạm Cửu Tiêu” không phải là một kẻ vô danh tiểu tốt, mà chính là một đại nhân vật, một nhiếp chính vương quyền khuynh thiên hạ.

Hắc ở Phạm quốc là một kẻ không ai dám đụng vào, hắc uy nghiêm cao cao tại thượng... Nhưng mấy thứ này, lại bị ta phá hư mất gần hết... Chỉ là, ta chưa từng nghĩ tới sẽ thay thế hắc, ta cũng không nghĩ có thể vượt qua, hay thậm chí chỉ là ngang bằng... Ta không muốn làm hắc... Hắc rất huy hoàng, rất kiêu ngạo, rất có khí chất trở thành thần tượng trong mắt người khác... nhưng đó là hắc, không phải ta.

Bất đắc dĩ thở dài, duy trì tư thế hai tay giữ lấy đối phương, chỉ ít là khi ta đang nói chuyện.

Hắc đưa mắt nhìn ta:”Thật đáng tiếc, ta ngay từ đầu không nghĩ tới là người sẽ nhập vào thân thể tứ đệ, còn hắc thì biến mất, để lại một cục diện rối rắm như vậy.”

“Ta cũng muốn biết làm sao mà người chiếm được thân thể Phạm Cửu Tiêu.” Nheo nheo mắt, lười biếng dùng ánh nhìn như nhìn ma quỷ liếc một cái, không biết là do Phạm Cửu Hâm quá hiếu kỳ, hay là trí tưởng tượng của cổ nhân thật sự rất phong phú, làm cho người duy nhất biết thân phận của ta, Phạm Cửu Hâm, một người chưa từng xem qua phim truyền hình hay tiểu thuyết, mà ánh mắt lại như chất vấn ta, nào là người là ai, người có đúng hay không hại chết người nhà ta, cường ngạnh chiếm lấy thân thể hắc, người có tin hay không ta tìm hòa thượng đạo sĩ đem người đánh cho hôi phi yện diệt!.... A, quả nhiên, âm long này không được lòng người mà. [đoạn này bạn chém]

“Người nghe, người cũng biết rồi, ta xuất thân thường nhân, chỉ là một tiểu hộ, tiểu thân tiểu mặc, nhưng cũng chẳng bao giờ giết người phóng hỏa. Ta cũng không muốn tranh giành thiên hạ Phạm quốc với các người, và quan trọng nhất, ta không thích áp nam nhân!” Đường Mật kia thì không tính. “Ta cũng rất muốn an phận thủ thường cả đời, ta làm Phạm Cửu Tiêu thì dân chúng cũng không có gì không hài lòng hết. Nhưng, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, một ngày, nếu đem quyền lực giao cho Lục đệ người, sợ rằng toàn bộ dân chúng Phạm quốc sẽ chẳng có lấy một khắc yên ổn. Ta hiện tại không phải Phạm Cửu Tiêu, ta sẽ nhẫn, chỉ có thể nhẫn, nhưng nếu lúc này ta có năng lực, ta mới có thể ngăn cản Lục đệ người ra tay ngư nhục [coi người như thịt cá?] bách tính. Ta không có khả năng, thì cái gì cũng không thể làm, đó là bất đắc dĩ. Nhưng nếu có thể can thiệp mà không ngăn cản, thì đó chính là dung túng!” Tính thì như vậy, nhưng sự đối lập giữa tâm long cực độ xa hoa với Tam ca Phạm Cửu Hâm sinh sống tiết kiệm, cũng như nước với lửa vậy, không phải một chốc một lát là có thể giải quyết. Lúc này ta thật sự bội phục chính mình, tại thời điểm máu chốt lại có thể hoàn toàn quên mất mà tự hỏi nhiều đến vậy, tam tuế khán tiểu thất tuế khán lão, trước ta bị nói là có bệnh cũng thật không oan uống mà.

Không biết ta đang chìm đắm trong ký ức thời học sinh, Phạm Cửu Hâm tám phần mười đem cái trầm mặc của ta thành trầm thống [đau xót bi thương]. Nhũn nhũn, hẳn rồi cục cũng quay sang đối diện với ta, hơi thở ấm áp bỗng chốc phủ trên mặt: “Người cho là nói như vậy, thì ta sẽ để người – một ngoại nhân – cùng tranh với Lục đệ của ta hay sao? Thiên hạ Phạm quốc có thể loạn, nhưng dù loạn, cũng phải loạn trong tay của người Phạm gia.” ... Lăn qua lăn lại nửa ngày, chỉ chốt được có một câu, cổ nhân đúng là cổ nhân, vẫn cố chấp với chuyện huyết thống cổ hủ.

“Người yên tâm, ta nói rồi, điều ta quan tâm không phải là hôm nay có hạ hay không, mà là hạ trong tay ai kia. Huống hồ, thân thể này của Tứ đệ người, vốn không để cho ta cơ hội có được con nối dòng...” Cái tên tâm long kia với chuyện nối dõi tông đường có hăng hái hay không thì ta không biết, nhưng ta biết rõ một điều, cơ thể này có thể nói là hoàn toàn không có phản ứng với nữ nhân...

Ai, ta trước đây chỉ là một tiểu đệ tính luyện vô cùng bình thường, ra đường vợ đại cũng được một nắm, cũng chẳng phải hòa thượng thánh nhân ăn chay niệm phật, mà là một người vẫn niên khinh lực tráng... Lão thiên gia không cho ta cơ hội với nữ nhân, lâu dần, trở nên có cảm giác với nam nhân là điều không thể tránh khỏi... Dù sao, nếu không thể cải biến hoàn cảnh, thì đành để hoàn cảnh cải biến mình vậy.

“Lời nói chỉ từ một phía, người cho rằng ta sẽ tin?” Hồ ly chính là hồ ly, dù ta thành thật đến thế nào, thì hẳn vẫn cứ hoài nghi như trước.

“Tin hay không tùy người, chính thế nên ta mới hỏi người có muốn đánh cược hay không.” Buông được Phạm Cửu Hâm, thực sự cần định lực rất lớn. Có điều ta không phải tâm long kia, ta có thể chế trụ được cái thú tính này: “Khuyết điểm của Phạm Cửu Sùng ra sao người biết rất rõ, nhưng ưu điểm của ta ở nơi đâu người còn không có cơ hội mà biết. Vì thế, sao không đánh cược một phen? Nếu như người kiên trì muốn ở trong bóng tối, vậy thì, một ‘giả vương gia’ tư cách bất minh chẳng dễ khống chế hơn một Vương gia thực sự dã tâm bừng bừng truy danh trục lợi hay sao? Đúng không?”

“Người nghĩ ta sẽ cược vào cán cờ không thể đoán trước kết cục như thế này sao?” Đường Nhu có chút đâm chiêu, Phạm Cửu Hâm cười cười, giữ nguyên tư thế ngựa ra sau, ánh mắt hướng đến bầu trời đêm, thanh âm cũng có chút mờ mịt.

“Người sẽ.” Giờ khắc này, ta cũng không biết tại sao lại có cảm giác thấu hiểu một phần nội tâm người kia: “Bởi vì... Tại Phạm quốc này, người luôn khao khát giành được.. cho tới bây giờ, vẫn là phần lợi lớn nhất.”

“ ... ”

Hắn không trả lời ta, ta cũng không biết phải nói cái gì nữa, vốn từ hoa mỹ trong bụng đã bị đem đi dùng hết sạch rồi. Đứng thẳng dậy phui phui vạt áo, có chút tiếc nuối đưa mắt nhìn đối phương, trong bóng đêm, tuần nhan kia càng thêm phần tao nhã, ta tiêu sái bước nhanh đi, nhưng, khi đến gần thạch lộ, mới chợt nhận ra, đây chính là chỗ mà Đường Mật ban này hạ độc, nhưng nhìn kiểu gì cũng không ra, chỉ một lúc trước thôi, chỗ này còn là một đồng người nằm ngang nằm dọc.

... Mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng, hiện tại, ta lần thứ hai khắc sâu cảm nhận, Tam vương phủ quả thực là một nơi long đàm hổ huyệt không cách nào xâm nhập.

“Uy, người biết không?” Phạm Cửu Hâm không hề thông cảm cho tâm tình của ta, lúc này hận không thể mọc cánh bay ngay ra khỏi vương phủ, cứ nhiên lần đầu tiên mở miệng bắt chuyện, hơn nữa, nội dung còn có thể khiến ta lập tức lặn xuống đáy biển mà ngất xỉu:”Kỳ thực, Tứ đệ ta...là một đệ nhất nam nhân... Là ta... Năm ấy, cũng là ta cứu dẫn hắn...”

“...” Ta van người, loại sự tình này, ta thà cả đời không biết, may ra còn cảm thấy hạnh phúc!

“Người nói quả thực không sai...” Hắn vẫn không nhìn ta, cũng không có ý đứng lên, vẫn như cũ nằm ở bên đàn, tóc đen phôi tán, vạt áo mở ra, chạm xuống đất, nhìn lên bầu trời cao:”Tứ đệ xác thực không phải là một thứ tốt, thế nhưng ta hiện tại... Cứ nhiên có chút tưởng nhớ hắn...A...”

12. Quyển 2 - Chương 11

—Hoảng nhược cách thế. (tựa như bình tĩnh sau một thời gian rất dài)

Đây là câu đầu tiên ta nghĩ tới, khi có thể hai chân ra khỏi Tam vương phủ mà cả người nguyên vẹn, không mất miếng nào.

Dạ sắc cũng không lui đi, trái lại, càng lúc càng chìm sâu vào bóng tối trước bình minh. Con đường dài im ắng, cổ nhân có lệnh cấm đi lại ban đêm, làm cho một nơi vốn xa hoa trụy lạc bỗng mang màu thần bí. Đèn lồng vàng nhạt treo trước cửa Tam vương phủ, đung đưa trong gió nhẹ, tựa như ám thương thiên kia hoàn toàn không hiểu được những cái thờ dài ở nhân gian...

Lấy lại bình tĩnh, hít sâu một hơi, ta kỳ thực không nắm chắc được có thể cùng con cáo già Phạm Cửu Hâm kia cộng thức (cùng chung nhận thức) hay không, nhưng hiện tại, đáp án cũng chẳng hề quan trọng, chỉ cần có thể khiến những người khác tin tưởng vào mình là đủ rồi.

“Đường Mật, đi ra! Ta biết người ở chỗ này.” Lạnh lùng thấp giọng quát, ta vốn không phải kẻ thâm trầm, hỉ nộ ái ố không hề lộ ra mặt, cho nên, khi vừa bị hắn vứt bỏ lại, trong lòng liền ghi hận, và giờ là lúc bùng nổ.

“A, không thể tin người có thể còn sống đi ra a, Vương gia.” Không biết có phải ảo giác hay không, mà ta nghe cái từ “Vương gia” cuối cùng kia, thanh âm lại có chút châm chọc?

Thế nhưng, ta cũng chẳng có thời gian mà nghĩ nhiều như vậy. Nếu đã quyết định đi về phía trước, thì cũng chẳng nên lưu luyến ngoái lại sau lưng nữa.

“Bớt sàm ngôn đi, lập tức đưa ta ra khỏi thành hội hợp cùng Hình Huân, đến lúc đó, ta có nhiệm vụ khác muốn giao cho người.”

“Ha hả, gấp cái gì? Người cho là Hình tiểu ca kia sẽ ngồi yên chờ người ở ngoài thành sao?”

Thanh âm mang theo chút ý vị cổ quái trên chọc, Đường Mật chỉ tay về một phía, liếc mắt nhìn theo, liền thấy một cái bóng trắng dần lộ ra từ một con hẻm nhỏ, chính là Hình đại suất ca. “Ta thấy nếu người không ra, sẽ liền có người ban đêm che mặt xông vào Tam vương phủ cướp người đấy, ha hả —”

“Hình Huân...” Nói không cảm động thì chính là nói dối, ngo ngắc quay sang nhìn Hình đại suất ca đang cố gắng tránh khỏi ánh mắt của ta, trước đây, ta chưa bao giờ tin một nam nhân vừa có năng lực, vừa có ngoại hình, lại có thể có nghĩa khí đến như vậy.

Theo lý thuyết, loại này chính là kiểu nhân vật chính có quá khứ bất hạnh, một tuần nam bất kể trong hay ngoài TV đều chỉ coi đời là một trò du hí, đối thế nhân trần ngập thất lạc, đối nam nữ luôn có cảnh giác, dù đã qua vạn bụi hoa nhưng cũng chẳng muốn lưu lại một nhánh cỏ hoang, nếu có kẻ đem tấm lòng chân thành đặt trước mặt hắn, thì hắn cũng chẳng ngại mà vứt nó vào đồng rác, để mặc cho bị chà đạp... Thế mới đúng không phải sao?

Hình Huân, ta thật không nghĩ tới, người dưới dâm uy của dâm long này thế mà vẫn có thể kiên kháng truat trắng, chính trực nhiệt tình. Đồng thời, ta cũng không biết, người đối Phạm Cửu Tiêu, là hận thấu xương, hay là ôm ấp tình cảm, thủy chung chờ đợi?

Ai... Tự thử tinh thần phi tặc dạ, vi thùy sương lộ lập trung tiêu?*

(*Câu này, mình search google thì ra: , : Tự thử tinh thần phi tặc dạ, vi thùy phong lộ lập trung tiêu. Mình thấy có thể hiểu là: Giống như sao trên trời đêm qua, vì ai mà đứng giữa sương gió. Còn câu trong truyện này, thì câu 2 có thể dịch thành “Vì ai mà đứng giữa đêm sương giá”)

Đây là điều mà ta đã ngẫm ra sau N đêm bị mấy nữ bằng hữu mê luyến mấy thứ truyện khoa huyền thâm đêm suốt sáng lôi ra quán cà phê, ngửa mặt ngắm bầu trời giữa khói bụi ô tô, trong lòng đầy cảm thán mà ngâm nên.

Tuy rằng ta cũng là một sinh viên khoa văn, nhưng bảo ta tại nơi ăn mừng nhân vật anime nào đó XXX trong buổi sinh nhật thì cho dù phong nhã đến đâu cũng chẳng thể chịu nổi. Bất quá câu thơ này ta nhớ cũng chẳng kỹ, nhưng khi ta nhìn thấy Hình Huân đứng trong bóng đêm, mái tóc đen dài đã nhuộm một phần hơi sương, thì chẳng hiểu sao, trong nháy mắt, nó lại hiện lên trong đầu.

“Không phải nói người không nên đi theo sao?” Mở miệng ra quở trách một câu, ta cố gắng đè thật thấp thanh âm, đến chính mình nghe còn thấy chút vị đạo oán giận. Rốt cuộc người đã đứng trong bóng đêm bao lâu, mà sương lại ướt đầm tóc thế kia?

“Chuyện Vương gia phân phó thuộc hạ đã làm thỏa đáng rồi, thấy vẫn còn sớm, nên mới tự mình đến đây tiếp ứng, hoàn thỉnh Vương gia thứ tội.” Hình Huân nói rất khách khí, nhưng rất ít đối “Phạm Cửu Tiêu” mà hành lễ. Ta đột nhiên phát hiện, hình như mấy người có thể cùng dâm long kia giao lưu, thông thường cũng chẳng ai đem uy phong của hắn để vào mắt...

Đương nhiên, không cúi đầu trước cường quyền cũng là một trong những truyền thống quý báu của dân tộc Trung Hoa chúng ta.

Dời đi ánh mắt lúng túng, đột nhiên trong ngực trở nên ấm áp, không biết, ôn độ này là thuộc về ta, hay là chính ở sâu trong ký ức của “Phạm Cửu Tiêu”. Bất quá, có tài có mạo, trung thành tận tâm, lại thiện giải nhân ý (hiểu lòng b người khác), nếu như ta mà thích nam nhân, thì khẳng định mẫu người ta thích chắc chắn phải như Hình đại suất ca đi?

“Khụ — ” vội ho một tiếng, bị ý nghĩ của chính mình làm lạnh hết sống lưng, ta vội vàng đem nó vứt sang một bên, tập trung vào chuyện chính: “Người đến vừa đúng lúc, Đường Mật, giờ chúng ta chia làm hai ngã, phía bên triều đình cứ để ta cùng Hình Huân lo, còn người, hãy giải quyết hết phiền phức trên giang hồ đi. Quan phủ từ trước đến nay không nhúng tay vào chuyện của võ lâm...” Đúng không? Ta nhớ trong tiểu thuyết đều nói như vậy mà, “Cho nên, chuyện ở quan trường, ta cũng không hy vọng có người của võ lâm tham gia vào.”

“Hanh hanh, Vương gia xem chừng rất coi trọng ta a, chỉ bằng bản lĩnh của ta làm sao có thể thuyết phục được toàn bộ võ lâm đồng đạo chứ?”

“Ta cũng không muốn người thuyết phục ai.” Đối với chiến tranh, kinh nghiệm của ta hoàn toàn bằng không, đấu trong đấu ngoài chẳng có chút thành tích, “Ta muốn người theo chân bọn họ tìm dấu vết có liên quan. Nếu như tìm không được, hãy tự mình tạo lấy một cái, võ lâm mình chủ trương lai Đường đại hiệp nghe rõ rồi chứ?”

“Rõ thì rõ rồi, bất quá, ta hiện tại cùng lão già bảo thủ ở Đường môn không thể trở mặt, tứ cố vô thân sợ không làm nên được đại sự, Vương gia không phải nên phái quan binh hỗ trợ cho ta sao?”

“Binh thì không thể cho người.” Tiếp nhận cái trừng mắt không tán thành của Hình Huân, ta lạnh lùng cự tuyệt ý nghĩ viển vông của Đường đại thiếu, “Thế nhưng, tiền, Tứ vương phủ có rất nhiều.” Một kẻ dưới một người trên vạn người không phải là giả, “Phạm Cửu Tiêu” mấy năm nay tuy không phải rất cố gắng, nhưng cơ hồ cũng moi ra được mỏ vàng mỏ bạc. “Ta nghĩ, có tiền là đủ rồi, những chuyện khác, người hẳn phải có cách đi.”

“Yên tâm, tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ, người trong giang hồ thì cũng là người thôi, mà là người thì tất phải ăn chứ, ha ha.” Thật thương cho mấy thanh xuân niên thiếu si mê vô hiệp, bọn họ mà nghe những lời Đường Mật nói lúc này, chắc là sẽ ngã lăn ra đất cả đám mất.

Ở cái thời đại kia, chúng ta vẫn luôn tin tưởng, túi tiền của đại hiệp chắc chắn không bao giờ rỗng, với một thân võ công không khi nào phải lo nai lưng ra kiếm tiền sống qua ngày, mỗi ngày chỉ lo giang hồ không loạn, toàn tâm toàn lực ẩu đả, căn bản không cần quan tâm mấy thứ cơm áo gạo tiền. Thật vất vả mới đuổi được Đường đại thiếu được một tác muốn lần một thước đi, ta quay sang nhìn Hình Huân với ánh mắt đầy mong chờ, mà ánh mắt đối phương nhìn ta thì lại càng long lạnh hơn nữa. Thấy thế, ta liền bỏ ngay cái ý nghĩ hấn sẽ thay ta bày mưu tính kế, đành ngồi lệt lết hết đồng phim truyền hình cả trong nước lẫn nước ngoài ta đã từng xem qua, thêm cả đồng kiến thức tích góp từ nhà trẻ đến đại học, tất cả ra tra một lần, và đã rút ra một điều rất chi là quan trọng, đó là – nếu không thể làm một đại hiệp chỉ tay một cái núi đá nổ tung thì đem chiến thuật lấy thịt đè người ra cũng tương đối hảo.

Đánh nhau, chính là dựa vào số lượng.

Phân phó Hình đại soái ca tìm ra những thế lực đối địch với ta ở trong triều, kèm thêm với trí nhớ của Phạm Cửu Tiêu, rất nhanh, ta đã tìm ra nhân tài thích hợp lúc này, chính là Ônng Hằng Nghiệp Ônng tướng quân, trong tay nắm rất nhiều tinh binh, có công nhượng ngoại an bang.

Suy đi tính lại một hồi, ta vẫn thấy mượn tay người khác chính là một ý hay. Trước nay vẫn thế, trâu chậm uống nước đục, mà chậm nữa thì đến cạn cũng chẳng còn. “Hình Huân, lập tức theo ta đến An Khánh đại doanh, cần Ônng Hằng Nghiệp quy thuận Lục vương gia trước –”

“Thế nhưng...” Tuấn nhan đỏ hồng mặt tự nhiên, Hình Huân cuối cùng cũng thốt ra một tiếng: “Ngài lẽ nào cho rằng, Ônng tướng quân nếu không quy thuận Lục vương gia, là liền theo ngài ngay hay sao?! Hanh hanh, Ônng tướng quân thâm minh đại nghĩa đương nhiên sẽ không theo Lục vương gia tác loạn, nhưng thuộc hạ cho rằng, hấn cũng không rộng lượng đến mức tương trợ cho một kẻ mà chính hấn hận không thể một đao đoạt mạng đi.”

“Hận không thể một đao đoạt mạng?” Bổng thấy phía sau lạnh lạnh, ta có dự cảm bất hảo.

“Vương gia quý nhân hay quên, nói vậy, là từ lâu đã không còn nhớ chuyện mình đặt Ônng tướng quân dưới thân mà phong lưu đi? Bất quá, với Ônng tướng quân, chuyện này chắc chắn sỉ nhục hấn đến chết cũng không quên —” ném cho ta một cái nhìn khinh thường, Hình Huân nhìn ta như nhìn vật gì bẩn thỉu, cổ ý lùi lại vài bước, giữ khoảng cách giữa hai người.

Có lúc ta thật sự hoài nghi lão thiên gia, không biết đem ta nhập vào thân thể dâm long này, nhưng vẫn để ta giữ lại kí ức của hấn là giúp ta hay làm hại ta nữa? Theo lời nhắc nhở của Hình Huân, mấy hình ảnh ít ỏi còn sót lại trong kí ức dần dần hiện về trước mắt ta.

Năm ấy, Ônng tướng quân thắng trận trở về, tuổi trẻ tài cao, tiền đồ rộng mở, hùng tư anh phát (tư thế hào hùng lẫm liệt), trong bữa khánh công yến uống vào mấy chén rượu, đã bẻ một cành đào làm kiếm, mà múa lên một vũ khúc sướng khoái lẫm li (vui sướng thỏa mãn).

Khán giả bình thường chỉ giống như ta thán một tiếng “Hảo” mà thôi, nhưng về phần dâm long Phạm Cửu Tiêu kia... Sự thật chứng minh, hấn so với mấy nữ bằng hữu kia của ta còn thú tính hơn — Khi kết thúc khánh công yến, tên cầm thú ỷ vào quyền thế, đem mấy vạn quan binh ra vừa dỗ dành vừa áp chế, buộc Ônng tướng quân đường đường một thân nam nhi bầy thước dưới tán đào tại ngự hoa viên... Một lần xuân phong...

Hồi tưởng lại khi đó, cánh đào tán loạn, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, đôi mắt mang tia oán hận phủ một tầng sương, lại càng làm khao khát chinh phục của nam nhân thêm mãnh liệt, bầu không khí như đặc quánh lại, mồ hôi hòa cùng huyết thủy, xen vào đó là tiếng rên rỉ tiêu hồn — Dừng dừng dừng! Nguy hiểm thật, mới thoáng không chú ý mà đã suýt nữa rơi vào trong bóng đêm vạn kiếp bất phục. Ta là đang thay dâm long này kiểm nghiệm, chứ không phải thay hấn làm mấy cái thứ đó!

Run rẩy quay sang lén nhìn Hình đại suất ca khí sắc bất thiện, tuy rằng không cam lòng, nhưng lý trí đã nhắc nhở ta, không nên chọc vào cái tên Ônng tướng quân kia, nếu không muốn bị hấn xách kiếm chém cho thành một đồng thịt vụn, mà đây vẫn còn là nhân từ.

Bỏ cái tên Uông Hằng Nghiệp cùng đại quân trong tay hất ra khỏi đầu, ta nghĩ, nhân vật thích hợp nhất lúc này, chính là chư hầu có thế lực lớn nhất lúc này, Mạc phái.

Đúng theo hiệu ứng quần chúng, mấy chư hầu lúc này đối với việc hoàng tộc tranh quyền đoạt lợi, thái độ đều rất là mong ngóng. Lúc này, nếu mà có thể thuyết phục được gia tộc lớn nhất, thì khả năng mấy gia tộc còn lại đi theo cũng là rất lớn, cơ bản cũng y như là chơi cổ phiếu vậy — Đây, tiện nói tới, mục ta ở nhà cũng chơi mấy cái cổ phiếu này, bất quá chưa từng kiếm bộn bao giờ, đủ thấy nhà ta không có di truyền cái vận khí tốt nào a...

Quả nhiên không ngoài sở liệu, khi ta vừa đưa ra cái tên Mạc gia, thì nụ cười nhạt của Hình Huân ngay lập tức đã khiến ta đông cứng:” Hanh, lúc này Vương gia nghĩ đến Mạc gia sao? Đường sơ đại công tử Mạc gia vào kinh học tập, người đem người ta lẫn qua lẫn lại trên giường thế nào, còn không để chừa cho mình một đường lui đi? Hành một thư sinh chân yếu tay mềm đến chết đi sống lại, khiến một con người từ sáng láng nhanh nhẹn thành một kẻ u mê mà trở về phong địa. Có người nói Mạc đại công tử sau khi về liền trở nên điên điên dại dại, suốt ngày muốn đi tìm cái chết, ta xem, Mạc lão gia tử kia không lấy gây đũa đánh vương gia thừa sống thiếu chết là may lắm rồi... Muốn Mạc thị hỗ trợ, hanh hanh...”

Trước mắt liền biến thành một màu đen, nửa câu sau của Hình Huân, dù ta có dùng ngón chân cũng nghĩ ra được. Việc tới nước này, liệu có thể giải thích gì nữa đây? Ta thật muốn hỏi thẳng Hình đại suất ca...

Cái kia, tiếp theo, người chẳng bằng nói cho ta biết, khắp Phạm quốc này, có ai là chưa bị Phạm Cửu Tiêu thượng qua đi...

Bị một người đánh so với bị một nhà đánh, cái nào đáng sợ hơn?

Dù sao đi chăng nữa, sáng sớm ngày thứ hai, ta vẫn đứng trước đại môn của An Khánh đại doanh... Cũng không biết binh sĩ canh cổng đem ta làm Vương gia thật hay chỉ là một thằng điên đứng lù lù ở đó, mà chỉ thấy, hắt hủi nhàn nhàn như thấy quái vật mà nhìn ta, rồi chạy ào vào bên trong, không hiểu để trốn hay để báo tin nữa. Thấy thế, Hình Huân tiêu sái ôm kiếm đứng thẳng, tuấn nhan thoáng hiện một tia bất an, nhưng cái miệng độc một điểm cũng không giảm:”Vương gia, chút nữa Uông tướng quân có rút kiếm chém ngài, thì tốt nhất hãy kiếm cái cột hay cái bàn nào mà núp, thuộc hạ cũng không bảo đảm có thể hộ ngài chu toàn.”

“... Người cùng Uông tướng quân, ai võ nghệ cao hơn?”

“Luận hành quân hay bài binh bố trận, thuộc hạ tuyệt không phải là đối thủ của Uông tướng quân. Luận vũ đạo lộng thương công phu cận thủ, Uông tướng quân muốn hạ gục thuộc hạ trong ba mươi hiệp cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.” Hình Huân trong câu nói không pha chút kiêu ngạo, hoàn toàn là phân tích sự thật. Nhưng mà nếu nói như vậy:”Đã thế, người thế này chẳng lẽ không chế trụ nổi Uông Hằng Nghiệp hay sao?”

“Thuộc hạ sợ rằng, nếu là Uông tướng quân không muốn dừng lại, thì cũng phải chịu thôi. Phải biết, trong An Khánh doanh này có gần mười vạn tinh binh, đều là thiết can binh của Uông tướng quân, thuộc hạ dù có ba đầu sáu tay đi chăng nữa, cũng chẳng thể chống được vạn tay của vạn người đang phấn nộ, Vương gia ngài nói có đúng không?”

“...” Ta hồi hận rồi. Còn hơn bị một nhà đánh, bị cả một doanh trại quây lại mới chính là ác mộng a. Ai... sớm biết thế, đã đổi đường đi đến Mạc phủ rồi...

Phảng phất cảm nhận được ý nghĩ muốn chạy trốn, lòng ta vừa mới động, thì từ trong doanh trường đã truyền ra tiếng ngựa phi, ngay sau đó, trước mắt liền xuất hiện một trận hồng vân cát bụi, một thanh niên mặc nho sam suất khí ngút trời từ trên lưng hồng mã nhảy xuống, lông mày dựng ngược, còn đôi mắt hổ thì như đang bốc hỏa.

Gặp nguy hiểm là phải chạy, đây là đạo lý mà ngay cả mấy con côn trùng cũng biết. Cho nên, lúc này, chẳng lẽ ta phải đứng lại cho tên cổ nhân kia chém hay sao? Nhưng so với bọn côn trùng, thì ta hơn chúng cả một cái đầu, ta biết, lùi thì một đao mà tiến cũng một đao, ngày hôm nay, nếu không thỉnh được Uông tướng quân, thì cũng tựa như Đường Mật đã nói đừng có mà tranh thiên hạ làm gì nữa, trực tiếp đến chỗ Lục Vương gia mà quy hàng cho rồi.

Chưng ra khuôn mặt thập phần khí phách của Phạm Cửu Tiêu, nhưng ta chân nhỏ bụng yếu đều đã run lên rồi. Ngũ quan của “hắn” tự nhiên cũng duy trì được khí phách duy ngã độc tôn, nhưng, chỉ là, chưa phô trương thanh thế được bao lâu, thì câu đầu tiên của Uông Hằng Nghiệp sau khi xuống ngựa đã khiến ta chút nữa ngã ngựa ra đất.

“Người đâu! Còn không mau bắt cái tên giả mạo Tứ Vương gia này lại! Đại hình tra khảo –” Không phải đâu không phải đâu không phải đâu —

Dựa theo kí ức của Phạm Cửu Tiêu, thì hắn cùng Uông Hằng Nghiệp tiếp xúc rất ít, dây dưa cũng chỉ có một lần dưới gốc đào kia thôi.

Như vậy, lẽ ra khi nhìn thấy ta, bất luận thế nào thì dáng dấp phải y như trước đây mới đúng, ngay cả Hình Huân cũng không phát hiện sai biệt, vậy... Uông Hằng Nghiệp này là thần tiên phải không? Kể cả là giả hoạt như Phạm Cửu Hâm, thì cũng phải chờ ta mở miệng mới phát hiện ta rất kỳ lạ cơ mà a a a —

“Uông tướng quân hà tất phải nói ra những lời ấy?!” Mắt hoa cả lên, một đồng người lúc này đã vây ta cùng Hình Huân lại. Vốn ta định chiếu theo những gì tivi hay chiếu mà rống một câu “Uông Hằng Nghiệp lớn mật, chớ có nói bậy!”, nhưng, khi thấy đám này vây chúng ta lại, thì khí thế không hiểu sao mà rụng sạch... Lời đến miệng cũng trở nên chẳng còn chút khí thế...

Ai, cũng được, lời đe dọa muốn hiệu quả thì cần phải có uy nghi từ trong cốt tủy làm gốc, Phạm Cửu Tiêu cái tên này thuộc loại nhất vô phẩm nhị vô đức tam vô nhân vọng, đi cầu người thì cũng phải tỏ thái độ cầu người đi.

Thật là, trong trí nhớ thì Phạm Cửu Tiêu rõ ràng là một nhiếp chính vương bát diện uy phong rất là kiêu ngạo a, vì sao đến lượt ta làm thì ngày càng trở nên hèn nhất vậy?

Muốn trách thì phải trách lão thiên gia không có mắt, người nói xem, ta từ nhỏ đến lớn ngay cả chức tiểu tổ trưởng cũng chưa từng làm, vào đại học ở kí túc xá cũng chạy vật như osin, xuất môn thì xách túi cho lão mẹ, về nhà thì dọn ghế cho lão ba, một ngày thuần túy là một tiểu lâu la giai cấp vô sản, người xem có thể làm nổi một vương gia không? Người phải tùy cơ mà ứng biến chứ! Lần sau, nếu cổ đại mà thiếu một mại thái (người bán đồ ăn) gõ mõ cầm canh thì hẳn gọi ta chẳng phải là rất tốt sao?

Ta tin chắc lúc này cả Uông Hằng Nghiệp lẫn Hình Huân đều không thể đoán ra sau vẻ mặt âm trầm, ánh mắt lóe lên của ta là suy nghĩ gì. Bọn họ phỏng chừng đem vẻ trầm ngâm của ta thành vẻ cam chịu, mặc kệ nói thế nào, tay Hình Huân siết chuôi kiếm ngày càng chặt, Uông Hằng Nghiệp cũng cho tả hữu lui đi, đến khi xung quanh không còn ai, mới lạnh lùng mở miệng:”Tặc nhân lớn mật, ai chẳng biết Tứ Vương gia hiện tại đang ở Giang Nam biệt quán nhĩ cư, cách hoàng thành đến cả trăm dặm, làm sao trong một đêm có thể về tới đây? Huống chi nếu Vương gia đại giá, thì chắc chắn phải có người biết, người rút cục giả mạo Vương gia có mục đích gì?”

Ra thế, tiểu tử Uông Hằng Nghiệp kia mặt không đổi sắc mà nói dối, nhân cơ hội Lục vương gia phong tỏa kinh thành, biến ta đây từ Vương gia “thật”, cừu nhân “thật” thành một tên giả mạo mà quang minh chính đại đâm một nhát, ai, dùng việc công trả thù riêng a.

Nếu như ta là Phạm Cửu Tiêu, thì lúc này nên làm thế nào? Trợn mắt há miệng nhìn đao quang kiếm ảnh, Hình đại suất ca cùng Uông tướng quân tương chiến, một người lương tâm vị mẫn (vẫn còn chút lương tâm) không hạ được đòn sát thủ, một người trong cơn giận dữ không thể đánh thắng đối phương. Ta thực sự không rõ, mấy vị đại hiệp làm thế nào để tính hiệp, lúc này so với ba mươi hiệp Hình Huân nói có xa lắm không, chỉ có thể như diễn viên quần chúng trong mấy phim võ hiệp, ngoại trừ hóa đá tại chỗ ra, thì chẳng thể làm được gì khác.

Kỳ thực, nếu đổi là cái tên đâm long kia, chắc cũng chẳng làm được hơn gì. Phạm Cửu Tiêu hình như không có võ công, ít ra là trong trí nhớ hiện tại của ta là vậy. Bất quá, hình như Hình đại suất ca võ công cao cường cũng chẳng giống trong tivi tay phát ra lửa hay gì gì đó, chứng tỏ tu vi của Hình đại suất ca chưa đủ rồi.

Chờ một chút, bọn họ lúc này đang vì mạng của ta mà đánh nhau người chết ta sống, mà ta lúc này sao lại có thể suy nghĩ lung tung được chứ?

Tam tuế khán tiểu, thất tuế khán lão, phán đoán kia quả thực chẳng sai chút nào, vì sao ta không chữa nổi cái bệnh vào thời khắc nguy cấp mà tâm cứ treo ngược cành cây đi?

“Dừng tay!” Rốt cục cũng mở được miệng, đáng tiếc thanh âm của ta tuy ngạo khí mười phần khiến chính mình còn thần phục, nhưng lại không thể lọt vào tai hai kẻ kia. Có lẽ phải nói, hai người kia từ đầu đã không để Phạm Cửu Tiêu vào trong mắt...

“Bản vương nói các ngươi dừng tay, có nghe không –” Hình Huân một nhát kiếm đâm thẳng phía Ưông Hằng Nghiệp, dọa ta đến da đầu tê rần.

“Dừng! Dừng lại cho ta!” Ưông Hằng Nghiệp xoay tay trả lại cho Hình Huân một chưởng.

“Các ngươi — Dừng hết lại! Có nghe không?!” Hình Huân quả nhiên vô cùng điêu luyện, đem kiếm chặn lấy một chiêu kia của Ưông Hằng Nghiệp.

“Hình Huân! Ưông Hằng Nghiệp! Các ngươi dừng lại cho ta –” Ưông Hằng Nghiệp sát khí ngút trời, ngay từ đầu đã không khách khí gì với Hình đại suất ca, mắt đã chẳng nhìn thấy gì, chỉ một lòng muốn đem cái tên trợ Trụ vi ngược một đao chém chết.

“Tốt lắm...” Các ngươi không nghe ta đúng không? Được, nam nhân mà đánh thì cũng chẳng khác nào dám đã cầu, vậy cũng đừng trách ta không khách khí, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt mà!

Liếc mắt thấy bên cạnh đám binh sĩ có một thùng gỗ, nước bên trong thanh thanh triệt triệt (trong vắt, thuần khiết)phóng chùng không có ô vật gì, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, ta thừa dịp mọi người không chú ý, bước tới bên cạnh, vươn tay đem nó nhắc lên, hướng về phía hai kẻ đang đánh bất phân thắng bại kia mà hắt thẳng xuống —

May mà hai kẻ kia cũng không như mấy đạo diễn thời nay bịa đặt nước dính không ướt đao đâm không thủng, một thùng nước hắt tới, hai nam nhân anh tuấn ngút trời giờ đều ướt nhẹp, tức khắc, toàn bộ doanh trướng yên tĩnh kì dị, đến một tiếng thở mạnh cũng không có.

“Bản vương nói các ngươi dừng tay, giờ thì nghe rõ rồi chứ?”

13. Quyển 2 - Chương 12

Nếu như ánh mắt có thể đem người ta ra lăng trì, thì ta đã sớm hưởng thụ thiên đao vạn quả của Ưông Hằng Nghiệp rồi.

Cẩn cẩn dục dục che giấu nội tâm sợ hãi, ta biết hiện tại không thể bộc lộ sự sợ hãi của bản thân, thắng bại chính là ở lúc này, nếu ngay cả binh lính Phạm quốc cũng không điều động được, thì sao có thể nói đến chuyện thiên hạ?! Tận lực lấy lại bình tĩnh, ta bình tĩnh chứng ta khuôn mặt có thể nói là tươi cười chân thành trước Ưông Hằng Nghiệp:”Ông tướng quân, bản vương có chuyện quan trọng muốn nói riêng với người.”

“Hanh.” Tiếng hừ lạnh coi thường theo mũi đi ra, ánh mắt Ưông Hằng Nghiệp nhìn ta tựa như ta là con lang lừa Đông Quách tiên sinh* vậy:”Người cho rằng sau cái lần năm ấy, ta và người còn có thể ở chung dưới một bầu trời hay sao?”

[* Chuyện Đông Quách tiên sinh: Ngày xưa có một người tâm địa thiện lương là Đông Quách tiên sinh. Một ngày nọ, hắn mang theo một túi sách đi khỏi nhà. Hắn sợ con lừa bị nặng, liền chính mình mang túi, rồi nắm con lừa dắt đi. Đi lâu một, liền ngồi xuống một gốc cây nghỉ ngơi. Lúc này, có một con lang bị thương chạy tới trước mặt Đông Quách tiên sinh, nói mình là một hảo lang (con lang tốt), nhưng thợ săn lại muốn giết chết nó, và cầu Đông Quách tiên sinh cứu mạng. Đông Quách tiên sinh thấy thế thập phần thương cảm, liền bỏ hết sách trong túi ra, giấu nó vào bên trong. Lúc thợ săn đuổi tới hỏi, thì Đông Quách tiên sinh nói không biết, cứu con lang một mạng. Thế nhưng, khi vừa chui ra khỏi túi, con lang đã lộ ngay ra bản mặt hung ác, nói nó ở trong túi đến nửa ngày, giờ đã đói bụng, muốn đem Đông Quách tiên sinh ăn

cho đỡ đói. Đông Quách tiên sinh nói nó lấy oán trả ơn, muốn tìm người phân xử. Bọn họ trước tiên tìm lão thụ (cây đại thụ) làm chứng, lão thụ nói mình không rõ ràng. Tiếp đến tìm lão ngư, thì lão ngư lại sợ lo chuyện bao đồng. Cuối cùng tìm được một lão nông phu, lão nông phu nghe xong thì nói, hắn không tin trên đời có loại chuyện này, muốn bọn họ làm lại một lần cho xem, rồi sẽ nói ai có lý. Vì thế, lang liền chui vào trong túi. Lão nông phu lúc này liền đem túi buộc chặt, rồi hung hăng dùng cuộc đánh chết con lang. Hắn nói với Đông Quách tiên sinh, đối với con lang bại hoại như vậy, nghìn vạn lần không thể nhân từ. (search từ google, trans bởi QT)]

“...” Ta biết chuyện dưới tán đào năm đó đối với hắn là một sự sỉ nhục, một vết nhơ cả đời, đối lại là ta, thì ta cũng hoàn toàn không muốn cùng một tên dâm côn (côn đồ dâm đảng) nói chuyện, nhưng bất quá, dựa theo lẽ thường mà phân tích, lúc này, khi ở cùng một chỗ với Ông Hằng Nghiệp, thì kẻ bị nguy hiểm phải là Phạm Cửu Tiêu mới đúng — “Ông tướng quân an tâm, bản vương chỉ muốn đơn độc cùng người mặt đậm, còn những người không liên quan, ai cũng không được vào, kể cả thủ hạ của người, đương nhiên cũng có cả người của ta...”

“Vương gia!” Hình Huân kinh hãi vội kêu to một tiếng, lưỡi kiếm trong vỏ cũng đã lộ ra mấy phân, đôi mắt lộ ra nộ khí, vì có Ông Hằng Nghiệp ở đây nên không thể làm gì, chỉ có thể hung hăng nhìn chăm chăm ta, dõi theo từng động tĩnh.

Ta biết hắn lo lắng cho ta, lo lắng ta sẽ trở thành con cá trên thớt mặc Ông Hằng Nghiệp đâm chém, nhưng nói đi cũng phải nói lại, Phạm Cửu Tiêu kia làm việc ác cũng chẳng thừa lấy một đường lui, hôm nay ngoại trừ chiêu được ăn cả ngã về không này, thì còn cách nào khác nữa đây? Nghĩ nghĩ, hỏa khí cũng bốc lên đầy đầu.

Lão thiên gia a lão thiên gia, đều là xuyên qua, người xem xem Hạng Thiếu Long kia kìa, hắn được hưởng cái gì? Vừa rơi về thời cổ đại, hết gặp mỹ nữ lại gặp mỹ nữ, mà mỗi mỹ nữ kia đều hận không thể cùng hắn xuất sinh nhập tử như chim liền cánh.

Rồi nhìn lại ta xem, vừa rơi xuống, mở mắt ra là gặp nam nhân, quay đầu lại cũng toàn nam nhân, mà mỗi tên nam nhân đó đều chỉ hận không thể đem ta ra thiên đao vạn quả, đầy xuống mười tám tầng địa ngục — Máy cái khác biệt cũng đừng nói đến, người đầy ta về đây bắt ta làm nông dân trồng rau ta cũng không ngại, tại sao lại bắt ta làm vương gia a? Làm một vương gia ăn chơi đàng điếm thì ta cũng rất vui đấy, nhưng vì cái gì cứ bắt ta đi giành thiên hạ? Nếu mà làm anh hùng một phương hoành tráng hào hùng tranh thiên hạ thì ta cũng muốn thử xem, nhưng vì sao lại là một anh hùng rơm chỉ biết phá chứ không biết làm, hỗ trợ thì ngay cả một người cũng không tìm được?

Quên đi, kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay, chỉ còn cách dựa vào chính mình thôi...

“Ông tướng quân, người nếu đã cho rằng ta không phải là “vương gia thật” thì còn lo lắng cái gì đây?” Ha hả, ngoại trừ ta ra, ai cũng không biết ta đang khấn nguyện đến thất hết cả ruột, “Huống hồ, thật giả chưa tính, bản vương tay trái gà còn không chặt (nhưng khí lực áp nam nhân thì có rất nhiều [cái này là của tác giả nha:))), một kẻ thư sinh liệu có thể làm gì một đại tướng quân đây?”

“... Người muốn nói chuyện một mình với ta?” Kiên dè tránh đi ánh mắt như muốn giết người của Hình Huân, Ông Hằng Nghiệp nhìn ta mang tia oán hận nồng đậm, cắn chặt răng: “Hảo! Đã như vậy, thì thỉnh Hình công tử chờ tại doanh môn, Vương gia... Người đi theo ta!” Đại khái không qua được sự mê hoặc của cơ hội báo thù, Ông Hằng Nghiệp lúc này liền liều mạng dẫn thân.

Thấy thế, ta theo bản năng chần chờ một chút, nhưng không cho ta cơ hội do dự, Ông Hằng Nghiệp đã đi như bay, khiến ta phải chật vật mà theo, chỉ nghe loáng thoáng tiếng Hình Huân phía sau, nhưng tiếng bước chân của Ông Hằng Nghiệp phía trước rõ ràng đã bắt ổn đôi chút.

“Ông tướng quân, nếu Vương gia có gì bất trắc, khi trời tối, Hình mỗ nhất định sẽ huyết tẩy An Khánh doanh.”

Hình đại suất ca a — người đừng có mở miệng là đem ta trở lại thành ác nhân có được không? Cướp của giết người, phóng hỏa đốt nhà, đó là việc làm của người xấu, người không phải là hiệp khách sao? Vì sao phải ô danh vì tên Phạm Cửu Tiêu tội ác tày trời này?

Nói không cảm động là nói dối, nhưng hiện tại ta không có thời gian cùng Hình đại suất ca nắm tay mà ca “Đời này thủy chung vì người.”, mà ta tin tưởng, Hình đại suất ca cũng sẽ không cho ta cơ hội đụng tới một sợi tóc của hắn.

Không quay đầu lại, ta lên tiếng giục Ông Hằng Nghiệp bước vào quân trường phía trước, ta rất sợ, rất sợ khi quay đầu lại, sẽ thấy Hình Huân đứng đó, dáng người đứng thẳng, ánh mắt thì lo lắng dõi theo ta. Ta rất sợ, nếu nhìn thấy, nước mắt sẽ không kìm được mà tuân theo định luật vạn vật hấp dẫn, rơi xuống. Hình Huân, bất luận sự quan tâm kia dành cho ai, ta hay tên dâm long kia, thì ân tình của người, Đồ Lâm ta cũng xin tiếp nhận.

Ôm trong lòng ý nghĩ không thể cô phụ ân tình khí phách của mỹ nam tử, nên khi trưởng môn vừa vén lên, ta chỉ đơn giản nhắm hai mắt, tim đập mạnh một cái, cũng không quản tiếp theo Ông Hằng Nghiệp muốn giết hay thiên Phạm Cửu Tiêu, liền thuận thực cởi vạt áo, trong lúc đối phương vẫn đang há hốc miệng kinh hãi, thì đã thoát hơn nửa y phục của chính mình.

“Người?! Người muốn làm gì —” Bức tường đề phòng nhanh chóng được dựng lên, nhảy ra xa mấy bước để duy trì khoảng cách, đôi mắt hổ của Ông Hằng Nghiệp trừng lớn như sắp nhảy ra tới nơi, tay bắt giắc nắm chặt lấy vạt áo. Bất quá hắn nhầm rồi, chỉ ít lần này, “Phạm Cửu Tiêu” ta cũng không muốn thượng hắn...

“Còn chờ gì nữa? Người không phải vẫn hận bản vương năm đó vũ nhục người sao? Chuyện đã xảy ra, có xin lỗi cũng vô dụng. Đơn giản thế này, nam tử hán đại trượng phu, có vay có trả, cùng lắm thì, bản vương trước cho người thượng lại, đến lúc luận chính sự, thì đừng mang thành kiến cá nhân, chỉ bàn cục diện chính trị, Ông Hằng Nghiệp, người có ý kiến gì không?” Dù sao thân xác này cũng là của dâm long kia, “tự” tác nghiệt, không thể sống, ta không liên can.

Vô luận là trong kí ức của ta hay Phạm Cửu Tiêu, thì cũng là chưa từng bị người thượng qua. Bày ra tư thế như cá nằm trên thớt mặc người chặt chém, ta đứng trên tấm thảm dày, đưa mắt nhìn Ông tướng quân đang chết tại chỗ, mắt nhắm chặt, liền khó chịu mà gầm nhẹ: “Thế nào? Người không phải vẫn ôm hận vì bị ta thượng hay sao? Ta cho người thượng lại là được, còn kì kèo cái gì?” Ai ai, tốt nhất là người nên lấy bộ dáng quân tử nói điều chính nghĩa, cho ta biết không thích bị nam nhân thượng cũng như không thích thượng nam nhân, tránh giúp ta một kiếp a...

“Hanh, người nghĩ chỉ thượng người là nổi hận trong lòng ta sẽ tiêu tan sao? Ta chỉ hận không thể đem người lột da xẻ thịt —” Một lúc lâu sau, rốt cục người nào đó cũng không chịu nổi mà phát ra thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi. Rút người lại một chút, ta không dám nhìn Ông Hằng Nghiệp, hắn lúc này chắc chắn sẽ rất đáng sợ đi... Kháo, không nghĩ tới Ông tiểu tử người mặt mũi sáng sủa anh khí đầy trời như vậy mà lại là một kẻ khoái SM đi?

Dựa theo mớ hiểu biết năm đó khi ở cùng đám bạn trong kí túc xá, ta biết, tuyệt không thể ngồi chờ chết lúc này. Huống chi theo sự “phổ biến kiến thức” của cô bạn kia, SM cũng có thể gây nghiện a... Đến lúc đó không có ai hành hạ liền ngứa ngáy khó chịu... Nôn, ta cũng không đến nỗi bất hạnh như thế chứ?

May mắn thay, trời xanh rốt cuộc cũng thấu lòng người, cũng hiểu một hảo hán tử tài hoa phúc hậu hiền lành tốt tính như ta, chỉ là thay thế một tên dâm long mà thôi, bị người XXOO thực sự là rất bất công, tại lúc ta sắp chịu không nổi định nhảy dựng lên nói không nên, thì Ông Hằng Nghiệp đã nở nụ cười so với băng còn lạnh hơn mấy phần, mang đầy sự châm chọc, đủ khiến một người lãnh tâm lãnh tính cũng phải nổi cơn điên: “Bất quá thật không nghĩ tới a, Vương gia, người mà cũng có ngày hôm nay, hanh hanh, y như một con cầu thấp hèn đang động dục chạy vào quân doanh cầu nam nhân thượng, ha ha ha —”

“Ông Hằng Nghiệp, con mẹ nó người muốn thượng thì thượng đi, nếu không có bản lĩnh nói cho ta một tiếng, để ta còn tránh!”

Nê Bồ Tát cũng có ba phân thổ tính [câu này theo mình nghĩ chắc kiểu con thổ điên lên cũng cắn người...], người nghĩ ta đây là nguyên ý hả?

Ngắn ra, cũng chẳng biết có phải đang chờ ta nổi điên lên không, bỗng nhiên, trên khuôn mặt tuấn suất của Ông Hằng Nghiệp hiện lên nét cười nhợt nhạt: “Vương gia a, là người tranh không nổi với huynh đệ nhà mình nên mới đến cầu ta sao...”

“Ai nói ta tranh không nổi?” Không mặc quần áo lâu như vậy, dù có nằm trên mao thảm cũng là rất lạnh a.

Lạnh lùng đứng lên, dùng một tốc độ còn hơn tập hợp khẩn cấp của quân huấn mà mặc quần áo vào, chỉ chớp mắt, từ xộc xệch đã trở lại chỉnh tề, ta liếc mắt nhìn Ôn Hằng Nghiệp, ngồi xuống vị trí chủ thượng, liếc mạng tìm kiếm trong kí ức Phạm Cửu Tiêu, xem thứ gì có thể đem ra làm phao cứu trợ lúc này: “Ông tướng quân sẽ không quên mất hai mươi vạn thiết kỵ của Tứ vương phủ danh chấn Trung Nguyên đấy chứ?” Sở dĩ gọi là thiết kỵ, thứ nhất là bởi vì tất cả đều là binh hùng tướng mạnh trang bị kỹ lưỡng, thế như cưỡi thiết, thứ hai, là vì bọn họ đều là tử sĩ của Tứ vương phủ, ngay cả Hoàng thượng cũng không thể điều động. Danh là công quân, nhưng thực chất là tư bộ, là đội quân mà Phạm Cửu Tiêu cực kỳ tự hào, cũng là con bài chủ của hắn. Nếu đem đội quân này trở lại bên người, thì dù Phạm quốc có rơi vào tay lão Lục Phạm Cửu Sùng đi chăng nữa, thì thế lực hai bên vẫn có thể coi là cân bằng.

“Quan Trung ai chẳng biết thiết kỵ của Tứ vương phủ vô cùng lợi hại, vậy tại sao Vương gia phải khổ sở đến đây cầu bản tướng? Hạnh hạnh.” Ôn Hằng Nghiệp phản bác, tựa hồ rất muốn đem ta tổng ra khỏi trường, nhưng lại do dự xem có nên lập tức chém chết ta tại chỗ không.

Không dám để cho hắn có thời gian suy nghĩ, ta nhanh chóng đem trọng tâm câu chuyện xoay trở về: “Ông tướng quân, người hẳn rất rõ thiết kỵ lúc này đang trụ tại biên quan chống lại sự quấy nhiễu của ngoại tộc, lúc này gọi trở về, tuy có thể giải quyết hiểm cảnh của bản vương, nhưng sẽ hại Phạm quốc biên cảnh trống rỗng, ngoại tộc xâm lấn.

Quốc sự lớn hơn gia sự, bản vương tuyệt đối sẽ không vì bản thân mà khiến muôn dân chìm trong máu lửa. Huống chi, nếu là dùng cường binh đối chọi với Lục đệ, chinh chiến tất sẽ có tử thương. Bất luận là bên nào, cũng đều là binh lính Phạm quốc, là tướng lĩnh Phạm quốc, Lục đệ dù có hồ đồ, thì Tứ ca này cũng không thể hòa theo hắn làm vậy. Ôn Hằng Nghiệp, bản vương cũng không phải rơi đến mặt lộ mới đến cầu người, điểm này người phải rõ.”

“Nga? Nếu không phải là không có ta không được, Vương gia kiêu ngạo như vậy, sao lại đơn giản mà “xá” thân a?”

“...” Ôn Hằng Nghiệp người sai rồi, kiêu ngạo ấy là Phạm Cửu Tiêu, chứ không phải là Đồ Lâm ta.

Kì thực, đã là nam nhi, ai mà không có ý nghĩ muốn giành lấy thiên hạ, xưng bá một phương? Ta trước đây chỉ là một tiểu dân, tuy giờ ly khai quê hương vạn dặm, cũng không tránh khỏi mấy màn xuân thu đại mộng của thanh niên tuổi trẻ khí thịnh.

Thế nhưng, ta mỗi lần tỉnh ngủ đều nhéo chính mình mấy lần, lần nào cũng đau thấu từ tâm đến xương, chứng tỏ không phải là đang mơ.

Ta rất rõ ràng, lê dân trăm họ của Phạm quốc đây không phải là mơ, đây cũng không phải là trò chơi trên máy vi tính, có thể chỉ ngồi một chỗ chỉ loạn. Đây cũng chẳng phải phim truyền hình, quần chúng giáp ất bính đình trước mắt ta ngã xuống, hai mắt nhắm lại, chẳng bao giờ mở ra được nữa.

Ta biết, máu chảy ra ở đây không phải là siro, hàng lệ kia không phải là thuốc nhỏ mắt, cây cỏ đây đều là cây cỏ thật, ta biết kẻ ở trong trường đang muốn chém chết ta ngay tức khắc – Ôn Hằng Nghiệp, thân thể hắn, cũng là ấm áp.

Sống, đúng vậy, tất cả mọi người đều đang sống.

Cho nên ta muốn có thể sống lâu hơn mọi người... Càng lâu càng tốt.

Đây chính là xuất phát từ nội tâm của một tiểu thị dân bình thường. Không sai, ta rất nhát gan, ta rất sợ có thêm người chết, rất sợ giữa đêm tối không đèn, đại môn đột nhiên bật mở. Ta không có khí phách của một đại tướng quân có thể đạp lên ngàn vạn cốt thi mà giành thắng lợi, thực sự không có. Nói ta chưa từng thấy cũng đúng, nói ta là quê mùa cũng không sao, ta là một tiểu nhân vật, sinh ra lớn lên ở một thời đại hòa bình, chưa từng có một tia ý nghĩ sẽ đoạt mệnh người khác.

Ta không thể an nhàn tọa trên ngai vàng được đệm bằng huyết nhục chồng chất của kẻ khác mà vẫn ung dung bình thản, không thể không thế!

“Ôn Hằng Nghiệp, người là kẻ đã kinh qua sinh tử vô số, người hẳn sẽ nhìn ra được kết cục của chuyện này đi?” Ngồi xếp bằng trên tấm thảm, khuỷu tay tựa đầu gối, chống lên má, rất không có hình tượng mà nghiêng qua một bên, liếc nhìn Ôn Hằng Nghiệp, chỉ có mồm miệng là còn hơi có khí chất giống tên dâm

long kia:”Người thân là thống lĩnh, hẳn rất rõ ràng nếu như muốn, ta có thể ngồi trên đầu Lục đệ. Nhưng chinh chiến trong mấy tháng, chắc chắn đất nước sẽ phải chia cắt nhiều năm.

Trước không nói trong triều nhường Lục đệ thắng thế, hẳn chắc chắn sẽ giết một người răn trăm người, hại chết rất nhiều thân đảng của ta, mà ta, nếu muốn đoạt lại thực quyền, cũng sẽ không được nương tay, cũng sẽ giết hết bọn cận thần tiếp tay cho hắn... Nhưng nếu nói về dân chúng, hẳn muốn binh, ta cũng muốn binh, nhất gia nhất hộ liệu có thể có bao nhiêu nhân khẩu mà nhập ngũ? Ruộng hôm nay cày mai có thể cày không? Thương (trao đổi, buôn bán)hôm nay thông (liên kết, thuận lợi, trôi chảy) mai liệu có thông không? Nhân tâm hoảng sợ, suốt ngày không được an bình, chuyện trong nhà của bậc đế vương, hà tất phải bắt trăm họ bồi táng?”

Y như hồi trước ta xem phim bộ, đôi nam nữ có quyền có thể nói chuyện yêu nhau mà hở một tí là lời cả đồng người ra làm vật hy sinh, cái gì mà vì người ta có thể giết hết người trong thiên hạ, cái gì ai ngăn cản ta ở cùng một chỗ với người sẽ giết sạch, cái gì mà chỉ cần có người thì cả thế gian này ta đều không để vào mắt, cái gì vì hồng nhan mà xông vào nha phủ, cái triều hoán đại khởi binh tạo phản, tất cả đều vì một người nữ nhân... Ai, chỉ là nói chuyện yêu đương thôi, vì sao cứ phải đụng đến tính mạng người khác chứ? Các người muốn yêu muốn hận thì cứ việc đóng cửa nói với nhau, đừng có rồi việc mà thế này thế nọ tự dưng đem mọi người giết sạch để ở bên nhau có được hay không? Mọi người đều là vô tội a!

“Hanh...” Chân mày Ông Hằng Nghiệp giật một cái, nhưng hai tay vẫn ôm trước ngực, hoàn toàn không có ý muốn động, “Nếu Vương gia đã giác ngộ cao đến như vậy, thì cứ đơn giản buông tay ra nhường thiên hạ cho Lục Vương gia đi, coi như cũng đã cứu dân tránh khỏi phen máu chảy. Nói thì rất hay, nhưng kỳ thực Vương gia làm nhiều như thế cũng vẫn chỉ vì muốn đoạt được giang sơn Phạm quốc!”

“Sai, đây không phải muốn, mà ta tuyệt không cho Lục đệ đắc thủ!” Ta không nghĩ muốn có thiên hạ, thực sự, ta một chút cũng không muốn dính tới phiền phức lớn như vậy nha! Hận — “Lục đệ không phải là một người tốt, nếu để hắn đắc thế, bách tính tất sẽ gặp đại nạn. Hắn từ nhỏ đã bị nuông chiều thành hư, hảo đại hỷ công (thích đao to búa lớn), cùng xa cực dục (tham mê quá độ), vị trí nhiếp chính vương nếu để cho hắn, thì thật khó tưởng tượng a...”

“Nói đến nuông chiều thành hư, hảo đại hỷ công, cùng xa cực dục... Vương gia, người thực sự nghĩ cái tên đệ bác đồng kia có thể sánh với người sao? Hanh hanh hanh —” Võ mông ngựa lại quá lên tới đuôi (khéo quá hóa vụng, tăng bốc quá lên rồi cuộc lại sai lầm), cố gắng lẩm bẩm Ông Hằng Nghiệp mới hòa hoãn đôi chút, vậy mà rất nhanh đã nghe thấy tiếng khớp tay bẻ răng rắc.

Một giọt mồ hôi lạnh trượt xuống lưng, ta thế nào quên mất cái khoản tùy hứng làm bấy này dám long là vô địch đi? Việc cấp bách, thôi thì phải một lần nữa hi sinh danh tiết của “chính” mình.

“Ai... Không sai, bản vương quả thực cũng có tật xấu này. Nhưng bất đồng chính là, bản vương chính vì nó mà mất đi người cực kỳ quan trọng trong cuộc đời, ta lúc này chỉ có thể cố gắng trả giá cho lỗi lầm của mình thôi...” Dừng một chút, ta hạ giọng, thanh âm trầm trầm hỗn loạn mang theo vài tia ái muội:”Ông tướng quân, ta đã hiểu rõ, cần gì phải dùng đến cách này, còn chiêu nào nữa đem ra luôn đi?”

“...” Không có phản bác, đôi hồ mục của Ông Hằng Nghiệp dần trở nên ngưng trọng, hán tử đỉnh thiên lập địa này tạm thời bỏ qua ân oán cá nhân, đem tiếng Phạm Cửu Tiêu trở lại thành tiếng người mà nghiêm túc suy xét.

Không một tiếng động phát ra, không khí im lặng đến quỷ dị. Đây rõ ràng là thời cổ đại, nhưng không hiểu sao ta lại nghe thấy tiếng kim giây tích tắc tích tắc, thanh âm gõ đều đều vào tai như muốn lấy cả cái mạng nhỏ này đi.

Sự trầm mặc của Ông Hằng Nghiệp cho ta mấy giây tĩnh lại, lúc bắt đầu thì nói chuyện lung tung, một hồi thì đem mấy cái lý do trên trời ra thuyết phục đối phương... Ta thật đã nghĩ mấy chuyện chính trị này quá đơn giản rồi.

Ai, hơn chục năm đi học, tân tân khổ khổ học hành, toán lý hóa sinh đều học thật kĩ, sách đọc thuộc lòng, phương trình viết chính xác, nhưng lúc này, mấy thứ kia liệu có ích gì? Hai... giờ thật muốn đổi lại, đem mấy người cuồng tiểu thuyết vô hiệp cùng mấy đạo diễn phim truyền hình tới hỗ trợ...

Đột nhiên, một tiếng ho khan bật ra cắt đứt dòng suy nghĩ, ngẩng đầu lên, liền thấy trước mắt là khuôn mặt Ông Hằng Nghiệp, hai mắt lóe lên tia sáng nhìn ta. Thật là, vì sao mấy cổ nhân này ai cũng âm hiểm phúc hắc giảo hoạt hơn ta a? Mà người nào cũng là mỹ nam tử khiến người khác hận không thể thất cổ chết quách đi cho rồi... Nhất là đôi mắt a, một người lại một người đẹp hơn, lúc nào cũng như lóe ra quang mang chói mắt, khó ai bì kịp...

Không thể thừa nhận hay có lẽ nên nói là không chút hài lòng, ta thấy đôi mắt của Ông Hằng Nghiệp kia có điểm ngậy dại, liền ho khan mấy tiếng, ý bảo, Ông tướng quân có chuyện gì cứ nói, rồi nhanh chóng quyết định khi còn chưa muộn. Cuối cùng, lão thiên gia đúng là không toàn tâm toàn ý muốn diệt ta, lần này, tuy thủ đoạn có chút vụng về, nhưng tựa hồ chó ngáp phải ruồi nói đúng chỗ khiến Ông Hằng Nghiệp có chút động tâm.

“Nói thật, người cùng Lục Vương gia ai ta cũng không tin.” Ném cho ta một ánh mắt khinh miệt lạnh như băng, Ông Hằng Nghiệp đưa tay về phôi đao bên hông, làm kích khởi một cảm giác yên lặng áp bách đến quỷ dị. Nói đi cũng phải nói lại, mấy người này sao cứ thấy ta là thích ném mấy cái khinh bỉ này a? Không biết là Phạm Cửu Tiêu trước đây đối nhân xử thế thất bại hay là ta lúc làm Phạm Cửu Tiêu thì liền thất bại nữa...

“Ta cũng chẳng quan tâm gì đến việc trong nhà của bậc đế vương, thế nhưng nội vụ của hoàng gia lại ảnh hưởng đến sống chết của muôn dân bách tính.” Ông Hằng Nghiệp vô thức vuốt chuôi đao, khiến da gà da vịt của ta cứ nổi hết cả lên, cái cổ cứ có cảm giác lạnh lạnh, rất muốn kêu Hình đại suất ca tới hộ giá, nhưng cũng lại không muốn có ai thấy dáng dấp chật vật của mình.

“Tứ Vương gia a, người cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp, ta thực không muốn để giang sơn Phạm quốc bị một tay người thao túng. Người nói đúng, Lục Vương gia cũng chẳng có gì tốt, chính xác phải nói, cả họ Phạm các người không có lấy một người tử tế.”

“...” Uy uy, Ông đại tướng quân người nói mấy lời này không phải là đại nghịch bất đạo sao?!

“Dựa vào mười vạn thiết kỵ quân của ta, thì chuyện mưu phản cũng chẳng phải là không thể. Nhưng người có biết vì sao, năm đó sau khi kết thù dưới gốc đào, ta trở về lại chưa từng điều động binh sĩ, trở lại huyết tẩy kinh sư, chém đầu của người xuống?”

“...Vì sao?” Hồi ức của Phạm Cửu Tiêu hù ta đến toàn thân đầm mồ hôi lạnh.

Ông Hằng Nghiệp nói không sai, năm đó hắn đại thắng khải hoàn, mấy vạn tinh binh đóng quân ngay tại kinh thành chờ phong thưởng, mà bọn họ, đều là tướng lĩnh vào sinh ra tử với Ông Hằng Nghiệp, giao tình thâm sâu, nếu Ông Hằng Nghiệp muốn khởi sự, bọn họ tám chín phần mười cũng sẽ đi theo mà liều mạng.

So với mấy lão binh sống sót qua chiến tranh, không dưới một lần lượn xuống quỷ môn quan rồi vòng lại, thì năm vạn ngựa lâm quân đóng tại kinh thành chỉ như mấy đứa trẻ mới tập đi, cho dù quân trang có hoàn mỹ, nhưng mấy cậu ấm chưa từng kinh qua tình phong huyết vũ, liệu có thể chống lại một đàn lang hổ khát máu hay không?

Trên chữ sắc có một lưỡi đao, đâm long a đâm long, người chẳng lẽ chỉ dùng có nửa người dưới mà suy xét hay sao? Thế cái đầu của người để làm gì a? Thôi, toàn nam nhân cả, ta cũng không phải không hiểu, kích động chính là ma quỷ...Ai...

* Chữ sắc: , còn đây là chữ đao

Tay Ông Hằng Nghiệp dần nắm chặt chuôi đao, đôi hồ mục không nhìn ta nhưng lại phóng ra hàn quang bức người, “Phạm Cửu Tiêu, ta cũng không phải vì thích giết chóc mới vào triều làm tướng. Ta xuất thân Tề Sầm quận nên rất rõ, Tề Sầm quận là quận ở biên giới Tây Bắc Phạm quốc, tiếp giáp ngoại tộc, như trong trí nhớ, thì không có lấy một ngày an bình. Ai ai cũng đều hoảng sợ, bất kể ngày đêm, không biết lúc nào gót sắt ngoại tộc sẽ giẫm nát biên cảnh, xông tới phóng hỏa giết người cướp của. Đến lúc hiểu chuyện, ta rất phẫn nộ, hỏi mọi người vì sao triều đình không phái thêm binh lính tới trấn thủ biên thù, vì sao chúng ta cũng là con dân Phạm quốc, mà Phạm quốc cũng không thêm bảo hộ chúng ta, khiến chúng ta phải lang bạt khắp nơi, cốt nhục ly tán?! Người có biết câu trả lời là gì không? Chính là, Tề Sầm quận sản vật cằn cỗi, hàng năm thượng cống không nhiều cống phẩm, hơn nữa ngoại tộc chủ yếu là dân du mục, tuy

rằng đánh cướp nhưng không hề có ý xâm lấn, với Triều đình mà nói, đây chẳng qua chỉ là ruồi bọ tiểu nhân quấy rầy, căn bản không cần vì thế mà hao phí binh lực. Tiền bạc, quân đội, tất cả đều dồn cho chuyện xâm lược phương nam, vì nam Man giàu có đông đúc, có lợi hơn nhiều!”

Hơi thở dốc một chút, Ôn Hạng Nghiệp cố gắng bình tĩnh trở lại rồi chậm chậm đưa mắt nhìn ta, bất quá, cái hân muốn thấy hân là chủ nhân của khuôn mặt ấy kia, kẻ khiến hân hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, rồi lại tiếp tục kích động nói:” Từ lúc đó, ta liền quyết tâm, sau này phải tòng quân nhập ngũ, bảo vệ gia hương không bị ngoại tộc chà đạp. Nhưng mà, khi ta thiên tâm vạn khổ học được một thân bản lĩnh mà gia nhập quân đội đóng giữ biên thù, đã liền phát hiện, vô luận có dâng thư trần tình (trình bày) bao nhiêu đi chăng nữa, thì triều đình cũng không thêm để một quận nhỏ ở biên quan ở trong mắt. Không có binh lực, làm sao có thể chống lại kẻ địch? Không có binh mã, sao tránh được cảnh ngoại tộc xâm lấn chém giết? Lúc mà, ta hận không thể bay tới kinh thành, xả cái đầu tên hoàng đế chỉ biết ăn ngon ngủ ngon an hưởng thái bình ấy xuống cho chó gặm, thì tên hoàng đế kia nhất thời lại trở lại bình thường, phái năm vạn tinh binh đến Tề Sầm quận thảo phạt ngoại tộc. Hanh hanh, sau ta lại nghe nói, căn bản không phải cái tên hoàng đế bệnh đến sắp chết kia hồi tâm chuyển ý, giác ngộ mọi điều, mà là Vương đệ thứ tư của hân, cũng chính là người – Phạm Cửu Tiêu, vốn không quen nhìn bọn ngoại tộc kiêu căng hống hách, ở trên triều thỉnh mệnh muốn tới quét sạch biên loạn!”

Ách, nguyên lại dâm long này cũng có thời là anh hùng nhìn xa trông rộng ư? Ta chưa từng sắp xếp lại kế ỨC của Phạm Cửu Tiêu, có lẽ nói trong đầu ta chỉ có mấy cái chuyện tình vợ vãn của hân cũng nên.

“Người khi đó đương nhiên không để một tên tham tướng nhỏ vào mắt, nực cười, khi đó người một thân mình hoàng tử thảo long bào, trong mắt chúng ta cao quý tựa như thần minh giáng thế.” Ta phát hiện Ôn Hạng Nghiệp có một ưu điểm, đó là hân tuy rằng thực ghét người, ghét cay ghét đắng, nhưng khi khen ngợi, thì là rất thật lòng.

Bất quá dựa vào những hiểu biết của ta về dâm long Phạm Cửu Tiêu mà lý giải, ta cho rằng, hân năm đó không chú ý tới Ôn Hạng Nghiệp, không phải vì đối phương chỉ là một viên tướng nhỏ nhoi, mà vì khi đó Ôn Hạng Nghiệp chưa có cái khí thế phá địch lỗ, định phong ba (đánh tan cường địch, đổi đầu sóng gió) mà thôi.

Dâm long này đúng y như Hình Huân nói mĩa, khẩu vị đúng là vô cùng đặc biệt, những người mà hân thích thưởng, cơ bản đều là những kẻ có vai vế không nên chọc tới, từ Phạm Cửu Hâm đến Đường Mật, đều chẳng phải kẻ hiền lành gì. Bởi vậy ta cho rằng Lưu Quan chỉ là một phút hứng lên ăn chay của hân mà thôi, cái tên đó căn bản không để Lưu Quan vào mắt, bằng không lão bản gánh hát kia làm sao dám ngược đãi hải tử đáng thương kia như vậy? Chắc là cho rằng Vương gia chỉ là chơi đùa mà thôi, không cần lo lắng gì cả...

“Người là vì cảm kích bản vương sao?” Ngây ngốc thốt ra, rồi lại muốn cắn ngay vào lưỡi, bởi vì Phạm Cửu Tiêu vốn chẳng đáng cùng ai bàn chuyện nhân tình. Nhưng dù sao cũng phải có một lý do để giải thích sự nhần nhục của Ôn tướng quân chứ? Ta tin tưởng, bất luận là gì, thì một nam nhân bình thường bị một nam nhân khác thưởng, liền vẫn có thể thần nhiên cho đó là bị chó cắn một phát, rồi bỏ đi.

“Ha ha! Cảm kích? Vương gia nói giỡn sao?” Ném cho ta ánh mắt khinh thường kèm một nụ cười giấu cợt, tay Ôn Hạng Nghiệp rời chuôi đao, đâm mạnh vào cột trướng như để phát tiết lửa giận, “Ta phải cảm kích binh của Vương gia mạnh hay bạc của Vương gia nhiều đây? Hanh hanh, người khi đó mang đến, bất quá chỉ là cái thân phận Vương gia, tới để phô trương mà thôi! Ta nên cảm kích người sinh ra tại gia đình đế vương mà vẫn cuồng tưởng đến sống chết của bách tính chúng ta hay sao?”

Tứ Vương gia, binh của người, tiền của người, cũng không phải từ người mà ra, đồ kị cũng được mà ước ao cũng tốt, ta có gì mà phải cảm kích đây?! Mà ta cũng tuyệt đối không ngu dốt đến nỗi vì cảm kích mà để nam nhân cười! Phạm Cửu Tiêu, ta thật bội phục người! Ta rất hận, mà cũng rất phục người! Ta hận vì sao ta chỉ nghĩ tới việc báo thù, chỉ nghĩ tới trong tay có đủ binh mã liền liều mạng sống mái với ngoại tộc, đem tất cả oán hận đòi lại. Mà người, một người so với ta còn trẻ hơn, một vương tôn sống trong cấm y ngọc thực lại có thể nghĩ đến tận lực bang trợ cho dâm du mục ngoại tộc ở quan ngoại có thể kiến thành tụ thị (xây thành hợp xóm), giúp bọn họ an cư lạc nghiệp. Người nói... Bọn họ sợ dĩ có gan làm loạn, bởi vì không có vương bản, cướp xong liền đi, mà bọn họ đi cướp, bởi vì bọn họ không có khả năng đạt được những gì họ muốn.

Cho nên, người cho bọn họ, những người không có chỗ để đi một thành trì, để bọn họ có nhà mà lo lắng, người giúp bọn họ kinh thương, để họ có thể trao đổi được hết sản vật phong phú vùng Trung Nguyên. Bọn họ tựa như bầy ung tự do tự tại, người liền mang đến xiềng xích giam cầm trói buộc đôi cánh, bọn họ tựa như ngựa hoang, người đem tới mang tới cho họ một chốn về phải đưa tay giữ gìn.

Từ đó về sau, ngoại tộc thực sự như người nói, rất sợ chúng ta đánh vào chỗ ở mà bọn họ rất khó mới có được, cũng không dám Tề Sầm quận của chúng ta nữa. Khi đó ta không rõ, vì sao người lại đem kẻ thù ta hận không thể chính tay đâm chết thành lảng giềng ngay bên cạnh... Ta còn nhớ rõ, lúc đó Trần tướng quân cũng hỏi người như vậy, vì sao không giết sạch bọn chúng mà trừ hậu họa, người có nhớ mình đã trả lời thế nào không, Vương gia?”

“...” Ta có thể nhớ được câu trả lời của Phạm Cửu Tiêu, nhưng vĩnh viễn không bắt chước được cái khí thế của hắn khi nói câu đó...

“Vương gia, ta vĩnh viễn không quên được, năm kia tại dưới tán đào, kẻ chà đạp lên tôn nghiêm nam nhân của người khác, lại chính là người nằm đó tại biên ải, đứng trên thành cao, nhìn xuống vùng quan ngoại màu mỡ, nói với chúng ta ‘Cô vương đem tới năm vạn tinh binh, không phải để đuổi cùng giết tận, mà chỉ để nói cho bọn chúng biết, Phạm quốc lúc nào cũng có thể giết hết bọn chúng. Cái người muốn không phải khiến người chết sống lại, mà là không để người sống lại dễ dàng chết đi mà thôi. Mục đích đã đạt được, người còn có gì không phục nữa?’...” Ánh mắt Ôn Hạng Nghiệp lạnh đến thấu xương, ta đột nhiên lại có cảm giác như đang đứng trước một tấm kính chiếu yêu, cái gì cũng không thể che giấu, thật giống như đang đập hư hoài niệm đẹp của đôi phương, xấu hổ vô cùng. Lại thêm nữa, ta so với tên đâm long kia lại càng thêm thất bại, thất bại đến thảm thương...

Kỳ thực qua ký ức của Phạm Cửu Tiêu, ta có thể nhìn thấy... một sự thật khác đằng sau chuyện này...

Người này khi đó không chịu dùng binh, chỉ bởi vì hắn đang chờ Hoàng đế ca ca quy thiên liền xông tới tranh quyền, nên mới đem năm vạn binh mã tới biên cảnh, với danh nghĩa thảo phạt ngoại tộc. Mà chính vì như thế, luyện tiệp binh lực cũng là đương nhiên.

Chỉ là bất quá, hắn lại có thể nghĩ ra kế sách vẹn cả đôi đường, vừa bảo lưu lực lượng, vừa giải quyết kẻ địch bên ngoài lại có thể ổn định nhân tâm.. Mà hiện tại khốn cảnh ta phải đối mặt, so với hắn năm đó không khác bao nhiêu, nhưng đặt lên vai một kẻ vụng về lúng túng như ta, thì quả thật chính là vô kế khả thi (không biết làm sao).

Anh hùng, rốt cuộc là trời sinh, hay do thời thế tôi luyện nên? Điều đó rất khó xác định. Thì vương hầu trong người đều mang đầy khí phách, nhưng nam nhân không có chút “dũng khí” nào khẳng định không thể làm được như một vương hầu. Mẹ nó, ta Đồ Lâm không phải là kẻ không có dũng khí, chỉ là tương đối không có bản lĩnh mà thôi.

“Ôn Hạng Nghiệp, khi sự thành, bản vương liền mặc người xử trí, nhưng lúc này, người hãy giúp bản vương phá tan cái vẻ kiêu căng hống hách của Lục đệ đi đã!” Ôn Hạng Nghiệp đang chìm trong ký ức đột nhiên kết thúc, tại cái trường mắt của hắn nhìn ta, ta thấy được ngoài hận ý, còn có một tia ánh sáng khác, ta biết mình đã thắng.

Buồn cười là, ta ngay lúc đầu, thua bởi ký ức của Phạm Cửu Tiêu, nhưng đến cuối, lại dựa vào dư uy của đâm long này mà thắng. Ai, có lẽ ngay từ lúc đầu, lão thiên gia đã vớt ta vào đồng tàn cục tên là “Phạm Cửu Tiêu” a...

Nói là tàn cục, chỉ đơn giản vì mỗi quân cờ, đều lưu lại một cái bóng trước đây của hắn, cho nên mỗi bước đi đều bị hạn chế bởi con đường hắn đã vạch sẵn.

Lão thiên gia gọi Đồ Lâm ta tới, không phải để mở ra cục diện mới, mà là để thu dọn cục diện rối rắm, điều này ta đã sớm minh bạch.

“... Yêu một người, thực sự khiến Vương gia thay đổi nhiều như thế sao?” Nếu để ý một chút, thì liền phát hiện bên môi Ôn Hạng Nghiệp lộ ra nét buồn vô cớ, cũng không biết vì sao.

Đối mặt với nghi vấn của hắn, ta nói ra một lời chân thật từ trong lòng: “Không, thực sự cải biến chưa hoàn thành.... thì người đã mất đi.”

14. Quyển 2 - Chương 13

Lúc cất bước ra khỏi An Khánh doanh, thì trời đã xế chiều.

Hình Huân vẫn đứng nguyên ở nơi chúng ta chia tay, vẫn tư thế lúc ấy, thẳng lưng mà cao ngạo, khoanh tay mà đứng, ánh mắt chăm chú nhìn về phía ta, mà tóc, thì vì gió mà có chút tán loạn.

Nhìn hần trầm mặc như vậy, tiếng nói của ta như nghẹn lại nơi cổ họng. Lúc này bốn bề hiu quạnh, không khí có chút trầm mặc thê lương, rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng trong nháy mắt, cái gì cũng không nói được. Ánh mắt thoát khỏi sự trói buộc của đại não, tham lam nhìn chăm chú vào tay áo tuyết sắc tung bay tựa hồ điệp của Hình đại suất ca, tựa như bạch hỏa diễm pháp phối đốt cháy toàn bộ sự lạnh lẽo, khiến con người ta như thiêu thân mà lao đầu vào lửa, dần sản sinh ra cái cảm xúc bất chấp cả sinh tử.

Nếu như nhất định đời này phải thích nam nhân, dâm long a dâm long, ta nếu mà là người, tuyệt đối sẽ hảo hảo mà thích bạch y nam tử đang đứng trước mặt này. Không phải vì hần anh tuấn, cũng không phải vì võ nghệ của hần cao, không phải vì hần chính trực, cũng không phải vì hần ẩn nhẫn, không phải vì hần quen thuộc, cũng chẳng phải vì hần khoan dung...

Chỉ vì cho tới cuối cùng, hần vẫn luôn ở nơi này...

Còn lý do vì sao Phạm Cửu Tiêu luôn ở bên Hình Huân, người ngoài trông vào cũng không thấy có vấn đề gì khó hiểu. Ký ức của dâm long với Hình đại suất ca chính là phi thường rõ ràng, nếu nói, ký ức của ta với hồ ly Phạm Cửu Hâm tựa như mây mù hỗn loạn, thì ký ức với Hình Huân, chính là trời trong gió mát.

Lẳng lẳng nhìn Hình Huân đứng xa xa, trên tuấn nhan nhiễm chút tiểu ý, ta dừng bước đứng lại, trong đầu có hình ảnh mờ nhạt xẹt qua, cuộn cuộn như sóng.

Ta nghĩ, những hình ảnh này là ký ức lúc bọn họ còn nhỏ, Hình Huân mặc áo ngắn bạch sắc, khuôn mặt búp bê như ngọc người gặp người thích...

Cuối năm, nơi hậu hoa viên, sắc trời đã dần chuyển xuân, hoa lê trên cây nở rộ, từng đóa từng đóa trắng noãn, hài tử bại hoại mặc mình hoàng cầm y cố ý vươn tay hái hoa, xé rách từng cánh, thả tung lên khiến hài tử mặc bạch y kia đầu đầy hoa lê, sau còn cười nhạo đối phương giống nữ hài tử cài hoa lên tóc. Tiếng cười vang vang rồi dần tiêu thất, lại chuyển qua khen đối phương, tóc đen vương hoa trắng, thực sự rất đẹp.

Bạch y hài tử kia lại thấy vô cùng ủy khuất, cái miệng nhỏ cong cong, cả người hơi run lên, cuối cùng nhìn không được nữa, nhào tới phía trước, mặc kệ tiếng kinh hô của mọi người mà cùng hài tử mình hoàng cầm phục đánh nhau thành một đoàn (khối). Sau đó nam hài mình hoàng cầm phục kia đánh thua, mặt mũi bầm dập, một thân chật vật, liền lệnh cho người hầu ra tay đánh cho hết giận. Bạch y nam hài không phục, mắng hần y đồng hiệp ít, cậy lớn bắt nạt bé, chỉ là một kẻ nhu nhược, tên kia liền trả hần một cước, đập thẳng lên y bào trắng tuyết, ngạo mạn hất cái đầu nho nhỏ nói: "Người và cả gia đình người đều là mẫu hậu thưởng cho ta, mẫu hậu nói, các người đời đời kiếp kiếp đều phải làm nô bộc cho ta, người dám ra tay đánh ta, chính là phạm thượng, ta đương nhiên phải giáo huấn người!"

Nghe vậy, bạch y nam hài không giãy dựa tránh né nữa, mà yên lặng nằm trên mặt đất tựa như một tảng đá, chỉ có đôi mắt vẫn trước sau như một ánh lên vẻ quật cường. Nhàn nhạt, mùi hoa lê lẫn trong gió như cuốn theo tiếng nỉ non, làm sự kiêu ngạo của mình hoàng cầm y nam hài phút chốc liền biến mất —

"Ta vẫn nghĩ... Ta cùng người là bằng hữu..."

Tiếp đó, mình hoàng cầm phục nam hài liền vẫy lui người hầu, đi tới, vén vạt áo ngồi xuống bên cạnh bạch y nam hài giờ đang nằm chật vật trên mặt đất, tay nâng cằm ra vẻ trầm tư, đôi mắt trong suốt nhìn thật lâu vào khuôn mặt đối phương, một lát, liền đứng dậy bỏ đi, cũng không hề quay đầu lại, chỉ bỏ lại một câu nói hờ hững —

"Ta... Cho tới bây giờ cũng chưa từng cần một bằng hữu..."

Đó, là Hình Huân của Phạm Cửu Tiêu, mà bạch y Tu La, toàn thân không còn chỗ nào nguyên vẹn, đã muốn gục xuống, nhưng vẫn kiên cường dùng thanh trường kiếm đâm máu mà chống đỡ... đó, là Hình Huân của ta...

“Nếu trước khi trời tối ta không trở ra, thì người sẽ thật sự huyết tẩy An Khánh doanh hay sao?” Im lặng thật lâu, nhưng câu đầu tiên ta nói, lại là chuyện đầu đầu. Thế nhưng ta thực sự muốn biết, vì “Phạm Cửu Tiêu”, Hình Huân đến tột cùng có thể làm những gì? Ta muốn biết đối với hắn, thì dâm long này có vị trí gì... Ta muốn biết đáp án, nhưng lại không hiểu lý do, cũng không biết chính mình vì cái gì mà muốn mình bạch chuyện này.

“... Vương gia không phải là đã đi ra hay sao?” Giảo hoạt mà hỏi ngược lại, Hình đại suất ca dờ đi trọng tâm câu chuyện, không biết có phải chính hắn cũng không có đáp án hay không, “Thế nào, Ông tướng quân thực sự không chịu bỏ qua mà giúp người đúng không?”

“Cái này a, hắn cũng chưa cho ta câu trả lời rõ ràng.” Thở dài, ta lần thứ hai ý thức được mình không phải là Phạm Cửu Tiêu, mặc kệ có bất chước đến thế nào, cũng đều không thích hợp. Ta là ta, chỉ có thể là ta mà thôi...

“Chỉ cần không hoàn toàn cự tuyệt, đó cũng đã thành công lắm rồi, kế tiếp Vương gia định an bài thế nào? Thực sự muốn tới Mạc thị sao?” Vuốt cằm, Hình đại suất ca quét mắt nhìn ta đầy khinh bỉ, tựa như biết chắc ta sẽ ăn cơn bốc của mấy trăm nhân khẩu Mạc gia, rồi chẳng cần lo lắng gì nữa, cứ trực tiếp mà thẳng thien. “Ta thấy hay là thôi đi, có Ông tướng quân hiệp trợ, cũng đủ đối phó với Ngự lâm quân của Lục Vương gia rồi. Sự giúp đỡ của Mạc thị cũng không hẳn là cần thiết, huống hồ, ta cho rằng, Vương gia mà đi thì cũng chỉ mất mặt mà thôi.”

“Dù mất mặt cũng phải đi.” Nói như đinh đóng cột, cắt đứt luôn đường lui của Hình Huân, hừ, khí thế của ta vốn đâu có nhiều, vậy mà hắn còn dă kích.

Nỗ lực vút ra khỏi đầu mấy thanh âm ám muội khi nghĩ đến Mạc Ly như “Không được, dừng tay —” các thứ, ta hít sâu một hơi trấn lại tinh thần, dứt bỏ tạp niệm, tùy tiện tìm một hướng mà đi tới, tư thế có thể coi là hào hùng, cùng tốc độ coi như là nhanh để che dấu đi sự chột dạ của chính mình.

Ai, biết rõ là tử lộ mà vẫn đi, đó là anh hùng. Mà biết rõ nếu đi, có nguy cơ sẽ bị hoạn, mà vẫn cứ hiên ngang mà tới, đó là cầu hùng mạt lộ. Ta nếu có biện pháp khác, thì cũng sẽ chẳng ngu mà tìm đến Mạc thị...Không có biện pháp a, ai bảo ta không thể so sánh được với Phạm Cửu Tiêu chứ?

Cái dâm long kia muốn, chỉ là thắng lợi mà thôi.

Mà cái ta muốn... Là so với thắng lợi, phải hoàn mỹ hơn nữa.

Có lẽ, so với Phạm Cửu Tiêu có thể nắm cũng có thể buông, ta là một tiểu nhân vật cái gì cũng không thể bỏ xuống... Đây mới đích thực là lòng tham của con người... Không biết có phải do đã thuyết phục được Phạm Cửu Tiêu hay không, mà dọc đường chạy tới Mạc thị thật tương đối yên bình, không có chút khẩn trương hay không khí giương cung bạt kiếm. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, lẽ nào những kẻ hạ độc thủ với ta kỳ thực đều là người của Tam vương phủ? Lục đệ, nếu như vậy thì trước đây ta thật đã nghĩ oan cho người rồi...

“Vương gia!” Bỗng nhiên, Hình Huân trầm giọng hô một tiếng, mắt đã thấy cửa thành Mạc thành phía trước, lại đưa tay kéo ta từ trên ngựa xuống cuốn vào bụi cỏ.

“Người của Lục Vương gia.” Lướt mắt nhìn qua phía bên cổng thành, Hình đại suất ca xác nhận lại, gật gật đầu, ngực phập phồng mang chút khẩn trương. Cũng may là hắn chỉ tập trung vào chính sự, không hề phát hiện có một người bị hắn thổi mấy hơi nóng rực vào tai mà sắc mặt trở nên vừa hồng vừa trắng. Khụ, hồng chính là phản ứng bình thường, có ai bình tĩnh nổi khi hơi thở của đại mỹ nhân như thế cứ lướt qua lướt lại trên mặt mình không? Còn trắng, là phản ứng của một người bình thường, bởi vì ta phát hiện... mình cư nhiên vì mấy động tác của một nam nhân mà tinh thần nhộn nhạo.

A di đà phật, sắc tức thị không, không tức thị sắc, Hình Huân hắn là một nam nhân, nhưng mà hắn so với đám xú nam nhân lúc trước ở cùng một kí túc xá hoàn toàn không giống nhau... Trên người hắn phảng phất một mùi hơi nước nhàn nhạt, so với hương nước hoa của mấy nữ bằng hữu của ta lại càng làm người khác

thoải mái... Hẳn là một nam nhân, cái gì ta có hẳn cũng có, cái gì ta không có thì hẳn chắc chắn cũng không thể có được. Áp trên người ta lúc này là một nam nhân, thượng đế sở dĩ muốn lấy một cái xương sườn của A-đam là bởi muốn cho biết, nam nhân phải cùng nữ nhân ở một chỗ, sinh sôi nảy nở, đó mới chính là thiên chức của vạn vật...

Khi ta vẫn còn đang đấu tranh với thuyết tiến hóa ở trong đầu, Hình đại suất ca ở “bên trên” lại không hề phát hiện cái cảm giác quỷ dị lúc này, mà vẫn chuyên tâm theo dõi hướng đi bên ngoài Mạc thành, không động đậy mà ghé vào bên tai ta nói khẽ:” Người của Lục Vương gia không giống như đang tìm chúng ta, mà xe đưa theo có vẻ rất nặng, hẳn là chở không ít đồ. Hơn nữa còn phủ gấm đỏ, có lẽ là quà mừng.”

“Mừng? Đại thọ sáu mươi của Mạc hầu sắp tới sao?” Nếu như Phạm Cửu Tiêu không nhớ nhầm, thì lúc Mạc tiểu hầu gia tiến cung đọc sách là vừa đúng lúc đại thọ năm mươi của Mạc hầu, mà hiện tại cách thời gian hẳn thượng Anh Ly * hẳn là chưa tới ba năm... Bất quá nghĩ đến Mạc Ly a, không cần nói thêm, tiểu tử kia da thịt thật đúng là hảo — năm đó Phạm Cửu Tiêu chính vì cảm giác trên đôi tay như trượt trên gấm vóc tơ lụa kia, nên muốn ngừng cũng không được. Còn có Mạc Ly khí chất nho nhã ôn nhuận, không hổ là thế gia công tử lễ nghĩa đầy đủ, ngay cả kêu không nên cũng khiến người khác thích thú, cứ từng câu từng chữ bật ra theo tiếng thở dốc ” Vương gia thỉnh tự trọng “, ai, thật sự là khiến nam nhân muốn không phát cuồng cũng không được —

(* Anh Ly, Mạc Ly:chữ ‘ Anh ‘ có nghĩa bông hoa, tài hoa hay để chỉ những thứ xinh đẹp một cách đặc biệt, còn chữ ‘ Ly ‘ là tên, còn có nghĩa là thủy tinh hay pha lê. Cho nên mình nghĩ Phạm Cửu Tiêu gọi Mạc Ly là Anh Ly, là một cách gọi yêu rằng Mạc Ly rất đẹp)

“A a a a —” Ta nghe được rõ ràng trong đầu mình vừa có cái gì đứt phụt, cổ mặc kệ Hình đại suất ca đang nửa đề ở trên người, trong phút chốc bật thẳng dậy, ôm lấy đầu mà ngằm thê lương gào thét —

Xong ta rồi xong đời ta rồi! Nhân sinh quan, giá trị quan, đạo đức quan của ta — Còn có tính hướng của ta nữa... Tất cả đều bị đâm long kia lây nhiễm hết! Xong đời rồi, lão thiên gia người còn muốn mơ tưởng tam thê tứ thiếp mỹ nữ như vân sao, người cho ta bản năng nối dõi tông đường làm mục tiêu nhân sinh, ta còn muốn quay lại làm một người đứng giữa phòng tắm có cả trăm nam nhân cũng không mặt đỏ tim đập a, chứ không phải là cái kẻ bại hoại xã hội vừa nghĩ tới nam nhân lỏa thể nửa người dưới liền làm loạn!

“Vương gia? Cẩn thận bị người của Lục Vương gia nhìn thấy! Thuộc hạ biết Mạc tiểu hầu thành thân khiến ngài khó chịu, nhưng mà...” Tình thế cấp bách liền kéo ta ẩn thân, Hình Huân hơi nhíu mi, nuốt xuống nửa lời an ủi còn chưa kịp nói ra, vàng trán tuấn lãng hơi nhăn lại, hiện ra chút ảo não.

Thấy thế, ta cố gắng tạm thời vớt bi ai của bản thân sang một bên, tâm tình trong nháy mắt đảo ngược vì tin tức bất ngờ, có chút đỡ nóng đỡ lạnh:”Người nói cái gì? Mạc Ly muốn thành thân? Hơn nữa người đã sớm biết?” Thành thân? Vậy ý là muốn thú lão bà sao... Thú lão bà, chính là nói có nữ nhân... Con mẹ nó, ta là người thượng thể mà lại đối nữ tử “vô năng”, hẳn bị thượng vậy mà lại có tân nương? Có làm hay không a!

“Vương gia... ” Hình Huân đến chết cũng không thể biết được lý do sự phiền muộn của ta, nhìn ta giận tái mặt, hẳn chỉ muốn thay Mạc tiểu hầu khuyên nhủ mấy câu, ai ngờ lại càng nói càng sai:”Kỳ thực Mạc thị cũng là bất đắc dĩ, sau khi ở bên Vương gia, Mạc tiểu hầu từ kinh về nhà liền bệnh nặng một hồi, cả người điên loạn, ở trong viện cũng không thể gặp nửa nam đinh, ngay cả huynh đệ thân tộc đến gần cũng sợ đến phát cuồng, nên chỉ có thể để nha hoàn cùng phó phụ (người đầy tớ già, vú già) hầu hạ, suốt ngày buồn bực sâu não...”

“...” Được một đám nữ nhân vây quanh mà còn không vui? Ta đây bị đưa về chốn cổ đại lại “được” một đám đàn ông quần quanh chẳng phải lập tức nên đi treo cổ hay sao? Đang hưởng phúc mà còn kêu ca, đúng là bệnh của mấy tên thói công tử...

“Ba năm qua, tuy Mạc hầu đã thỉnh nhiều danh y, nhưng dù sao tâm bệnh khó chữa, Mạc tiểu hầu vẫn ít ăn ít uống, tâm lực mệt mỏi quá độ, người càng ngày càng tiêu tụy. Mấy ngày trước nghe nói lại bệnh nặng một hồi, Mạc hầu xót bảo bối nhi tử, nghe thầy tướng nói là do dương khí gặp nhau nên xung khắc, cần nạp âm khí để điều tức, nên liền nghĩ ra biện pháp đón dâu xung hỉ. Thuộc hạ vốn phản đối Vương gia đến lời kéo Mạc thị, thứ nhất bởi vì không bắt buộc cần đến, thứ hai... Mạc tiểu hầu ôn hòa nhã nhặn cũng thực đáng thương, Vương gia dù sao trong tâm cũng có Đồ công tử, vậy thì sao không buông tha cho Mạc

tiểu hầu, trở lại khuấy đục ao nước làm gì?” Hình Huân lúc đầu nhìn ta ánh mắt vốn là khinh bỉ, bất quá khi nhắc tới “Đồ công tử” thì lệ khí bị nhu hòa đi không ít, chỉ còn lại ý thương hại nhân nhật.

Bất quá, ta hiện tại ngoại trừ đồ kị, thì cái duy nhất quan tâm đó là:” Hình Huân, Mạc thị nếu hận ta như vậy, tại sao không đi theo Lục đệ, giúp hắn đả bại cửu nhân là ta?” Đừng nói cho ta trước đây Phạm Cửu Tiêu lại có ân huệ gì với Mạc thị, trong trí nhớ của hắn, ngoài tư vị của Mạc Ly ra, thì tất cả về Mạc thị chỉ mờ mờ mịt mịt.

” Thuộc hạ cho rằng, Mạc hầu là người thông minh, thể cục hiện tại vẫn là nghiêng về Vương gia, hắn nếu tỏ ý đi theo Lục Vương gia, một ngày thất bại, hậu quả đánh mất quang vinh tôn quý của chư hầu cũng chưa nói, nhưng chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của hắn với mấy đại thần thâm căn cố đế trong triều. Mà nếu hắn không tỏ thái độ, thì nếu Lục Vương gia thắng, cũng không có biện pháp chứng minh hắn nghiêng về phía Vương gia, vì dù gì Vương gia cũng là cửu nhân của hắn; mà nếu là Vương gia thắng, cũng không thể trách móc nặng nề gì với Mạc thị. Mạc hầu đại khái cũng muốn bỏ qua, không đầu đá gì nữa. Huống hồ... Người thừa kế lại bị hại thành như vậy, già rồi, chắc cũng chỉ cầu cùng tử tôn có một cuộc sống an ổn mà thôi...”

“... An ổn sao?” Đây có lẽ cũng là kỳ vọng lớn nhất của cha mẹ đối với ta, mà chắc cũng là tâm tình của phụ mẫu khắp thiên hạ. Bất quá:” Hình Huân, bằng bản lĩnh của người, trà trộn vào Mạc hầu phủ cũng chỉ như bữa ăn sáng thôi ha.”

” Vương gia!” Đột nhiên nhả lại, khoe môi Hình Huân có chút mất tự nhiên mà giật giật, “Thuộc hạ nói nhiều như vậy, mà ngài vẫn không định buông tha cho Mạc tiểu hầu gia sao?”

“Bản vương chỉ định trà trộn vào rồi ở xa xa liếc mắt một cái là đủ rồi. Nhớ trước kia, lúc bản vương chưa gặp Đồ công tử, thực vô cùng phóng túng, khiến Mạc tiểu hầu thành như vậy, lòng ta cũng thấy rất bất an. Ta chỉ muốn đứng bí mật ở một góc xác thực hắn có thể vui vẻ trở lại, như vậy là đủ rồi.” Vỗ nhẹ vào tay Hình đại suất ca, do lòng vẫn đầy cảm phần mà nắm chặt, ta đưa mắt nhìn hạ lễ lão Lục đang đưa vào thành, sắc đỏ diễm lệ, nhìn lâu như có cảm giác bị đâm vào mắt, rất khó chịu.

” Thực sự... Chỉ đơn giản là liếc mắt một cái?” Hiển nhiên không tin lời ta nói, tựa như không thể tin một Phạm Cửu Tiêu ngang ngược lại có thể cải tà quy chính. Hình Huân do dự chốc lát, rồi cũng cẩn trọng gật đầu, đại khái chắc đang nghĩ dù chết cũng phải giám thị không để đám long trời đánh không chết này gây chuyện nữa, “Cũng được, đỡ để cho Vương gia còn hy vọng.”

“Đúng vậy, không thấy tận mắt thực khó mà hết hy vọng đi.” Ta cũng rất kinh ngạc, cái người yếu đuối muốn chết không muốn sống ba năm trước, thực là kẻ được đám long trời đánh không chết này gây chuyện môn tìm đến trụ cột quốc gia mà hạ vuốt sói, chính xác đến độ ra-đa cũng không sánh được.

Ta tuy không tin tưởng năng lực phán đoán của mình, nhưng đối với khẩu vị xảo quyết của đám long trời, thực không chút nghi ngờ.

Người hắn nhắm tới, dù có là tiểu tử như Lưu Quan, cũng tuyệt đối là một con thỏ anh dũng giữa bầy thỏ đầy tinh thần A Q*.

“Hình Huân, rượu mừng của Mạc phủ tới nay... Bản Vương tuyệt đối phải tới uống.”

A.Q: A.Q là nhân vật chính trong tác phẩm cùng tên, “A.Q chính truyện” của Lỗ Tấn.

“Đây là một cổ nông mà phũ phàng lên cả cuộc đời y là một con số không tròn trĩnh: không tên không tuổi, không thân thích họ hàng, không vợ không con, không một tấc đất cắm dùi... Cuộc đời AQ là một chuỗi tháng ngày cù bơ cù bất, nay làm thuê cho nhà này mai làm thuê cho nhà khác, quần quật làm lụng vẫn không tránh khỏi đói rét, lại còn bị bọn cường hào đe nẹt bằng roi vọt, bằng bạt tai và bòn rút đến tận manh áo rách. Nhưng AQ lại có thứ vũ khí lợi hại – phép thắng lợi tinh thần. Đó là sự thắng lợi một cách giả tạo do mình tưởng tượng ra, phú cho mình để tự an ủi mình, lừa dối kẻ khác mỗi khi gặp thất bại.” – Ngô Viết Hoàn

“Là một trong các nhân vật được biết đến nhiều nhất ở Trung Quốc cũng như Việt Nam, thường được dùng để chỉ những người ngang ngạnh, làm việc “dở hơi” hay “tự sướng một cách nghiêm túc”, AQ luôn là một

đề tài để khiến người khác phải bật cười. Cười vì sự ngây ngô của y, hay cười cả 1 thế hệ của Trung Quốc qua con mắt của một kẻ “không bình thường”?” –

Theo nguyện vọng của bạn Yvia đều, lần này chúng ta sẽ có spoiler cho chương sau.

Câu hỏi: Nửa đêm đột nhập Mạc gia, Đồ Lâm sẽ phải làm gì để có thể giải quyết được mâu thuẫn năm xưa?

Câu trả lời: Ta đem Mạc Ly lúc này đã tuyệt vọng mà không còn phản kháng thả trên chiếc giường mềm mại, xoay người lại, đưa lên hai tay, cố tình thần thần bí bí mà khép cửa lại, ” Tốt, nhớ kỹ, chốc nữa vô luận trong phòng phát sinh động tĩnh gì, ngươi cũng không được xông vào! Hình Huân, ta tin ngươi, chưa bao giờ có cái gọi là thất vọng...”

15. Quyển 2 - Chương 14

Võ công của Hình đại suất ca quả nhiên không phải là thối phồng, tuy rằng không thể so với Đường Mật nghênh ngang mang ta tiến vào Tam Vương phủ, nhưng võ nghệ cao cường như lý bình địa (như đập trên đất bằng) cũng không gặp chút trắc trở nào. Rất nhanh, chúng ta tránh được gia nhân đang chăng đèn kết hoa ở cửa trước, lặng lẽ đi vào hậu trạch (nhà sau) có chút quanh quẽ. Bất quá, Hình Huân lôi kéo ta rẽ trái rẽ phải, y như một con mèo trong đêm, không biết có đúng là ảo giác của ta không —

“Hình Huân, ngươi có vẻ rất quen thuộc với đường trong Mạc phủ thì phải.” Nhà ở Giang Nam, so với Vương phủ của Phạm Cửu Tiêu, thì có chút phức tạp hơn.

Mà đâu phải chỉ là một chút. Cửu khúc thập bát loan, viên lý sáo viên (Chín lần gấp khúc mười tám lần rẽ, trong vườn có vườn, đại ý chắc để chỉ nhà cửa phức tạp). Ta hiện tại đã dẫn không nhớ được đường, vậy mà Hình đại suất ca vẫn có thể biết đường nào nhà nào dùng để làm gì, cái sân vừa đi qua thông đến đâu. Trong trí nhớ của dân long cũng không có chuyện sai Hình Huân đến Mạc thị, vậy... Người này đối với đường đi rất quen thuộc, cùng với thái độ bảo vệ Mạc gia khi này, thì chỉ cần dùng đến suy nghĩ của ta cũng có thể đưa ra kết luận:” Nói thật cho ta biết, Hình Huân, có đúng hay không ngươi gạt bản vương mà thường xuyên lui tới Mạc thị?”

“...Vương gia thứ tội, năm đó thuộc hạ sợ Mạc tiểu hầu chịu kích thích quá nặng, trên đường về xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên đã âm thầm đi theo.” Hình Huân nói rất khách khí, nhưng mắt thì hiển hiện thần tình kiêu ngạo, rõ ràng đang chỉ trích tất cả phiền phức đều do người gây ra, vậy mà còn có mặt mũi nói đến người khác sao?

Lý trí ta thì ủng hộ quan điểm của Hình đại suất ca, nhưng thực tế ta thực không muốn thay dân long gánh cái oan nghiệt này. Ai, vì sao mấy người này, oán cũng bởi vì Phạm Cửu Tiêu, kính cũng bởi vì Phạm Cửu Tiêu, hận cũng bởi vì Phạm Cửu Tiêu, phục cũng chính vì Phạm Cửu Tiêu? Ngoại trừ Phạm Cửu Hâm cùng Lưu Quan ra, liệu có ai chân chính coi ta là “ta” mà đối đãi không? Trong mắt những người khác, ta chỉ thay mặt cho thể xác này, cho tới bây giờ cũng chưa từng có tác dụng gì khác.

Thực sự là... Không cam lòng.

” Vương gia, Mạc tiểu hầu tuy chỉ là một văn nhân, nhưng trên đường trở về nếu không có thuộc hạ sát sao cẩn thận, sợ là đã gây ra chuyện lớn... Hanh, bất quá, nói vậy ngài cũng bị trừng phạt từ phía Đồ công tử rồi nhĩ...” Hình Huân người sai rồi, kẻ làm điều phi pháp, đáng chịu thiên đạo vạn quả rồi nên bị hoạn làm thái giám là dân long kia, nhưng... người phải chịu phạt là Đồ công tử ta a! Chẳng buồn tìm lấy một lý do mà phiền muộn, ta chỉnh lý lại trang phục cùng búi tóc có chút mất trật tự, vừa nghĩ, nam nhân tóc dài thật phiền phức a, rồi một bên suy đoán theo ý tứ của người bên cạnh:” Thế nào? Mạc Ly thực sự tìm đến cái chết phải không?”

” Mạc tiểu hầu nói mình đã bơi nhẹ tổ tông, không còn mặt mũi nào sống trên thế gian.”

” Nực cười, thực sự là lời vớ vẩn.” Nói như hần, thì mấy kẻ bị đâm long thương như Hình Huân, dũng cảm hiên ngang mà sống, đều là sai trái hết à? Hần bị người cường thương thì có lỗi với liệt tổ liệt tông, vậy đâm long kia sao còn chưa bị lão thiên gia sai thiên lôi đánh chết đi?! Ách... Sai, hình như theo một nghĩa nào đó, “Phạm Cữu Tiêu” đúng là đã bị lão thiên gia đánh chết...

” Vương gia thì không nói, nhưng cũng đừng quên Mạc tiểu hầu là văn nhân, da mặt mỏng.” Hình Huân không lạnh không nóng châm chọc, ta liếc liếc mắt nhìn Hình Huân chính khí nghiêm nghị, ta cũng khôn ra nuốt lại những lời sắp bật ra khỏi miệng — người nói những lời này chẳng phải cũng đang chửi chính mình hay sao.

” Nói chung, trước tiên cần tìm Mạc Ly đã. Người dẫn ta tới đây, nhưng phòng này không có ai a.” Bỏ qua không tranh luận nữa, ta nghiêng người hướng đến cửa sổ của gian phòng, cửa sổ của cổ nhân đúng là dán giấy, ta học theo phim truyền hình, nhắm nước bọt đục một cái lỗ, bắt quả bên trong tối như mực, căn bản không giống có người ở trong.

Hình Huân cũng không có chen tới, hần chỉ tĩnh tâm ngưng thần lắng nghe chốc lát, rồi khẳng định lời ta:”Đây đích thực là phòng của Mạc tiểu hầu, hần khi về chính là nhốt trong biệt viện không cho nam nhân nào tới gần. Thế nhưng hiện tại trong phòng không có ai, hậu viện bên kia lại có chút động tĩnh, Vương gia thỉnh chờ một chút, thuộc hạ đi xem xem.”

” Ân.” Gật đầu, ta biết tại địa bàn của địch chỉ có thể dựa vào Hình Huân. Xoay người tìm một góc âm u mà ngồi xuống, vừa định thừa dịp hần ly khai mà nghỉ ngơi một chút, chợt nghe phía hậu viện bên kia tiếng Hình đại suất ca kinh hô, khiến ta sợ đến thất hồn lạc phách.

” Dừng lại! Mạc tiểu hầu — Nghìn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ a!”

Lão thiên gia, lão chê ta nửa đời trước yên ổn quá hay sao, cứ phải khiến ta ba lần bảy lượt dính vào mấy thứ như vậy? Dù sao cũng phải cho ta thời gian chuẩn bị tâm lý chứ? Con mẹ nó, trước đây ngay cả giết gà cũng chưa thấy, giờ thì hơi một tí thấy giết người, mà hình như giết người vẫn còn chưa đủ kích thích hay sao, người còn gọi ta đến xem tự sát...

Vận người quá nhanh suýt nữa trật thất lưng, ta ôm khuỷu tay do đụng trúng cửa sổ mà đau nhức, theo tiếng Hình Huân mà nhanh chóng chạy tới, cũng không quần động tĩnh lớn sẽ kéo hạ nhân Mạc phủ tới, cứu người như cứu hỏa, đạo lý này từ xưa đến nay vẫn chưa hề thay đổi. Bất quá, mở to mắt nhìn bên hoa trì một nho sinh ưu nhã muốn nhảy mà không được, chậm chậm nheo lại mắt, gì thì gì, ta cũng chẳng quen nhìn một đại nam nhân bộ dáng uất ức đòi sống đòi chết.

” Hình Huân, buông ra, hần muốn nhảy cứ để hần nhảy!” Liếc mắt nhìn Hình đại soái ca vẫn đang loay hoay kéo đối phương lại, ta nhếch môi, dùng khẩu khí của Phạm Cữu Tiêu nói ra một câu lãnh khốc. Vừa dứt lời, ở đối diện truyền tới tiếng hít khí của Mạc Ly, y như gặp thiên địch, còn kèm thêm một cái nhìn tàn bạo hăm dọa cùng khinh bỉ của Hình Huân...

” A a! Không, không được!Người đừng tới đây, đừng chạm vào ta —” Hoa dung thất sắc, vốn không phải dùng để chỉ một nam nhân, nhưng bất quá khuôn mặt Mạc Ly lúc này đúng là không làm khán giả thất vọng, nếu như nữ bằng hữu của ta mà ở đây, nhất định sẽ có một trận hét chói tai đến thủng cả màng nhĩ mất. Ai, thật không rõ, nữ nhân hiện tại sao càng ngày càng ủng hộ nét đẹp trung tính a, nam nhân là cần phải oai hùng ngang tàng, đó mới là nam tử hán. Thấm mỹ quan của các nàng bây giờ cũng thật biến thái, làm hại mấy huynh đệ trong ký túc xá của ta đến giờ vẫn còn cô đơn, tháng trước lão đại uống rượu say ôm lão tam gào khóc, nói cái gì thế giới này nam nữ thiếu cân đối, nữ nhân bình thường thấy chúng ta, nữ nhân không bình thường đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn chúng ta, các anh em phỏng chừng chỉ có thể nội bộ phân chia mà giúp đỡ lẫn nhau...

Hạnh, nhớ tới chúng ta sinh tồn gian nan vậy mà vẫn ngoan cường sống, mà cái tên tiểu nam nhân thanh tú trước mắt này có nữ nhân thú rồi mà còn không quý trọng sinh mệnh... Quả nhiên, người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, ta vẫn khinh thường những kẻ tự sát nhu nhược, giờ lại càng thấy khinh bỉ cái loại muốn tự sát cũng phải kéo dài tới ba năm, thực lãng phí thời gian...

” Vương gia!” Vươn một cánh tay bảo vệ kẻ vương tôn công tử vẫn đang run rẩy, Hình Huân trước nay đều là một nam nhân tràn đầy tinh thần gà mẹ, nói dễ nghe thì là chuộng chính nghĩa, kiên cường bảo vệ kẻ

yếu, nói khó nghe thì là một bảo mẫu thích quản lý chuyện. Bỏ qua mấy cái tròng mắt hấn bắn tới phía ta, từng bước đi tới, bỏ ngoài tai thanh âm ngẩn ngừ đứt đoạn của Mạc Ly, đến khi Hình Huân không thể chịu nổi nữa mà “thương” một tiếng, kiếm rời khỏi vỏ, thì ta mới dừng lại, cách hai người chừng năm bước chân.

” Hình Huân, không phải ta bảo ngươi tránh ra sao? Mặc kệ hấn, muốn nhảy cứ nhảy, nếu thực sự muốn chết thì cũng đừng nhảy ở ao nhà mình, chẳng sâu bao nhiêu, đại giang đại hà bên ngoài may ra mới đủ lớn để cho ngươi chết đuối! Bất quá bị ngạt nước mà chết thực rất lâu...” đây là tổng hợp hết từ tiểu thuyết truyện tranh TV điện ảnh... mấy thứ pháp bảo dùng để gạt tuần nam mỹ nữ khẩu đối khẩu mà hô hấp nhân tạo, không phải ta kiến thức nông cạn, mà chính xác chưa bao giờ nghe tới mấy diễn viên để phối hợp diễn thì phải thực sự chết đuối... ” Nếu như ngươi muốn chết, ta khuyên ngươi cũng không nên đi nhảy từ vách núi xuống...” Theo kết quả thu thập thì đây là cách thường thấy nhất để thu thập kì trân dị bảo, “Cũng không nên cắt cổ tay...” Chiêu này thường là không chết được người, “Không nên thắt cổ luôn...” Chiêu này chỉ sử dụng trong trường hợp diễn viên phối hợp là người giỏi mấy cái thủ pháp cắt dây, phi tiêu a, đao kiếm a, lợi hại nhất là dùng nội công, ta thực không rõ làm sao chỉ phát phát tay hay dùng khí công mà có thể cởi bỏ nút thắt hay cắt đứt dây luôn? Không nên gọi là khí công, gọi là dị năng có vẻ chính xác hơn.

” Hình đại ca...” Xem ra Hình Huân không chỉ quen thuộc với Mạc phủ, mà quan hệ với Mạc Ly cũng thực không tồi nha. Cũng không biết có phải không quen tư vị thấy thư sinh thanh tú mỹ lệ dựa vào hiệp sĩ anh tuấn khôi ngô bên cạnh hay không, mà dường như cảm thấy có một cổ chua xót từ dạ dày trào lên, cũng không biết có phải do bọn họ đứng cạnh nhau, càng tôn lên hình ảnh đẹp đẽ, lại càng khiến những hình ảnh bại hoại thêm xấu xa mờ mịt. Mà nói lại, hình như “Ta” hiện tại, chính xác là một hình ảnh vô cùng bại hoại...

Bại hoại thì bại hoại chứ! Dù sao chẳng nữa “Phạm Cửu Tiêu” đời này cũng đừng mong bước tới con đường làm người tốt làm gì, vạn dặm cách trở a —

” Hình Huân, ta nói ngươi tránh ra.” Giận tái mặt quát lên, ngữ khí của mệnh lệnh cùng thanh âm vang dội uy nghi ngút trời của đám long thực đúng là rất hợp. “Đừng để bản vương lặp lại lần nữa, tránh ra, kêu hấn nhảy! Hấn hôm nay không nhảy không được, uy! Họ Mạc kia, ngươi nhảy a, nếu ngươi không nhảy đừng trách ta ném ngươi xuống!”

” Đừng tới đây —

” Vương gia —

Không để ý tới tiếng bọn họ, ta phát hiện, mềm thì sợ cứng, cứng thì sợ không muốn sống, không muốn sống thì sợ phải đối mặt. Chẳng hạn như ta lúc này, ngẩng đầu mà bước tới phía Hình Huân, mặc kệ lưỡi kiếm đang chỉ thẳng, và rốt cuộc thì lưỡi kiếm cũng phải hạ xuống. “Mạc Ly, ngươi muốn chết thì chết đi, sao phải chờ đến tận lúc này? Nghe nói cô nương hôm nay liên xuất giá, ngươi sắp chết sao còn muốn hại người khác chết cùng? Người ta hoàng hoa khuê nữ mang theo cái mệnh khắc phu, sau đó muốn gả cũng còn gả được nữa hay sao?”

” Ta... Ta cái dạng này có lấy cũng chỉ là hại nàng...” Yếu nhược trước khí thế của ta, Mạc Ly lão đảo lui về phía sau, tựa trên ngọn giả sơn bên bờ ao, chột dạ khép mắt lại: “Gả cho một tên nam nhân vô dụng như ta, tương lai nàng sẽ hối hận...”

” Hanh, nói cho cùng, nếu thực không muốn hại người khác, tại sao ngay từ đầu không phản đối chuyện hôn nhân này luôn đi?”

” Ta... ta không đành lòng phụ ý tốt của lão nhân gia, cha vì chuyện của ta đã đau đến nát tâm rồi...”

” Nực cười! Cái gì kêu không đành lòng, ta xem ngươi là cố ý giận dỗi, phá tung lên để ai cũng không được thoải mái!”

Có thể là do người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, khẩu khí của ta vạn phần chắc chắn, mặc kệ hai đương sự vẫn chưa kịp phản ứng “ta” mới là kẻ khởi xướng bị kịch: “Không phải chỉ là bị nam nhân thượng thòi sao? Nam nhân bị nam nhân thượng nhan nhản ra đây! Ừ thì ngươi không tình nguyện, thì sao? Ngươi biết lễ nghi liêm sỉ? Ngươi biết thánh hiền luân thường? Ngươi mình bạch cái gì là trử vì ngọc toái bất vi ngôa toàn (thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành)? Ta xem, là ngươi tự cho mình là thông

minh đẩy thôi –” Đẩy Hình đại soái ca vẫn còn ngậy ngốc sang một bên, ta giật mạnh cánh tay vẫn còn đang muốn chống lại của Mạc Ly, kéo cái tên vẫn đang thất kinh đến cả người vô lực, đi thẳng về phía gian phòng ban nãy, “Người không phải tự nhận mình là quân tử sao? Quân tử trả thù mười năm chưa muộn! Người một hai chỉ muốn đi tìm chết còn gọi gì là nam nhân!”

” Ta... Người... Không, không được! Vương gia ngài buông tay! Thỉnh ngài tự trọng –”

” Tự trọng? Kẻ muốn tự sát không có tư cách nói người khác tự trọng!” Ngại Mạc Ly không chịu phối hợp, ta đơn giản cậy mạnh đem cả thân thể gầy yếu của đối phương ôm gọn trong lòng. Ai, khi còn nhỏ vẫn mơ tưởng lớn lên ôm công chúa, không nghĩ tới công chúa biến thành công tử, thôi cũng được, dù sao thì cũng đều là mỹ nhân, ta cũng không ngại.

” Vương gia!? Người muốn làm gì –” Rốt cuộc tại lúc ta đá văng cửa phòng, Hình Huân mới nhớ tới trách nhiệm sứ giả chính nghĩa, phi thân tới ngăn cản ta bước tiếp, trong ánh mắt xẹt qua kinh ngạc cùng hoài nghi:” Nếu như ngài không thêm để ý đến lời thề của mình với Đồ công tử mà vẫn muốn chứng nào tật nấy, thuộc hạ liền ngay tại đây, bằng lưỡi kiếm này, tuyệt sẽ không để Vương gia làm xằng làm bậy nữa!”

“... Hình Huân, người có tin lời bản vương không?” Người trong lòng đã run rẩy vô cùng, Mạc Ly đã bị dọa đến suýt ngất. Dùng ánh mắt chân thành không gì sánh được mà nhìn Hình đại suất ca vẫn đang ngăn trở, ta rất muốn biết, lòng tin của hắn đối với dân long, rốt cuộc là đến mức độ nào.

” Hoa ngôn xảo ngữ của Vương gia, thuộc hạ một chữ cũng không tin!” Gạt người, lúc ta đối “Đồ Lâm” phát thệ, hắn rõ ràng vẫn tin, là một kẻ ngoài cứng trong mềm mà. Hướng lên trời than khổ, ta lười tranh cãi với con người ương ngạnh trước mắt, giữ chặt tay, đem cái con người vốn đang giãy dụa giam lại, hướng Hình Huân nói như đinh đóng cột:” Lúc này, người tin cũng được không tin cũng được, bây giờ cứ tạm thời tránh ra cho bản vương. Nếu ta vi phạm lời thề với Đồ Lâm, thì chờ ta đi ra, muốn đem ra làm thịt hay hoạn ta ta cũng mặc cho người làm. Thế nhưng trước lúc ta đi ra, trong phòng dù có phát ra thanh âm gì, người cũng không được bỏ vào tai! Có nghe rõ không?”

“...” Đôi mày tuấn lãng nhíu chặt lại, ngũ quan đoan chính của Hình Huân lúc này biểu hiện hắn đang rất băn khoăn.

Ta cùng hắn đều đang đánh cược. Ta đánh cược hắn có thể hay không nhường đường, hắn thì cược ta có hay không lại nổi lên lang tính. Trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc Hình Huân cũng dời mắt đi nơi khác...

” Vương gia... Đừng khiến ta thất vọng.” Nhàn nhạt bỏ lại câu căn dặn, Hình Huân nắm chặt bảo kiếm trong tay, thực giống như đang cố gắng bóp chặt lương tâm mình. Thấy vậy, bên môi liền nở nụ cười khó có thể khống chế, trịnh trọng gật đầu, ta đem Mạc Ly lúc này đã tuyệt vọng mà không còn phản kháng thả trên chiếc giường mềm mại, xoay người lại, đưa lên hai tay, cố tình thần thần bí bí mà khép cửa lại, ” Tốt, nhớ kỹ, chốc nữa vô luận trong phòng phát sinh động tĩnh gì, người cũng không được xông vào! Hình Huân, ta tin người, chưa bao giờ có cái gọi là thất vọng...” Không cần tự xưng bản vương, khoảnh khắc kia, lòng ta tràn ngập ấm áp, một cảm giác tự phụ không thực bất chợt nảy sinh, khiến ta nguyện ý tin tưởng, sự đồng ý của Hình Huân kia, không phải dành cho “Phạm Cửu Tiêu”, mà là cho chính “ta”.

16. Quyển 2 - Chương 15

Dễ qua được một cửa Hình Huân, ta rốt cuộc cũng có thể vui sướng thoải mái đi giáo huấn một cậu ẩm ăn ngon mặc đẹp sống trong nhung lụa không biết trời cao đất dày. Xoa xoa tay, thông thả bước tới bên giường, Mạc Ly càng sợ hãi, ta càng cảm thấy khoái trá, thực không có cách nào, khi thiện phạ ác (khi: đối gạt; phạ: sợ), bắt nạt kẻ yếu, đây đều là thói hư tật xấu hàng đầu của tiểu thị dân. So với trước đây, lý do Phạm Cửu Tiêu chà đạp Mạc Ly cũng tương tự ta lúc này, ít nhất cũng giống ở điểm hắn không thể chịu nổi mấy vị tài tử ở trong cung làm bộ quân tử như ngọc, đạo mạo nhân nghĩa, miệng thì lúc nào cũng nói đạo đức trong sách vở. Cho nên, mới xảy ra cái chuyện Mạc tiểu hầu ngay tại nhĩ phòng của Ngự thư phòng bị hung hăng giày xéo...

Chỉ là, cái chính trong hồi ức không phải là hành vi man rợ mất hết nhân tính của dâm long, then chốt là... đó là Ngự thư phòng a, là nơi thiên tử đọc sách a, dâm long người phát xuân thì phát xuân, cũng phải nhớ tới trong phòng ngoại trừ thư đồng là Mạc tiểu hầu ra, thì vẫn còn một tiểu hoàng đế nữa chứ? Người là thúc thúc người ta, không dạy điều tốt thì thôi, người cũng nên lo lắng nhân sinh quan của cháu trai có thể hay không bị cái tấm gương là người bóp méo!?

Súc sinh đúng là súc sinh, ta phát hiện không thể dùng tư duy của một người bình thường mà lý giải Phạm Cửu Tiêu được. Có ai bị tiểu hài tử bắt gặp mà không hề xấu hổ, ngược lại còn cảm thấy hưng phấn hay không? Bất quá cũng không khó tưởng tượng lý do vì sao so với những “nạn nhân” khác thì tinh thần Mạc Ly bị thương tổn có phần nghiêm trọng hơn. Cho dù là ai dạy tiểu hài tử đi chăng nữa, nhưng lại để quân chủ của tiểu hài tử ấy chứng kiến toàn bộ quá trình thì... Không còn mặt mũi gặp thế nhân, muốn thất cổ đòi chết cũng là chuyện dễ hiểu. Huống chi bản thân là một nam nhân, lại bị một nam nhân khác cưỡng thương...

Nhưng cái ta không rõ chính là: vì sao những người khác, phần hận đều đổ lên đầu dâm long, mà riêng Mạc Ly, lại chọn cách hành hạ chính mình?

“Mạc Ly, người hận ta đúng không?” Đầu gối chen vào giữa hai chân mỹ nhân đang vô lực nằm trên giường, cúi người nhìn từ trên xuống, vẻ mặt dờ dẩn của Mạc Ly mang một màu thê lương mà diêm lệ, ánh mắt đã trôi tới một nơi rất xa... Đợi một lúc lâu, đến khi ta nghĩ tâm hắc đã chẳng còn đặt ở nơi này, thì đột nhiên hắc lại mở miệng, dùng thanh âm như mê sảng mà than:” Ta không có gì trách ngài hết, Vương gia.”

” Vậy người người hận là ai?” Mẹ từ nhỏ đã dạy ta, những kẻ không dám nhìn thẳng vào mắt người mà nói, thì chắc chắn trong tâm có quỷ, đương nhiên, đối mặt người mà vẫn dám dũng cảm phát độc thệ thì... chính là những tên bip bọm nói dối thành quen.

” Người ta hận chính là ta, không dám oán ai khác.” Thần sắc Mạc Ly vẫn mờ mịt như trước, nhưng phần da thiếp hợp đã mang tới một chút căng thẳng, một chút sụp đổ... như là áp lực từ hỏa sơn, không phải không muốn phun trào, mà chính là sợ sau khi phun trào, sẽ làm tổn thương đến người khác...Đột nhiên, ta cảm thấy Phạm Cửu Tiêu trước đây đã nhận ra mị lực này của nam tử trước mắt — mâu thuẫn, tự kiểm chế, tựa như một tòa băng sơn khóa chặt ngọn lửa nóng cháy ở bên trong.

Ách... Trình độ thưởng thức ngày càng gần với dâm long, thật không biết là tốt hay xấu, nhưng mà mặc kệ là đạt tới tiêu chuẩn của hắc, hay sa đọa xuống đẳng cấp như hắc, cũng là điều là không hề muốn...

” Dối trá.” Bị cái tên ngựa đực này dùng thủ đoạn bỉ ổi cường thượng mà vẫn không hận hắc, thì khẳng định có thể thành thánh nhân luôn rồi. Nhưng mà kẻ nửa đêm không ngủ đứng bên hoa trì muốn nhảy xuống cũng khẳng định không có tư cách làm thánh nhân. ” Mạc Ly, người rốt cuộc e ngại cái gì? Mạc gia là đương thời đại chư hầu, người lại là thiếu niên có chí, hảo tướng mạo, hảo xuất thân, lại còn là thư đồng mà tiên đế khâm điểm cho thánh thượng. Nếu năm đó người kiên quyết khước từ, trước mặt thiên tử, bản vương không muốn cũng phải để cho người ba phân mặt mũi —” Ta cũng nói dối a, Phạm Cửu Tiêu mà ta biết, người này mà đã muốn thượng thì thiên tử cũng không cản được, tất cả là tùy “tính” sở dục, không sợ cái gì hết.

Cái bệnh thất thần này xem ra đã ăn sâu cắm rễ vào linh hồn rồi, lúc là “ta” đã thế, giờ nhập vào thân xác Phạm Cửu Tiêu cũng vẫn vậy, cứ nghĩ là liền nghĩ một mạch, chẳng phân biệt thời gian địa điểm...

Cũng may, một tiếng thở dài của Mạc Ly đã kịp thời kéo ta trở về hiện trường...

” Vương gia... Cuộc đời này của Mạc Ly... mệt mỏi vì thành danh quá sớm...”

“...” Khó chịu, khó chịu, khó chịu khó chịu khó chịu!! Ta là ta ghét nhất những kẻ có chút tài hoa hay gặp thời so hơn hắc người khác vậy mà cứ suốt ngày ngựa mặt than khổ. Mở cửa BMWs, tay ôm người mẫu, một thân hàng hiệu, mở mồm ra là sắc mùi tiền, lại còn đối với đồng học đang trong quá trình thoát nghèo nói rằng để được như vậy thì chỉ cần cố gắng... Nghe có phải muốn đánh không? Lời của Mạc Ly so ra vẫn chưa đủ “tang thương”, nhưng vẫn mang hơi hướm của “cao xử bất thắng hàn”. (ở chỗ cao thì lạnh lẽo, ý chỉ sự cô đơn)

Xem ra. nếu không đẩy mấy kẻ này xuống đáy cốc, bọn họ sẽ vĩnh viễn không nhận ra mình trước nay vẫn giả bộ thanh cao —

” Cũng được, nếu người đã muốn, bản vương cũng không khách khí, người phải vất vả một phen rồi.” Miệng nói tay làm, ta cùng dâm long trước nay đều chẳng phải kẻ quân tử, lúc cần xuất thủ tuyệt đối sẽ xuất thủ, giảng đạo lý cho mấy tên văn nhân so với giảng đạo cho mấy tên quân nhân càng thêm phiền phức, chỉ ít quân nhân chỉ là nghe nhưng không hiểu, còn văn nhân căn bản không thêm bỏ vào tai. Hung hăng chen đầu gối vào khiến hai chân Mạc Ly không thể khép lại, trong nháy mắt lòng ta xẹt qua một tia hối hận, nhưng sau đó ra tay càng thêm cố sức, kiện bạc sam của Mạc tiểu hầu vốn mơ ước được sống thọ chết tại nhà giờ đây đã không toàn thân mà nằm trên sàn.

” Vương gia? Vương gia! Ngài, ngài không phải đã đáp ứng với Hình đại ca...” Ngắc ngơ, sắc mặt Mạc Ly càng lúc càng trắng, khi rằng ta khinh khinh đậm đậm lướt qua bên sườn hắn thì, có người đã minh bạch sự nghiêm trọng của tình huống hiện tại:” Không được! Vương gia thỉnh tự trọng a! Hình đại ca còn ở bên ngoài — a, đây cũng không phải hoàng cung, là Mạc phủ! Vương gia từ xa tới làm khách, thỉnh hãy tự trọng ...”

” Mạc phủ thì làm sao? Người dám kêu? Hanh hanh, người là muốn đem sự tình nháo lớn lên để toàn bộ quý phủ trên dưới đều tới đây xem trò vui sao? Mạc Ly, người không dám đấu, người không dám đối mặt với nó!” Trong lòng ta biết, lúc này người dưới thân nếu thật sự kêu lên, không nói đến người của Mạc phủ không tha cho ta, mà ngay cả người của Lục Vương gia cũng sẽ phát hiện, đến lúc đó thì chẳng có gì tốt. Nháo lên, cái Mạc Ly mất chỉ là chút mặt mũi, còn cái ta mất, là cả tính mệnh.

Cho nên, so với hắn, ta còn sợ hơn.

” Ngày đó, ta cũng xé y phục người thế này đúng không?” Ngón tay lướt trên da thịt so với tơ lụa còn mềm mịn hơn, cần cần gáy ngọc đang tản mát mùi hương nhàn nhạt thơm ngát, mê hoặc đầu lưỡi của ta, cũng là của dâm long.

Tham lam cắn, rồi vươn lưỡi khẽ liếm lên vết thương, đầu lưỡi vừa chuyển, ta liền cảm giác thân thể phía dưới run lên. ” Thật đúng là mẫn cảm mà...” Không phải ta muốn nói mấy lời của lũ sắc lang, nhưng đây chính xác là điều ta đang cảm nhận. Sự mẫn cảm của Mạc Ly mang hơi hướm cấm dục lại rụt rè, hoàn toàn tương phản với Đường Mật phóng đảng. Lúc hoan ái, Đường môn thiếu chủ giống như thiếu phụ am hiểu sâu sắc chuyện khuê phòng, còn Mạc tiểu hầu, lại giống một xử nữ, khiến người ta muốn hung hăng vui đập.

” Dừng tay... Vương gia... Van cầu ngài...” Vĩnh viễn không nên đối cái kẻ như tên đã lên dây kèn ” Không nên”, đây là chân lý đúc kết từ không biết bao nhiêu máu cùng nước mắt. Sự cự tuyệt của Mạc Ly giống như cổ vũ, ta trong đầu ông một tiếng, cảm giác máu trong toàn cơ thể phút chốc đều dồn về phía dưới thắt lưng, ngón tay đang mân mê đầu nhũ của đối phương không tự chủ được mà dùng sức, tựa như muốn bóp nát hẳn ra để thỏa mãn chính mình —

” Ô...” Tay Mạc Ly mấy lần vươn lên, thì đều vô lực mà bị ta áp xuống. Ngẫm lại, khí lực yếu ớt thế này, không giống một nam nhân đang phản kháng, tuy rằng văn nhân thì yếu ớt, nhưng... Hay là —

” Mạc Ly, người chẳng lẽ rất thích bị nam nhân ôm sao? Nếu không, vì sao không giãy dụa thử xem?”

” ... Thử? A... Hà tất phải thế? Lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình.” Thở dốc một chút, người dưới thân lại buông tràng cười nhạt, tâm tình bi tráng, ngôn ngữ hèn mọn, đó là những thứ dùng để phát tiết của một con người, giờ thì ta đã biết:” Ngài đường đường là Nhiếp chính vương... Mạc gia chúng ta chỉ là một chư hầu ở phía nam Phạm quốc mà thôi. So với ngài, chúng ta là dân, so với hoàng gia, chúng ta là con; dân không cùng quan đầu, con không cùng cha tranh, Vương gia muốn gì tiện nhân, thì đó là do Mạc Ly mệnh bất hảo, thân xác sinh ra đã là dư thừa!”

” Ra thế, người đang sợ bản vương gây khó dễ cho Mạc gia?” Khái niệm nhà đã rất lạ lẫm với ta, nhà của ta hẳn vẫn đang ở nơi xa xôi không thể nào tiến đến... Phụ thân nghiêm ngặt nhưng cũng chẳng kém phần khôi hài, mẫu thân hiền lành luôn không ngừng lải nhải... Không biết ở quê nhà, phụ mẫu có lo lắng cho ta? Có lẽ sự trầm mặc của Mạc Ly đã chạm đến nỗi đau trong lòng ta, ở nơi yếu ớt nhất, vết thương đã thành sẹo giờ cũng đang nhức nhối... Động tác nửa chăm chú nửa lơ đãng của ta cứng ngắc lại giữa không trung, nhìn thật sâu vào quý công tử đang nằm trên giường cả người run rẩy, hồi lâu, nặng nề dựa vào sàng trụ (cột giường?), ngửa mặt lên nhìn trần nhà, ” Mạc Ly, gánh trên lưng Mạc gia lớn như vậy, người có mệt hay không?”

“... Lời này năm đó không phải Vương gia đã hỏi qua rồi sao?” Nhân nhật trả lời, Mạc Ly cũng không đứng dậy, bàn tay nắm rồi lại buông, buông rồi lại nắm, ” Mạc Ly sinh tại Mạc gia, là trưởng tử, nỗ lực chăm sóc từ đường là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện hiển nhiên).”

” Trên đời này không có nỗ lực gì là thiên kinh địa nghĩa hết.” Lời này là đương niên Phạm Cửu Tiêu sau khi ăn sạch Mạc Ly đã bỏ lại, ta khinh thường hành vi của hắn, nhưng nhận ra những lời hắn nói cũng có rất nhiều đạo lý: “Mạc gia lập công phong hầu cũng không vì Mạc Ly người tồn tại, Mạc gia nếu một ngày có xuống dốc, cũng không phải do sai lầm của một người. Gia tộc, bất quá chỉ là một đám người mượn cơ mà tụ tập lại, cũng giống như thiên hạ, thiếu một người cũng không phải sẽ sụp đổ. Người bắt chính mình lo toan quá nhiều, mệt mỏi chỉ là người, người nghĩ hiện tại mình có tư cách chưởng quản Mạc gia sao? Người không sợ thân thể dơ bẩn của mình bôi nhọ danh dự phẩm hạnh của tổ tiên Mạc gia ư? Nhốt mình một chỗ ba năm, người buông tay, phỏng chừng Mạc gia cũng đã buông rồi. Hiện tại bọn họ muốn người cưới vợ, sinh một nhi tử thân thể sạch sẽ để tiếp tục mang cái họ này, ở trong gia tộc này. Người đối Mạc gia đại khái cũng chỉ còn có tác dụng kéo dài hương khói mà thôi. Mạc Ly, người thông minh như vậy, kiêu ngạo như vậy, thế này, người... cam tâm sao?” Nếu cam tâm, cần gì phải nửa đêm đứng bên bờ hoa trì mà lưỡng lự?

“...” Không có tiếng trả lời, chỉ có một giọt lệ trong suốt như ngọc theo khuôn mặt nam tử mà lăn xuống. Mạc Ly khó khăn ngồi dậy, mệt mỏi bất kham ngồi ở phía đầu giường, đối diện với ta, chặt vật cầm lấy y phục đã rách nát.

Ta không thích nhìn nam nhân khóc, nhưng ai cũng không ghét những hình ảnh mỹ lệ. Mạc Ly, còn có Phạm Cửu Hâm, đều là loại cô phương tự hưởng (tự cho là thanh cao), chỉ là bọn họ có chút khác nhau. Một người thì là bông u lan trên vách núi dựng đứng, không thể với tới; một người thì là bông sen tinh khiết mọc giữa hồng trần, cho dù đứng giữa bùn nhơ, cũng vẫn không để thế nhân vấy bẩn. Ta dần minh bạch sự oán hận của Mạc Ly, đúng vậy, năm tuổi thần đồng, mười hai tuổi thiên tử môn sinh, mười bảy tuổi vào cung làm thư đồng, đường đi quá nhanh, quá thuận, trên lưng cũng có quá nhiều kì vọng. Mạc hầu muốn đem gia nghiệp giao hết cho hắn, gia quyến trông chờ mai sau dựa dẫm vào hắn, trưởng bối muốn hắn thanh danh tỏa sáng, văn bối muốn hắn trở thành tấm gương, còn những người đỏ mắt đỏ kị thì nơi nơi muốn ngăn chân hắn, hung hăng muốn quật ngã hắn.

Ta chưa từng là một ưu sinh, từ nhỏ tới lớn đi học cũng chưa từng nghĩ đến cảnh trắng đêm học hành không dám cùng đồng bạn chơi đùa, chỉ vì sợ thành tích tụt dốc. Như thế còn gọi gì là tuổi thơ hoa mộng, gọi là tuổi thơ xám xịt thì đúng hơn. Nhìn Mạc Ly ở trước mắt, nghĩ đến những việc Phạm Cửu Tiêu từng làm với hắn, ta không biết có phải tên bại hoại kia đột nhiên giác ngộ được điều sâu xa gì không, nhưng bỗng nhiên, ta lại muốn vui thay cho người thanh niên này. Bất luận việc dâm long làm đều không phải là sai trái bình thường, nhưng chí ít vẫn có một kết quả tốt, đó chính là —

” Mạc Ly, người tự do rồi.” Phạm Cửu Tiêu hử người, nhưng đồng thời, không phải hắn cũng giải thoát cho người sao?

Không một thanh âm phá ra, ngay sau nghe ta nói, người kia liền kịch liệt chấn động, trong lúc ấy, ta thấy trong mắt Mạc Ly lóe lên một tia sáng u uất, giống như trong ba năm mơ hồ tối tăm kia, hắn luôn chờ một người nói câu này với hắn, nhưng người nói ra, lại là người hắn không muốn nghe nhất.

“... Lúc trước ta nói rồi, Vương gia, kỳ thực ta cũng không hận người.” Tại căn phòng nhỏ, chờ đến sắp ngủ gật, rốt cục Mạc tiểu hầu cũng mở miệng nói được một câu, khóe mắt nhân nhật chút tiếu ý. Chỉ bất quá, lời hắn nói tuy rằng cũng là lời ta muốn nghe, kể cả hắn thở dài một tiếng biểu thị đồng ý cũng tốt lắm rồi, nhưng... dung nhan tuấn tú cứ dần tiến tới, làm ta cứ có cảm giác bất an là sao?

” Vương gia, ta không hận người. Nhưng bất quá, nói thật, ta cho tới nay... đều rất muốn đánh người —”

” Di? A!? Uy — ôi —”

Sự thực đã chứng minh: Mạc Ly dù văn nhã thế nào thì cũng là một nam nhân, một quyền đánh vào mắt ta mang theo ba năm oán khí, lực đạo này, nữ nhân tuyệt đối không thể có...

Bưng lấy con mắt đang dần nóng lên, ta đuối lý chỉ có thể yên lặng thay dâm long ăn một quyền. Dù sao thiếu nợ phải trả tiền, giết người thì đền mạng, đạo lý này ai cũng biết. Nỗi oan của ta so với Đạu Nga*

cũng không kém, mà lão thiên gia thì không rảnh cho ta một đợt tuyết tháng sáu, ta lại càng không định dùng máu để biểu hiện sự trong sạch. Nói thế nào nhỉ, sống là tốt lắm rồi...

Phiền muộn đã bay mất, Mạc Ly tâm tình thư sướng, tiếng cười thoải mái đẩy cửa bước ra. Thực là họa vô đơn chí, ta dùng con mắt trái còn nguyên vẹn liếc nhìn, liền thấy Hình Huân tay ôm kiếm đứng ở bên cạnh cửa. Về mặt hấn bây giờ, chính là đang nhin cười, khoe môi run run, hai mắt loàn loàn (loàn: cong), cổ tình ho nhẹ mấy cái, dường như còn thấy ta chưa đủ khổ mà còn kích thêm một phát vào tâm hồn yếu đuối của ta —

” Khụ, thuộc hạ nhớ kỹ lời phân phó của Vương gia, vô luận trong phòng phát ra thanh âm gì, thuộc hạ cũng không có đi vào nga.”

“...” Lời vô ích! Người đương nhiên tuân thủ theo rồi, vì thanh âm thảm thiết lớn nhất vừa rồi... là ta kêu mà...

Đậu Nga: hay “Đậu Nga oan” là một tác phẩm tạp kịch tiêu biểu của nhà viết kịch Quan Hán Khanh (thời Nguyên, Trung Quốc), nội dung kể về nỗi oan khuất của nàng Đậu Nga. Đại khái là nàng này kết hôn xong thì chồng mất, mẹ chồng nàng dâu sống nương tựa lẫn nhau. Có cha con họ Trương thấy Đậu Nga xinh đẹp nên nổi tà tâm, muốn đầu độc chết mẹ chồng để cưỡng ép nàng, không ngờ giết lầm chính lão Trương bố. Tên Trương con vu cáo Đậu Nga giết người, quan phủ dụng hình lấy cung cả hai mẹ con, Đậu Nga vì thương mẹ chồng nên nhận tội, bị án tử. Trước khi hành án nàng chỉ lên trời thề chết rồi máu thấm lụa trắng, tháng sáu tuyết rơi, ba năm hạn hán, lấy đó chứng minh nàng bị oan, sau này quả nhiên ứng nghiệm.

17. Quyển 2 - Chương 16

Ngẫm nghĩ hồi lâu, một quyền của Mạc Ly này, cũng không nên tính toán.

Sau đó ta lại biết được, sở dĩ Mạc thị vẫn không chấp thuận đi theo Lục đệ, tất cả đều là do Mạc Ly đứng đằng sau, ra chủ ý cho cha hấn.

Ta vẫn cho rằng chính mình mưu kế rất tốt, lời nói thập phần hợp lý, rung động đến tâm can Mạc Ly, ai ngờ là chẳng tí gì liên quan. Trên danh nghĩa, Mạc Ly không có thừa kế sự nghiệp của gia tộc, nhưng thực chất mấy bậc trưởng lão cứ gặp nan đề gì là đều phải quay lại hỏi ý kiến hài tử này.

Mấy năm nay hấn đóng cửa không ra khỏi nhà, không phải là do sợ mất mặt hay xấu hổ, mà chính là do lúc này, mâu thuẫn giữa ta và Lục đệ càng lúc càng sâu sắc, phân môn biệt phái, bè cánh gì mà đi sai một bước, đều có thể gây họa diệt môn. Mạc Ly đóng cửa nhốt mình ở trong nhà, hoàn toàn có thể thành cái cớ để Mạc gia tránh đi mọi sự tranh đấu, không nghiêng về bất cứ bên nào, mấy lần Lục đệ tới, đều bị Mạc hầu lấy lý do gia môn bất hạnh mà không cho vào cửa.

Mà lần này ta đích thân tới, khiến Mạc Ly rốt cuộc cũng có thể quyết định lùi lại mà trợ giúp ta. Phạm Cửu Tiêu vốn vô cùng kiêu ngạo, hấn căn bản chẳng bao giờ có ý nghĩ đi cầu người ở trong nhà. Mà Mạc Ly thì lại quá thanh cao, hấn căn bản không có chuyện tự dưng chủ động đi giúp cho ai, mà nhất đó còn là kẻ hấn hận thấu xương.

Nhưng, Mạc Ly biết rõ, đi theo Nhiếp chính vương, với thế lực trải rộng cả trong và ngoài Phạm quốc, đó mới là con đường tốt nhất, sáng sủa nhất cho Mạc thị.

Đêm đó, sau khi hồi lại hôn ước, thuận tiện đẩy đi sứ giả của Lục đệ cùng đồng đại lễ của hấn, Mạc Ly nhàn nhã ngồi bên bờ hoa trì, ngắm bóng trăng khê lay trong làn nước, hơi hột nói cùng ta:”Lục vương gia tuổi còn quá trẻ, không đủ để thành sự. Ngay cả nếu có người đi theo chỉ dẫn, hấn muốn lật đổ thiên hạ Phạm quốc này, thì cũng mất rất nhiều thời gian để chiêu binh mãi mã, dưỡng lại sức mạnh. Không hổ là Vương gia a, ngài thực sự rất khôn khéo, có ý để lộ chỗ sơ hở, khiến Lục Vương gia tuổi trẻ khí thịnh không chịu được mà gây sự, cũng may, vây cánh bên kia bị tiêu diệt rất là sạch sẽ.”

“... Đâu có.” Không phải ta cố ý giả ngu, tỏ ra yếu kém để kích thích Lục đệ, ta căn bản là không hề giả bộ. So với thâm long, khí thể trời sinh của ta chỉ có chút xíu như thế, bởi vì căn bản, ta dù sao cũng không phải sinh trưởng tại đế vương gia, ngày ngày sống trong âm mưu ta tranh người đoạt.

Nếu bàn về khôn khéo, thì mấy người xung quanh này toàn là một đám yêu tinh chuyển thế hồ ly đầu thai hết! Nhìn bề ngoài thì là một thư sinh công tử nhu nhược yếu ớt, ai biết —

“Mạc Ly, người nói thật cho ta biết, đêm hôm trước người đứng cạnh hoa trì... là thực sự muốn đi tìm cái chết sao?” Mạc Tiểu hầu dù thế nào cũng không thể biết được đúng hôm đó ta và Hình Huân không mời mà đến đi? Chẳng lẽ để dựng cảnh này, tối nào cũng phải ra bờ hồ mà báo danh sao?!

Nghe vậy, Mạc Ly liền liếc mắt nhìn ta, cái nhìn đầy thâm ý, gió đêm lành lạnh, thổi tung vạt áo hần, xòe ra như cánh hồ điệp, “Vương gia a, cũng không phải ai đứng bên bờ hồ cũng là muốn nhảy a, ta đêm đó chỉ là tâm phiền ý loạn, đứng cạnh ao hóng gió giải sầu mà thôi. Là Hình đại ca quá mức lo lắng mà hiểu sai đi, ta cũng theo ý hần mà diễn theo thôi, ha ha —”

“...” Thấy chưa, ta đã nói mà, chính là một con tiểu hồ ly a! Không thể tin tưởng một thân hình bé nhỏ thế này, mà lại chứa đựng sự kiên cường không thua gì Hình đại suất ca. “Vậy nếu đêm đó ta cùng Hình Huân chưa tới thì sao? Người thật sự thành thành thực thực mà thành hôn với nữ tử kia?”

“Nữ tử kia là thân thích của Xa phi, mẫu thân của Lục Vương gia, một khi ta cưới nàng, thì Mạc thị sẽ coi như chính thức kết đồng minh với Lục Vương gia. Nước đục cũng không phải lúc nào cũng có thể khuấy, Mạc gia cũng không có tướng quân nào, thân mang trọng binh, vào lúc thái bình thịnh thế, muốn chấn hưng gia nghiệp không thể dễ rồi loạn vì các Vương gia ngai tranh quyền đoạt vị. Mạc thị tới lúc này con cháu bất tài, gia môn suy sút, ta đã biết trước, bất quá... Vào tay ta, phải đem nó trở nên càng thịnh vượng, càng phồn vinh.”

“Như vậy chuyện người ba năm trước trên đường hồi hương muốn đi tìm chết mà Hình Huân nói cũng là vở kịch của người sao?” Đôi mày cau chặt, ta không thích những kẻ thông minh hơn mình, càng không thích hần diễn trò để lừa lòng cảm thông của Hình đại suất ca. Ở trong lòng đem Mạc Ly bầm vằm mấy trăm nhát, trừng mắt nhìn, mà hần vẫn ung dung cười, cười rồi liền thở dài một hơi: “Không... Khi đó ta đúng là đã rất muốn chết để quên hết...”

“Người cam lòng chết?” Cười lạnh một tiếng phản bác, ta trong lòng thầm quyết định không bao giờ tin lời mấy con hồ ly này nói nữa.

“Bất cứ ai khi bị nam nhân dùng cách thức này thượng thì đều muốn chết.” Không lạnh không nóng đưa mắt liếc một cái, Mạc Ly nhìn chăm chăm vào hàn nguyệt in bóng trên mặt nước, triền miên tựa như tin rằng, nếu nhìn đủ lâu thì bóng trăng này sẽ rơi vào tay hần. “Ta thừa nhận khi đó thái độ của ta rất cực đoan, bất quá thiên tử trước mắt, Vương gia ngai cũng có phần thất nhân luân (thất: mất, nhân luân: đạo lý làm người) a?”

“...” Không sai, Phạm Cửu Tiêu này chính xác là một tên súc sinh.

“Nếu không có Hình đại ca giữ lại, thì ta đã sớm làm oan hồn tới hoàng tuyền rồi. A, Hình đại ca cũng thực ngốc, nói càng vội càng cuồng, cuối cùng cứ nhiên chưng ra vẻ mặt khẳng khái hi sinh vì nghĩa, nói với ta chuyện ở ngự hoa viên, hần đã từng bị ngài cường thượng... Hần nói, hần có được dũng khí vượt qua, thì ta cũng vậy. Hần nói chúng ta nên sống, vì chúng ta có quyền cũng như nghĩa vụ chứng kiến cái tên hỗn... Ách, không phải, là Vương gia, kết quả cuối cùng của Vương gia. Vương gia, ngài cũng không nên trách tội Hình đại ca ăn nói vô lễ, hần cũng chỉ vì khuyên ta mà thôi.”

“Không sao, người bản vương yêu nhất đã không còn, những sự việc hoang đường ngày xưa nhắc lại cũng thấy xấu hổ, không trách được các người.” Ta hiện tại rất kì quái, vì sao khi thấy nhân thần sáng rực của mỹ nhân trước mắt khi nhắc tới Hình đại ca liền rất gai mắt a?

Miệng nuốt một ngụm khí chua, cũng không biết là đồ kị với ai, ta hơi nhếch đôi mày kiếm trời sinh anh tuấn của Phạm Cửu Tiêu, cố tình chậm chậm hỏi: “Ngược lại, Mạc Ly người, há miệng Hình đại ca ngậm miệng Hình đại ca, chẳng lẽ người... đối hộ vệ này của bản vương tâm sinh ái mộ?”

Đây không phải chi tiết quen thuộc của mấy vở kịch hay sao? Mỹ nhân gặp nạn, anh hùng ra tay, sau đó

lại như từ xưa tới nay mỹ nhân ái anh hùng, anh hùng không qua được ả mỹ nhân. Về phần ta, tên xấu xa thì đã dùng xong, quảng đi đâu còn tùy số phận, nếu không phải đạo diễn quên luôn đã từng có một “bà mối”, thì cũng là bị anh hùng chém hai ba phát, thế là hết...

“Vương gia cứ nói đùa, Hình đại ca đích xác là người tốt. Ta quyết định giúp đỡ Vương gia, một phần rất lớn cũng là do nể mặt Hình đại ca.” Lời nói mang ý tứ ái muội, Mạc Ly đang nhìn chăm chăm mặt nước bỗng dưng cười sáng lạn: “Nếu Mạc Ly trời sinh bất ái hồng trần thiên ái long dương (cứ hiểu là không yêu nữ nhân chỉ thích nam nhân thôi đi), thì chắc chắn sẽ thích Hình đại ca. Bất quá đáng tiếc, cho dù ta thích Hình đại ca, thì trong lòng Hình đại ca cũng đã...”

“Vương gia, hiện giờ không phải lúc để phong hoa tuyết nguyệt.” Ngay lúc ta đang bị lời nói úp mở của Mạc Ly câu dẫn, nhin không được mà nghiêng tai qua nghe, thì đã có một âm thanh lạnh lùng vô cùng sát phong cảnh vang lên, ta quay đầu lại, có chút chột dạ nhìn người chẳng biết từ lúc nào đã đứng phía sau, tuấn nhan lạnh lùng tựa sương, bàn tay cầm kiếm hơi run lên, “Không phải, chúng ta chỉ là...”

“Vương gia.” Hít sâu một hơi, cắt đứt lời thanh minh của ta, ánh mắt Hình Huân thoáng buồn trong chốc lát, nhưng ngay lúc ngẩng đầu lên, trong mắt đã bốc lên lửa giận: “Mật thám tại kinh thành vừa gửi bồ câu tới: Mộ Đồ công tử vốn sắp làm xong... Nhưng đã bị phá hủy. Là người của Lục Vương gia làm!”

“Cái gì!?”

Nghẹn họng trân trời đứng tại chỗ, ta sớm nên nghĩ đến cái tính thối nát có thù tất báo của lão Lục, chuyện Mạc gia từ hôn giống như tát thẳng vào mặt hắn, hắn đương nhiên cũng phải đem cừu nhân trước sau kéo theo...

Chỉ bất quá, cái bao cát hứng sự giận dữ này không may lại là ta...

“Lục Vương gia hẳn đã biết chuyện của Vương gia ngài ở tại Mạc phủ.” Nhân nhạ phân tích, Mạc Ly nhìn ta không hề tức giận có chút không lý giải được: “Ta nghe nói Đồ công tử kia là tâm ái của Vương gia, cũng chính là người đưa Vương gia cải tà quy chính. Tuy rằng đáng tiếc đã qua đời, nhưng nhân tử vi đại (người chết là lớn), cư nhiên lại đi phá hủy nơi hắn an nghỉ, Lục Vương gia lần này cũng thật quá đáng rồi. Hắn đơn giản chỉ là muốn kích Vương gia ra tay trước, làm cho hắn có cớ mà thôi. Vương gia, ngài nghìn vạn lần không thể trúng kế khích tướng này, sẽ phá hủy đại sự a!”

“Vương gia... Cho dù Đồ công tử là người mà ngài yêu nhất, cho dù hành động của Lục vương gia khiến nhân thần cộng phẫn (người và thần đều giận dữ), thì cũng thỉnh Vương gia nên lấy đại sự làm trọng, không nên manh động!”

Ta đột nhiên nhận ra, không phải bọn họ muốn ta thực sự tỉnh táo lại, mà là ám chỉ — ta hẳn là nên phần nộ, làm như Phạm Cửu Tiêu, làm một nhiếp chính vương cao ngạo cường thế, ta hẳn là phải phần nộ.

Chỉ là... Dù sao thì trong mộ cũng không có thi thể, dù sao chân chính Đồ Lâm vẫn còn đang “sống” rất tốt, mộ bị hủy thì hủy đi, ta kỳ thực cũng không thấy có gì quá đáng.

“Ai, thật không nghĩ tới Lục Vương gia lại to gan lớn mật đụng tới Đồ công tử. Vương gia... làm sao có thể không giận?” Giữa lúc ta đang định thở dài một tiếng phủi hết một chuyện cho yên thân, thì Hình Huân lại đối Mạc Ly bồi thêm một câu đầy xúc động.

Lập tức, ta liền hiểu ý tứ của hắn: Nếu ta đã nói, vì Đồ Lâm mà thay tâm đổi tính, làm sao có thể bình tĩnh ngồi một chỗ chẳng thêm quan tâm khi nghe mộ Đồ Lâm bị hủy? Nếu Đồ Lâm thực sự quan trọng với “Phạm Cửu Tiêu” như ta nói, thì giờ này ta làm sao có thể lãnh tĩnh ngồi một chỗ mà xem xét thời thế đây?

Lão lục hạ một mưu kế hết sức ngu xuẩn, nhưng những người xung quanh lại buộc ta phải xoay quanh nó.

“... Không cần nhiều lời nữa! Mạc Ly, thay ta và Hình Huân chuẩn bị hai con khoái mã tốt nhất; Hình Huân, chúng ta lập tức xuất phát, đi tới mộ Đồ công tử —” Một lời nói đối đã thốt ra, phải dùng mười lời nói đối khác mà lấp liếm.

Chân chân giả giả, hư hư thực thực, ta tựa như mũi tên bị bắn ra trong lúc hoảng loạn, đến khi bình tĩnh lại, thì đã không thể quay đầu được nữa.

Mọi người hại ta, cũng do trước đây ta tự hại mình; mà ta bắt buộc dĩ phải tự hại mình, nói cho cùng, không phải do lão Thiên gia hại ta trước hay sao?

Nói tóm lại, Phạm Cửu Sùng đáng ghét kia, sao không chết luôn đi mà hết lần này đến lần khác lôi “Đồ Lâm” ra mà chọc ngoáy? Người cứ chờ đấy — chờ ta bắt được người, rồi sẽ dày người đi móc cổ, rồi ném vào trong giếng, để lão thiên gia đem người về thời kì nguyên thủy, nơi khi ho cò gáy chó ăn đá gà ăn sỏi, thế mới tiêu được nỗi hận trong lòng ta, hanh!

Lần thứ hai đi đến mộ của “mình”, ấn tượng so với lần trước thật là một trời một vực. Không còn cái khí thế ngất trời nữa, mà lúc này, chỉ là một mảnh hoang phế, cỏ hoang đá vụn mái gầy tường đổ... thật sự có cảm giác như một phế tích nhiều năm không hề tu sửa.

“Công nhân đều đi cả rồi?” Vứt cương xuống ngựa, mấy ngày nay bốn ba trên lưng ngựa, rốt cuộc thì ta cũng đã quen hẳn với cảm giác xóc lên xóc xuống của cái loại phương tiện giao thông này rồi.

Người, quả nhiên là sinh vật có khả năng thích ứng kì diệu, không thua gì bọ ngựa hay chuột. Đương nhiên, không thể đoán được dưới vẻ mặt nghiêm túc của ta là cái ý nghĩ này, Hình Huân đuổi tới, nhảy xuống ngựa, tao nhã ném lại mã tiên, ba bước thành hai đi đến bên cạnh ta, muốn an ủi mấy câu, nhưng lại bị sắc mặt thê lương của ta ngăn lại, thực sự không thể nói nên lời...

“Vương gia nén bi thương... Đồ công tử dưới suối vàng biết, cũng sẽ không trách ngài.”

“... Là ta có lỗi với hần, là ta hại hần chết rồi cũng không được thanh tĩnh.” Ai, hồi đó vì sao ta lại đem thân thể chính mình ra làm lá chắn a? Giờ thì hay rồi, trái nghe Đồ Lâm phải cũng Đồ Lâm, nghe đến ù cả tai, dần dà, cũng gần như quên hẳn cái tên bọn họ gọi kỳ thực chính là ta...

Đúng vậy... Đồ Lâm đã trở thành một thứ đạo cụ, một thứ biểu tượng, ngày càng cách xa ta... Nếu kẻ chết trong mộ đúng là Đồ Lâm, kẻ đứng trên mộ là “Phạm Cửu Tiêu”, vậy... Ta là ai đây?

Ta không phải “Đồ Lâm” cũng chẳng phải Phạm Cửu Tiêu, ta vừa là Đồ Lâm vừa là “Phạm Cửu Tiêu”, ta rốt cuộc là ai? Trời cao đất rộng, có cái tên nào cho ta, hay có chỗ nào để ta dung thân không?

Dường như toàn bộ sức lực đang cố chống đỡ cơ thể, khi nhìn thấy cái tên khắc trên mộ bia, thì đã hoàn toàn tiêu biến, hai chân mềm nhũn, ta quỳ rạp xuống trước bia đá đã vỡ, nặng nề cúi đầu.

Thấy thế, Hình Huân dường như đã bị ta dọa chết, hần hần là chưa từng nhìn thấy “Phạm Cửu Tiêu” sa sút như thế này? Dù sao, người kia trong trí nhớ, là một kẻ vô cùng ngạo mạn, không quỳ thiên địa, không lạy thiên tử. Lúc còn nhỏ thỉnh an phụ hoàng, cũng chỉ qua loa dập đầu một cái cho xong. Hần, từ trước đến nay đều không phải là một nam nhân thích hợp quỳ lạy.

“Đồ công tử đối với Vương gia quả nhiên vô cùng quan trọng...” Đưa tay cản cản dục dục đỡ lấy vai ta, thấy ta không có đẩy ra, Hình Huân cũng an tâm mà tăng thêm lực đạo. Cùng chung kẻ thù, tuy là lời hướng ta mà nói, nhưng người đang quỳ bên cạnh hần thực sự là người mà hần quan tâm sao?

Đột nhiên, ta thấy vô cùng mệt mỏi, nghĩ quá nhiều khiến đầu óc âm ỉn đau, bên trong, ký ức của Phạm Cửu Tiêu cùng Đồ Lâm đang cắn xé lẫn nhau, dường như muốn nuốt trọn đối phương, dây dưa xoắn xuýt.

Ta nghĩ, có lẽ cứ nói thật ra, ta không muốn nói dối nam tử vẫn luôn làm bạn với ta này. Sự nỗ lực, sự quan tâm của hần, tất cả đều khiến ta chột dạ, ta tựa như một tiểu thảo, hưởng dụng thứ không thuộc về mình.

Ta chịu đủ rồi! Ta dối không nổi nữa! Ta muốn hét lên thật to! Căn bản không có cái gì gọi là ân nhân cứu mạng, căn bản không có cái gì là tình sử lãng mạn giữa Phạm Cửu Tiêu và Đồ Lâm, căn bản cũng không cần vì cái mộ này mà xung đột với Lục Vương gia, không cần vì mấy cái lý do này mà rối loạn trận tuyến phe ta!

Ta nghĩ muốn nói cho hần, kỳ thực, mọi người căn bản không cần phải... vì “Đồ Lâm” mà thay “Phạm Cửu Tiêu” bán mạng...

Bàn tay trên vai vô cùng ấm áp, ta tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ sự ấm áp của đối phương cũng chính là vực sâu tử địa, nhưng vẫn không thể khống chế mà lao đầu tới. Chỉ đơn giản là một ánh lửa nhỏ nhoi, mà lúc này, lại thực ấm, thực ôn nhu —

Nếu như đúng là Hình Huân mà nói, nếu như Hình đại suất ca thực sự là một người tốt thẫu tình đạt lý, hần hần sẽ tha thứ cho ta đi? Hần hần sẽ tiếp nhận ta đi? Hần hần sẽ không trách ta đi?

Áp ủ một chút hy vọng, ta ngẩng đầu, nhìn thẳng vào bạch y mỹ nam đang có chút kinh ngạc, gần như hèn mọn cầu xin, xé rách lời nói dối trước đây, để sự thật dần lộ ra:”Hình Huân... Kỳ thực... Vị Đồ công tử kia... Cũng không tồn tại! Bịa hết! Tất cả đều là ta nói dối! Không có chuyện Đồ Lâm chết, cũng không có ân nhân cứu mạng, không, chết chính là người kia, nhưng bên trong cỗ thi thể đó cũng không phải Đồ Lâm...”

“Vương gia?” Bàn tay đặt trên vai ta chấn động, tựa như bị điện giật mà nhanh chóng rút lại, lòng ta cũng theo đó mà trầm xuống.

Ta thậm chí còn không dám tiếp tục nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Hình Huân. Dời ánh mắt nhìn xuống hoàng thổ dưới gối, thanh âm uy nghiêm êm ái của Phạm Cửu Tiêu bị ta làm cho khô khốc mà ngắt quãng:”Hay phải nói là, Hình Huân, ngay từ đầu Đồ Lâm đã không chết, chết chỉ là thể xác của Đồ Lâm mà thôi. Ta cũng không phải là Phạm Cửu Tiêu —”

Bằng bất cứ giá nào, ta cũng muốn nói, ta muốn đem tất cả nói ra, nếu không thì bí mật này sẽ bành trướng lên ở trong ngực, đem tim ta phá nát, ta muốn nói hết —

“Vương gia!” Thế nhưng, Hình Huân lại cắt đứt.

Ngơ ngác ngẩng đầu, chỉ trong nháy mắt lúc đó, nam tử bạch y như tuyết kia trở nên thật xa lạ, ánh mắt mang sự sắc bén nghiêm nghị, nhìn ta thật lạnh lùng tàn nhẫn.

Xong, có lẽ ta đã đánh cược quá mạo hiểm, giờ thì hay rồi, không biết ta kế tiếp sẽ trở thành ác linh mà bị đem vào chùa miếu cho mấy ông hòa thượng niệm kinh, hay là bị nhận định do bị kích thích quá nặng mà dẫn đến suy nghĩ hỗn loạn, trực tiếp đem cho Thương thần y thử thuốc...

Ngay lúc ta đang nghĩ có nên hay không chạy trốn, mà nếu chạy thì với khinh công trác tuyệt của Hình đại suất ca cũng chẳng thể thoát, thì Hình Huân đã lùi lại ba bước, thanh âm trấn định, vẻ mặt quyết tuyệt, khiến ta tin rằng, đáp án này không phải là trong một chốc một lát hần có thể quyết định.

Hay là, bí mật của ta đã sớm bị mọi người biết, nhưng vẫn thủ khẩu như bình (im lặng, giữ mồm giữ miệng). Chỉ ít, Hình Huân hẳn đã sớm biết, hơn nữa, hẳn cũng đã sớm quyết định giả vờ như không biết gì hết.

Ta vẫn quỳ tại chỗ, giống như bị những lời của hần giam lại, yên lặng như tượng đá.

Ta cho rằng khi tất cả mọi sự đều bị vạch trần, thì ta có thể buông bỏ tất cả nguy trang, ta có thể được giải thoát. Nhưng mà, Hình đại suất ca vẫn buộc vào ta những lời nói nhần tâm, khiến chút hy vọng của ta cũng dần cháy thành tro tàn.

“Vương gia lại hồ đồ gì nữa, ngài chính là ngài a... Ngoại trừ Phạm Cửu Tiêu ra, ngài chẳng phải là ai khác.”

“...” Ta đã hiểu, cái các ngươi cần chính là “Phạm Cửu Tiêu”, cho nên không cần biết “hần” là ai, chỉ cần “hần” có thể làm “Phạm Cửu Tiêu” là được rồi. Hóa ra các ngươi cũng giống như lão Thiên gia, chỉ cần trên đời này, có một “Phạm Cửu Tiêu” tồn tại là đủ — không có gì hơn.

Ta thì sao? Ta là cái gì đây? Một thằng hề? Chỉ có một chức trách là mang mặt nạ “Phạm Cửu Tiêu” mặc các ngươi xoay vòng vòng, điều khiển như một con rối? Ngửa đầu nhìn tấm bia đá, cái tên khắc bên trên dưới cái mờ mịt của sắc trời mang một nét âm trầm dị thường.

Ta vẫn luôn tin tưởng, rằng mình vẫn còn đang sống, chỉ là thay đổi thân thể mà thôi.

Nhưng Hình Huân, người mà ta tin tưởng nhất, ỷ lại nhất, người huynh đệ mà ta tin tưởng nhất lại nói với ta —

Kỳ thực, ta, đã chết.

18. Quyển 2 - Chương 17

Trời dần trở nên âm u, mây đen kéo tới mỗi lúc một dày đặc, như muốn tô thêm cho sự đau thương của người diễn viên trong vở bi kịch.

Thế nhưng mưa còn chưa đổ xuống, dưới tầng trời thấp chỉ có những cánh chuồn chuồn lướt đi ảm đạm, mang theo sự lo lắng bất an.

Vì sao không có ánh mặt trời, mà cảnh vật bốn phía tự đứng lại sáng như vậy a? Đột nhiên ta nhớ tới, lúc xưa có lần ta thắc mắc hiện tượng tự nhiên kỳ lạ này, mẫu thân đã nói, người không cần biết rõ nguyên nhân làm gì, chỉ cần nhớ kỹ, nếu trời đang đầy mây âm u u ám đột nhiên sáng lên, thì sau đó nhất định mưa sẽ tuôn xuống xối xả. Lúc mưa to, tiểu bằng hữu ngàn vạn lần nên nhớ kỹ không nên trú dưới tàng cây hay đứng tại nơi trống trải mà làm cột thu lôi.

Tỉnh lại từ trong hồi ức, ta đột nhiên phát hiện, nơi ta đang quỳ, bốn phía cây cối đều vì xây mộ mà chặt hết, hiện nay thứ duy nhất cao hơn ta chính là tấm bia mộ bị gãy mất phân nửa.

Ách, ta thương tâm a, nhưng không hề có dự định thử xem vận khí mình tốt đến đâu, có thể hay không giống mấy diễn viên khí phách đầy mình quỳ gối giữa trời sấm sét. Hơn nữa, ta cũng không mong ai đó đang đứng trầm mặc cách chỗ này không xa cũng vì ta mà bị bạo vũ làm cho ướt hết người.

Thôi được, cái bọn họ muốn chỉ là một người mang tên Phạm Cửu Tiêu, mà ta, ngoại trừ sắm vai “Phạm Cửu Tiêu” ra, thì ở nơi cổ đại không chút quen thuộc này, cũng chẳng thể làm được cái gì khác.

Đã là mệnh, thì chỉ có thể chấp nhận. Thế nhưng ta không cam lòng, không cam lòng không cam lòng! Dựa vào cái gì mà ta bị vứt tới đây, dựa vào cái gì mà muốn ta sống dưới bóng kẻ khác, dựa vào cái gì mà bọn họ không thêm để mắt tới ta, dựa vào cái gì mà ai cũng không muốn thừa nhận sự tồn tại của “ta”?

Phải rồi.... là do ta quá yếu ớt. Ta so ra không uy nghi bằng Phạm Cửu Tiêu, cũng không có nổi khí phách của hắn, quyết đoán của hắn. Cho nên, hắn là ánh sáng, mà ta chỉ là cái bóng mờ mờ mông mông theo ảo ảnh của hắn thôi. Đúng thế... Sự tồn tại của ta vốn quá mức mờ nhạt, không có cách nào loại bỏ được vết tích quá rõ ràng hắn lưu lại; tính cách ta cũng quá nhu nhược, làm sao có thể đánh bật cái ưu việt của hắn.

Hắn tuy rằng hoang dã vô độ, nhưng lại chính là rồng dạo trên chín tầng mây.

Ta tuy rằng an phận thủ thường, nhưng cũng chỉ là một con trùng nằm dài trên mặt đất.

Hóa ra từ đầu tới cuối, ta vẫn là chỉ có chính mình, mặc dù xung quanh có nhiều người như vậy, nhưng kẻ mấy nhân vật đặc biệt xuất sắc này đi theo, cũng chỉ là Phạm Cửu Tiêu mà thôi. Trong lòng bọn họ, Đồ Lâm chỉ là một nhân tố nhỏ thêm vào để mọi người có thể luận lý thành chương mà tiếp nhận sự thay đổi, là một cái cớ để mọi người mượn, hiểu nhưng không nói...

Nhưng với ta cũng chẳng cần mượn cớ a, ta rõ ràng là “ta” mà, ta có khiếp đảm, có sợ hãi, cũng có nhiệt tình, có yêu thương, có sự kiên trì. Nhưng dù ta có kêu khàn cả họng, cũng không thể truyền tới được trong lòng bọn họ.

Nam nhân cũng tựa một con chó, kẻ bọn họ đi theo, nhiệt tình yêu thương, phục tùng, trước nay đều chỉ là những kẻ cường giả —

Xoải bước đi về phía trước, quả nhiên không ngoài dự liệu, cách tấm bia đá không xa, ta đã tóm được Hình đại suất ca tay dắt ngựa đứng ngốc nhìn bầu trời xa xăm.

Ngũ quan tuần lã toát ra một vẻ mê vông, giống như một con hùng ưng trên vách núi cheo leo, giang rộng cánh, nhưng lại không biết nên bay về hướng nào. Có lẽ, nửa đời trước của hắn đã tập thành thói quen, luôn đuổi theo hùng tâm tráng chí của dân long, đuổi theo sự ngông cuồng, đuổi theo giấc mộng, cũng đuổi theo tội lỗi của hắn... Cho nên, hắn cần Phạm Cửu Tiêu, cần cái mục tiêu mình vẫn luôn hướng tới...

Nếu như vậy, ta cũng sẽ thử cho người một mục tiêu xem sao.

Chỉ hy vọng tiếp sau, người ở trong mắt người, có thể chân chính là ta...

“Hình Huân, chúng ta trở về đi.” Ta không muốn bị sét đánh cũng không muốn dầm mưa, cho nên ta chỉ có thể không ngừng cố gắng tỉnh lại, không ngừng cố gắng từ cái vấp ngã mà tập tễnh bò lên, càng nhanh càng tốt, bởi vì, ta không có lựa chọn.

Thu hồi ánh mắt, Hình Huân dường như có vẻ vừa mới phát hiện ta đi tới, không nói một lời mà đưa cương ngựa cho ta.

Trong cơn đông tố vừa chợt đến, chúng ta ai cũng không nhắc lại chuyện vừa rồi ở trước bia đá, tựa như hẩn vẫn mong chờ, ta vẫn là “Phạm Cửu Tiêu”, còn hẩn, vẫn như trước đây từng bước đuổi theo dâm long...

Nói là trở lại, nhưng kinh thành lúc này đã nằm trong phạm vi thế lực của Lục Vương gia, “Phạm Cửu Tiêu” muốn quay về Tứ Vương phủ có thể dễ dàng như nói vậy sao. Ở kinh thành chọn tạm một tiểu điểm trú lại, không biết là được lão thiên gia chiếu cố hay là bị ác chình, mà khi ta và Hình Huân vừa đặt chân sửa soạn vào một căn phòng duy nhất được coi là sạch sẽ, thì mưa đã không ngừng trút xuống.

Thời cổ đại không có điện thoại, mà trời mưa to gió lớn thế này bỏ câu cũng không cách nào bay đi được, chúng ta căn bản là mất hẩn liên lạc với bên ngoài. Hình Huân rất lo lắng, còn ta thì lại ngáp một cái rất chi thỏa mãn. Chỉ là ngày mưa khách nhân cũng nhiều, điểm nhỏ mà người lại càng lúc càng đông, rất nhanh đã kín chỗ. Để không làm ngoại nhân dị nghị ngờ vực, Hình Huân đã gượng gạo đồng ý với chương quỹ, nhượng lại gian phòng của mình mà đến ở cùng với ta.

Ta trước đây thời học sinh ở ký túc xá cũng đã quen, ở chung với một vài người cũng chẳng vấn đề gì. Nhưng cái chính ở đây, từ lúc ở trước mộ nói toạc hết tâm sự tới giờ, thì quan hệ của ta với Hình đại suất ca vẫn đang rất căng thẳng, cơ bản là hẩn không hề chủ động nói chuyện, ta cũng chẳng phải biết mở miệng nói cái gì cho hợp lý.

“Cái kia... Ta ra tiền viện đi dạo chút.” Bể sơn dù đẹp, nhưng ở cạnh lâu thì cũng đông chết người. Ta trộm đưa mắt liếc Hình Huân một thân bạch y tổ phục ngồi ở bát tiên trác (bàn vuông) , đối diện với thanh kiếm nhìn đến phát ngốc, liền quyết định đi tới tiền viện, nơi tân khách đang tụ họp tìm chút nhân khí.

“... Trong điểm ngư long hỗn tạp, Vương gia hãy tự cẩn thận một chút.” Trước khi vào ở cũng đã thăm dò thỏa đáng hoàn cảnh bên ngoài, Hình Huân cũng không thực sự cho rằng ta sẽ gặp chuyện không may, nhưng vẫn lo lắng dặn thêm một câu. Nhưng cũng vì sự quan tâm lơ đãng này của hẩn, mà khiến ta trước sau không dứt ra được khỏi sự ám áp hư huyền này.

“Ta biết rồi.” Trịnh trọng gật đầu, ta giống như chạy nạn mà đi nhanh ra khỏi phòng. Sự yên lặng nặng nề của Hình Huân như dệt một tấm lưới cùng gông cùm xiềng xích khiến chính hẩn còn hít thở không thông nữa là ta.

Ta bắt đầu hối hận về chuyện nói huých toạc mọi thứ ra như thế. Nói đi nói lại, ta cũng đã rơi đến nơi này, nửa đời sau còn phải mang cái mặt của dâm long, vậy thì có nói hay không cũng có gì quan trọng.

Quyết định sai lầm, vậy nên cũng chỉ có thể ngồi phiến muộn một mình thôi.

Đi đến tiền viện của tiểu điểm, một số khách tới muộn không có chỗ ngủ lại đều tập trung hết ở đây. Tìm không được bàn trống, cũng không an tâm ngồi cùng bàn với người khác, ta thở dài, nhún nhún vai, quay sang chỉ thấy điểm tiểu nhị chưng bộ mặt cười cười bất đắc dĩ. Đang định quay về phòng tiếp tục mất to mắt nhỏ với bể sơn, ai biết, vừa quay lại, thì từ đằng sau, đã có người vỗ mạnh vào lưng ta, mạnh đến mức khiến ta nghi ngờ, đây có phải liên hoàn chương do sát thủ của lão Lục phái tới ám sát ta hay không.

“Uy! Người — a!” Người kia mặc dù một thân bố y, nhưng không che được cái khí chất anh vũ trên đầu mày đuôi mắt, còn ai khác ngoài Uông Hằng Nghiệp.

Nháy nháy mắt, Uông Hằng Nghiệp có ý bảo ta ngồi cùng hẩn xuống chỗ cái bàn vuông cạnh cửa sổ. Mấy người đang ngồi đó, vốn là thủ hạ của hẩn mang tới, nhìn thấy chúng ta liền tự động đứng dậy nhường chỗ, còn cố ý che chắn không cho ngoại nhân nhìn thấy.

“Người làm sao biết ta ở chỗ này?”

“Theo dõi thích khách của Lục Vương gia, tìm được tới đây.”

“...” Ta biết mà, Phạm Cửu Sùng giống trống khua chiêng hủy đi mộ của Đồ Lâm, chẳng ngoài mục đích muốn dụ ta ra mặt, nhưng ta xuất hiện rồi mà hấn vẫn không ra tay, xem chừng đã bị Ôn Hạng Nghiệp đường lang bộ thiện, hoàng tước tại hậu (bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở sau), phá đi chuyện tốt. Nhưng ta tin tưởng, hấn phong trần mệt mỏi chạy tới đây, chắc chắn không phải để kể công ban thưởng hay muốn nghe ta nói cảm tạ, nên cũng không dây dưa nữa, ta nói thẳng vào vấn đề chính: “Thế nào? Người rốt cục cũng quyết định giúp đỡ bản vương sao?”

“Nói vô ích, nếu không thì tại sao ta phải vì cái mệnh người mà tổn hại đến không ít huynh đệ?” Oán hận liếc mắt khinh thường, biểu tình của Ôn Hạng Nghiệp thực không khác gì mình làm nhưng người khác lại hưởng lợi. “Thế cục có biến, Tam Vương gia đột nhiên lại hướng Hoàng Thượng đưa một kiến nghị vô cùng có lợi với người, nói Nhiếp chính vương hoang phế triều chính đã lâu, không có lợi cho xã tắc, tấu thỉnh Hoàng Thượng hạ lệnh triệu người về kinh, một, để khiển trách, hai, để chấn chỉnh triều cương.”

“Đây cũng gọi là tin tốt sao!?” Đó chẳng phải là Phạm Cửu Hâm xem ta ngứa mắt nên ở sau lưng hướng Hoàng đế cáo trạng ta sao?

Trùng lớn mắt, Ôn Hạng Nghiệp dường như không thể tin nổi, một “Phạm Cửu Tiêu” đã từng nói với hấn những đạo lý thâm sâu giờ ngay cả mấy thứ này cũng nghe không thấu, nhưng vẫn miễn cưỡng tự nhủ “Mộ Đồ công tử bị hủy, Vương gia thương tâm quá độ” cùng với n lý do đường hoàng khác, nói chung, khinh miệt với coi thường xong, thì hấn cũng không chút kiên trì mà giải thích: “Hanh, hướng triều đình nói là khiển trách, nhưng Hoàng Thượng sợ người như chuột sợ mèo, làm gì có gan mà giáo huấn người. Tam Vương gia đây là cho người cơ hội về kinh, bằng không trong triều người của Lục Vương gia liên tục gây khó dễ, người có thể ở Giang Nam nghỉ dưỡng đến năm nào a!? Sợ lúc người trở về thì giang sơn đã đổi chủ rồi!”

“Ta nếu muốn về nhà, chẳng lẽ chỉ có thể chờ Hoàng đế hạ chiếu thôi sao!” Bất mãn phản bác lại, Phạm Cửu Tiêu ở Phạm quốc hoành hành ngang ngược, chỉ có địa phương hấn không muốn tới, chứ không có địa phương hấn không thể tới, vậy mới đúng chứ.

“Hanh hanh, nếu thực đơn giản như vậy, thì sao Vương gia không trở về phủ, mà còn phải giấu giếm thân phận co đầu rụt cổ trốn tránh trong cái tiểu điểm ngoại thành này?” Châm chọc khiêu khích mà hỏi vặn lại.

Khuôn mặt Ôn Hạng Nghiệp tỏa ra vẻ mệt mỏi rõ ràng do đi đường xa, nhưng đôi mắt hổ vẫn sáng rực đến dọa người. Ta biết, đó là dấu hiệu chứng tỏ nam nhân này đã định liệu hết thảy mọi việc. “Trước đây ta đã muốn nói, Vương gia tự cao tự đại lại đi giả trang vì hành, nhưng cũng đừng quên, khi vì hành gặp bọn tôm tép gây sự cũng phải nhịn xuống, vì người không biết không có tội.

Lúc này, Tam Vương gia đã dọn sẵn đường cho ngài, chỉ cần khôi phục thân phận là có thể quang minh chính đại về kinh. Phải biết, hiện tại mấy đại thái giám quản sự trong cung đều đã bị Lục Vương gia mua chuộc, nếu không có lý do chính đáng, ngoại thần muốn gặp Hoàng đế còn khó hơn lên trời.”

“...” Cái này, cùng Phạm Cửu Hâm với Phạm Cửu Sùng lục đục với nhau lâu quá, làm ta suýt nữa quên mất ở Phạm quốc này kỳ thực còn có một tiểu Hoàng đế. Có khi, sự tồn tại của hấn chính là nguyên do vì sao Phạm Cửu Sùng không dám tùy tiện xông thẳng vào nhà ta giết người phóng hỏa.

Ta nhớ, khi còn bé xem ông nội cùng hàng xóm dưới gốc đại thụ chơi cờ tướng, ta chê bọn họ đi từng bước từng bước quá chậm, liền hỏi ông nội, sao không phi tượng thẳng qua sông*, ăn sạch đối phương, thế không phải là lập tức thắng sao? Kết quả, cả ông nội lẫn hàng xóm đều cười, vuốt đầu ta nói rằng không thể như vậy, vì trò chơi cũng có quy tắc của trò chơi.

* Cái này bạn nào biết chơi cờ tướng thì hấn rõ rồi hén, còn ai không biết chơi thì hiểu đơn giản trong bàn cờ tướng, giữa hai bên có một khoảng gọi là “sông”, và quân tượng thì không thể qua sông được. (ôi nó kiến thức cờ tướng rách nát của mình =.=)

Cho nên, tiểu Hoàng đế chỉ cần còn là Hoàng đế, thì ta cùng Phạm Cửu Sùng còn cứ phải chậm rãi mà chơi, tuân theo quy củ, chờ đợi tàn cục của trận đấu này đã.

Vỗ vò vai Ôn Hạng Nghiệp, ta đột nhiên nhớ tới truyện “Lộc đỉnh ký”, nguyên nhân mà Bình Tây vương thất bại; tuy rằng ta không biết dã tâm của Lục đệ có lớn đến mức làm cả long bào hay không, bất quá ta

vẫn phải có sự chuẩn bị trước:”Bản vương đã minh bạch, hiện giờ phiên người khổ cực một chuyến, tìm một huynh đệ đáng tin cậy, đưa một lời nhắn đến Mạc thị.”

“Người ngay cả Mạc thị cũng lôi kéo được rồi!?” Hai mắt mở to, Ông Hằng Nghiệp kinh hỉ mang theo một tia khinh thường:”Thật không nghĩ tới, trước đây như vậy mà giờ bọn họ vẫn còn giúp người.” Tiếp đó có vẻ hắn cũng nhớ tới chuyện đáng xấu hổ của mình, nên vội vàng ho một tiếng lắng sang chuyện khác:”Nếu đã cùng leo lên một con thuyền với người, thì cũng chỉ có thể đồng tâm hiệp lực mà thôi. Được rồi, ta sẽ phái phó tướng của ta đi, phải nhắn lời gì?”

“Rất đơn giản, người chỉ cần nói cho Mạc Ly:” Tới lúc rồi !” Cố tình thần thần bí bí nói, ta kỳ thực cũng không rõ lúc này phải nói thế nào để Mạc thị tới phối hợp, cho nên mới nói một câu vô cùng ba phải, hiểu thế nào cũng được, còn phương pháp cụ thể thì cứ để chính đương sự tự nghĩ ra đi. Dù sao hắn cũng làm rất tốt chuyện gọi là “lĩnh hội” thâm ý của ta, sẽ không có chuyện “hiểu lầm” được đâu, vì dù sao, cao thâm cũng chính là “Phạm Cữu Tiêu” ta.

Khái, không tốt a, quả nhiên tiểu hài tử học thói xấu là nhanh nhất, xem ra, ta đã bị đàn hồ ly ở bên cạnh này làm hỏng mất rồi.

“Ta đã biết, vậy Vương gia định làm thế nào để quay về kinh đây?” Vuốt cằm, Ông Hằng Nghiệp tựa hồ với câu nói tràn ngập huyền cơ kia của ta rất tán thưởng, ánh mắt nhìn ta cũng thêm một điểm chờ mong, “Hiện nay tin đồn vẫn là Vương gia ngài đang ở biệt viện tại Giang Nam tu thân dưỡng tính, bất quá, chuyện mộ Đồ công tử lớn như vậy mà vẫn không truyền ra động tĩnh gì của người, có người còn hoài nghi phải chăng người vì cái chết của Đồ công tử mà nhìn thấu được hồng trần, nên giấu đời làm một cư sĩ ở ẩn tại gia.”

“Phốc —” Ngụm trà vừa vào đến miệng chưa kịp nuốt xuống đã liền phun ra, cái, cái gì? Cư nhiên lại đoán đâm long đi xuất gia? Trí tưởng tượng của cổ nhân cũng thật phong phú nha, không thua gì hiện đại! Bất quá, điều Ông Hằng Nghiệp hỏi cũng cho ta một cái nan đề, ta hiện tại người cũng đã tới ngoài kinh thành, nhưng cũng không thể nhảy ra mà nói ta tới rồi đây được đúng không?

Huống hồ, ta cũng muốn để Mạc thị cùng Ông Hằng Nghiệp chu toàn hết mọi việc đã, vì dựa theo mớ ký ức ít ỏi của Phạm Cữu Tiêu về triều cương, thì hình như trú binh Ông tướng quân không có lệnh thì không được vào thành a. Nếu như muốn lấu đá chọi đá với Lục đệ tay nắm ngựa lâm quân, thì ta cũng phải chuẩn bị thật kỹ cái đã.

Ai ai, cổ nhân thực là phiền phức, rõ ràng trong lòng mọi người cũng không ai thực sự muốn lo chuyện của hoàng đế a, có chút mặt mũi nhưng suốt ngày cứ phải lo trước lo sau, bảo sao không tạo cơ hội cho Tào Tháo giáp thiên tử dĩ lệnh chư hầu (hử, cái gì đây =.= dịch nôm thì kiểu như khống chế thiên tử mà ra lệnh cho chư hầu?)

Di? Chờ một chút, giáp thiên tử... Đúng a! Ta thế nào lại quên, kinh thành thì không thể đi, nhưng Hoàng đế là người sống có chân tay đầy đủ, chẳng lẽ lại không thể đi hay sao?

Hắc hắc, Phạm Cữu Sùng a, người không phải đã nắm gọn kinh thành trong lòng bàn tay hay sao? Ta đây nếu đem Hoàng đế từ trong kinh thành đi ra, thì không có đế vương, cấm thành liệu có còn là cấm thành nữa không đây?

“Vương gia? Ngài đang cười cái gì a...” Phỏng chừng bị dáng cười âm hiểm tiểu nhân của ta hù cho nổi hết cả da gà, Ông Hằng Nghiệp vội đứng dậy, có vẻ muốn chạy cho thật nhanh:”Cái kia, ta về doanh trước, mấy ngày nay người của Lục Vương gia vẫn lấy lý do biên cương nguy cấp, muốn ta nhanh nhanh dẫn binh tới thảo phạt, rõ ràng là muốn ta rời đi. Thế nhưng đất nước có họa ngoại xâm, là cũng đã rơi vào tình thế rất khó khăn rồi, hoàn thành Vương gia nhanh nhanh quyết định, an bài đối sách hợp lý.”

“Người về doanh trước đi, cần xuất chinh thì cứ chuẩn bị xuất chinh, bất quá, khi chưa có thông tri của ta thì tuyệt đối không được nhổ trại.” Gật đầu, ta cũng biết rõ, tiểu khách điểm tại vách mạch rừng không phải là nơi thích hợp để bàn mấy thứ chính sự này. Tiễn Ông Hằng Nghiệp đi xong, ta hướng phía trên gác chạy nhanh tới, dự định đem tất cả tin tức mới này ra thương lượng với Hình đại suất ca.

Chỉ là, vừa mới tới cửa...

“Ô, mùi nồng quá a, Hình Huân!? Người — rốt cuộc là người đã uống bao nhiêu!?”

19. Quyển 2 - Chương 18

Ta chưa từng thấy Hình Huân uống rượu, hẳn luôn cho ta cảm giác như một bạch y kiếm khách trong tiểu thuyết kiếm hiệp, luôn chỉ uống thứ nước sạch sẽ tinh khiết, vĩnh viễn chỉ vì võ của hắn, kiếm của hắn, mà giữ mình thanh sạch, trong veo tựa như làn nước. Thế nhưng hôm nay, kẻ bị ta bỏ lại trong phòng, không biết từ lúc nào đã kêu tiểu nhị đem đến mấy bình rượu ngon đã ủ lâu năm, ngay cả chén cũng lưỡi dùng, trực tiếp nâng lên bình rượu, đưa lên miệng, rốt cuộc, thì một nửa rót vào trong miệng, một nửa kia thì tràn ra, thấm ướt cả nửa người trên... Vậy nên, cả người uống lẫn người nhìn hẳn uống, đều say...

Mùi rượu, ở trên người kẻ nào, cũng đều thật khó ngửi. Đám anh em ở ký túc xá của ta mỗi lần buồn chán đều kéo nhau uống rượu, khiến cuối cùng, cả phòng đều tràn ngập mùi chua chua cùng gây gây của thịt muối. Thế nhưng, Hình Huân lại không hề giống thế, rượu ở trên người hắn, không hề lưu chút vết tích ứ nào, nhân thân của hắn vẫn trong trẻo như vậy, cứ chỉ vẫn ưu nhã hào hiệp như vậy. Rõ ràng đã chìm trong men rượu nồng, nhưng lại khiến ta có cảm giác như được gột rửa tẩy trần bằng thanh thủy — giống như đem rượu đổ lên mũi kiếm sắc bén, từng giọt rượu như châu ngọc trong suốt sáng long lanh bắn tung ra xung quanh, mà lưỡi kiếm, lại càng thêm sáng.

Đột nhiên, ta lại rất muốn ngồi xuống, không nói cái gì gia sự quốc sự thiên hạ sự (chuyện nhà chuyện nước chuyện thiên hạ), không nghe tiếng gió thổi mưa rơi rầm rĩ ngoài cửa sổ, cứ như vậy ngồi yên, đối diện với hắn, tiếp nhận vò rượu mà hắn yên lặng đưa qua, không nhiều lời, chỉ bởi hắn uống, chỉ muốn cùng hắn, mặc kệ hắn đem ta trở thành ai, mặc kệ lúc này hắn là vì ai, ta cũng muốn ở bên hắn... Vì vậy, ta cũng đã hành động như thế...

“... Người vẫn luôn là mục tiêu của ta.” Hình Huân đã say, tuy rằng đôi mắt vẫn sáng như trước, nhưng ánh nhìn dường như đã phiêu đến tận nơi nào. “Ta vẫn luôn đi theo người... Lý tưởng của ta, mục tiêu của ta đều liên quan đến người, bất luận người trợ giúp hay gây trở ngại, ta cũng đều không ngại... Cuộc đời này của ta... đều sẽ gắn mãi với người..”

“...” Hoàng tử so với bia thì độ cồn cao hơn nhiều, tử lượng của ta không kém, nhưng cũng đã có chút mơ hồ, cũng không biết có phải do ảnh hưởng bởi mấy lời của Hình Huân hay không. Hắn xuyên qua ta, tìm kiếm vết tích của Phạm Cửu Tiêu, dù ta không phải đâm long... Cho dù ta phút giây nào cũng mong ta thực sự là cái tên kia, nhưng hơn ai khác, ta rất rõ ràng... Ta chính là ta.

Ngay lúc đó, ta cũng đã minh bạch... Nhìn thấy Hình Huân như vậy, trong ngực liền tràn ra một cảm xúc đau đớn, thì ra, nó gọi là động tâm...

Đều do lão thiên gia, vì sao thân thể Phạm Cửu Tiêu không phản ứng trước nữ nhân chứ!? Vì sao lúc ta rơi đến đây, mỹ nhân đầu tiên ta gặp lại là một nam tử!? Nếu như có thể, ta chắc chắn sẽ không muốn ôm một nam nhân cả người bằng phẳng tẻ ngắt; nếu như có thể, ta sẽ không đem trái tim giao cho người luôn tâm tâm niệm niệm tránh xa một kẻ nam nhân; nếu như có thể...

“Vương gia? Người say sao?” Vứt vò rượu trên tay, ta hung hăng ôm chặt lấy bờ vai Hình Huân, bờ vai nam nhân thực rộng, nó mang theo cả tang thương, cũng mang theo cả sự ấm áp mà ta luôn khát vọng. Không để ý tới câu hỏi của hắn, bản năng đã thúc giục ta tìm đến đôi môi kia, tựa như cắn xé mà mạnh mẽ hôn lên, mút vào khiến mùi máu tràn ngập khoang miệng.

“Vương — Đủ rồi! Người muốn làm gì!” Dưới bụng chột đau nhói, ta ngã ngồi ra trên mặt đất, hồi lâu sau mới tỉnh ra, biết chính mình đã được Hình đại suất ca thưởng cho một quyền. Vì sao... Vì sao ngay cả Hình Huân cũng như thế này!? Người nào người nấy khi thấy đâm long đều là một bộ dạng mèo nhỏ e dè, còn khi biết là ta, thì liền thành con hổ giương nanh múa vuốt? Ta có chỗ nào kém hắn nào? Nói thẳng ra, quyền thể hắn có giờ ở hết trong tay ta, nếu như ta muốn, hoàn toàn cũng có thể giống hắn uy hiếp giết sạch gần trăm nhân khẩu Hình gia làm bạch y suất ca đi vào khuôn phép.

Thế nhưng, ta không thể làm thế, vì ta chung quy cũng chẳng phải là dâm long kia...

“Hình Huân, cái ngươi muốn là gì? Nói cho ta.” Đưa tay lau đi vết máu bên miệng, nụ hôn vừa rồi có vẻ như đã cản nát cả đôi môi mỏng của Hình Huân rồi. Trong máu có mang theo hương rượu, khiến cho cả linh hồn cũng dần dần sinh cảm giác mê ái trầm luân. Thân thể Phạm Cửu Tiêu đã quen hơi nam sắc, nó hiểu được tình huống lúc này nên đã trở nên bưng bưng phần chần. Dần dần, bạch y của Hình Huân khi này thấm rượu, trở nên bẩn trong suốt đã có chút hỗn độn, ngay cả tuấn nhan đang nháy mi cũng vô thanh mà khiêu khích ta. Nếu đổi lại là chủ nhân thân thể này, thì chắc mỹ nam tử kia đã sớm bị áp thẳng xuống đất rồi đúng không?

Vậy thì vì sao ta phải nhẫn!?

“Cái ta muốn, không phải cái ngươi có thể cho.” Từ trên cao nhìn xuống, Hình Huân đưa tay chụp lấy một vò rượu, khai mở hồng phong (ờ, xem phim rồi đúng không, miệng vò rượu thường được bịt bằng một lớp giấy đỏ, khi uống thì bóc ra. Hồng ở đây là màu đỏ, còn phong là phủ kín. đây kín) rồi chuyển qua trước mặt ta. Hắn không phải đang nhìn Phạm Cửu Tiêu, vì khi nhìn Phạm Cửu Tiêu thì thần thái của hắn không có đơn thuần như vậy. Mấy năm gần đây, theo trí nhớ của dâm long, ánh mắt Hình Huân luôn là rất phức tạp, mang theo một tia trốn tránh rất rõ ràng.

“Nhưng...trái lại, cái ngươi muốn cũng chỉ có ta có thể cho được.” Ta đã hiểu, Hình Huân chính là không muốn rời xa Phạm Cửu Tiêu, nam nhân đã phá hủy hết tôn nghiêm của hắn nhưng cũng chiếm được của hắn cả yêu và hận, tất cả mọi thứ của hắn, kể cả mạng sống, đều là vì Phạm Cửu Tiêu mà tồn tại, tựa như một vệ tinh trung thành, thủy chung đi trên một quỹ đạo tuần hoàn xung quanh hành tinh. Mà đột nhiên một ngày, hành tinh biến mất, vệ tinh vốn đã quen ý lại, liền chẳng biết phải làm sao.

“Ngươi — ngươi cho ngươi là ai?” Kinh ngạc ngậy người, Hình Huân thực sự không ngờ ta trúng một quyền kia rồi mà vẫn có sức bổ về phía hắn, giữ chặt lấy thắt lưng, vò rượu trong tay nhất thời buông lỏng, ào một tiếng lênh láng đầy nền đất, hương tỏa tràn ngập.

Phải thừa nhận, có dính đến chữ sắc, là thân thể dâm long lại nhanh chóng phơi ra tiềm năng vốn có. Bụng khi này ăn một quyền của Hình Huân, nhộn nhạo đến phát nôn, thế nhưng lúc này hai tay vẫn hữu lực chế trụ thắt lưng của hắn, hai chân cũng rất có lực mà đứng dậy. Ta đứng nhìn bạch y nam tử trước sau vẫn một vẻ ngạo nghễ không đổi, trong mắt hắn ánh lên, chính là vẻ anh tuấn của Phạm Cửu Tiêu. Lạnh lùng cười, trong lòng trầm xuống, nhưng đầu lại nóng lên: “Ta là ai? A... Ta là Phạm Cửu Tiêu a! Ngoại trừ là Nhiếp chính vương Phạm quốc Phạm Cửu Tiêu ra, ta còn có thể là ai chứ!?”

Không thể phản bác, hoặc là có chống lại cũng vô dụng. Thắt lưng Hình Huân run lên, và khi tay ta cách một lớp y phục vượt tới gần móng hắn thì, đôi chân thon dài vẫn cố gắng chống trụ thân thể kia bắt đầu run rẩy. Yêu thương vươn tay vuốt sợi tóc đen dài vương trên mặt hắn, từng sợi tóc rơi trên ngón tay ta, phải công nhận, những ngón tay của dâm long thực sự rất thanh.

Rất nhanh tìm thấy những điểm mẫn cảm trên thân thể quen thuộc, cách một lớp y phục mà không ngừng công kích hậu huyệt yếu ớt của bạch y nam tử, và cũng chẳng mấy chốc, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay ta đã dần buông lỏng, đôi mắt cũng nhắm lại, gât gao cắn chặt môi dưới không cho phép chính mình thở dốc mà kêu ra.

Có lẽ, kẻ dạy ta nam nhân làm sao tìm được khoái cảm từ trên thân một nam nhân khác là Đường Mật.

Thế nhưng, người chỉ cho ta, nam sắc đến tột cùng là tốt đẹp ở chỗ nào, thì lại là Hình Huân.

Ta hôn lên bờ môi hắn, cắn nhẹ, liếm mút lên hầu kết, bàn tay xoa nhẹ khí quan hoàn toàn bất đồng với nữ nhân, gọi nên một thứ cảm xúc kì lạ, vừa ôn nhu vừa hưng phấn, thẳng đến khi cả hai đều không thể đứng thẳng nữa mà quỵ sụp xuống, dây dưa cùng một chỗ.

“Hình Huân...” Ta ở bên tai gọi nhỏ tên hắn, dùng chính thanh âm của Phạm Cửu Tiêu, và thêm phần trầm thấp nhu hòa của ta. Hắn nghe xong, cả người liền run lên, mỗi tác trên cơ thể đều siết chặt lại, như là đem toàn lực ra chống cự, nhưng cũng lại giống như đem toàn thân ra cảm nhận, mẫn cảm tuyệt đối. Rượu đúng là một thứ tốt a, nó có thể khiến Hình Huân quên đi ta là ai, cũng có thể khiến ta không để tâm xem chính mình là ai —

“Vương gia... Ta nhớ kỹ lúc ở khu sân bắn, ngài đã đáp ứng ta... không chạm vào ta?” Hình Huân giữ chặt lại bàn tay của ta, mái tóc đen dài trải tán ra trên mặt đất lạnh, từng sợi từng sợi, giống như tâm hần lúc này, rối loạn.

“Đúng thế, nếu như ngươi nói không muốn, ta sẽ tôn trọng ý kiến của ngươi.” Tuy rằng ta không muốn thừa nhận nửa người dưới đang chờ phát động nói dừng là dừng là một sự nhần nại phi thường, nhưng để làm rõ sự khác biệt của mình với thú tính của dâm long, ta cũng cố gắng nói ra. Với lại, bàn tay đang chế trụ nơi thất lưng của bạch y suất ca cũng nói cho ta biết, nam nhân kia cũng sẽ không định kêu dừng...

“... Ngươi rốt cuộc là ai? Nếu như là chính Vương gia, thì chắc chắn sẽ không bận tâm đến cảm thụ của ta.” Hơi nhíu mày đề phòng, Hình Huân đậm mặc hỏi, nhưng cũng không có cử động, để mặc tay ta vén vạt áo lên mà tinh tế vuốt ve.

Thỏa mãn kêu ra một tiếng trầm thấp, ta nghĩ, đáp án bây giờ cũng đã chẳng còn quan trọng nữa: “Ta chính là Phạm Cửu Tiêu... Từ nay về sau, nhớ kỹ, ta mới là Phạm Cửu Tiêu –” Thân thể của ta, cái tên của ta, những thứ chết rồi thì cứ để mặc cho hoàng thổ vùi lấp đi. Dùng thân thể của ai, dùng tên của ai, giờ cũng chẳng còn là vấn đề, then chốt là ở chỗ ta định dùng tác phong của ai mà sống.

Hàm trụ điểm nhỏ nổi lên bên dưới bạch y, ta tựa như một con dã thú cơ khát đã lâu, dùng một thứ ánh mắt nóng cháy dò xét thân hình ưu mỹ đang lay động, dục vọng chiếm đoạt thiêu đốt hết cả lý trí, nhưng cũng không biết tìm cách nào thỏa mãn, chỉ cố sức mà mút vào, đầu nhũ dưới đôi môi càng lúc càng trở nên cứng ngạnh lại khiến ta càng an tâm.

“Ồ...” Hần là bị đau, lông mày Hình Huân chợt nhăn lại, khuôn mặt cũng hiện lên vẻ khó chịu, mấy lần đưa tay muốn đẩy ta ra lại bị ta ấn xuống. Nhưng hẳn cũng không phải chỉ có mỗi đau đớn, vì thất lưng bạch y nam tử đã cong thành hình cánh cung, đầu thì khe khẽ lay động, giống như muốn đem sự hưng phấn truyền đến từng đầu dây thần kinh. Cuối cùng, đến khi tay ta cách một lớp y sam mỏng manh cầm lấy phân thân Hình Huân, thì tuần mỹ nam tử đã quần áo bất chỉnh, quỳ gối, eo nhếch lên, như muốn đón nhận sự trêu chọc của ta. Không như Đường Mật rên rỉ phóng dăng, Hình Huân lúc lên cao trào không hề mở miệng lấy một lời, chỉ thấp giọng thở dốc, nhưng đôi mắt đen ôn nhuận lúc này đã trở nên mờ mịt kia, so với những tiếng hờn dỗi duyên dáng lại càng làm người ta thêm phát cuồng.

Những hình ảnh dâm loạn của Phạm Cửu Tiêu cùng Hình Huân trong trí nhớ đột nhiên xẹt qua, vụn vặt, nhưng cũng mang đầy sắc tình không khác gì liều thuốc độc, khiến ta mê muội. Ta nhớ, rất nhiều lần, Phạm Cửu Tiêu cũng giống như vậy đem đôi chân dài của Hình Huân khoác lên vai, ép đối phương phơi bày ra hạ thân yếu đuối. Nhưng, ta nhớ rõ, Phạm Cửu Tiêu cũng chưa từng như ta lúc này, cúi đầu đem từng tấc, từng tấc da thịt Hình Huân như trân phẩm mà thưởng thức.

“Ách —” Ngửa đầu ra sau kêu nhỏ một tiếng, tay Hình Huân cố sức vật lộn đẩy đầu ta ra, chỉ là, dưới sự liếm mút của ta, lực đạo đẩy ra kia rất nhanh đã trở thành giữ chặt, đè xuống tác cầu, mà khi đầu lưỡi ta lướt qua linh khẩu, thì cánh tay kia đã trở nên vô lực mà trở về gác lên trán chủ nhân.

Mười chín năm nay làm một con người khỏe mạnh sinh lý bình thường, thực có nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ có ngày mình sẽ đem tính khí của một người nam nhân ngậm vào trong miệng, thậm chí còn coi nó như trân bảo mà cẩn thận liếm mút. Cái loại hành động mà trước đây vừa nghe đã thấy muốn nôn, thì bây giờ, với Hình Huân, tự dừng lại trở nên vô cùng tự nhiên...

“Được rồi... Vương gia... Có thể rồi...” Phân thân đang được ta hàm trụ bỗng run lên, đôi mắt Hình Huân chìm trong sương mờ, cả người cũng như bị ta đưa lên giữa mây xanh, ngay cả thanh âm khàn khàn cũng trở nên khinh phiêu. Ta biết, phân thân lúc này huyết mạch bí tương, đó là dấu hiệu sắp phun trào, thế nhưng ta vẫn không muốn dừng lại, cũng không muốn tránh ra: “Không sao... Hình Huân... có thể...”

Ra sức vuốt ve âm nang của đối phương, ta có cảm giác, Hình Huân đã có chút hít thở không thông mà nâng lên hai bắp đùi, ngay sau đó cả người liền co giật kịch liệt, kêu không thành tiếng, dịch thể bạch trọc từng cổ từng cổ tuôn trào, cuối cùng chỉ còn lại vài giọt tàn dư đọng trên linh khẩu, chảy xuống thành một đường ái muội. Nhìn Hình Huân lúc này, thần trí đã không còn rõ ràng lẫn đi trên tay ta, bên môi chỉ bạc còn vương lại, đôi mục mâu hắc sắc mờ lung, lông mi dày khép hờ, khiến người ta thương tiếc không ngớt.

Ta biết, Phạm Cửu Tiêu chưa từng ôn nhu với Hình Huân, nhưng ta thì lại muốn thật dịu dàng ôm lấy nam

tử khiết bạch này, bởi vì... Hắn đáng được như thế. Cường chế hạ thể sắp bạo tạc của chính mình, không đợi hắn từ cao trào tỉnh lại, tay ta đã tham nhập vào cúc huyết, lấy tinh dịch làm chất bôi trơn, ba ngón tay không cần nhiều sức lực cũng đã dễ dàng mở rộng thông đạo đã sớm bị dâm long thô bạo khai phá quá nhiều lần này.

“A...” Hình Huân dưới sự làm loạn của ta đã không kìm chế được mà thở dốc, theo phản xạ muốn đưa tay lên miệng gắt gao cắn chặt lấy. Dâm long ghê tởm kia, luôn luôn chọn những nơi dễ bị ngoại nhân phát hiện mà cường bức Hình Huân, hại đối phương dưỡng thành thói quen chết cũng không kêu ra tiếng, bất quá... Nói thật ta cũng có thể lý giải dâm long một chút, dù sao mỗi khi nghe tiếng bước chân ngoại nhân tới gần, ai có thể không biết, chứ Hình đại suất ca võ công cao cường, nhĩ lực trác việt (xuất sắc) đương nhiên sẽ phát hiện, và lúc đó, hậu huyết lập tức sẽ co rút kịch liệt, chặt chẽ đè ép, không có nam nhân nào là không thích cả.

Cúi đầu cười xấu xa, ta thủ thủ bên tai Hình Huân: “Cẩn thận một chút, đừng quên gian phòng sát vách của chúng ta người đã nhường cho người khác. Khách điểm tường cũng không dày như vương phủ nha...” Quả nhiên, mỹ nam tử quần áo lộn xộn vừa nghe đã giật nảy mình, hậu huyết co rút đem ngón tay ta ép chặt vào nội vách nóng rực.

Mẹ nó, chiêu thuật của Phạm dâm long vì sao lại linh nghiệm đến thế a! Thật chịu không nổi nữa, nếu không đi vào ngay thì sẽ ra mất...

Chột dạ cởi bỏ đai lưng, cuộn thành một cuộn đưa cho Hình Huân để hắn cắn, thay cho bàn tay của hắn lúc này, ta nâng lên vòng eo vẫn đang run run, cẩn cẩn dục dục đưa phân thân có thể nói là nhân gian hung khí của dâm long đẩy vào hậu huyết nóng rực, hơn nữa cũng rất chặt. Lúc ban đầu, dũng đạo của Hình Huân cho ta cảm giác không khác Đường Mật cho lắm, thế nhưng khi ta ý thức được mình đang tiến nhập vào trong cơ thể của bạch y nam tử kia thì, máu toàn thân liền như dồn hết về phía dưới thất lưng, dường như không hề chạy qua đại não, lồng ngực chấn động, xuất ra những lời từ đáy lòng: “Huân... Ta cần người...”

Đúng vậy, không phải là yêu, cũng không phải là thích, mà là cần.

Tựa như không khí, tựa như ánh dương quang, luôn khiến người ta khát cầu, không thể nào ly khai được.

“Ta cần người... Huân... Ta muốn người...” Tựa như mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới mẻ, cái gì sinh con đẻ cái, cái gì tam thê tứ thiếp, cái gì mỹ nữ a ngực lớn a Marilyn Monroe a tất cả đều bị vứt lại phía sau, tiếng nỉ non dần dần trở thành tiếng gầm nhẹ khàn khàn, theo phân thân của ta điên cuồng trùu tống trong cơ thể Hình Huân.

“Ô... Ha a...” Đôi môi tê dại không cắn được cuộn đai lưng, Hình Huân theo tiết tấu của ta lay động, nhẹ chớp đôi mắt, thở hổn hển, mang theo khoái cảm vô hạn.

Hai thân thể đều nhóp nhép đầy mồ hôi, chúng ta đều đã quên bằng nơi đây là tiểu khách điểm, quên đi uy hiếp nơi kinh thành của Lục đệ, cũng đã quên cả hai đều là thân nam nhi, chỉ còn lại bản năng nguyên thủy, một người truy cầu, còn một người thì cảm thụ.

Không biết đã là lần thứ bao nhiêu bị câu “Ta cần người” thôi miên, Hình Huân rốt cục đã không còn bắn ra được nữa, hạ thể không dậy nổi thêm nữa mà rũ ra, tựa như một con cá ra khỏi nước, đôi môi khê mở, chỉ có thể ỷ lại vào sự an ủi nơi ta. Mà thân thể Phạm Cửu Tiêu có lẽ cũng đã được chủ cũ của nó rèn đúc qua bao nhiêu năm, tuy rằng số lần ăn không nhiều, không thể nói là đã thỏa mãn, nhưng mỗi lần có thể ăn đều ăn đến no mới thôi. Bất quá, ta không phải hắn, ta cũng không nghĩ sẽ chơi đùa hủy hoại một người mà ta vẫn quan tâm...

Duỗi thẳng thất lưng mệt mỏi, ăn uống no đủ liếm liếm môi, đưa chút vị đạo còn sót lại vào trong miệng, ta đứng dậy ôm Hình Huân đem đến chiếc giường gần nhất, kéo tấm chăn mỏng qua đắp lên thân thể hắn, thật là, rõ ràng ta quay về phòng để bàn chính sự, thế nào lại thành về phòng làm chuyện bất chính a? Cách tấm chăn thỏa mãn vỗ vỗ nơi mà phỏng chừng là mộng đối phương, ta dưới ánh mắt như dao của Hình đại suất ca vẫn còn đang cả người vô lực mà một bên đứng lên thu thập đồng bừa bãi sau khi hoan ái vẫn còn vút ra đầy đất, một bên hét qua cửa sổ kêu tiểu nhị chuẩn bị nước tắm, bất quá khi tiểu nhị đưa nước ấm vào phòng, Hình Huân đã có thể đứng lên hoạt động bình thường, chính mình giặt khăn lau mặt.

Ai... Người luyện võ đúng là khác biệt a, nhớ năm đó Mạc Ly là được khiêng ra khỏi cung...

“Vương gia.” Tiếng nói vốn thanh thanh giờ lại mang một chút khàn khàn ái muội, nhưng có vẻ men rượu của Hình Huân đã bị thổi bay đi gần hết, trong đôi mắt đen kia lóe lên ánh sáng: “Ngươi vừa rồi có hỏi qua ta muốn cái gì đúng không?”

“Đúng vậy, ngươi muốn cái gì?” Chớp mắt cười, ta cũng không tự tin có thể cho Hình Huân cái hần muốn, nhưng ta hoàn toàn tin tưởng mình sẽ toàn tâm toàn lực thực hiện điều đó. Ta không có sự anh minh thần võ của Phạm Cửu Tiêu, nhưng ta có sự bình dị gần gũi mà hần không có; ta cũng không như Phạm Cửu Tiêu âm độc thâm hiểm, nhưng ta lại có sự giúp đỡ từ bốn phương tám hướng; ta không giống Phạm Cửu Tiêu hùng tâm tráng chí, nhưng ta có cái mà hần không có, đó là toàn tâm toàn ý yêu một người, và nó sẽ sản sinh ra sức mạnh vô hạn.

Trước đây khi xem phim truyền hình, ta vẫn luôn cười nhạo mấy lời thề non hẹn biển không có tí tính chất bảo vệ môi trường của hai nhân vật chính kiểu như “Sơn vô lăng, giang thủy vi kiệt” (sông cạn núi mòn), thế nhưng, lúc này nhìn Hình đại suất ca yên lặng tắm rửa, ta đột nhiên nghĩ tới vì bạch y nam tử này, thực sự bất cứ cái gì mình cũng có thể làm.

Lại nói, sau khi mây mưa hoan ái đi chậm một chút trầm hương, ngồi bên giường hỏi người tình muốn cái gì, không phải là chuyện nam nhân mỗi khi thành công hay làm hay sao? Đương nhiên, đó cũng là vọng tưởng của vô số nam nhân chưa từng nghĩ được thấy mùi thành công là cái gì... Có chút tự hào ngồi dựa vào thành giường, ngắm nhìn mỹ nhân trước mặt liêu y nhập dục (cởi áo đi tắm, nhưng mà nghe hơi thô nên để nguyên =.), tiểu nam nhân của đại nam tử cũng có chút nhịn không được mà trướng lên. Nhưng mà, yêu cầu sau đó của mỹ nam tử lại khiến ta sợ hãi đến chút nữa mất hết mặt mũi của dâm long mà lăn thẳng xuống khỏi giường...

“Vương gia, ta muốn thiên hạ.” Vuốt đi nước đọng trên mái tóc đen dài, ngữ khí của Hình đại suất ca vẫn bình tĩnh y như đang yêu cầu ta xuống lầu ra chợ mua trứng gà cải trắng vậy.

“Ách... Hình Huân, ngươi muốn làm hoàng đế sao?” Ta thế nào đến giờ vẫn không thấy được Hình đại suất ca có dã tâm lớn như vậy a? Đương nhiên nam nhân có dã tâm cũng đúng, binh lính không có suy nghĩ muốn trở thành tướng quân thì không phải là binh sĩ tốt. Thế nhưng...

Thiên hạ, đó là cái gì a?

Liếc mắt nhìn dáng vẻ âm tình bất định của ta, Hình Huân vẫn như cũ thành thạo tẩy sạch thân thể chính mình, cúi đầu hơi hột bổ sung: “Vương gia cứ nói đùa, Hình mỗ cũng không có cuồng vọng mưu phản tác loạn. Ta chỉ muốn bớt đi chiến loạn, ít đi lao dịch, nông dân có ruộng cày, thương nhân có chỗ buôn bán, bách tính có thể an cư lạc nghiệp, không cần mỗi ngày hoảng sợ lo toan mà thôi...” Ánh nhìn quét qua chỗ ta, nơi đáy mắt kia cũng mơ hồ thấy được sự khiêu khích cùng một chút chờ mong: “Một thiên hạ như vậy, Vương gia, ngươi có thể cho ta không?”

Ai, lúc này ta nghĩ, nếu ánh mắt Hình Huân cũng thiên cận như mấy nữ tử bình thường thì tốt rồi, vô luận hần muốn châu bảo, kim cương phi thủy thì với quyền thế của dâm long, chẳng phải cũng chỉ là một cái phẩy tay thôi sao? Hay là như Lưu Quan cũng tốt, đem một cái chong chóng hay một xâu mút quả ra là có thể thỏa mãn được tiểu hài tử. Nhưng hần lại là Hình Huân, và, một nam tử như thế mới là kẻ ta mê luyện sâu sắc, bỏ quên cả con người dị tính luyện của mình...

Thiên hạ sao? Ân ân... Hình như là một yêu cầu rất phiền phức a! Bất quá, Phạm Cửu Tiêu đã từng làm được, đổi lại thành Đồ Lâm ta chẳng lẽ không thể hay sao? Thông suốt rồi, ta bật cười lớn, đây là cái gì a? Một người kỳ lạ ở một nơi kỳ lạ, một sự sai lầm ngẫu nhiên biến một kẻ thị dân tầm thường thành một đại nhân vật so với mình cách xa vạn dặm, loạn loạn mê mê bị một đám nam nhân kết giao cùng chính thân thể “mình” vây quanh, bị ép lâm vào cảnh tranh đấu chém giết mà từ trước đến nay có mơ cũng chưa từng mơ tới...

Ta không phải là một người chơi cờ giỏi, nhưng lão thiên gia lại bắt ta đi thu thập một đồng tàn cục vô cùng rối loạn.

Ta rõ ràng là một nam nhân dị tính luyện vô cùng thuần khiết, ngay cả một nữ nhân cũng chưa ôm qua, thế nhưng lão thiên gia lại bắt ta thượng nam nhân, rồi lại còn yêu một nam nhân.

Cũng được, dâm lao thì phải theo lao, việc đã đến nước này, còn có thể thế nào nữa?

Tiếng cười nhỏ dần rồi biến mất, ta híp lại đôi mắt đào hoa tinh lạng của “Phạm Cửu Tiêu”, ánh nhìn dừng ở Hình Huân đang ngồi trong mộc dũng chờ đợi đáp án. Hồi lâu sau, ta nghe được chính câu trả lời của mình, tự tin mà không kiêu ngạo, tựa như không phải thanh âm của ta, nhưng thực sự là từ miệng ta nói ra: “Thiên hạ thì quá lớn a, Hình Huân. Bất quá, Phạm quốc này, ta cho người...”

20. Quyển 2 - Chương 19

Bảy ngày sau, Dự vương phủ.

“... Vì thế, người liền tới tìm ta?” Lạnh lùng nhẩn nại chờ ta nháo xong, trên mu bàn tay đang vuốt dây đàn kia của Phạm Cửu Hâm đã hiện rõ gân xanh, hung hăng gầy lên tựa như dây cầm mảnh mai tinh tế kia là cái cổ của ta, “Còn nhớ người đã nói gì với ta không!? Người cùng Lục đệ sẽ tranh đấu bằng bản lĩnh! Thế mà hiện tại, người còn có thể không biết xấu hổ nói ta giúp người bày mưu tính kế!”

Ách, lương tâm lên tiếng làm ta cũng có chút đỏ mặt, bất quá không có cách nào khác, ta trước mặt Hình đại suất ca đã khoe khoang đến sưng miệng, khẳng định chắc chắn sẽ hoàn thành mục tiêu, “Ta đã lôi kéo được Ông Hằng Nghiệp cùng Mạc Ly, có hai người này giúp đỡ, chèn ép Linh Vương cũng đâu phải chuyện khó?”

“Hanh, người văn võ đều đã có chuẩn bị, hà tất phải trở lại hỏi ta?” Trong nháy mắt cảm huyền bật ra một thanh âm thanh thúy, trên mặt Phạm Cửu Hâm cũng thoáng hiện một tia thỏa mãn, bất quá vẫn hoàn toàn không thể hiện ra ngoài, khuôn mặt kia vẫn là lạnh lùng như sương tuyết. Ta cũng biết có Ông Hằng Nghiệp cùng Mạc Ly, thì thắng lợi đã chắc được tám phần mười, thế nhưng giống như thủ đoạn khi Lưu Bang lên làm hoàng đế, vẫn hấn thua Trương Lương, võ hấn thua Hàn Tín, thế nhưng hấn lại có thể khiến bọn họ phục tùng tùy cơ sử dụng, thế nên hấn mới có thể làm đế vương. Ta thì ngay cả cách nào để sử dụng Ông Hằng Nghiệp cùng Mạc Ly cũng chưa rõ, bất quá, ta lại biết ai có thể khai thác tận dụng bọn họ một cách tốt nhất mà tìm đến.

“Với thế lực mà người thu thập được lúc này, thì Lục đệ chắc chắn không phải đối thủ của người, ta có nói thêm hay không thì cũng vậy, người cứ tin tưởng chính mình đi.”

“Ta cũng không phải không muốn tự suy nghĩ a, bất quá, chuyện này hoàn toàn không thích hợp với ta.”

“...” Phạm Cửu Hâm hít sâu một hơi, ta trong mắt hấn có vẻ không khác một thằng vô lại là mấy.

“Nha, giúp ta đi, tam ca –” Ta cũng có kế hoạch sơ lược, nhưng ta vẫn cần một người nhanh nhẹn khéo léo giúp ta trau chuốt lại.

Cười nhạt một tiếng, Phạm Cửu Hâm y như nghe được cái gì buồn cười lắm, nhần thần khinh thường: “Không cần gọi tam ca, người cũng không phải tứ đệ của ta. Đó là ân oán của lão Lục với người, ta không nhất thiết phải nhúng tay. Ta đã nói rồi, các người ai chết ai sống ai thắng ai thua đều là nghe theo thiên mệnh, đâu liên can gì đến ta?”

“Vậy, ai làm Nhiếp chính vương người cũng không quan tâm?” Ta nếu đã dám đến Dự vương phủ, thì chắc chắn sẽ không đến tay không. Mấy ngày nay ta một mực tự hỏi, phải làm thế nào để lợi dụng tiểu hoàng đế trấn áp mấy vấn đề tại kinh thành, kết quả lại moi ra được không biết bao nhiêu chuyện xấu trong nhà của Phạm Cửu Tiêu. Ví dụ như, giang sơn Phạm quốc nguyên bản lão hoàng đế truyền cho ai chẳng hạn: “Đừng nói năng khách khí như thế, tam ca. Người ngay cả ngôi hoàng đế cũng không muốn, đó chẳng phải là vì đại ca sao? Nếu đại ca mất mà hậu nhân của hấn bị người khác cướp mất ngai vàng, chẳng lẽ người lại bằng lòng?” Gia đình đế vương đích thực hay loạn, không chỉ có hoàng tử cùng phi tần làm loạn, lúc này đây, hoàng tử cùng thái tử cũng đều đã loạn.

Kỳ thực, lúc lão hoàng đế còn tại thế, thì người lão coi trọng nhất không phải là lão đại Phạm Cửu Thành con trai chính cung Hoàng hậu, mà là Phạm Cửu Hâm tính cách thờ ơ lạnh nhạt con trai Nhu phi. Thế nhưng phế trưởng lập thứ tử từ xưa đã là điều kiêng kỵ của các đại gia tộc, hoàng gia cũng không ngoại lệ. Lúc

trước, lão hoàng đế đã từng tìm một lối làm để phế đi Phạm Cửu Thành lúc đấy đang là thái tử, thế nhưng áp lực từ bốn phía không cho phép để Phạm Cửu Hâm thừa kế đế vị, kết quả, lão hoàng đế trước khi lâm chung đã nghĩ ra một biện pháp ngu xuẩn là lập di chiếu, lại còn ngu hơn nữa khi giao phó lại mọi chuyện cho các lão đại thần, phò tá Phạm Cửu Hâm lên ngôi, không để những huynh đệ khác làm khó dễ.

Nhưng mà cuối cùng, Phạm Cửu Hâm lại tự mình sửa lại di chiếu, giải quyết hết những cố mệnh đại thần kia, đem Phạm Cửu Thành từ một phế thái tử trở về nơi vàng để vương, chính mình tự nguyện làm thần tử, trở thành tiêu dao Vương gia. Những huyền cơ trong đó, chắc là đã đủ để giải thích lý do vì sao Phạm Cửu Hâm đem thân thể chính mình ra mê hoặc Phạm Cửu Tiêu... Chẳng phải là để bịt miệng hắn hay sao. Con mẹ nó, thân gia huynh đệ cái kiểu gì đây!?

“... Thành cũng đã chết, ngươi còn muốn dùng hắn để uy hiếp ta?” Dè dặt cầm huyền, bàn tay trắng nõn của Phạm Cửu Hâm đã bị dây đàn tinh mảnh cắt đến ứa máu, núi lửa lạnh tĩnh đột nhiên bạo phát, khiến ta nhìn mà giật mình. Ta nghĩ có là tâm long, thì đối với vị tam ca này nếu tránh được thì đều tránh cật lực, thế nhưng hắn thì chỉ cần Phạm Cửu Hâm an vị là tốt rồi, nhưng ta, vì thành công của mình, thì còn cần hồ ly này trợ giúp.

Trước đây ta còn không thể tự lý giải, một người nam nhân làm thế nào có thể nảy sinh một thứ chấp nhất tới chết không tha với một người nam nhân khác, nhưng hiện tại, có vẻ ta cũng đã không có tư cách để tự hỏi chuyện này nữa...

“Đại ca đã chết, nhưng con hắn còn sống. Nguyên vọng của hắn là nhượng Túc nhi làm Hoàng đế, cho nên, người chắc chắn sẽ không cho phép bất cứ ai đe dọa đến đế vị của Túc nhi, cho dù chính người cùng Phạm Cửu Tiêu đều rõ, Túc nhi tính cách nhu nhược căn bản không có đủ tư cách ngồi trên vị trí này!”

“...Người đến tốt cùng đã biết bao nhiêu? Biết từ đâu? Người rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào?” Đấy đấy, rốt cuộc mấy lời thoại ngay tập đầu của mấy bộ phim truyền hình đến hôm nay ta cũng đã được nghe rồi. Không biết loại xúc động này từ đâu sinh ra, ta dụi dụi mắt, ta đột nhiên thấy lúc Phạm Cửu Hâm đấy cầm đứng dây có một tia yếu nhược khó nhìn thấy. Cái người từ trước tới nay hô phong hoán vũ, rốt cuộc cũng bị ta làm cho lùi đuôi rồi hay sao? Nhưng vì sao ta không thấy có chút vui vẻ nào cả... Càng đào sâu ký ức của hắn với Phạm Cửu Thành, người ngoài cuộc lại càng cảm thấy thêm thương tâm...

Bi kịch xảy ra rất đơn giản, Phạm Cửu Thành từ đầu đến đuôi đều là một nam nhân dị tính luyến, nhưng lại là một người vô cùng thanh tâm quả dục, Phạm Cửu Hâm từ nhỏ đã là một hài tử thông minh lanh lợi nhưng cũng không kém phần cô độc, nương hắn được sủng ái, nhưng lại vô cùng lạnh nhạt, căn bản không lo lắng về sự ghen ghét của các phi tử khác hay thậm chí là cả Hoàng hậu, nhưng cũng chẳng thêm để ý tới con trai duy nhất của mình có hay không bị hành hạ bởi mấy trò trả thù sau lưng. Cung cấm, chính là nơi mà câu nói “Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng” tỏ rõ ý nghĩa nhất; thái giám cung nữ bị những phi tần khác mua chuộc, tự nhiên sẽ gây cho Phạm Cửu Hâm không ít cay đắng gian khổ.

Cho nên mới nói, vợ cũng không phải lấy càng nhiều càng tốt, cái phúc này cũng không phải ai cũng có thể hưởng được a...

Nói chung, lão hoàng đế đối với sự lãnh đạm của Nhu phi cũng là vô cùng yêu thích, chỉ là một nữ tử yếu đuối mà chẳng thêm bỏ hoàng đế cao cao tại thượng vào mắt. Cho nên, Phạm Cửu Hâm lúc nhỏ đều là chìm nổi giữa thất thế cùng đặc thế, thứ duy nhất hắn có thể có được, chính là sự quan ái của vị thái tử ôn hòa thiện lương Phạm Cửu Thành.

Nói tới vị đại ca đồng mẫu này của Phạm Cửu Tiêu, thì cũng thực là một hài tử thành thật hiếm thấy tại chốn cung đình. Hắn thân là con cả, lại có mẫu thân là chính cung hoàng hậu, tin chắc sẽ không bị mấy huynh đệ khác uy hiếp địa vị, lúc còn nhỏ luôn ra dáng là một hoàng huynh khoan dung hiền hậu, đem mấy đệ đệ tương lai sẽ giúp mình phụ chính sủng lên tới tận trời. Phạm Cửu Hâm chỉ là một tử số trong đám chúng sinh được hắn ban ơn mà thôi, nhưng đối với tử số này mà nói, mẫu số kia chính là duy nhất. Để giành được sự quý mến của Phạm Cửu Thành, Phạm Cửu Hâm đã nỗ lực làm tất cả những điều gì hay nhất, tốt nhất, đáng tiếc, phát hiện ưu điểm của hắn, lại vẫn là con mắt tinh đời của lão hoàng đế.

Phạm Cửu Hâm tuy đã quen với địch ý của những người xung quanh, nhưng chỉ riêng sự oán hận từ Phạm Cửu Thành là không thể chịu đựng, nên một thiếu niên chưa tới mười sáu tuổi, đã có sự quyết đoán bóp méo di chiếu, diệt trừ hết cố mệnh đại thần biết chuyện, khôi phục danh phận thái tử của Phạm Cửu Thành,

danh chính ngôn thuận đăng cơ hoàng đế. Ta lúc mười sáu tuổi thì làm được cái gì? Chỉ sợ vừa vào cấp ba đã liên ngày ngày theo đám hồ bằng cầu hữu xem sách đen, hay là trốn học đi chơi game online... không thể so nổi, không thể so nổi a...

Phục hồi lại tinh thần, ánh mắt ta nhìn Phạm Cửu Hâm đã có thêm một phần đồng tình cùng bội phục: "Ta là ai không quan trọng, người chỉ cần biết ta hiện giờ là Phạm Cửu Tiêu, là Tứ đệ của người, vậy là đủ rồi. Người sợ ta làm Nhiếp Chính vương lâu, đối với ngại vị Hoàng đế kia sản sinh tham vọng, nên mới giết dây cho lão Lục đâm ta sau lưng, nhưng người có hay không nghĩ tới, một ngày ta buông tay, lão Lục lên nắm được vị trí Nhiếp chính, chắc chắn sẽ tuyệt đối không cam lòng chỉ làm một thần tử. Phạm Cửu Tiêu đối với nữ nhân không có cảm giác, đối với chuyện lưu lại hậu đại cũng không có hứng thú. Nhưng Linh Vương thì không như thế... Nghe nói cơ thiếp của hắn so với tiên đế chỉ có hơn chứ không có kém. Một mình hắn đời này làm Vương gia thì cũng không sao, nhưng liệu hắn cam chịu để con cháu mình đời đời kiếp kiếp đều chỉ là phong vương cư hầu sao? Nhất là khi vị trí cao nhất kia chỉ một bước sẽ tới được, hắn có thể không vọng tưởng ư?"

Ở thời hiện đại cũng vậy, có bao nhiêu bậc cha mẹ dốc sức cả đời vất vả mệt nhọc, chỉ để mong con cái có thể xuất sắc hơn hẳn mọi người?

"A... Người có thể cam lòng buông tay mặc cho lão Lục muốn làm gì thì làm sao?" Trai cò đánh nhau, Phạm Cửu Hâm hiển nhiên là ngồi làm ngư ông đắc lợi. Chỉ là đáng tiếc, ta cũng không phải loại dễ dàng bị cuốn vào vòng danh lợi, một con trai sông ngu ngốc quen thói hiệu lệnh quần thần.

"Cũng khó nói, ta vốn cũng chẳng phải Phạm Cửu Tiêu, có rất nhiều chuyện ta muốn hay không cũng không thể thay đổi. So với ngồi nơm nớp lo sợ nửa đêm thích khách tới chém chỉ vì mình đang ngồi cái ghế Nhiếp Chính vương kia, thì ta cam tâm tình nguyện ly khai Phạm quốc hưởng thụ những ngày tháng tiêu dao dưỡng già. Không biết lão Lục có cái thú bỏ chút tiền mua một kẻ hoàng đế bù nhìn không a? Hắc hắc..."

"Người cho rằng có ta ở đây, hắn sẽ có cơ hội làm như vậy hay sao?" Phạm Cửu Hâm đưa lưng về phía ta, dáng đứng thẳng tắp, tay áo đón gió tung bay, khiến thân hình càng thêm đơn bạc: "Chỉ cần ta còn sống, Túc nhi nhất định sẽ là Hoàng đế Phạm quốc, ai cũng không thể thay thế!"

"...Vậy nếu người chết thì sao?" Đây không phải ta muốn nói xui, nhưng ai mà không phải chết? Kể cả kẻ kiêu ngạo như dân long cũng chắc chắn không nghĩ tới mình sẽ chết như vậy a. "Túc nhi cũng không phải một Hoàng đế tự nắm hết được vương quyền, thân thể người cũng không tốt, cứ cho người giết được cả ta cùng lão Lục, chặt đứt hết mọi tai họa ngầm từ phía chúng ta, thế nhưng những thế lực chư hầu khác thì sao? Các đại tướng quân tay nắm binh quyền thì sao? Trước đây Phạm quốc ổn định, không phải cũng do Phạm Cửu Tiêu ngồi ở vị trí Nhiếp Chính vương một tay bá đạo trấn áp mới được hay sao? Người trước đây trợ giúp Phạm Cửu Tiêu lên thành thế này, không phải cũng vì muốn đem cho Túc nhi một tấm chắn hay sao?" Lão hoàng đế cũng thật hồ đồ, hỏi đó cứ đem thẳng Phạm Cửu Tiêu lên làm hoàng đế không phải tốt hơn rồi sao, đỡ được bao nhiêu việc a.

Cũng chỉ có thể trách Phạm Cửu Tiêu sinh không đúng thời, lúc lão hoàng đế băng hà hắn mới có mười một tuổi. Đường nhiên, chết cũng rất không đúng lúc, mới hai mươi ba tuổi, cái phúc của một Nhiếp Chính vương mới hưởng được một chút, kẻ thù cũng không diệt trừ được hết, chắc sinh thời chỉ biết có nam nhân cùng long dương đi.

"... Ta sẽ hối hận." Lặng im một lát, thanh âm của Phạm Cửu Hâm đã hồi phục lại được sự lạnh lùng như cũ.

"Cái gì?" Mở to mắt nhìn, ta có chút không theo nổi tốc độ tư duy của hồ ly. Tiếp theo, khi đại não của ta vẫn chưa kịp phản ứng, Phạm Cửu Hâm lại làm thêm một hành động nữa, cánh tay gầy của hắn vươn ra, nắm lấy vạt áo ta, khi ta vẫn còn ngơ ngác, thì đôi môi lạnh lẽo đã áp lên, mãnh liệt liếm mát, như muốn hút cả ba hồn bảy vía đi từ trong miệng ta, thẳng đến khi chính hắn hư thoát không thở nổi mới kim lại mà dứt ra.

"Người –" Bị cường hôn chính là ta a! Đưa lên tay áo liều mạng lau miệng, giống như vừa đụng trúng thứ gì không sạch sẽ. Không để cho ta kịp có cơ hội oán giận, Phạm Cửu Hâm đã ưu mỹ thanh tao lịch sự ngồi lại bên cây đàn, trong nháy mắt đã trở về làm một thể ngoại cao nhân phần hương phủ cảm (thấp nhang

đánh đàn), chỉ có giọng nói là vẫn mang theo một tia phần ý tàn nhẫn, nhưng vẫn nghe như bâng quan đạm mạc: "Nói đi, người có lợi thế gì, người muốn có kết quả thế nào."

"Cái này a, đầu tiên, ta cũng không muốn cái mạng nhỏ của Linh Vương..."

"Hanh, lòng dạ đàn bà, khó thành đại sự!"

"..." Ta van người, người kia là huynh đệ của người đấy có được không. Chứ đậu nhiên đậu ki, oa tại bâng biên khắp. (Củ đậu đun hạt đậu, nôi ở bên khóc than – Xuất phát từ một câu chuyện về hai đứa con của Tào Tháo là Tào Thực (hay Tào Trực) và Tào Phi. Tào Thực bị anh trai là Tào Phi ép trong vòng bảy bước phải xuất khẩu thành thơ, nếu không sẽ bị trừng phạt. Tào Thực đã đọc ra bốn câu thơ ý nói cảnh huynh đệ tương tàn. Trong đây có thể coi là một dị bản. Ai muốn biết thêm thì tìm google về câu chuyện 'bảy bước thành thơ') Hai người là con cháu một nhà, sinh cùng một gốc, muốn giết nhau thì cũng có phải gấp đến thế không? Ho nhẹ một cái đem tiếng cười không hợp cảnh nuốt ngược trở lại vào trong bụng, ta đưa mắt trừng lại ánh nhìn khinh bỉ của Phạm Cửu Hâm, tức giận bật lại: "Tuy rằng Phạm Cửu Sùng đối ta bất nhân, nhưng ca ca ta cũng không đối hần bất nghĩa. Người đừng quên, hần dù sao cũng là huyết mạch Phạm gia, nói gở, tứ đệ người chỉ có 'hứng thú' với nam nhân, người thân thể ốm đau bệnh tật phỏng chừng cũng không tính toán lưu lại cái gì hậu tự. Phạm gia các người ba người thì có hai người dính phải đoạn tụ, vạn nhất Túc nhi cũng bị lây theo... thì hoàng gia huyết mạch, hương hỏa Phạm gia, người nghĩ có thể kéo dài được không?"

Tuy là ngựa đực, nhưng sự tồn tại của Linh Vương cũng rất có ý nghĩa.

"... Coi như người nói có lý." Đôi mi dài buông xuống, trông mắt vừa chuyển, Phạm Cửu Hâm lảng khỏi chuyện ta đang nói, xoay câu chuyện trở lại trọng tâm chính. Nói giản lược với Phạm Cửu Hâm về ý nghĩ của chính mình, quả nhiên, kể sách chuyện đưa Hoàng đế ra khỏi hoàng thành đã khiến hần cau mày: "Quá mạo hiểm, nếu đúng như tính toán của người, Linh Vương rơi vào đường cùng vậy kén hoàng cung, ngự lâm quân đa số đã đi theo hần, địch nhiều ta ít, Túc nhi liệu có thể trốn tới nơi nào?"

"Ta không bắt các người lấy đá chọi đá a, hoàng cung hần phải có cái gì hầm ngầm mật đạo chứ? Chạy theo đó chứ đâu?" Đây là thường thức trong võ hiệp tiểu thuyết a, không phải đại hộ nhân gia trong truyện thường lúc nào cũng có sẵn mật đạo mà trốn hay sao? Ta căn bản không tin Phạm Cửu Hâm không có cách nào giúp tiểu hoàng đế chạy trốn: "Huống hồ, với bản lĩnh của người, cho dù hoàng cung không có địa đạo, người cũng có thể đem hần chạy trốn không phải sao? Hắc hắc..."

"..." Mím môi không nói, Phạm Cửu Hâm khoát tay áo, ý bảo mấy bước này cứ để hần nghĩ thêm đã.

Nhưng mà, tia khôn khéo tính toán lóe ra từ trong đôi mắt kia nói cho ta biết, có sự hỗ trợ của hần, không có nghĩa là từ nay về sau ta sẽ được nhàn tản ngồi mát ăn bát vàng: "Bất quá, muốn ta hỗ trợ hãm hại Lục đệ, thì ta muốn biết, người vì thiên hạ Phạm quốc có thể hy sinh đến mức nào?"

"Người...Người muốn ta hy sinh cái gì?" Sau lưng theo bản năng mà phát lạnh, chỉ không biết cái bản năng lui bước trước Phạm Cửu Hâm này là của ta hay là của Phạm Cửu Tiêu nữa. Mà ta đoán cũng không có sai, giây tiếp theo, Dự vương tự dừng lại nở nụ cười hòa ái: "Muốn giấu được Lục đệ cũng chẳng phải chuyện dễ dàng, cho nên, ta nghĩ lao ngục tai ương người hần là không tránh được rồi."

"Ách... Muốn ta ngồi tù sao?" Dân chúng bình thường nghe đến kiện cáo này nọ vốn có chút mâu thuẫn, ta cũng không ngoại lệ.

"Thế nào? Sợ rồi?" Âm trầm nheo mắt, khẩu khí cao cao tại thượng của Phạm Cửu Hâm mang theo chút khinh thường.

"Ai sợ!? Không phải chỉ là ngồi tù thôi sao? Ngồi thì ngồi!" Ai, thật không nghĩ tới một lương dân đồn công an cũng chưa từng đến như ta, qua tới đây chưa phạm pháp thì thôi, chứ vừa có ý định đã bay thẳng vào trong nhà lao ngồi. Chờ một chút, nói đến hoàn cảnh lao ngục, ta đột nhiên hồi tưởng lại mấy chuyện không hay trong ký ức của Phạm Cửu Tiêu: "Uy, phải nói trước, ngồi tù thì ngồi tù, nhưng ta tuyệt đối phải ngồi ở một gian đơn a —" Đừng đùa, đám tử tù trong thiên lao kia tồn tại vốn chỉ vì một mục đích, đó là khi đêm long đem một nam nhân không nghe lời đến tùy ý bọn họ cưỡng gian chà đạp, lấy đó làm niềm vui; hơn nữa hôn trưởng này còn có cái thú đem mấy người bạn giường vốn không nhiều nhận gì của mình cùng đến xem, hình như Hình Huân sau khi thấy đã bị nôn ra liên tục ba ngày ba đêm, ngay cả Đường Mật cũng

chán ghét cái màn này, có chút lương tâm xuất ra phúc xà (rắn hổ mang), cho nam nhân lúc đó đã sống không bằng chết có thể thanh thản mà về thế giới bên kia.

Nếu như ta mà bị Linh vương ném vào nơi ấy... Trước không nói oan hồn của chính nhân chí sĩ có thể hằng đêm đến bên ta quấy phá, đám tử tù kia vạn nhất hằng hái muốn xông tới hưởng thử tư vị hoàng tộc thì...

Con mẹ nó! Phạm Cữu Hâm nhân thần cộng phần (người và thần đều phần nợ) có bị cưỡng gian, thậm chí là gian đến chết thì vẫn là trừng phạt đúng tội. Nhưng mà — ta không muốn phải chịu tội thay hân a!

“Tóm lại, không cần biết người dùng biện pháp gì, nhưng ta ngồi tù thì phải ở phòng đơn!”

Bám lấy vạt áo Phạm Cữu Hâm, ta dùng thanh âm giận dữ để biểu hiện ở phương diện này mình có bao nhiêu kiên quyết. Không khách khí đem móng vuốt ta hất ra, người kia cười lạnh lùng đầy châm chọc:”Thế nào? Không muốn tự mình thử ngoạn pháp của tứ đệ sao? A...”

“So với bị nam nhân làm, thì ta thà cắn lưỡi tự sát! Đến lúc đó ta thoát khỏi thân thể Phạm Cữu Tiêu rồi, phải đến chiếm thân thể của Túc nhi a, hắc hắc, dù sao ta cũng là yêu nghiệt, tin hay không là do người a —” Chỉ cần không bị luân bạo, muốn ta giả làm người ngoài hành tinh cũng không vấn đề!

“... Ta đã biết, người còn kiêng kỵ cái gì, nói hết một lần luôn đi.”

“Cái khác a, kế hoạch này tạm thời giúp ta giấu Hình Huân.” Chẳng biết vì sao. ta cảm giác nếu cho Hình Huân võ công cao cường biết chuyện ta sẽ thi triển khổ nhục kế, dùng thân thể Phạm Cữu Tiêu ngồi ngu trong đại lao, thì kế hoạch sẽ rất khó mà tiến hành đi?

“Hình Huân? Bạch y thị vệ bên người Tứ đệ? A, người thế nào lại giống với Phạm Cữu Tiêu, đối với cái tên đầu gối biểu tình cứng ngắc kia ngoạn từ nhỏ tới lớn vẫn chưa chán a?”

“Không đúng, căn bản là không giống. Phạm Cữu Tiêu có lẽ là đùa bốn hân, nhưng ta đối Hình Huân là nghiêm túc!! Làm sao? Ảnh mất người thế kia là có ý gì? Không tin lời ta sao?”

“... Cũng không phải, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“... Đùng đùng mặt của Tứ đệ nói mấy lời hữu tình hữu nghĩa này, nhìn thật muốn nôn...”

“...”

Chep, đọc xong chương này, mình phát hiện ra Phạm Cữu Hâm là một con người rất vĩ đại. Không biết được Phạm Cữu Hâm đối với Phạm Cữu Thành là ân nghĩa hay là tình yêu, nhưng dù là cái gì đi chăng nữa thì nó cũng là một thứ tình cảm hết sức to lớn. Vì Phạm Cữu Thành, Phạm Cữu Hâm chấp nhận từ bỏ ngai vàng, sửa di chiếu, giết trọng thần, đưa Phạm Cữu Thành lúc đó là phế thái tử lên ngôi cửu ngũ. Chưa hết, Phạm Cữu Hâm còn đem chính mình ra dụ dỗ Phạm Cữu Tiêu, đem một thằng bé nam thẳng bẻ thành nam cong, và đã là 1 nam cong, 1 tên đoạn tụ thì dĩ nhiên khả năng lưu lại hậu đại là gần như bằng không. Có lẽ cũng như Đồ Lâm đã nói trong chương này về Phạm Cữu Sùng, “Một mình hân đời này làm Vương gia thì cũng không sao, nhưng liệu hân cam chịu để con cháu mình đời đời kiếp kiếp đều chỉ là phong vương cư hầu sao? Nhất là khi vị trí cao nhất kia chỉ một bước sẽ tới được, hân có thể không vọng tưởng ư”, nếu không có con cháu, thì cũng sẽ chẳng còn dã tâm lên ngôi hoàng đế, vậy thì chẳng phải Phạm Cữu Hâm đã loại được một đối thủ rất mạnh để bảo vệ cho ngôi hoàng đế của Phạm Cữu Thành cùng Túc nhi hay sao? Thêm nữa, Phạm Cữu Hâm cũng đã khẳng định, chỉ cần mình còn sống, thì sẽ chẳng ai có thể cướp được ngôi vua khỏi tay hậu thế của Phạm Cữu Thành... Một sự bảo hộ tuyệt đối, hy sinh tuyệt đối... Nếu đây thực sự là tình yêu, thì Phạm Cữu Hâm, anh đã chính thức thành số một trong lòng em rồi... Chẳng có mấy người khi yêu có thể rộng lượng, cao cả và hy sinh được như anh đâu...

Đây chỉ là mấy lời nói lảm nhảm, không muốn đọc thì cứ cho qua nhé. Nhưng cái chính là bức xúc quá không viết ra không chịu được...

21. Quyển 2 - Chương 20

Phạm quốc năm Vĩnh Nghiệp thứ ba, Nhiếp chính vương Phạm Cửu Tiêu bỏ bê triều chính, nhận chỉ về kinh thỉnh tội, Linh Vương từ cửa nam dẫn Ngự lâm quân tới Vương phủ tại kinh thành tìm ra kim bào ngọc quan, từ đó kết tội Nhiếp chính vương âm mưu phản soạn quyền đoạt vị, ép vào thiên lao, chờ ngày xử trảm. Nhưng, trong triều lại nghị luận xôn xao, hoàn cảnh rối ren, chư hầu từ các phương tiến về kinh, vì Nhiếp chính vương mà ra mặt nói chuyện, rốt cuộc ngày hành hình cứ lần lữa mãi, vẫn chưa thể quyết định.

Đến tháng Giêng năm Vĩnh Nghiệp thứ tư, hoàng đế theo cổ chế lên núi tế tổ, loan giá đi tới Hồ Lô linh, chợt gặp kỳ cảnh bách diệu ai minh (chim muông kêu bi thương đau xót?), ngự kiểng sắc bén vừa tuốt ra đã gãy, huyết châu đọng trên lưỡi tựa như lệ châu. Hoàng đế thấy liền kinh hãi, đến hỏi ý kiến Dự vương, được khuyên rằng, sợ rằng quốc hữu kỳ oan, dân hữu kỳ oán, phải ngay lập tức tra xét. Để nghe theo, lệnh Hình bộ phúc thẩm tổng cộng ba trăm mười một án kiện của các phạm nhân đang bị giam giữ, nhưng tất cả đều không có gì khả nghi, chỉ riêng có án Nhiếp chính vương phản nghịch là có điểm kỳ quặc.

Để nghĩ lại, Nhiếp chính vương trước nay cai quản sự vụ trong nước, công lao không kể xiết, lệnh quan viên lật lại điều tra, thì càng cảm thấy bằng chứng quy tội của Linh vương không đầy đủ.

Tháng hai năm Vĩnh Nghiệp thứ tư, án của Nhiếp chính vương đã truyền đi khắp thiên hạ, bách tính mọi nơi đều nhỏ to bàn luận. Ban đêm, để ngủ trong cung, canh hai chợt nghe có tiếng quân lính, hô to rằng có tặc nhân đột nhập. Tặc nhân bị giết bảy tên, bắt sống năm người, trọng hình bức thẩm, rốt cuộc cũng khai ra là do Linh vương ra lệnh. Có cung nhân bí mật đem chuyện này báo cho Linh vương, Linh vương biết chuyện đã bại lộ, liền vội vã mang theo bè đảng cùng Ngự lâm quân vây quanh hoàng cung, ý đồ mưu phản. Để đã sớm theo Dự vương theo mật đạo ra khỏi cung, được Ôn Hạng Nghiệp tướng quân hộ giá, đi đường vòng ra khỏi kinh thành, lui về biên cương lánh nạn.

Linh vương sợ đêm dài lắm mộng, vừa chiếm được kinh sư đã muốn giết chết Nhiếp chính vương Phạm Cửu Tiêu vẫn ở trong thiên lao, nhưng khi tới, lại biết được Nhiếp chính vương trong đêm tối đã được cao nhân tới cướp ngục cứu đi, Linh Vương nổi giận giết hơn trăm ngục tốt, dân tâm đại động, điều thêm binh mã vây khốn Ôn Hạng quân, kinh dân không được xuất nhập, khiến bốn phương nổi lên tiếng oán thán.

Nhiếp chính vương thoát khỏi hiểm cảnh lao ngục, tự lại cùng Đế và Dự vương ở ngoài thành, tiến về Đồng thành cách kinh lý ba trăm dặm, lập Đồng thành làm kinh đô mới, ra chiếu phế Linh Vương cũng như bỏ đi kinh đô cũ, Mạc thị có công phát binh tương trợ, hai mươi người được thăng làm trọng thần, cũng để ra rất nhiều chức quan chờ người xứng đáng. Linh Vương mất đi đại cục, cấp bách tự mình xưng đế, lấy hiệu Doanh Đức, tự ngồi lên ngôi vua. Bách quan khuyên can mà không xong, trong hiểm cảnh liền sinh ý muốn trốn chạy, mà lúc này lại đang bị trọng binh vây khốn, lương thực khó khăn, thương nhân không đường buôn bán, thư tín không thể truyền đi, ngự lâm quân bị mua chuộc mở tróc môn (cửa bên), mỗi ngày số lượng chạy trốn lên đến hơn trăm hộ.

Chúng quan cũng dần bỏ Linh Vương quay về tông Đế, Linh vương thấy tình thế suy tàn, muốn đốt cung tự vẫn, lại bị những người đi theo bắt lại, rồi thành hiến cho Đế cùng Nhiếp chính vương, gia nhân của Linh Vương cũng đã khai ra long bào chỉ tội lúc đầu là do Linh Vương sai người giả họa cho Nhiếp chính vương Phạm Cửu Tiêu, chân tướng giờ đã rõ ràng, sử sách ghi lại, biến cố “Song vương chi loạn” của Vĩnh Nghiệp đến đây là kết thúc. Để một lần nữa dời kinh, phục lại tên cho kinh sư —

Đem sách sử ném lại trên càn thai, nửa năm ta ngâm đắng nuốt cay khổ cực không gì tả nổi, thế mà chỉ gói lại trong chưa tới ngàn chữ? Hơn nữa, ghi chép cùng với chân tướng cũng khác nhau nhiều quá a? Cái này khiến ta, một người bao nhiêu năm học hành sinh ra một nghi vấn nghiêm trọng đối với chương trình học của trung học, nếu mỗi bản sách sử đều là do người đương cầm quyền gây áp lực mà viết ra như vậy, thì rốt cục kiến thức lịch sử của chúng ta là cái gì a? Lẽ nào... Những đoạn lịch sử trang nghiêm ta học lúc còn nhỏ phía sau cũng như thế này đầy rẫy loạn luân, long dương, tình tay ba, hay sao?

Ách... Chỉ mới nghĩ thôi mà đã thấy lạnh hết cả sống lưng...

Cái khác không nói, kiện long bào kia thực ra là do ta phái người gấp gấp làm ra, giấu trong ngọn giả sơn, lại cố tình để cho gian tế Lục đệ cài vào trong Vương phủ nhìn thấy rồi báo lại cho chủ tử của bọn họ tới

bắt người, mà mấy người khai ra hãm hại Linh Vương cũng là nội ứng ta cài vào trong Lục vương phủ. Bất quá, tuy là kế hoạch là do ta cùng Phạm Cửu Hâm cùng soạn ra, nhưng kẻ phải ngồi trong lao chỉ có mình ta a, hơn nữa nếu vạn nhất hắn ở bên ngoài đổi chủ ý, thì cái đầu ta có khi đã phải trả lại cho lão thiên gia rồi — Thảo nào, lúc Hình Huân tiến vào thiên lao cướp ngục chưa nói câu nào đã cho ta ngay một cái bạt tai rõ đau...

Thế nhưng, bạch y suất ca lười kiếm đâm máu, mạo hiểm sinh mệnh đến cứu ta, vì sao đến lúc ta thiên tân vạn khổ bắt được Linh Vương, cơ bản đã giành được Phạm quốc, thế lực dồn về một mối, nhưng tại đêm khai yến mừng công ban thưởng, lại không chút do dự mà đem ta đá ra khỏi phòng, một thân áo đơn dựa vào cửa, đêm xuân gió nhẹ ẩm áp nhưng lại dùng thanh âm có thể đông chết người, liếc mắt nhìn ta nói: "Vương gia, chúng ta chính là không nên, ta chỉ muốn hảo hảo làm bằng hữu của ngươi mà thôi..."

"Ngươi — thứ ta cần căn bản không phải là một bằng hữu!" Cái đó cũng giống như ngươi tân tân khổ khổ kiếm cho đủ tiền, thật vất vả mua hết nhà cửa xe hơi, chạy đi hỏi vợ khi nào kết hôn, thì lại bị chính đối tượng cầu hôn về mặt thuần khiết tạt cho một gáo nước lạnh: "Ta kỳ thực vẫn là bằng hữu của ngươi." Đây không phải là trường hợp bị thăm nhất trong xã hội, một con người đau khổ bị vứt bỏ hay sao?... Nhưng điều này thế nhưng lại rơi trúng vào ta...

Càng nghĩ càng thấy bị ai, ta tuy rằng không định lúc đó sẽ buông tay, nhưng bất quá oán giận vài câu thì cũng có thể đi...

"Thực sự là, ta ở thiên lao chính là không khác nào một hòa thượng a! Không rượu không thịt, hơn nữa vì là biệt giam nên ngay cả một người để nói chuyện cũng không có!" Ta rốt cuộc cũng hiểu vì sao Chu Văn Vương trong lúc bị giam giữ có thể bày ra bát quái đồ, đó đơn giản chỉ là do nhàm chán quá mà sinh ra thôi, giống ta cuối cùng đem cả sàn nhà cùng rơm rạ ra làm bằng hữu tán gẫu giải sầu, "Lúc vội vàng hội họp với các ngươi cùng Ôn Hạng Nghiệp, Linh Vương thay đổi thất thường cần phải để ý, chắc chắn khi đó đã quên mất Hình Huân nên đã khiến hắn khó chịu. Ách, hay là do Mạc Ly tiểu tử kia muốn về nhà cưới nữ tử là bà con xa với Lục đệ làm vợ, ta khó chịu vì hắn làm gì cũng thuận lợi, nên ở trong phòng cùng hắn đàm luận mấy ngày, nên Hình Huân mới ghen tị? Cũng có thể là ta ở khánh công yến uống rượu cùng Ôn tướng quân, đến cuối cùng lại cùng nhau say chết dưới gốc cây đào, nằm rúc vào nhau một chỗ khiến Hình Huân ghen ghét a? Hay là..."

"Được rồi, tình yêu của ngươi ta không có hứng thú hỏi đến." Rốt cục không bảo trì nổi phong thái yên lặng như lão tăng ngồi thiền, mỹ nam tử đang gầy dần cổ sức đề chặt cầm huyền, phát sinh một tiếng vang đáng sợ, lập tức đôi mắt đẹp của Phạm Cửu Hâm chuyển thành cái nhìn khinh thường, ý tứ đuổi khách hiện rõ không cần nói: "Lục đệ hôm nay đã bị ngươi làm cho lưu vong ngàn dặm, thế lực trong triều của hắn cũng theo đó mà mất đi, Ôn Hạng Nghiệp cùng Mạc thị luận công ban thưởng cũng đã chiếm một mặt văn võ, Phạm quốc hiện tại ngay cả ta cũng phải nhượng ngươi ba phần, ngươi còn bắt măn cái gì?"

"Những thứ này vốn là của Phạm Cửu Tiêu, sau bất quá bị ta đánh mất rồi lại tìm về mà thôi." Gối đầu lên cánh tay nằm bên cạnh, nam nhân vốn không phải động vật chịu được cấm dục, Hình Huân không chịu theo ta, thân thể dâm long cũng không chịu nổi tịch mịch, hiện tại trong phủ rối ren, nguyên nhân chính là do tra tìm nội gian khi trước Lục đệ cài vào, cho nên ta liền nghĩ tới cá cược cùng Phạm Cửu Hâm.

Trước tiên là nói về ta, ta cũng không nghĩ tới chuyện thị uy hay khoe khoang gì, chỉ nghĩ rằng nếu thắng thì có thể đến trước mặt kẻ trước kia khinh thường mình mà mở mày mở mặt một chút: "Uy, liệt nhân (thợ săn), hiện tại ta đã là Nhiếp chính vương tay nắm thực quyền cao nhất Phạm quốc, đánh giá của ngươi đối với ta có đúng không nên sửa lại a?"

"... Sơn trung vô lão hổ, hầu tử xưng bá vương." Mặt không đổi sắc mà đáp lại, khóe môi Phạm Cửu Hâm hơi giương lên thành một mặt cười châm chọc, quả nhiên, bản lĩnh kích nhân phát hỏa của hắn vẫn cứ là hạng nhất.

Lúc ta bị chọc trúng mà nhảy dựng lên, lửa giận ngút trời muốn vén tay áo cho tên nam tử gây yếu kia một phát thì bỗng ngăn ra, vì trong mắt hắn, ta thấy có một tia thỏa mãn... vì khiêu khích thành công?

"Thế lực của ngươi là do Tứ đệ lúc trước khổ công góp nhặt, chủ ý của ngươi cũng là ta giúp ngươi bày mưu tính kế tìm ra, bảo sao mà bạch y thị vệ kia không muốn cùng ngươi ở một chỗ. Ngươi không thể thay thế được Phạm Cửu Tiêu, bất luận ngươi có làm nữa, làm mãi, làm được bao nhiêu thì ngươi cũng không phải

là hấn, người không có khí phách cũng như mị lực làm người ta phải thuần phục của hấn.” Đôi môi cay nghiệt cong lên, ta phát hiện người nhà Phạm gia đều vậy, đôi môi vừa mỏng lại vừa đậm (nhật), nhưng hình dáng lại hết sức đẹp dễ duyên dáng. Phạm Cửu Tiêu như vậy, Phạm Cửu Hâm cũng vậy, không biết nếu hai đôi môi này hợp cùng một chỗ, sẽ là hình ảnh như thế nào a...

Dừng dừng! Ta không nghĩ sau khi tiếp nhận cuộc đời của Phạm Cửu Tiêu thì cũng tiếp nhận cái hậu cung của dân long kia luôn a! Đẩy nam tử bất tri bất giác càng lúc tiến càng gần ra xa một chút, ta lại quay trở về bên mép cầm thai, đầu gối lên cánh tay nằm nhìn lư hương: “Hanh, phép khích tướng nho nhỏ mà thôi, ta sẽ không mắc bẫy đâu. Còn nữa, người đó, cũng không phải ta nói a, cái thân người cũng ngoan ngoãn an phận chút đi, đừng có dùng cái chiêu thức cũ mèm mê hoặc Phạm Cửu Tiêu dùng lại lên ta, ta đây là một người toàn tâm toàn ý vô cùng si tình a, ta nếu đã thích Hình Huân, thì sẽ không trăng hoa cùng kẻ khác.”

“Si tình sao? A, nhưng lý trí và thân thể của nam nhân không do cùng một thứ điều khiển đâu nha. Thân thể này của Tứ đệ cũng đã ăn chơi đến hỏng ra rồi, còn nói cái gì thủ thân như ngọc?” Dừng một chút, Phạm Cửu Hâm ưu nhã ngồi về bên cầm thai, ngón tay lướt qua, vang lên một chuỗi thanh âm thanh thúy liêu nhân: “Huống hồ, bạch y thị vệ bên người Tứ đệ kia cơ bản cũng đã chết tâm, hấn nói muốn cùng người làm bằng hữu, vậy người cứ chuẩn bị chặt đứt hết ý niệm dụng chạm đến hấn đi. Trừ phi... Người cũng học Tứ đệ... cứ cường ngạnh đi, a...”

“Ta không phải Phạm Cửu Tiêu, chỉ ít ở điểm này ta cũng vĩnh viễn không là hấn, người nhớ kỹ cho ta!”

Tâm phiền ý loạn, ta kéo mạnh cánh tay của Phạm Cửu Hâm, chẳng tốn mấy hơi sức nam tử gầy yếu kia đã bị ngã sang một bên, có chút chật vật mà nằm trong ngực ta, hồi lâu cũng không có động tĩnh.

Uy uy, đừng nói giỡn, ta chỉ là tùy tiện kéo một chút, nhưng rốt cục chính mình lại trở thành cái đệm a, cái tên quỷ bệnh kia sẽ không nói chết là chết chứ? Tay chân luống cuống, ta cẩn thận ôm lấy Phạm Cửu Hâm, nhượng hấn gối lên tay mình mà xem xét kỹ, kết quả người kia vẻ mặt bình tĩnh, vẻ mặt bình thường, cũng không có chút nào trắng bệch hay xám xịt, biểu tình thần nhiên khiến ta chút nữa tức chết: “Người — người có biết làm vậy sẽ hù chết người hay không!?” Hoàn hảo hấn không có chuyện gì, nếu không hoàng tộc Phạm quốc ngoại trừ tiểu hoàng đế ra thì đều chết hết cả hay sao? Mà nếu đúng thế, sống khổ chết nhàn, nửa cuộc đời sau của ta chỉ có thể nằm trong lao mà làm thổ dân ở đó thôi, kỳ thực cũng rất buồn chán a.

Ta bên này tâm tình hỗn loạn, thế mà Phạm Cửu Hâm vẫn nhấn tâm thổ dài một tiếng khiến ta càng ngọt ngào: “Đúng vậy... Người dù gì cũng không phải Tứ đệ a... Ta đây tại sao còn phải thay Túc nhi mà khóa người lại chứ...”

“Người hồi đó đem cái thân bệnh tật này ra đánh cược dụ dỗ Phạm Cửu Tiêu là để bảo đảm hấn sẽ e ngại người mà không động đến tiểu hoàng đế sao?”

“A... Tứ đệ vốn không phải người có thể trời buộc được. Ta mê hoặc hấn, chỉ bởi vì ta cũng là một nam nhân, ta cũng có dục vọng mà thôi.”

“Nhưng vì sao lại là Phạm Cửu Tiêu?” Lẽ nào đế vương gia lại chuộng loạn luân sao?

“Bởi vì... Đại ca, không, tiên đế... hấn đến chết cũng không đáp lại tình cảm của ta.” Lời nói phản phát chút yếu đuối vô lực.

Nằm hấn trong lòng ta, thanh âm Phạm Cửu Hâm khinh phiêu như tơ, theo gió cuốn đi, tựa như không lưu lại ở bất cứ nơi nào: “Tứ đệ cùng hấn là huynh đệ đồng mẫu... Bọn họ rất giống nhau, dù cho tính cách hoàn toàn bất đồng. Thế nhưng, hấn vẫn là kẻ giống người kia nhất, còn giống hơn Túc nhi nhiều lắm...”

“...” Là thế thân sao? Chẹp, ta đại khái cũng đã có thể lý giải vì sao Phạm Cửu Tiêu muốn ở trên giường giết chết Phạm Cửu Hâm, mà Phạm Cửu Hâm tựa hồ cũng muốn chết ở trên giường dân long. Cũng được, lão thiên gia ném ta qua đây làm Nhiếp chính vương, cũng không phải bảo ta đảm đương cái loại tình cảm này. Nếu muốn thu thập hết tàn cục của Phạm Cửu Tiêu, vậy cứ đơn giản sắp xếp lại từng quân cờ trong đó là được rồi.

“Cái kia... Người hồi đó dùng cách nào mà mê hoặc được Phạm Cửu Tiêu a?” Ngồi chán chán đưa tay rút

mộc trầm trên búi tóc của Phạm Cửu Hâm ra, là một đoạn gỗ mục đã khô héo từ lâu. Không có châu quang bảo khí (phục trang hoa lệ), mà chỉ có một mộc trầm màu sắc thâm trầm, từng đường vân gỗ như vẽ nên một cổ sự hỗn loạn. Ta nghĩ về Hình Huân, cho dù ta không thể cưỡng cầu được người kia, nhưng so với ta, Phạm Cửu Hâm còn tịch mịch hơn nhiều lắm. Cầu mà không được, thật đúng là đau khổ.

Hờ hững ngửa đầu nhìn trời mà cười khê, tay Phạm Cửu Hâm luồn qua tóc áp lên trán, hân cười thật lâu, cuối cùng đưa mắt nhìn về phía ta: "Thế nào? Người muốn biết sao không tự mình tới thử?"

"Giống như trước đây người nói với ta: "Nếu muốn cái gì, thì phải dùng chính sức lực của mình mà đoạt lấy"..."

Trong thoáng chốc bốn phiến môi giao hòa, rõ ràng đều là con người, đều có nhiệt độ cơ thể, vậy mà khi hợp lại một chỗ, lại có chút lạnh lẽo...

Mặc dù đã sang xuân, thời tiết ấm áp, nhưng mây mưa bên cầm thai cũng có thể cảm lạnh.

Ôm lấy Phạm Cửu Hâm đã bất tỉnh từ lúc nào đưa vào trong phòng, trong đầu ta là một mảnh hỗn loạn. Một hồi cân nhắc nên tới chỗ Thương thần y bên này, hay đến bên tiểu thổ tử khả ái Lưu Quan, một hồi lại vô đầu không biết Hình Huân hiện giờ đang làm cái gì, nếu hân biết ta cùng Phạm Cửu Hâm phát sinh chuyện này liệu có tức giận cho rằng ta đang ngựa quen đường cũ hay không?

Ta cứ như vậy một bên xoa xoa lưng Phạm Cửu Hâm lúc này vẫn mê man, một bên đắm chìm trong hoang mang suy tư về khoảng thời gian sau này. Thẳng đến khi lên đèn, Phạm Cửu Hâm mới từ từ mở ra đôi mắt ngập sương.

"Người rốt cục cũng tỉnh, Tam ca, thân thể bất hảo thì không nên cứ khiêu khích ta biết không? Người bắn xong thì liền gục, ngay cả hơi thở cũng gần như chẳng còn a, ta bị người dọa cho đến nỗi chỉ ít nửa tháng nữa cũng không lên nổi!" Sau lưng Hình Huân làm loại chuyện này khiến ta có cảm giác tội lỗi a, đừng khiến ta bị ám ảnh bởi mấy thứ như cường gian giết người nữa có được không?

"... Người cứ thế mặc kệ ta không phải tốt hơn sao? A..." Hư nhược chớp chớp mắt, mục mâu Phạm Cửu Hâm khôi phục lại sự sắc bén, cho dù xung động lúc cao trào của hân là có thật, nhưng sau khi khôi phục lại, nam nhân này lại lần thứ hai trở về làm con người ngoan độc một mình phía sau chèo chống Phạm quốc: "Lục đệ đã bại, hiện giờ ta là vật duy nhất cản trở người xưng đế ở Phạm quốc, cơ hội tốt như vậy, ta nếu là người, thì chắc chắn sẽ không bỏ qua."

"Thật đáng tiếc, ta cho tới giờ cũng chẳng có cái dã tâm muốn làm hoàng đế, hướng hồ, ta nghĩ ở Phạm quốc ta lúc này cũng đủ làm mưa làm gió rồi." Xoa xoa tấm lưng gầy đến nỗi thấy cả xương của người nọ, ta bắt đầu tưởng niệm đến Hình Huân mềm dẻo trơn bóng ...

"Người chưa từng nghĩ tới chuyện leo lên ngôi cửu ngũ, để tất cả mọi người thần phục dưới chân người sao?"

"Không, chuyện đó nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy được có điểm rất buồn chán..." Mỗi người nhìn thấy ta đều quỳ xuống hô vạn tuế? Không hợp với ta a, ta sợ tổn thọ mất.

"Người sinh ra vốn chẳng có tư chất làm một vương gia a..." Khinh bỉ nhìn ta một cái, Phạm Cửu Hâm gian nan xoay người, nằm đưa lưng về phía ta: "Nếu là Tứ đệ, cho dù không quan tâm đến hư vị kia, nhưng cũng sẽ dùng mọi cách loại bỏ mọi mối nguy hiểm có thể đe dọa trong tương lai, nếu không thì cũng sẽ giảm thiểu đến mức thấp nhất. Tỷ như nói, người lưu lại tính mạng của Lục đệ là một vấn đề, mang theo một lòng không phục, sau này chắc chắn sẽ tìm cách làm phản. Vị trí người ngồi cũng không ổn được đâu..."

"Đạo lý này người không nói ta cũng hiểu rõ." Sốt ruột vô vô đầu, vì sao rốt cuộc cứ phải giết tới giết lui? Như vậy mới là khí phách? Như vậy mới là anh hùng? Năm xưa Tần Thủy Hoàng đốt sách giết học trò, cuối cùng cũng có duy trì được vinh quang? Thiên thu muôn đời căn bản là hy vọng xa vời mãi mãi không tồn tại, mà trong lòng ta, cũng có suy nghĩ của chính mình —

"Kỳ thực, ta nghĩ kẻ bá chủ chân chính quân lâm thiên hạ chắc chắn sẽ không sợ mấy cái họa ngầm này mới đúng, bởi vì hân luôn có sự tự tin có thể không chế được bọn họ, cho nên mới dung túng bọn họ ở bên người. Mỗi người đều có khuyết điểm a, không thể mãi trông mong tất cả mọi người đều là thuộc hạ hoàn toàn trung thành... Nếu không thể hiểu hết những điều này, thì thực quá nông cạn..."

Ta không phải là một bá chủ, ta chỉ muốn thử tiếp nhận.

“Người tuy không phải Tứ đệ, nhưng bằng những lời này, thì có vẻ người cũng chẳng phải vật trong ao. (kể vô dụng)” Ánh mắt một lần nữa quay lại.

Hướng ta, Phạm Cửu Hâm cười rộ, trong đôi mắt ánh lên một tia gian xảo:”Nói cho ta biết, người rốt cuộc là ai?”

“Ta là ai không quan trọng.” Chuyện phiền não nhiều lắm, đường phải đi cũng còn quá dài, ta kéo chân qua trùm lấy Phạm Cửu Hâm cùng thân thể của dân long, chậm rãi nhắm mắt lại đón cơn buồn ngủ đang kéo tới:”Kỳ thực hỏi nhiều như vậy thì được cái gì? Trong ao ngoài ao, ta... cũng chỉ là chính ta...”

— không hơn.

Quân lâm thiên hạ chi Tàn cục.

Chính văn hoàn.

22. Quyển 2 - Chương 21: Phiền Ngoại : Đồ Thị (nhà Họ Đồ)

“Vương gia, Đồ công tử rốt cuộc là một người như thế nào? Có thể làm người nhớ thương như vậy...” Cuối hạ đầu thu thời tiết thật là tốt, trời cao trong xanh, gió hiu hiu thổi, vừa có tiền, lại vừa có quyền, nhân nhĩ tiêu dao so với thân tiên còn có phần hơn. Ta nằm nghiêng trên chiếc ghế mây đặt ở trong viện, Lưu Quan ngồi một bên ân cần quạt, tựa hồ là mơ hồ vì sao ta lâu lắm không có ngoạn qua hân, hay nói trắng ra là làm chuyện ngược đãi thiếu niên. Khuôn mặt nhỏ nhắn nơm nớp lo sợ len lén nhìn, khiến ta thực sự không hiểu hân chờ mong Phạm Cửu Tiêu làm gì mình? Hay là cái gì cũng không muốn làm?

Bất quá, hân cũng là người đầu tiên nghiêm túc hướng ta hỏi về “Đồ Lâm”. Nói không cảm động là nói dối, ta nửa ngồi dậy, sờ sờ đầu Lưu Quan, ánh mắt nhìn hướng về phía mây trắng, lời nói tràn đầy hồi ức lưu luyến:”Đồ công tử sao? Hân là một người rất tốt, bản vương không xứng với hân.” Đúng vậy, tuy rằng không có quyền thế của Phạm Cửu Tiêu, mỗi ngày chìm đắm trong học tập cùng thi cử; tuy rằng Phạm Cửu Tiêu bảo nư ăn từng cân từng cân, còn bên kia thì ngay cả nước canh vị bào nư cũng chưa từng có vinh hạnh nếm qua; tuy rằng xung quanh Phạm Cửu Tiêu tràn ngập mỹ nhân, bên kia chỉ lên mạng len lén xem hình mỹ nữ cũng bị trừng giờ trường học cắt điện; tuy rằng Phạm Cửu Tiêu chưa được 20 tuổi đã một đêm N người, giữa vụn bụi hoa đi một vòng lại một vòng, bên kia xem chừng tốt nghiệp đại học vẫn chưa thoát được thân đồng nam; mặc dù bên này là một kẻ cao cao tại thượng quyền khuynh thiên hạ, bên kia ngay cả chức tổ trưởng cũng chưa từng được làm; mặc dù bên này anh tuấn tiêu sái khí vũ hiên ngang, đẹp đến nhân thần cộng phần, bên kia thì bộ mặt phổ thông đến không thể phổ thông hơn, lại còn đầy mùi nhà quê...

Nhưng kể cả như thế, nhưng ta vẫn nghĩ, đó mới là những thứ ông trời ban cho ta, nếu như có thể, thì có đến mấy Phạm Cửu Tiêu ta cũng không đổi! Nhưng mà, hiện tại nếu như Lưu Quan không hỏi, có khi ta cũng dần quên đi quá khứ lúc làm Đồ Lâm...

“Lưu Quan, người muốn nghe chuyện của Đồ công tử không?” Đúng vậy, vẫn nên hảo hảo ngẫm lại những ký ức không phải của dân long đi. “Vậy hãy cẩn thận nghe bản vương nói...” Không cho Lưu Quan cơ hội cự tuyệt, hay phải nói ta đang cần một người lắng nghe, lẳng lặng mặc ta phát tiết hết ra. Lương tâm có chút bất an, ta biết đây cũng có thể tính là khi dễ ép buộc tiểu hài tử, ta cần nhiều người, thật nhiều người nghe qua cổ sự của Đồ Lâm, thật nhiều người nhớ rõ chuyện của Đồ Lâm, để đến lúc ta không cẩn thận mà quên mất, thì hân sẽ chậm rãi nhắc nhở ta, từng câu từng chữ.

“Đồ công tử xuất thân tiểu hộ nhân gia, nhưng khí chất cao nhã, có thanh vận siêu phàm thoát tục.” Ánh mắt mơ màng.

Nói thật, không ai nói về chính mình mà không thổi phồng lên chút ít, không cần hoài nghi ta học lão Vương bán dưa chuột mèo khen mèo dài đuôi, đương nhiên càng lúc càng không kiêng nể:”Thủa nhỏ học đủ thứ

thi thư, còn nổi danh là thần đồng.” Tổng a di sát vách mỗi lần qua nhà đều nói chuyện ta hồi bé qua nhà nằng chơi, ngủ trưa đái dầm nước tiểu vẽ ra cả bản đồ thế giới, đã tâm không nhỏ.

“Hơn thế nữa, Đồ công tử dung mạo tuấn mỹ, khuê nữ nhà địa chủ trong thôn tên Tiểu Hà từ bảy tuổi đã thầm mến hẳn, đến nỗi hận không thể mỗi ngày trèo tường đến để nhìn lên hẳn.” Tiểu Hà là con gái ủy viên khu chúng ta (chắc kiểu như chủ tịch phường hay chủ tịch quận =.), tại nhà trẻ của tiểu khu thì không khác nào công chúa, ta năm đó nhì đồng trẻ tuổi thuần khiết len lén kéo tóc nàng một chút, kết quả là bị đội cận vệ của công chúa điện hạ đánh cho tơi bời, lão sư đem chuyện về nói cho cha mẹ ta, cuối cùng về nhà được ăn một trận “trúc huấn sao nhục” (măng xào thịt —> roi xào thịt? =.), mặc kệ ta sống chết níu kéo cũng bị mặc kệ.

“Đến lúc bắt đầu đi học, bề ngoài cùng tài năng của Đồ công tử dẫn tới không ít người ghen ghét đố kỵ, nhưng nhờ có phụ tử bệnh vực, nên mới có thể bình an.” Ta lúc đi học tiểu học đúng là có một quãng thời gian vô cùng u ám, luôn bị những người khác bắt nạt, bắt quả đều không phải do thành tích của ta quá tốt... Đối tượng bọn chúng bắt nạt thường đều là những hài tử thành tích tầm thường, thể chất cũng tầm thường không kém, nói trắng ra là những đứa vừa yếu vừa ngốc, mà ta thì cũng không là ngoại lệ. May mà giáo viên là con gái của bạn ông nội ta, nên vẫn thường che chở, nếu không chỉ với những thứ trong đầu ta mà thôi, thì nghĩ đến chuyện tốt nghiệp tiểu học cùng vào một trường trung học danh tiếng thì nói thật là so với mơ còn khó thành hơn.

“Lúc đến thư viện (có thể coi là trường học đi...), Đồ công tử rốt cuộc cũng đã gặp được một người bạn đồng chí hướng có thể cùng hấn đối khẩu, nhưng khi phẩm thi luận từ, hẳn lúc nào cũng giành phần thắng.” Đám bạn đọc mồm đọc miệng hỏi cao trung giờ hoàn hảo là đứa bạn thân nhất của ta, năm đó dù là trốn học chép phao hay chạy đi đào trộm khoai lang, đều là ta chủ mưu, chúng xuất lực, có bị bắt thì cũng cùng nhau chịu tội, chạy thoát thì cũng cùng nhau chia chiến lợi phẩm. Lúc này, không biết bọn họ đang làm cái gì, thỉnh thoảng có hay không nhớ tới ta, ta mất tích liệu bọn họ có hoài niệm hay không?

“Ta cùng Đồ công tử tao ngộ ở Giang Nam, vào một tiết yên vũ (mưa bụi), hẳn đứng trên cầu, cảm một chiếc ô họa tinh xảo, một thân bạch y, tóc đen như bôi mực, vương vài hạt mưa lấp lánh như ngọc, tựa như tỏa ra một vầng hào quang, da trắng như ngọc, môi đẹp như hoa...” Đây là hình ảnh lúc gặp chân mệnh thiên nữ mà ta tưởng tượng ra vô số lần, không hiểu vì sao, khi dùng hình ảnh đấy cho chính “mình” lại cảm thấy hơi chột dạ à? Nói thì nói, bóng trắng trong mộng ảo phút chốc đã trở thành hình ảnh của Hình đại suất ca: “Khi đó, bản vương đang đứng trên đầu thuyền hoa, hẳn ở trên cầu đưa mắt liếc ta một cái, một cái liếc mắt đó thôi, đã khiến ta vạn kiếp bất phục, hồn bất thủ xá (hồn vía lên mây)...” Ta nghĩ tới đôi mi dài của Hình Huân, vừa dày vừa đen, lại hơi cong cong, so với lông mi giả của mẹ ta còn đẹp hơn, đẹp như vậy mà lại ở trên một người nam nhân, thật là hết sức lãng phí.

“Vì vậy, bản vương đã hao tổn biết bao tâm cơ, thật vất vả mới tiếp cận được Đồ công tử, được Đồ công tử để mắt, hơn nữa ta cứ sống chết quẩn lầy, cuối cùng cũng khiến Đồ công tử hiến thân địa ngục, vì dân làm phúc, tình cảm sâu đậm, quả thực là chịu thiệt thòi rồi...” Ách, nói xong tự dưng thấy sau lưng lạnh lạnh, nhưng đã nói thì phải nói cho tròn, phải cùng chính “mình” phát sinh chuyện gì chứ: “Sau đó, chúng ta đều như cá gặp nước, dính như keo sơn, Đồ công tử thiện lương, lại giỏi đoán nhân tâm, thật vô cùng hoàn hảo, bản vương thế nhưng chỉ ham hưởng thụ mà không biết quý trọng... Thẳng đến khi bị kịch xảy ra, vì cứu ta, một kẻ không bằng sức sinh, mà Đồ công tử hẳn... đã hy sinh chính mình.”

Mất thấy Lưu Quan tâm tính đơn thuần đã hai mắt hồng hồng, ta liền thừa thắng xông lên, đem bầu không khí đã thổi phồng lên tới tận cao trào, từng chút từng chút đều là các tình tiết trên phim truyền hình: “Ai, bản vương thực hối hận, vì sao người chết là Đồ công tử chứ không phải ta? Nếu có thể, ta thà chết thay Đồ công tử trăm vạn lần cũng không để hẳn phải bỏ mạng! Rõ ràng đã thề sẽ bên nhau đến khi biển cạn đá mòn, thế nhưng âm dương cách biệt, ta lại sự vụ quẩn thân, không thể buông tất cả mà thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền mà đuổi theo hẳn. Chẳng biết trong lòng Đồ công tử có còn hận ta? Trên đường xuống hoàng tuyền, hẳn có hay không nguyện ý dừng bước chờ ta một đoạn đường? Lúc uống Mạnh Bà thang, hẳn có nguyện ý hay không nhớ ta một đời? Ai...”

“Ô ô ô... Thật đáng thương a, Đồ công tử thật đáng thương, Vương gia cũng thật đáng thương!” Nước mắt rơi xuống như mưa, Lưu Quan khóc nhoe cả gương mặt nhỏ nhắn, đáng dấp nức nở đến gần tất tở khiến ta chột dạ, “Chẳng trách Vương gia đối Đồ công tử tình thâm ý trọng... Ô ô ô... Ta cũng không biết Đồ công

tử là một con người tuyệt vời đến như vậy, trách không được Vương gia thích đến chết đi sống lại! Ô ô ô... Vậy vì sao Đường đại ca nói Đồ công tử so với thằng nông dân bán dưa chuột ở chợ Đông còn không bằng a?”

“Phi phi! Hẳn đơn giản là đồ kị đấy thôi –” Đường Mật, người hỷ thi ta còn chưa đủ hay sao, mà ngay cả cái tên “Đồ Lâm” của ta cũng không tha?

“Nói đi nói lại, bắt quá... Bao nhiêu hạ nhân nhìn thấy di dung (dung nhan khi chết) của Đồ công tử cũng nói như thế a...”

“... Đám người kia ăn no rửng mỡ, mở miệng là nói lung tung, người không cần nghe.” Hân, muốn đắp nặn một hình tượng đẹp để cho mình, thì rốt cuộc ta tổng cộng phải diệt bao nhiêu cái khẩu đây?

Bị ta hù đến hoảng, Lưu Quan muốn tin tưởng ta, nhưng vẫn còn có chút hoài nghi, đột nhiên, tiểu thỏ tử lau lau nước mắt đứng bật dậy, ba bước thành hai, chạy tới bên bạch y nam tử vừa bước qua cửa bán nguyệt: “Hình đại ca! Người cũng đã gặp qua Đồ công tử phải không? Đồ công tử có đúng hay không giống như Vương gia nói, thực xinh đẹp, lại tài hoa, ôn nhu thiện lương?”

“Hình, Hình Huân...” Xong đời! Người đầu tiên thấy cái thi thể thê thảm của ta chính là hân, một kẻ bị bắn thành con nhím lại còn hỷ dung, từ khi nào có được mấy cái đức hạnh kia a? Chân tay cứng ngắc ngồi trên ghế mây, ta vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm bạch y suất ca, dùng ánh mắt uy hiếp – tốt nhất người đừng nên nói cái gì cả.

Nhưng hiển nhiên, giữa Hình đại suất ca cùng dân long vốn không tồn tại cái gì gọi là tâm ý tương thông, cho nên tín hiệu vô pháp đến nơi...

“Đồ công tử sao...” Hình Huân nhìn Lưu Quan một chút, rồi ngẩng đầu nhìn về phía ta, khóe miệng vẫn rập khuôn như cũ, nhưng trong đôi mắt đen láy kia đã ánh lên tiểu ý: “Phương diện tài hoa ta chưa được tiếp xúc qua, nói cũng khó... Nhưng tướng mạo cùng nhân phẩm thì —” Dừng một chút, Hình đại suất ca trả lời nước đôi, thay ta làm tròn lời nói dối, nhưng cũng không tính là nói xạo: “Ta nghĩ, người có thể để Vương gia hoài niệm mãi đến tận bây giờ, chắc chắn cũng phải có điểm độc đáo khác người chứ? Ngài nói xem có đúng không, Vương gia?”

“Đúng...” Lúc này, cảnh vật khiến ta hơi hoảng hốt, bạch y của Hình Huân bị gió thổi tung, đây rõ ràng là hậu viện của dân long, nhưng lại tựa như đang trong giấc mộng của ta.

“Hình Huân, sang xuân cùng bản vương tới Giang Nam...” Đạm đạm căn dặn lại, ta sờ sờ đầu Lưu Quan: “Đồ công tử thích nhất Giang Nam, chúng ta lúc đi chơi xuân phải hảo hảo cúng tế hân.”

“Đồ công tử đã chết, nhưng chúng ta lại đi du ngoạn, có vẻ không tốt lắm đâu?” Ngẩn ngơ, Lưu Quan chớp cặp mắt to trong suốt, lộ ra vẻ thương cảm: “Ta còn muốn nói, chúng ta hãy vì Đồ công tử mà ăn chay a...”

“Không cần!” Ăn chay cái gì a, chết thì cũng chết rồi, cũng phải để người sống được sống chứ, phải nuôi tốt thân mình đã: “Ngày hôm nay dẫn đầu bếp làm thịt kho tàu Lưu Quan thích nhất, ăn được bao nhiêu cứ ăn, Đồ công tử khi còn sống cũng thích nhất món này, chúng ta coi như ăn thay cho phần hân, sống thay phần hân!” Không để ý tới ánh nhìn khinh bỉ của Hình Huân, ta kéo tiểu thỏ tử tới trừ phòng: “Đi thôi, Đồ công tử thấy chúng ta ăn ngon như vậy, chơi vui như vậy, thì hẳn ở dưới suối vàng, cũng là hài lòng thôi. Bởi vì... hân là một người thiện lương, không đúng sao?” Quay lại hỏi Hình Huân, chỉ thấy người kia cười nhạt, khe buồm tầm mắt.

23. Quyển 2 - Chương 22: Phiên Ngoại : Xuân Tiêu (đêm Xuân)

Hơn một tháng sau khi chuyện của Lục đệ an ổn, Phạm Cửu Sùng bị đày đến phong địa (đất phong), ở kinh thành lúc này đã hoàn toàn an ổn, ta cũng đã nhớ ra mà đón Lưu Quan bảo bối bỏ quên từ hồi nào ở chỗ Thương thần y hồi phủ. Không phải là ta vô tình, muốn đem con thỏ con trung thành tận tâm gửi nuôi bên ngoài lâu như vậy, mà là nếu thực sự không xác định được đã an toàn hay chưa, ta tuyệt đối sẽ

không đành lòng mà gọi tiểu hài tử đáng thương thay ta thử độc đến suýt chết quay về mà tiếp tục mạo hiểm. Phải biết rằng, Lục đệ tuy đã rất dài, nhưng trong suốt một tháng qua, số tử sĩ đột nhập muốn thay hẳn báo thù rửa hận thực không ít a. Đương nhiên, ta biết, dâm long quay trở lại làm Nhiếp chính vương cũng chẳng được lòng người, nhưng nói thật ta không hiểu, Lục đệ chẳng có chút đức hạnh vậy mà sao số người bán mạng cho hắn lại nhiều như vậy??

“Bất luận là người như thế nào, đều có thủ hạ sẵn sàng bán mạng cho mình.” Xử lý nhanh gọn sạch sẽ nhóm thích khách xông vào phủ, đây đã là nhóm thứ tư trong ngày hôm nay, Hình Huân dưới ánh nến mờ ảo nhẹ nhàng tra kiếm vào vỏ, thân lập như thụ, bạch y như tuyết, quả nhiên là phong thái của đại hiệp. Chỉ là lời hắn nói tuy ôn hòa, nhưng lại nghe ra chút tự giễu... Nói vậy, trợ Trụ vi ngược đối với Hình đại suất ca tràn đầy tinh thần hiệp nghĩa là nỗi đau cả đời sao?

Ta đang muốn an ủi mấy câu, thuận tiện ăn tí đậu hũ, nhưng vuốt sói còn chưa chạm được vào góc áo Hình đại suất ca thì hắn đã nhăn mày, nhảy vọt lên mái hiên:”Là người phương nào? Có biết tự ý xông vào vương phủ là tử tội hay không?”

“...” Kháo, lại hựt nữa. Phiền muộn rút lại tay, ngẩng đầu lên về phía Hình Huân đang đứng trên mái nhà, căng mắt ra nhìn theo ra ngoài bờ tường đen kịt. Ngày hôm nay nguyệt hắc phong cao, ngoài phạm vi một trượng cơ bản là không thấy gì, chính vì thế, ta bắt đầu hoài nghi hắn làm thế có phải là do cố ý tránh mấy cử chỉ thân thiết của ta hay không. Bất quá, rất nhanh từ phía bờ tường bên kia vang lên tiếng cười sắc bén vô cùng quen thuộc, lập tức loại ngay mặc mớ của ta đối với Hình đại suất ca.

“Ha hã, thực là một con chó giữ nhà lợi hại a — Thế nào? Người muốn cắn ta sao? Vậy thì phải cắn nhẹ thôi a, ta da da non thịt mềm thực không chịu nổi dày vỏ đầu nga. Ha hã —” Thanh âm kia đến chết ta cũng không quên được, chính là kẻ đã dùng hóa thi thủy biến thi cốt ta thành nước, kẻ vô sỉ dâm đảng chẳng thua gì dâm long – Đường môn thiếu chủ Đường Mật!

Tức giận phát phát tay ý bảo Hình đại suất ca đi xuống, thị uy đưa hắn bảo hộ phía sau, ta tiến về phía trước một bước, lập tức đã có hạ nhân thông minh đưa đèn lồng tới. Dưới ánh đèn lập lòe, quả nhiên đã thấy từ trên bờ tường một thân hình mềm mại nhảy xuống, chính là Đường thiếu chủ mất tích mấy tháng nay. Đối phương ngã xuống không hề khách khí, vừa rơi xuống đất đã uể oải lắc mình, nhanh đến mức ta không kịp phản ứng. Trong chớp mắt, cặp chân thon dài trắng nõn kia đã bám ngay trên lưng ta, “Ha hã, Vương gia, đã bao nhiêu lâu rồi, ta thực nhớ ngài đến chết mất!”

Cánh tay cũng ôm lên cổ ta, Đường Mật cho đến bây giờ cũng chưa bao giờ sợ quyền thế của Nhiếp chính vương Phạm quốc, ở trong mắt hắn, giá trị lớn nhất của Phạm Cửu Tiêu có lẽ nằm ở dâm long để vương thần công kim thương bất đảo a. “Ngài cần phải thưởng cho ta nga, vì đại sự của ngài, ta ở trên giang hồ phải dâm bị thóc chọc bị gạo nhiều lắm không, khiến cho lũ bạch đạo tự cao tự đại cùng đám hắc đạo háms lợi đánh nhau sút đầu mẻ trán vì cái kho báu tử hư ô hữu (không có thật), không rảnh mà xen vào chuyện của ngài nga, ha hã...”

“...Vậy thực sự khổ cực cho người rồi.” Cổ sức xả cục kẹo đường dính trên người xuống, ta cố gắng phải phải y bào, chỉ còn nước lui binh trước sự nhiệt tình của Đường Mật:”Người không lợi dụng lúc hỗn loạn này mà tìm cách đoạt lấy vị trí chưởng môn Đường gia, chạy đến đây làm gì cho lãng phí thời gian?” Có trời mới tin Đường Mật lao tâm khổ tứ chịu bao nhiêu cực nhọc chỉ vì Phạm Cửu Tiêu đi. Hồi ức của dâm long nói cho ta biết, Đường Mật này tuy bề ngoài là kẻ bất cần đời, nhưng vị trí chưởng môn kia là mơ ước đã từ lâu của hắn, chỉ là hắn xuất thân con tiểu thiếp, danh bất chính ngôn bất thuận, cho dù công phu của Đường môn mười phần hắn đã đạt được tám chín, nhưng chỉ cần lão tổ tông Đường gia còn sống một ngày, thì vị trí kia chắc chắn sẽ chẳng bao giờ có thể rơi vào tay hắn. Mà cho dù lão thái thái bảy tám mươi tuổi kia quy thiên, thì Đường môn vẫn còn một đồng thất đại cô bát đại di (cô bảy dì tám =.), muốn làm chưởng môn, xem chừng phải giết hết cả nhà mới may ra. Bất quá toàn gia chết hết xong, còn làm chưởng môn cái gì a...

Phỏng chừng không ai có thể đoán ra nụ cười quỷ dị của ta lúc này là do tưởng tượng chuyện của Đường Mật, không chịu nổi mà bật ra; Hình Huân không hề không giận nhếch đôi mày, mấy lần mở miệng nhưng cũng chưa nói gì, cuối cùng lựa chọn trầm mặc ôm kiếm tựa vào lan can. Ta lúc này mới nhớ lại, mấy lời lỗ mãng của Đường Mật khi này quả thực đã làm tổn thương đến Hình đại suất ca, ưỡn ngực, ném cái nhìn khinh thường cho mị nhân như tơ của Đường Mật, thâm nghĩ, tên kia càng xinh đẹp lại càng giống nhân

yêu (gay), không tô son điểm phấn gì đã vô cùng điểm lệ, so với Hình Huân tinh khiết thanh cao, thì quả thực như dâm phụ cùng trinh nữ! Thế nhưng... Trên thế gian có mấy nam nhân là không thích dâm phụ nào?

“Khụ khụ —” Ánh mắt không không chế được mà lướt theo những đường cong tinh tế của Đường Mật, dần dần đi xuống, hầu kết xinh xắn tinh xảo, da thịt nõn nà trơn bóng như ngọc, ta phát hiện, tiểu tử này trừ ngoại bào ra cái gì cũng không mặc, đôi chân thon dài trắng nõn lấp ló như ẩn như hiện dưới lớp bạc sam... Trời xuân vẫn còn se lạnh, hần ăn mặc thế cũng không sợ bị cảm sao? Thực đúng là mỹ lệ “động” lòng người a.

[Ở đây, bạn Đồ Lâm nói là Chân thị mỹ lệ”Đổng” nhân a, “Đổng” này là , nghĩa là đông lạnh, đọc là “dong”. Mà chữ “Động” trong động tâm, cảm động là , cũng đọc là “dong” J)]

“Vương gia, ngài thực vô tình a, cái tên quái dị kia rốt cuộc tốt ở chỗ nào chứ, sao ngài phải vì hần mà cấm dục không khác nào hòa thượng như vậy!” Bối bối, Đường Mật cười ra một mặt cười tà, cố ý nhắc chân ngồi vắt chéo trên lan can, biên độ còn vô cùng lớn, hai bắp đùi trắng nõn ma sát nhau, lộ ra quang cảnh liêu nhân vô biên. Bất quá, hần sai mất rồi, ta tốt xấu gì thì cũng mười chín năm làm một nam tử bình thường, không phải biến thái, cho nên đối với nam nhân hoàn toàn không có tí cảm xúc. Huống chi, vừa rồi hần lại còn xúc phạm tướng mạo phụ mẫu ban cho theo ta rông rã mười chín năm, thế cho nên hiện tại ta không chỉ không muốn ôm hần, mà còn có một loại xung động muốn hoạn hần nữa kìa —

“Đồ công tử còn tốt hơn người nhiều! Người như người làm sao có thể hiểu được cái tốt của hần?”

“Ha hã, Vương gia ngài tức giận cái gì? Người cùng ta... không phải cùng là một loại người hay sao?” Liếm liếm môi, Đường Mật ngẩng cao đầu đón nộ khí phiến giang đảo hải của dâm long, động tác duyên dáng như một tiểu miêu đang làm nũng, vừa trả đũa, vừa như đâm thẳng vào căn cơ dục vọng trong lòng nam nhân. Muốn chống lại sự mê hoặc của Đường Mật thì phải là người có định lực phi thường, nhưng... Dâm long thân kinh bách chiến còn không nhẫn nổi, ta tiểu nam sinh sao mà chống được chứ?

Đường Mật tiến một bước ta lùi một bước, Đường Mật qua trái ta chuẩn sang phải, tựa hồ không chịu nổi “tình thú” ta đi người tới của chúng ta, Hình đại suất ca tuần nhan ứng đồ, ánh mắt tràn đầy lửa giận, cầm kiếm xoay người, hừ lạnh một tiếng: “Không quá rồi Vương gia nữa, thuộc hạ xin cáo lui.”

“Chờ một chút —” Thực không có nghĩa khí, thực bất công khi ta yêu người như thế, còn định vì người mà thủ thân như ngọc a! Trong lòng chửi thầm dâm long, ta ai oán níu tay Hình Huân, nơi tiếp xúc tựa như nóng rực lên, sự trầm mặc quý dị giữa hai người cứ thế mà lan tràn..

Thế này là sao? Mùa xuân năm nay nóng quá sớm sao? Quá nửa đêm rồi, nửa điểm ánh nắng cũng chẳng có, thân thể dâm long phát lang tính cái gì a? Xấu hổ rút tay lại, ta ôm hận mà nhéo đùi mình một cái, khiến tiểu đệ đang có xu hướng bùng bùng khí thế vì đau mà nhuyển xuống trở lại — đây là điểm khác nhau giữa người và thú đấy. Nếu đổi lại là Phạm Cửu Tiêu, phỏng chừng đêm nay có khi sẽ trở thành một màn 3P ngoài hành lang cũng nên.

Hình đại suất ca sắc mặt ứng đồ cũng không kém ta là mấy, người ta là đại hiệp, mấy điều mờ ám này của ta sao có thể thoát nổi pháp nhãn của hần? Chỉ là hần cái gì cũng không nói, cái gì cũng không phá, chỉ chặt vật ho khan một tiếng, rồi tựa như muốn chuồn mất: “Như vậy nếu người tới là Đường thiếu chủ, thì chắc chắn cũng không có gì nguy hiểm, thuộc hạ xin cáo từ.” Cái gì gọi là không có gì nguy hiểm? Chính là vì Đường Mật nên đối với “ta” lúc này mới thực nguy hiểm a!

Ta sau lại mới để ý, kỳ thực quái dị không phải ở chỗ Đường Mật ăn nói chẳng thèm giữ ý tứ, vừa gặp mặt Hình Huân đã thấy mùi thuốc súng bay xa mười dặm, mà quái ở chỗ, người chân chính khơi mào lại là Hình đại suất ca luôn ra vẻ đạo mạo. Biết rõ Đường Mật sẽ chẳng bao giờ lên được chức chủ môn, thế mà vẫn mở miệng châm chọc trái một tiếng Đường thiếu chủ, phải một tiếng Đường thiếu chủ, ngấm lại, hần là kẻ đầu tiên gọi Đường mỹ nhân như thế. Khó trách bọn họ vừa gặp mặt đã thấy khói lửa mù mịt, giống như một bộ phim ta đã từng xem, tên gì ấy nhỉ... Miêu cầu đại chiến thì phải? Ai xem qua cũng nhớ rõ, trong đó thất bại nhất chính là động vật linh trưởng a...

Ta bên này túm chặt cánh tay Hình đại suất ca sống chết không buông, không thể để hần không chút nghĩa khí một mình chuồn đi, bên kia thất lưng lại bị Đường Mật ôm lấy sờ loạn một trận, ngay lúc ba người tạo

nên một hình ảnh vô cùng ám muội, thì một thanh âm lạnh tê lạnh tái tựa như hàn khí đâm xuyên qua từng khớp xương vang lên: “Hanh hanh, ngay cả ở bên ngoài mà vẫn không nhận được hạ mị được “Oanh Đề” nổi tiếng cường, không hổ là Nhiếp chính vương đâm tạt đầy đầu a, hanh hanh.”

“Ai?” Ngẩn ngơ một chút, ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn, theo ánh sáng của ngọn đèn, chỉ thấy ở phía hành lang đằng trước có một nhóm hạ nhân thấp đèn, đem đèn chiếu sáng như ban ngày, mà ở giữa, là Lưu Quan mặt đỏ bừng như muốn xuất huyết, cùng với kẻ vừa buông lời châm chọc, thân hình phiêu dật, dung tư thanh nhã, Thương Duyệt Cẩm Thương đại thần y.

Thần y cũng đã nói là xuân được, vậy thì không cần hoài nghi nữa —

“Đường Mật! Người cư nhiên dám hạ được ngay trước mặt bản vương?” Buông cánh tay Hình Huân, ta túm lấy vạt áo Đường mỹ nhân, đâm long khí lực không nhỏ, hơn nữa kẻ kia vốn không định phản kháng, ta rất dễ dàng mà đem hai chân hắt khệp lại: “Nói! Người vì sao muốn hãm hại bản vương?”

“Sao lại nói là hãm hại chứ, Vương gia —” Mị nhân lay động, Đường Mật vô cùng tự nhiên vuốt ve bàn tay ta, “Ta là sợ Vương gia trong lòng nhớ thương kẻ quá đi kia quá mà không còn hứng thú, lo lắng ngài ghen lâu không tốt cho thân thể, cho nên mới cố ý hi sinh thân mình a.”

“Vậy người có hay không nghĩ tới đem được hạ lung tung sẽ hại đến người khác!” Hình đại suất ca chắc chắn cũng đã dính, không phải nói quá, nếu muốn cùng ta phân rõ giới hạn thì chắc chắn hẳn sẽ không lộ ra biểu tình tối bất minh này.

“Hanh, có chuyện gì không ổn sao? Ta rất là rộng lượng, không để bụng chuyện phải cùng người khác chia sẻ Vương gia đâu a, ha ha —” Lời nói nhẹ nhàng phả vào khiến ta nóng lên, Đường Mật lười biếng tránh ra, một mình ngồi vào đoạn hành lang gấp khúc, mân mê lọn tóc chính mình.

“Này — Người không biết đây là bên ngoài sao?!” Lẽ nào hẳn ngoại trừ 3P còn có sở thích lộ thiên sao?

“Thiết, trước đây cũng chẳng phải chưa từng làm ở chỗ này, Vương gia không phải là người để ý những chuyện nhỏ nhặt này chứ?”

Ánh mắt không chút tốt đẹp liếc qua, Đường Mật cúi đầu xuống, cười giả hoạt, có vẻ hẳn đã loáng thoáng biết được điều gì rồi thì phải.

“Được rồi, ta đối với mấy chuyện phong nguyệt của người không có hứng thú!” Phá vỡ thế giằng co vô hình này chính là Thương thần y. Thanh âm trong trẻo êm tai nhưng trung khí mười phần mà gần từng tiếng, hẳn gần như quãng con thỏ Lưu Quan đang co rúm lại thành một cục tối trước mặt ta, trong đôi mắt đang nheo lại kia là hỏa diễm đang thiêu đốt.

“Trả lại cho người. Người đem người ném tới chỗ ta mấy tháng không thèm ngó ngang, tiểu gia hỏa này sáng khóc chiều khóc, khóc đến ngập cả được lư của ta rồi, còn dọa cả người đến xem bệnh! Hiện tại ta đã đem hẳn lông tóc vô thương tổng trở về, cho nên sau này, đừng để ta thấy cái gì có liên quan đến người nữa!”

Đón lấy Lưu Quan, vỗ vỗ lưng trấn an, trực giác ta mách bảo sự phẫn nộ này của Thương Duyệt Cẩm không chỉ do Lưu Quan khóc nháo mà ra, quả nhiên, bản lĩnh bán đứng người của tiểu tử Lưu Quan này đúng là đứng hạng nhất: “Ồ ô, Vương gia ngài đừng nên trách cứ Thương thần y, thần y ca ca nói tuy khó nghe, nhưng hẳn là người tốt a! Lúc ta còn ở trong được lư hẳn rất chiếu cố ta, khi khỏi bệnh cũng không có đuổi ta đi... Đều là Lưu Quan không tốt... Ô ô ô... Ta chỉ là muốn báo đáp cho thần y ca ca một chút, nên mới nấu chút cháo rau cho hẳn ăn khuya... Ta thực sự không biết rau trong viện cũng là thứ trân quý như vậy... Ô ô ô...” Đầu ông ông cả lên, dùng mớ kiến thức Đông y còm côi của mình, ta thực không dám nghĩ Lưu Quan đã cho được liệu quý báu gì vào nấu thành cháo, lại càng không dám nghĩ có khi nào độc thảo cũng bị tổng vào chung luôn không nữa. Lão thiên phù hộ, nghìn vạn lần đừng khiến Thương Duyệt Cẩm nghĩ oan là ta phái Lưu Quan đến âm thầm hại hẳn, lại càng đừng khiến Thương thần y trong cơn giận dữ đem món nợ được thảo bị hủy tính hết lên đầu ta a —

Đáng tiếc, lão Thiên cũng không thèm nghe lời cầu khẩn của ta...

“Hanh hanh, người cũng đã đưa tới, ta cũng không quấy rầy chuyện hoa tiền nguyệt hạ của Vương gia nữa, cáo từ.” Châm chọc khiêu khích vớt lại một câu, Thương Duyệt Cẩm nhìn cũng không nhìn, bỏ mặc ta cùng Hình Huân đang bị xuân được hành hạ, cứ thế mà bỏ đi. Thấy vậy, ta liếc mình lột da hổ, một tay

kéo Thương Duyệt Cẩm:”Uy! Đừng có thấy chết mà không cứu được không... Người nếu biết chúng ta trúng xuân dược, thì hãy mau giúp chúng ta giải đi a!” Được tính càng lúc càng mạnh, ta hiện tại xem chừng sắp dục hỏa công tâm mất rồi!

“Nga, Vương gia không phải vì muốn tăng tình thú nên tự hạ dược chính mình sao? Hà tất phải giải? Oanh Đề vô sắc vô vị, cũng là một dược rất tốt, rất tốt a, giải đi thực đáng tiếc.” Gạt tay ta ra, Thương Duyệt Cẩm khoa trương giũ giũ tay áo, tựa như ta là thứ vi khuẩn bẩn thỉu lắm vậy, nhưng mà nói tới nói lui, hắn vẫn lấy từ trong lòng ra một cái bình ngọc, đổ ra một khẩu dược hoàn cấp cho Hình đại suất ca, nhìn cái bình đựng thôi cũng biết đây là thứ chuyên dùng để chữa linh đan diệu dược trong tiểu thuyết võ hiệp, ta không có khả năng tranh dược với Hình Huân, thế nhưng cũng không có nghĩa ta sẽ không tranh cái bình với Thương thần y. Dù sao ấn tượng của ta trong lòng hắn cũng chẳng lấy gì làm tốt đẹp, giành đông giành tây thêm tí nữa cũng chẳng ngoài dự đoán của mọi người đi...

“Đường Mật, người nhớ kỹ cho ta! Lần sau nếu còn dám hạ dược với bản vương hay bất cứ người nào khác, ta tuyệt đối sẽ cho người sống không bằng chết!” Kỳ thực, ta cùng Phạm Cửu Tiêu đều không có khả năng chế trụ hoàn toàn dược Đường thiếu chủ, bất quá, dù gì cũng phải lấy uy trước đã. Dem dược vừa cướp dược tới tay nhai nhai rồi nuốt xuống, quả nhiên, một luồng khí thanh lạnh đã liên tràn ra từ hạ phúc... Chỉ là... Vì sao phía trước hạ xuống rồi... vậy mà tự đứng lại thấy ở nơi nào đó ân ân ngứa đi?

“Đây là Vương gia tự mình cướp đi rồi ăn nha, có chuyện gì cũng không phải do ta đâu đấy.” Âm hiểm cười cười, Thương thần y thu lại bình ngọc, bỏ lại một câu đầy ẩn ý rồi bỏ đi. Ta nghĩ phải đi tới ngăn đối phương lại, nhưng chỉ là vừa mới cử động, phía sau lại tự đứng tê dại, từng dòng điện lưu chạy nhanh qua các yếu huyệt quanh thân, khiến hai chân mềm nhũn, nếu không có Hình đại suất ca đưa tay đỡ lấy, thì chắc đã có một màn Vương gia hôn đất trước mặt đám hạ nhân rồi. Mở to mắt nhìn người vừa gây họa ung dung bỏ đi, ta vội vàng gọi người tới ngăn. Nhưng bọn hạ nhân không ai dám động chạm tới thần y, chỉ mỗi mình Lưu Quan là khác, hắn chạy tới, lôi lôi kéo kéo, cuối cùng cũng lôi dược đối phương trở lại.

“Người... Rốt cuộc người đã cho bản vương ăn cái gì?” Phía sau co rút mấp máy khó chịu, nửa người dưới đã nhũn thành một đồng chút nữa dán cả lên người Hình Huân, ta lục trong trí nhớ của Phạm Cửu Tiêu, nhưng cũng không tìm ra dược thứ nào có triệu chứng tương tự, không thể làm gì khác ngoài đưa ánh mắt đầy kiêu ngạo xen lẫn khinh bỉ nhìn Thương Duyệt Cẩm lúc này đây vẻ mặt vô cùng trấn tĩnh nhưng khóe môi lại như sắp rút gân đến nơi. Hắn quả thực vô cùng khoái trá đi, nghe ta hỏi như vậy, cũng liền hảo tâm mà cho ta chết một cách minh bạch:”Hanh, dược mà Vương gia cướp tới ăn, cũng chẳng phải là độc dược gì, chỉ là có khả năng đem dược tính của Oanh Đề chế trụ, dồn tất cả về một điểm mà thôi.”

“... Tập trung ở nơi nào...” Ta thế nào lại có dự cảm bất hảo..?

“Chính là ở mặt sau đó a, Vương gia trên người người khác đã tiến xuất vô số lần, đừng nên giả vờ không biết chứ?”

“Người ——” Ta chưa cần phải biết, chỉ cần cảm giác cũng đã có thể nhận ra! Xong đời, thân thể Phạm Cửu Tiêu quanh năm dả (đánh) nhận, đến giờ cũng đã bị nhận mỗ mỗ. Nhưng... là ta đang ở bên trong a, thực quá đáng ... Đây không phải tình tiết giống trong mấy tiểu thuyết võ hiệp hay dùng, nữ nhân vật chính trúng xuân dược, mà:”Có phải nếu không cùng người khác giao hợp... bản vương sẽ chết?”

“Không có kinh khủng như vậy.” Tà tà đưa mắt nhìn Hình Huân kiêu đã muốn ra khỏi vỏ, Thương Duyệt Cẩm dựa ở bờ tường, một bên vuốt ve trấn an con thỏ con, một bên lạnh lẽo trấn an:”Ta không phải là kẻ đem dược đi hạ lung tung, cũng không phải là kẻ lợi dụng người khác trúng dược mà ngoan. Dược này bất quá cũng chỉ là để cảnh cáo, ta nhớ Vương gia từng nói qua, chỉ cần ta cứu dược Lưu Quan, người nguyện ý trả bất cứ giá nào, có đúng không?”

“Đúng, nhưng... giá ở đây là gì?” Người này sẽ không biến thái tới mức muốn nhìn dâm long bị người khác thượng chứ?

“Cũng không có gì, chỉ muốn giải tỏa chút mà thôi, ha hả ——” Thương Duyệt Cẩm rốt cuộc cũng nở nụ cười, nhưng dáng tươi cười này khiến ta có cảm giác không tốt:”Yên tâm, ngứa ngáy khó chịu của người chỉ cần tìm người đến thông một chút là sẽ bớt ngay, hơn nữa, dược tính của Oanh Đề cũng có thể thuận tiện giải luôn, một công đôi việc, vô cùng thuận lợi.”

“Tuyệt đối không thuận —” Cái gì kêu thông với chả không thông, hấn khinh ta là cái bồn cầu tắc hay sao? Bất quá, hiện tại cũng không phải là lúc nghĩ cái này, cái quan trọng giờ là:”Hành Huân cùng một loại được, liệu hấn có gặp phải chuyện như thế này không?” Chẳng lẽ là do Hành đại suất ca công lực thâm hậu, nên phát tác có phần chậm hơn? Ta tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai đụng đến hấn, thế nhưng lúc này nếu không giải quyết được mặt sau, thì mặt trước tuyệt đối không thể đứng lên, mà dù có thể đứng lên thì Hành đại suất ca có thể hay không thà chết cũng không chịu khuất phục để ta đi vào...

“Ai nói hấn với người ăn cùng một loại được?” Hoàn hảo, Thương Duyệt Cẩm cuối cùng cũng nói được một câu giống người:”Không nghĩ được Vương gia cũng đa tình như vậy, còn có lòng mà đi nghĩ cho người khác. Hanh hanh, nể mặt mà nói cho người biết, được hấn ăn là một loại khác bị ta đánh tráo, có thể giải Oanh Đề, cũng không có tác dụng phụ, người an tâm chưa? Vậy mau tìm người đến giải quyết vấn đề của mình đi, ai, dù sao đi nữa Vương phủ cái gì không có chứ nam nhân thì không thiếu, ha ha!”

“Thần y, đừng nháo nữa, hãy mau đem giải được cho Vương gia đi, sự tình xé ra to nữa cũng không tốt.” Đem ta đặt xuống ngồi ở một bên xong, Hành Huân nhứ chặt đôi mày, khách khách khí khí ôm quyền thi lễ với Thương Duyệt Cẩm. Nhưng mà, Thương Duyệt Cẩm cũng đâu dễ chịu thua như thế:”Sự tình đã như thế, thuốc này bản thân đã là giải được, làm sao mà có giải được nữa? A, Hành đại nhân không cần lo lắng quá làm gì, như ta đã nói, chuyện rất đơn giản, tìm ai đó đến thông thông là xong, so với khi trước Vương gia làm trên người chúng ta, thì vẫn còn nhẹ nhàng chán...”

Thương Duyệt Cẩm nhắc tới chuyện phóng đăng lúc xưa, Hành Huân – cũng ở vị trí người “bị hại”- đương nhiên sẽ không ý kiến gì nữa. Ngàn sai vạn sai đều là do Phạm Cửu Tiêu, ta thừa nhận, nhưng ta vô tội a! Chết người là chuyện nhỏ, mất mặt là chuyện lớn, chuyện đến nước này, để bảo vệ trinh tiết của chính mình, ta cũng bất chấp cái gì bí mật với không bí mật nữa, gì thì gì, cho dù ta không nói, thì có vẻ cũng đã rất nhiều người biết “ta” không phải là “Phạm Cửu Tiêu” rồi. Miễn cưỡng đứng lên, ta hung hăng bám chặt vai Thương Duyệt Cẩm, dùng hấn chống đỡ thân thể chính mình, hướng sương phòng gần nhất đi tới —

“Thương Duyệt Cẩm, theo ta, ta có lời muốn nói với người!” Đánh cược một phen, ta không tin hấn không có giải được. Xác định rõ những người kia đều bị chặn ở bên ngoài, ta cũng chẳng quản Thương thần y đang ra sức đẩy vuốt sói ra, ngón tay dụng lực, lại càng bám chặt thêm, nỗ lực dùng khuôn mặt của Phạm Cửu Tiêu bày ra một vẻ vô cùng chân thật tha thiết thành khẩn, từng chữ từng chữ nói ra:”Ta có một bí mật muốn nói với người, kỳ thực, ta cũng không thực sự là Phạm Cửu Tiêu...”

“... Người thượng người ta không bị ai tính sổ, chỉ là bị người thượng một chút thôi, đã sợ đến mức tên họ mình là gì cũng không nhận hay sao?” Xem thường vút lại cho ta một ánh mắt, thần sắc khinh miệt của Thương Duyệt Cẩm nói cho ta biết, điều ta nói, một chữ hấn cũng không tin.

Khóc không ra nước mắt mà ai thán một tiếng, vì sao lúc ta nói thật, những người này lại chẳng ai thèm nghe vậy?!

“Đó là sự thực, người hãy nghe ta nói, ta... Ta là tá thi hoàn hồn!” Dân gian gọi chuyện này là như thế có đúng không?

“Hanh, thân thể là do da thịt xương cốt tạo nên, tim não cũng chỉ là những khí quan dựa vào huyết mạch lưu thông mà hoạt động, làm gì có yêu ma quỷ quái gì ở đây? Những quái lực loạn thần này, ta nhớ Vương gia ngài từ trước tới nay không hề tin cơ mà.” Khoanh tay trước ngực, Thương Duyệt Cẩm khí định thần nhàn mà nói vặn lại ta.

“...” Ta nên tán thưởng hấn sinh ở thời cổ đại ngu muội lạc hậu mà vẫn có quan điểm tiên tiến của chủ nghĩa duy vật vô thần hiện đại, hay là nên ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng rằng trời muốn ta chết đây? Đảo mắt một cái, ta đem một cái gối ôm chặt trong tay, ngứa ngứa thống khổ kỳ thực so với cắt thịt rút máu chỉ có hơn chứ không kém, nhưng mà, cho dù ta lừa hấn mình là người qua đường giáp dịch dung thành dâm long, hấn phỏng chừng cũng sẽ không tin...

“Chẳng lẽ, người không thấy ta bây giờ so với trước đây, khác biệt quá lớn sao?” Nghiến răng nghiến lợi cố gắng nhả ra mấy chữ, mồ hôi lạnh một tầng lại một tầng, phía sau ngứa ngứa đến mức ta hận không thể đem dao ra cắt mấy nhát cho máu chảy đầm đìa.

“Là vì mị quỷ họ Đồ kia sao? Nghe nói hấn vì cứu người mà bị vạn tiễn xuyên tâm, ngay cả một cái thi thể

toàn vẹn cũng không lưu lại được.” Thoảng chút hào hứng, Thương Duyệt Cầm đối với được của mình vô cùng tự tin, chỉ đơn giản ngồi bên giường mở miệng chế nhạo, không có chút sợ hãi với dâm long lúc này đã mất đi nanh vuốt, vật vã ở bên cạnh:”Thực sự không thể nhận ra, người lại là một kẻ giàu tình cảm đến thế. Ha ha, thực đáng tiếc, ta còn muốn được tận mắt thấy Đồ công tử trong truyền thuyết kia lúc khỏe mạnh là thế nào, người sẽ là một kẻ “đức hạnh” đến thế nào?”

“...Ta chính là cái mị quỷ trong miệng người đấy!” Ngựa, ngựa đến phát rồ lên rồi! Cố gắng ném một cái nhìn khinh bỉ, ta kiên trì cho rằng hiện tại đang thở dốc không ngừng chỉ là thân thể của dâm long, cùng với ta cao thượng tình cảm sâu đậm không có chút liên quan:”Ta chính là Đồ Lâm, tin hay không tùy người, ta cũng không hiểu vì sao linh hồn ta lại nhập vào thân xác Phạm Cửu Tiêu, nói thật nếu không phải tự mình dính phải sự tình này, ta cũng không tin trên đời này có mấy thứ yêu ma quỷ quái như thế! Ta không phải Phạm Cửu Tiêu, hẳn trước đây có làm sai, người cũng không thể đổ hết lên đầu ta! Nhanh giúp ta giải được đi...”

“Vương gia, ta xem có vẻ ngài đã hết chịu nổi mà thần trí hỗn loạn rồi.” Cười sung sướng, Thương Duyệt Cầm giờ này khắc này trong mắt ta đâu còn là thần y, là diêm vương thì có! Người cư nhiên đem ta y nguyên thế này nhét lên giường, đứng dậy bỏ ra ngoài kêu Hình Huân cùng những người khác tới, thậm chí còn phái người ra roi thúc ngựa đi thông tri Uông tướng quân cùng Mạc tiểu hầu gia đang trú trong kinh thành tới tham quan —

Trời tác nghiệt còn có thể chống, chứ tự làm bậy thì không thể sống a... Nhưng kẻ tác nghiệt không phải là ta, tại sao cứ tính hết lên đầu ta là thế nào?!

Ta chưa bao giờ hận người của Vương phủ quá mức tình anh, làm việc với hiệu suất quá cao như lúc này. Chưa được nửa giờ, Mạc Ly cùng Uông Hằng Nghiệp đã một trước một sau chạy tới, Thương Duyệt Cầm đương nhiên sẽ không quên đem tin tức nóng hổi ra nhả nhủ với bọn hắn. Sau đó, bỏ lại một phòng khán giả đang nghẹn họng, tên vô lương tâm kia cũng chẳng thèm quay đầu lại mà cười cười chạy mất dạng. Trước khi đi, còn không quên vớt lại mấy câu khiêu khích mấy mỹ nhân vốn có da thịt chi “hận” với ta:”Nợ máu trả máu, nợ thịt đền thịt. Các vị xin cứ tự nhiên, cứ tự nhiên, ta đã tính hết nợ của ta với dâm long, ân oán đã hoàn toàn xong, ha ha ha ha —”

“Thương Duyệt Cầm, người là đồ tiểu nhân!” Tức giận rống lên, ta ghé vào giường, không chút can đảm nhìn mấy nam nhân tâm tình bất định đang đứng đầy trong phòng. Lưng cảm thấy lạnh hết cả lên, nhưng phía sau thực sự ngựa đến gần chết rồi. Ai, tiền cũng một đao, mà lùi cũng một đao:”Uy, các người đừng có mà đứng ngốc ở đó nữa đi! Hiện tại ta làm sao bây giờ?” Áo nào lộ ra biểu tình khốn cùng, ta rốt cuộc cũng đã có thể lý giải được tâm tình của Phạm Cửu Tiêu năm đó. Chỉ bằng cá tính kia của Thương Duyệt Cầm, người chính trực sẽ hận không thể đem hắn ra thiên đao vạn quả, người có thú tính sẽ hận không thể áp hắn thẳng mười ngày nửa tháng, khiến hắn không thể xuống giường, động không nổi tay, mở không nổi miệng mới có thể hết giận! Đáng hận... Cái tên cuồng y học mặt lạnh tâm độc!!

Run rẩy cố gắng mở mắt, ta không thể trốn tránh mà cắn chặt răng, xuất ra khí phách tráng sĩ một đi không trở lại, đem ánh mắt từ bóng tối dời về phía thân ảnh màu trắng. Nếu như bị nam nhân thượng, vậy thì là Hình đại suất ca đi. Hắn là kẻ bị dâm long hành nhiều nhất, vậy cũng nên nhượng cho hắn chút mặt mũi:”Hình Huân... Người... Có muốn hay không tới giúp bản vương?”

“Cái kia... Đừng nhìn ta, chúng ta không phải đã nói sẽ quay về làm bằng hữu sao...” Hình Huân tránh đi ánh mắt của ta, lời nói có chút xấu hổ.

“...” Phiền muộn chôn đầu vào gối, mỗi lần bị Hình Huân cự tuyệt ta đều có một loại xúc động muốn quăng đồ quăng đạc. Vì vậy, cố gắng kiềm chế tâm tình vừa bị “thương” nặng, tựa đầu chuyển hướng về phía Đường Mật đang chưng ra một biểu tình hết sức ám muội.

“Tính cái gì, còn không phải đều do Oanh Đề của người sao? Uy, đừng có mà đứng nhìn, còn không mau tới giúp ta?”

Cái kẻ ba ngày không ai tới phòng sẽ nhảy dựng lên, sẽ không cùng ta chơi cái trò rụt rè thẹn thùng chứ hả?

Đường Mật xác thực có chút thẹn, hắn rất tự nhiên thoải mái mà vén tóc, ỷ vào võ công cao, tàn nhẫn đào thoát qua cửa sổ:”Đừng trông mong vào ta, bản công tử vốn chỉ thích hưởng thụ ở mặt dưới thôi — hanh!

Hơn nữa với vóc người Vương gia... Ta áp người một tí mỹ cảm cũng chẳng có, không muốn không muốn!”

“...” Lòng người dễ đổi a, khẽ gắt một tiếng, ánh mắt ta phiêu đến chỗ Mạc Ly.

“Vương gia, ta là kẻ sắp thành thân, ngài cũng không thể khiến ta có lỗi với tân nương tử, phía sau ta đã bị ngài làm hỏng, vậy phía trước cũng không thể bị chôn vùi luôn trong tay ngài a. Ngài nói xem —” Trùng mắt nhìn, Mạc Ly sửa sang lại y quan, ho khan một tiếng viện cớ có việc chưa làm xong, rồi liền mở cửa rời đi.

“...” @gfjhg%* Sớm biết người là người như thế, thì lúc trước bên hoa trì ta sẽ chẳng bỏ qua cho người như thế!

“Uông tướng quân... Người không phải vẫn luôn muốn hòa một ván hay sao?” Hiện tại có cơ hội rồi đó.

“Đừng có đùa! Ta vốn không thích nam nhân, bất luận là bị nam nhân ôm hay ôm nam nhân, đều không thích! Huống hồ, ôm người, ta còn sợ chính mình bị ô uế! Hạnh!” Hùng hổ trùng mắt nhìn một cái, Uông Hằng Nghiệp nói vô cùng ác liệt, mặt đã có chút ửng đỏ, một cước đá văng cửa phòng, thường ngày tướng quân nho nhã giờ lại như một sơn dã thôn phu vô lễ xác xược, nhưng tốc độ thì nhanh như lưu tinh, thoáng cái đã biến mất...

“...” Ta bắt đầu hoài nghi, có khi nào đây mới là cách trả thù của mấy con người này — mặc kệ ta bị ngứa đến chết!

Trong lòng thầm chửi chết cái đám vô tâm vô phế vô tình vô nghĩa, cũng chẳng biết có phải ở vào hiểm cảnh đầu óc bỗng minh mẫn hơn hay không, từ trong cửa tử nhìn thấy cửa sinh, ta nhớ rõ ràng lời Thương Duyệt Cẩm đã nói... Chỉ là chọc chọc mấy cái mà thôi, để người khác chọc so với mình chọc cũng đâu có khác nhau? Chỉ là mấy món sextoy trong phủ dâm long đều đã bị ta thanh lý bằng sạch, tiêu hủy ngay trước mặt mọi người để làm ra vẻ hối cải bắt đầu một cuộc sống mới... Đến giờ thì biết tìm mấy thứ đó ở chỗ nào? Chẳng lẽ lại kêu Hình đại suất ca dùng nội công đánh gãy cái chân bàn đem cho ta sao?

“Ách... Ta, ta...” Đột nhiên, từ trong góc phòng vang lên thanh âm trẻ con. Cổ nén cảm giác ngứa đến phát điên mà ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lưu Quan trốn ở một bên đang cố gắng lấy dũng khí tiến lại gần, vịn vịn ngón tay, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rục, kinh sợ nhìn ta, đôi mắt to trong suốt ánh lên sự chân thành: “Nếu như phải, phải như vậy mới giúp được Vương gia... thì ta, ta không có ý kiến... Ta nói, ta, ta có thể! Ta nguyện ý... nguyện ý vì Vương gia phân ưu giải nạn... Chỉ cần có thể báo đáp Vương gia, ta, ta cái gì cũng có thể làm!” Run run sờ tới đai lưng, Lưu Quan làm ra cái hành động này thực sự đã khiến ta cảm động gần chết, nhưng mà...

Quan sát Lưu Quan, con người này đáng đáp so với nữ tử còn có phần thanh tú hơn, ta trầm mặc một hồi, ánh mắt lóa lên mấy cái, cuối cùng, dần tâm xuống, khẽ cắn môi, kỳ quái quay đầu lại dời mắt qua Hình đại suất ca: “Thôi được, Hình Huân, trong phủ có đưa leo hay không...”

Nói đùa cái gì chứ, nếu bị Lưu Quan – một tiểu tử ngay cả nữ nhân cũng không áp nổi – thương, thì chưa cần Phạm Cửu Tiêu phát điên, ta sẽ trực tiếp thay hắn tìm dây thắt cổ, kiếm khối đậu hũ đập đầu vào tự tử cho xong!

Bất quá, nếu Phạm Cửu Tiêu thực sự rơi vào hoàn cảnh thế này, không biết có tỏ ra thà chết không chịu khuất phục hay không? Thực sự không thể tưởng tượng ra được cảnh dâm long kiêu ngạo bệ vệ bị người khác thương, cũng không thể tưởng tượng nổi lúc dâm long dùng đưa leo xxoo sẽ thế nào...

Bi tráng nhìn rõ đưa leo xanh ngắt Hình Huân mang tới, kèm theo cảnh bạch y suất ca buông đưa leo xuống, cũng chẳng thèm quay lại nhìn mà cứ thế tiêu sái bước đi, còn có một nam hài xinh đẹp như búp bê bị người xách mất...

Mùa xuân đầu tiên ở thời cổ đại, trời đêm không trăng không sao —

Có người thân thể phát nhiệt, trong lòng lại lạnh lẽo.

Ai... Làm vậy a, từ giờ về sau, ta sẽ không bao giờ ăn đưa leo nữa...

==Quân lâm thiên hạ chi Tàn cục toàn văn Hoàn==

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-lam-thien-ha-chi-tan-cuc>